

Giới thiệu Ai Là Của Ai

Ai Là Của Ai, câu hỏi này tưởng chừng rất dễ trả lời nhưng thực ra đó là những câu trả lời không thể nào chính xác được.

Chuyện tình yêu của họ cũng vậy, đều là những tài năng trong lĩnh vực riêng của mình nhưng người thì danh vang như cồn, người thì không ai biết đến.

Họ gặp nhau tại thư viện của trường, họ hiểu lầm nhau nhưng sau khi mỗi hiểu lầm ấy qua đi thì biết rằng, tình yêu của mình chính là đối phương. Với cô gái ngu ngơ khờ khạo trong tình yêu có lẽ đây là món quà ngọt ngào mà ông trời đã trao cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tính Tình Thay Đổi Hay Là Bắt Cá Hai Tay

“Khi nào rảnh, anh muốn nói chuyện với em”

Trở lại dưới lầu ký túc, vừa khởi động máy, Trần Triều Huy liền thấy tin nhắn của Dương Cảnh gửi đến một giờ trước.

Dương Cảnh hiếm khi lại nghiêm túc đến như vậy, ngẫm lại cũng đã mấy ngày nay không gặp mặt anh, Trần Triều Huy lập tức nhấn lại:

“Buổi tối em có giờ tự học, lát nữa gặp ở canteen được không?”

Cô nói canteen, dĩ nhiên là canteen mà bọn họ thường hay lui tới.

Dương Cảnh nhanh chóng nhấn trả lại: “Được, mười phút sau gặp mặt.”

Trần Triều Huy cũng không vội vàng tới căn tin, về ký túc xá trước một chuyến, mang theo cả sách giáo khoa và vở ghi buổi tối cần dùng.

Trong phòng chỉ còn Đông Yến đang chăm chú chiến đấu hăng hái với cái máy tính, những người khác chắc là đi ăn cơm rồi.

Thấy Trần Triều Huy trở về, Đông Yến nhanh chóng nhìn lướt qua, động tác trên tay cũng không dừng lại, thuận miệng hỏi một câu:

“Cậu tan học rồi à?”

Trần Triều Huy sớm đã quen với việc này, đáp lời, bỏ ba lô xuống, đem sách bên trong đặt lên giá cạnh thân đầu ra đây, lại lấy xuống những cuốn cần dùng, sau đó theo thói quen gom những cuốn sách mọi người đặt tùy tiện trên bàn lại.

Bạn cùng lớp vẫn thường dùng bốn mùa để hình dung về bốn người trong phòng của Triều Huy:

Xuân là Tiểu Khê —— trên bàn luôn có truyện tranh và tiểu thuyết, thanh xuân hoạt bát;

Hạ là Đông Yến —— luôn thích chơi những trò chơi trên máy tính và CD, sức sống vô hạn;

Thu là Tinh Tinh —— xinh đẹp lộng lẫy; công phu chăm sóc sắc đẹp không ai sánh bằng.

Đông là cô —— lúc nào cũng luôn tỉ mỉ, cẩn thận, ngăn nắp, nghiêm túc tự gò bó mình.

Thói quen như vậy, đã được bồi dưỡng từ nhỏ, không thể nói là thích hay không thích, người khác có thể cảm thấy cô rất cứng nhắc, nhưng Trần Triều Huy vẫn luôn kiên trì.

“Tiểu Khê và Tinh Tinh đâu rồi?”

Đông Yến nhún nhún vai, tỏ vẻ không biết, tiếp tục đắm chìm trong trò chơi chinh chiến cướp bóc.

Trần Triều Huy nói lời tạm biệt với cô, đóng cửa phòng rồi đi về phía canteen.

Đến căn tin, Triều Huy tìm một chiếc bàn trống ngồi xuống. Không bao lâu Dương Cảnh cũng đến, hơi thở gấp gáp.

“Anh vội tới đây sao?” Trần Triều Huy cười hỏi. Bản thân anh lười biếng, lại không biết xấu hổ thường xuyên cười cô là người chậm chạp. Hôm nay có chuyện gì lại làm cho anh gấp rút đến vậy?

Dương Cảnh do dự rồi nói: “Ăn cơm trước đi” Nói rồi anh định đi lấy cơm nhưng Trần Triều Huy đã nhanh chóng giữ tay anh lại.

Vẫn là nói luôn bây giờ đi, trong lòng có nghi hoặc, cô cũng không có khẩu vị.

Dương Cảnh lại ngồi xuống đối diện với cô, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng nói:

“Tiểu Huy, chúng ta chia tay đi.”

Chúng ta chia tay đi...

Chúng ta chia tay đi...

Chúng ta chia tay đi...

Đầu óc Trần Triều Huy lập tức choáng váng, âm thanh ngày trước cô cảm thấy thật ám áp giờ phút này đây đưa bên tai, quanh quẩn không đi biến thành một vòng luẩn quẩn không chịu buông tha cho cô.

Chia tay sao... Hai người qua lại còn chưa được ba tháng mà!

“Tiểu Huy, là anh không tốt, không đủ vĩ đại, không xứng với em.”

“Không phải như thế, là em không tốt mới đúng, em quá ngu ngốc... Hy vọng anh tha thứ cho em, làm lại một lần nữa...” Bắt đầu một tình yêu say đắm

“Anh sẽ, em cũng là... Nhưng mà chuyện này không hẳn là vấn đề, dù sao cũng là em.”

Cái gì gọi là không thành vấn đề? Rốt cuộc cho đến khi Trần Triều Huy lấy lại tinh thần, Dương Cảnh đã không còn ngồi đối diện nữa.

Ngần người đến khi tiếng chuông vào lớp vang lên, Trần Triều Huy vẫn không hiểu sự tình phát sinh như thế nào lại cũng giống như khi Dương Cảnh ngỏ lời với cô cũng không nói rõ là anh thích cô ở điểm nào.

Bắt đầu bất ngờ, chấm dứt cũng thật đáng ngạc nhiên.

Cô vẫn tỉnh tỉnh mê mê, dường như không hiểu gì cả.

Miền cưỡng mà nói đây cũng là cảm giác mỗi tình đầu tan vỡ.

Nếu tình yêu cũng có thể đem ra đo đếm, vậy cô có được bao nhiêu chứ?

Nếu dịu dàng quan tâm có thể liệt vào —— có lẽ là cô chưa hề làm được, lần nào gặp mặt cũng là Dương Cảnh hẹn cô, cũng nỗ lực dành cho cô đủ loại bất ngờ, còn cô thì lại hay thất hẹn với anh.

Thấu hiểu tâm tư người khác —— cô cũng không phải, mà là hoàn toàn ngược lại. Đối với chuyện tình cảm yêu đương, cô hoàn toàn chỉ là như một đứa trẻ chấp chững học những bước đầu tiên, thường xuyên làm ra những việc ngốc nghếch, anh thì lúc nào cũng tha thứ cho cô.

Nhiệt tình không có gì ngăn trở... Hài, đúng là chuyện nan giải. Nếu người yêu là lập trình phần mềm, cô cam đoan có thể dùng mười hai phần công lực để đi chinh phục... ..

Tính đi tính lại, cho dù có tính như thế nào, cô cũng không đủ tư cách.

Nhớ tới bộ dáng miễn cưỡng vừa rồi của Dương Cảnh, cô đột nhiên ý thức được, cảm tình không phải cứ dần từng bước từ cùng ăn cơm rồi đến nắm tay là trọn vẹn, hóa ra anh cũng không vui vẻ gì. Đến cuối cùng, anh vẫn bao dung đem trách nhiệm nhận về mình, không muốn cô phải áy náy, có lẽ cô cũng nên nghiêm túc xin lỗi anh một tiếng?

Nói được thì làm được, Triều Huy lập tức nhắn tin cho Dương Cảnh: “Hắn là em nên nói lời xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, vẫn là em làm không tốt.”

Đợi thật lâu, cũng không có tin nhắn trả lời, trong lòng Trần Triều Huy như có tảng đá đè nặng, không thể an tâm đi học, quyết định tan học đi tìm Dương Cảnh để mọi việc kết thúc tốt đẹp. Không làm người yêu vẫn có thể làm bạn bè, dù sao trước khi quen nhau bọn họ đã từng là bạn tốt.

Nhưng ý nghĩ này bị bóp chết chỉ trong một giây khi Trần Triều Huy nhìn thấy Dương Cảnh thân mật ôm một cô gái khác.

Cô gái kia chính là Lâm Ứng Tuyên, một trong những đồng hương cũng vào trường học năm thứ nhất với cô.

Trần Triều Huy cúi đầu, yên lặng lướt qua bọn họ, bước chân so với bông còn nhẹ hơn. Cô trở về phòng, gội đầu tắm rửa, rửa mặt, giặt quần áo, sắp xếp mọi thứ, lên giường ngủ.

Một lúc lâu sau, có người kéo chăn của cô ra.

“Triều Huy, người làm chuyện gì thẹn với lương tâm mà không chịu khai báo với tổ chức?” Tình Tình đứng ở dưới nhìn chăm chăm cô, một bên còn không quên dùng gờ thoa kem dưỡng da thoa lên mặt.

“A? Không có.” Trần Triều Huy theo trực giác lắc đầu phủ nhận.

“Hử?” Tình Tình hừ lạnh, Triều Huy tự nhiên phát hiện chính mình vô cùng tỉnh táo chú ý tới Tình Tình đã dùng động tác thoa kem trong một phần ba giây, trong lòng cô đột nhiên sợ hãi.

“Tiểu Huy, người cảm thấy là người lợi hại, hay là Tôn Ngộ Không lợi hại?” Tình Tình hỏi.

“Á... Trên cơ bản, hẳn là hẳn lợi hại hơn đi.”

Hầu ca người ta biết bảy mươi hai phép biến hóa, nhờ một nhúm lông có thể biến ra được thiên binh vạn mã, cô có cố gắng đến mấy cũng chỉ múa chơi ra được mấy chiêu hầu quyền, so với một cọng lông người ta cũng không nổi.

“Tôn Ngộ Không còn trốn không khỏi năm bàn tay của Như Lai Phật Tổ, Trần Triều Huy người nghĩ có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Tô Tinh ta sao? Ai cho người ăn gan hùm mật chó vậy hả!” Đôi mắt của Tình Tình hiện lên vẻ lạnh lẽo khiến cho Trần Triều Huy lập tức run hết cả người.

Rõ ràng so với mực nước biển thì cô đang ở vị trí cao hơn Tình Tình, sao cô cứ có cảm giác như mình đang bị người khác nhìn xuống vậy?

Còn nữa, làm gì có mỹ nữ nào lại đi so sánh bản thân mình với Như Lai Phật Tổ... Hơn nữa, cô cũng không phải Tôn Ngộ Không mà ~ lại hơn nữa, là gan hùm mật gấu chứ không phải gan hùm mật chó.

Tuy vậy, Trần Triều Huy chỉ thăm oán trong lòng chứ không có can đảm nói với Tình Tình.

Tô Tinh là mỹ nữ của học viện khoa học máy tính đại học A, mỹ nữ nói chuyện, trọng lượng lời nói đương nhiên sẽ nặng hơn người bình thường rất nhiều, nếu phản kháng không thành, nếu không xoay chuyển làm chủ được tình thế, ở đại học A có khả năng xảy ra sự kiện thăm án xuất khẩu đã thương người —— theo kinh nghiệm gần một năm ở chung với hoa khôi của học viện thì chuyện này rất có thể xảy ra, hơn nữa còn chắc chắn hơn cả việc mặt trời mọc ở phía Đông.

Cho nên, một người rất đơn giản như bạn học Trần Triều Huy chỉ có thể chống đỡ với vẻ mặt khinh thường ánh mắt sắc bén của mỹ nữ bằng cách áp a áp úng đem chuyện buổi tối khai báo rõ ràng một chữ cũng không sót.

Thẳng thắn thì được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!

Nguyên tắc trong phòng của các cô chính là —— thà rằng máy tính bị hack, còn hơn là đắc tội với mỹ nữ. Phải biết rằng ở đại học A có chân lý là máy tính so với sinh mệnh còn quan trọng hơn.” Kẻ sĩ có thể chết, người có thể chịu nhục, nhưng máy tính bảo bối không thể bị hack!”

Trước kia cô nghe người khác nói, cảm thấy rất buồn cười... Nhưng chỉ trong ngắn ngủi một năm, à không, một tháng, cô đã lĩnh hội được đạo lý lớn lao này.

Cho nên ở trong phòng tuy người lớn tuổi nhất là Đông Yến, nhưng người lãnh đạo quần chúng nhân dân chân chính lại chính là đại mỹ nữ Tô Tinh.

“Sau đó thế nào?” Tình Tình truy vấn

“Sau đó... Tớ trở về phòng.”

Kết quả cô nhận được ba ánh mắt khinh bỉ hung hãn bắn thẳng vào mình.

Lúc sau, Tiểu Khê hỏi: “Tiểu Huy, bây giờ cậu tính sao?”

Đông Yến lại sáng khoái: “Hay là tớ cho cậu mượn một cây loan đao, đem đôi gian phu dâm phụ kia đuổi cùng giết tận.”

Trần Triều Huy: ...

Không cần phải huyết hải thâm thù như vậy chứ? Chuyện tình cảm, không hợp thì chia tay, không thể miễn cưỡng được. Tuy rằng trong lòng có chút cảm giác khác thường, nhưng cô lại không nói rõ được là gì.

“Lại dám bắt nạt người trong phòng của chúng ta, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bọn người đồng loại với gà, gấu này như vậy được?” Tình Tình nhún đôi mày liễu.

Gà = cầm, gấu = thú, đồng loại gà và gấu == cầm thú.

... ..

Triều Huy ㄟ, sản phẩm nổi tiếng của mỹ nữ = mắng chửi người không dùng lời lẽ thô tục cũng vẫn làm người ta học máu mà bỏ mạng, cô có học cả đời cũng không được đến một phần mười công lực này.

... ..

Triều Huy vẫn yên lặng không nói gì.

“Dù sao cậu có muốn làm bạn bè gặp mặt chỉ lạnh nhạt mà hello goodbye một cái, người ta cũng không muốn đâu. Ngày mai có tiết học chung đấy, cứ chờ mà xem kịch vui đi.”

Xem ra Tình Tình đối với chuyện của Lâm Ứng Tuyên có vẻ rất am tường.

Lực chú ý của Tiểu Khê dời đến Tô Tĩnh: “Mẹ ơi ... Mỹ nữ, cậu cố tình a.”

Tình Tình quăng cho Tiểu Khê một ánh mắt: “Còn phải hỏi?”, lại quay đầu nhìn Triều Huy bằng một ánh mắt tàn nhẫn.

“Ngày mai cậu dám nhận thua thì chết với tớ”, nói xong thân nhiên bước lên giường đi ngủ, bỏ lại Triều Huy và Tiểu Khê vẫn còn ngơ ngác.

Triều Huy: ...

Tiểu Khê: ...

Đồng Yến: “Hai người các người còn không mau tắt đèn cho lão nương đi ngủ!”

Tuân lệnh, mẹ của ta ~~~~

Vừa nhắm mắt nằm xuống, Trần Triều Huy bỗng nghĩ đến một vấn đề: Chuyện này là do tính tình anh thay đổi hay là anh bắt cả hai tay, quả thật là khó suy nghĩ mà.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đôi bên hận thù ai dũng cảm sẽ chiến thắng?

Không thể không nói, Triều Huy ở phương diện này đúng là một người ngờ nghệch.

Ngày hôm sau, cô vẫn như trước rời giường lúc sáu giờ, chạy bộ hai ngàn mét sau đó ăn sáng rồi xem lại bài, hoàn toàn đem chuyện tối hôm qua quăng vào trong thư mục “Dữ liệu dự bị” trong đầu.

Lúc cô bước vào phòng học, phát hiện toàn hội trường hơn trăm ánh mắt sáng lấp lánh nhìn thẳng vào mình, lại nhìn thấy một cặp đôi quen thuộc ngồi ở giữa, cô mới nhớ ra những chuyện ngày hôm qua.

Lúc trước vẫn còn cặp với cô, bây giờ lại cùng với người khác như hình với bóng, dù là ai cũng đều phải tò mò, huống chi là ở học viện khoa học máy tính đại học A nữ sinh cực kì hiếm. [các nam sinh khóc ròng: tài nguyên nam sinh thì quá dư thừa, vì sao còn muốn phát sinh thảm án hai cô gái tranh đoạt một anh chàng, càng bị thâm là, tên kia còn không phải là người của học viện!]

Một bên là hai người đang thân mật với nhau, một bên là Tình Tình đeo khuôn mặt mẹ kế thấy ghê người, xung quanh còn có trăm kẻ đang hóng chờ xem kịch vui...

Triều Huy đứng ở tiêu điểm tiến thoái lưỡng nan, thậm chí ngay cả động đậy cũng không được.

Đang lúc Triều Huy phân vân không biết phải làm sao, đầu bị gõ nhẹ một cái.

Giảng viên dạy toán Cao cấp đứng đằng sau, cảm giác án, về mặt tò mò.

“Bạn học này, em cần đường tôi như vậy là muốn thay tôi giảng bài hay sao?”

Ôi cô giáo xinh đẹp ơi, cảm tạ người ~ Triều Huy nhanh chân chạy đến ngồi bên cạnh Tiểu Khê.

“Đúng là không có tiền đồ.” Tiểu Khê nhìn Triều Huy nghiêm túc nói, còn Tình Tình với Đồng Yến thì không thèm nói chuyện với cô.

Xem bộ dáng chạy trốn của cô vừa rồi, thật là làm cho người ta cảm thấy mất mặt.

Triều Huy: ...

Mở đầu khúc oán thâm—— chuyện này có liên quan đến tiền đồ sao? Hơn nữa, cô rất có tiền đồ mà, nếu không sao có thể trở thành sinh viên trường

đại học chuyên ngành nổi tiếng cả nước chứ? Năm đó khi nhận được giấy báo nhập học người trong bán kính năm trăm dặm đều cho là cô được thần thánh đãi ngộ, cô làm sao lại không có tiền đồ cơ chứ — kết thúc oán thâm.

Triều Huy vụng trộm nhìn về phía Dương Cảnh cùng Lâm Ứng Tuyên.

Hai người bọn họ ngồi rất gần, còn nghe cô giáo giảng bài, thỉnh thoảng còn kề sát tai nhau nói chuyện, có lẽ là trao đổi ý kiến.

Trước kia, trong một tiết học Dương Cảnh cũng từng ngồi với cô nói hai người ghi chép sẽ tốt hơn một người. Nhưng sau khi Dương Cảnh thấy cô ghi bài cả một tiết, liền quyết định không học chung với cô thêm buổi nào nữa.

“Tiểu Huy, em học máy tính, chứ không phải em là máy tính?” Anh nói một câu khiến cho cô đến giờ vẫn cảm thấy ngạc nhiên.

Bây giờ anh lại cùng người khác lên lớp cùng ghi chép thảo luận. Cô vốn không có cảm giác bị phản bội nhưng trong lòng đột nhiên có chút chua xót, cô kém Lâm Ứng Tuyên rất nhiều sao? Rõ ràng chỉ khác nhau ngày hôm qua và hôm nay thôi mà.

“Làm gì thế? Muốn chiến đấu sao?” Đông Yến nhỏ giọng nói.

Hôm nay Lâm Ứng Tuyên không chỉ liên tiếp giơ tay lên trả lời với cô giáo, khi trả lời sai cũng cười trừ, nét mặt đáng yêu vô cùng.

Tiểu Khê nhìn lướt qua: “Đường làm quan rộng mở đối với nữ phụ được thần tình yêu phù trợ, nữ chính thất tình một mình âm thầm thất sắc thậm chí có nguy cơ chịu khổ rớt hạng, thật sự là một vở kịch đầy tính cầu huyết. Tiểu Huy, đóng cửa, cắt điện!”

Triều Huy: ...

Nữ sinh khoa máy tính ...

Tĩnh Tĩnh chưng khuôn mặt phong hoa tuyết nguyệt hết sức xinh đẹp qua nhìn Triều Huy, trong mắt ánh lên ý cười: “Tiểu Huy Huy cậu không thấy là bọn họ đánh chó không ngó mặt chủ sao?”

Triều Huy: ...

Cô không dính với chó được không? (Sa: mấy chương nữa mọi người sẽ biết lí do vì sao ^^)

Mất thấy Lâm Ứng Tuyên vừa định giơ tay, một cánh tay ngọc ngà chậm chậm dơ lên, sau đó hấp dẫn ánh mắt của toàn bộ giống đực trong lớp nhìn vào, bình tĩnh trả lời vấn đề của cô giáo, khiến cho cô giáo xinh đẹp rất vui vẻ. Ai nói con gái có sắc thì không có não? Nhìn đi, nhìn một cái đi, người này vừa có tướng mạo lại có trí tuệ ~

“Ôi Tĩnh, perfect!” Cô giáo xinh đẹp nhìn không được liền tán thưởng, khiến cho hình tượng của Tĩnh Tĩnh trong mắt nam sinh lại càng long lanh.

“Cám ơn cô.” Mỹ nữ thích mỹ nữ, Tĩnh Tĩnh thân nhiên đón nhận, sau đó trả lại laptop cho người còn đang khiếp sợ — Triều Huy

Đông Yến: “Đại thần, tở phục rồi!”

Tiểu Khê: “Ngự tử~~~~~ em yêu chị~~~~~”

Triều Huy yên lặng thu hồi laptop của mình ...

“Thưa cô, em còn một đáp án.” Lâm Ứng Tuyên đứng lên trước ánh mắt kinh dị của mọi người.

Lâm Ứng Tuyên lợi hại vậy sao? Đương nhiên không phải. Tĩnh Tĩnh ăn ý nhìn về phía nam sinh đang cúi đầu ngồi bên cạnh Lâm Ứng Tuyên tự hỏi.

Trước kia khi giới thiệu, hình như có nói qua anh ta là một trong số ít người của tỉnh G đổ vào Khoa Tự Nhiên của đại học A.

Thế nào? Lâm Ứng Tuyên liếc mắt sang bên này nhìn lướt qua, cái liếc mắt của cô ta làm Đông Yến suýt nữa lấy đại đao —— a, không, là bút bi. Chơi trò chơi nhiều, trong thực hiện cũng thấy ngứa tay, đành phải nuốt hận nhìn về phía Tĩnh Tĩnh cùng Tiểu Khê.

Hai người đều là không có kẻ sách gì —— kỳ thật biện pháp có rất nhiều, nhưng ở nơi công cộng dĩ nhiên phải chú ý hình tượng của mình.

“Phương pháp này cũng rất tốt, bạn học này cũng rất xuất sắc.” Cô giáo xinh đẹp từ nước ngoài trở về, dĩ nhiên biết khuyến khích chính là phương pháp dạy học tốt nhất.

“Thưa cô, em là Lâm Ứng Tuyên, lời giải vừa rồi cũng nhờ bạn trai giúp em suy nghĩ, thật là ngại.” Lâm Ứng Tuyên ngượng ngùng le lưỡi.

Mỹ nữ chính là mỹ nữ, ngay cả le lưỡi cũng thật dễ thương.

Người bên cạnh Lâm Ứng Tuyên bắt đầu ồn ã, nam sinh khen cô có sắc đẹp, nữ sinh lại hâm mộ cô may mắn.

“Tuổi trẻ thật tốt”, cô giáo xinh đẹp cũng cười đùa, “Trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa, đáng tiếc tôi đã qua cái tuổi này rồi.”

“Sao lại thế ạ? Cô thoát nhìn vẫn còn rất trẻ.” Vài người khác cũng bắt đầu trêu đùa.

“Thoạt nhìn mà thôi, trên thực tế tôi đã già rồi, ha ha, đừng nên hỏi tôi bao nhiêu tuổi, tuổi của phụ nữ còn bí mật hơn cả tài khoản ngân hàng đấy nha.”

“Cô ơi, vậy có thể hỏi cô đã có bạn trai chưa được không ạ?” Lại có người ồn ào.

Không khí lớp học không biết từ lúc nào đã chuyển từ chăm chú học hành sang tán chuyện giải trí, cô giáo xinh đẹp dường như không phát hiện ra hoặc là phát hiện cũng không muốn thay đổi không khí đó. Mà Lâm Ứng Tuyên lại nhân cơ hội này muốn gần gũi hơn với cô giáo —— hiển nhiên vừa rồi cô giáo thân thiết với Tô Tĩnh cũng khiến cho cô ghen tị —— vì vậy phải cố gắng xây dựng nên một cảm giác tốt, tạo hình tượng “Đôi tình nhân trong mộng”.

Tĩnh Tĩnh không nói gì, càng khiến cho các cô không có lí do mở miệng, Triều Huy rất thân thiện một chút phản ứng bình thường cũng không có, tức giận, khinh thường, chán ghét, thống hận cái gì cũng không có, cô căn bản không nghe người khác đang nói gì, chỉ vui đầu vào giải toán.

Tiểu Khê: “Đánh cuộc nước nóng tối nay, Tiểu Huy đang làm gì?”

Tĩnh Tĩnh: “Thử lại phép tính.”

Đồng Yên: “Giống như trên.”

Tiểu Khê khóc ròng, nhà cái tự nuốt, cô đành đám đương trọng trách lấy nước sôi đêm nay.

Trong lúc mọi người còn đang ngồi bàn chuyện phiếm với nhau, một câu nói đủ lớn dường như cổ tình khiến cho mọi người chú ý, âm thanh tám chuyện dần ngưng hẳn mọi người cùng nhau nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy đại mỹ nữ hoa khôi của học viện đang kinh ngạc nhìn nữ sinh bên cạnh, nói: “Thật vậy à, Tiểu Huy, cậu không nói đùa chứ?” Nói xong còn quay mặt lại nhìn Lâm Ứng Tuyên và cô giáo, vẻ mặt tràn ngập do dự khó tin.

A? Triều Huy về mặt mờ mịt ngẩng đầu, cô một câu cũng chưa nói mà.

“Tô Tĩnh, sao vậy?” Cô giáo xinh đẹp chuyên nghiệp đá bay ý niệm tiếp tục đùa giỡn trong đầu, nghiêm túc hỏi, trách nhiệm của giảng viên là truyền thụ kiến thức và giải đáp thắc mắc của học trò, sinh viên có nghi vấn, làm giảng viên phải đi trước làm gương cho dù phía trước là núi đao biển lửa cũng vẫn phải bắt chấp.

“Tiểu Huy nói phép tính vừa rồi của bạn Lâm có vấn đề, làm sao có thể chứ, cậu ấy nói đùa, phải không cô?” Tĩnh Tĩnh nhìn về phía bên cạnh.

Đồng Yên cùng Tiểu Khê tuy trong lòng nói: Tĩnh Tĩnh xinh đẹp ngời diễm rồi, nhưng ngoài mặt vẫn liên tục gạt đầu tỏ vẻ tán đồng.

(suy nghĩ ~ing), Triều Huy liên tục lắc đầu.

“Nói như vậy, nhất định có lý do, bạn học Triều Huy, em có thể giải thích rõ ràng một chút được không?”

A ! ! ! Triều Huy lại cứng đờ lần nữa.

Nhưng Tiểu Khê căn bản không cho cô có cơ hội ngán người, trực tiếp nhét vở ghi vào tay cô, sau đó một cước đá cô lên bục giảng, cô đành phải kiên trì viết phép tính của mình lên bảng, giọng nói có chút run run giải thích: “Trên cơ bản năm bước giải toán đều không có vấn đề, nhưng từ phép thứ năm thì sẽ xuất hiện như thế này... Hai điều kiện này, phải chia làm hai bước... Như thế, sau đó như thế này... Tiếp đó thử lại phép tính... mệnh đề nghịch đảo là như vậy, cho nên từ lý luận có thể thấy... Áp dụng công thức... Cho nên, liền ra như thế này.” [Tác giả: Tha thứ cho ta, ta thật sự xa rời toán học quá lâu rồi...]

Cô nói xong, sau lưng một tiếng động cũng không có, nhìn lại, trên mặt mỗi người đều viết bốn chữ “Không thể tin được”. Chẳng lẽ là tính sai rồi? Cô sờ sờ mặt, cảm thấy thật là mất mặt bèn trở về chỗ.

Ba người kia về mặt cũng phức tạp, tuy sớm biết rằng cô đã tính ra, nhưng giải toán biến hóa như vậy, chẳng lẽ các cô đang ở cùng một thiên tài sao?

Một lúc lâu sau cô giáo mới hồi phục tinh thần lại, khụ khụ, nói: “À, bạn học này có tư duy rất tốt, rất toàn diện, suy xét đến rất nhiều điều kiện. Đúng rồi, em tên là gì?”

Triều Huy còn chưa trả lời, Đồng Yên đã đứng dậy nói: “Thưa cô, là Triều Huy, bạn ấy tên là Trần Triều Huy.”

“Trần Triều Huy, tan học em giao bài tổng kết về phép tính này cho tôi, về sau nếu trốn học bị bắt được, tôi cũng sẽ tha cho em một lần.”

Mọi người lại ồ lên một trận...

“Hâm mộ sao? Vậy các em nên học tập bạn Triều Huy, nếu các em bạn nào cũng tính được như vậy, đến cuối kì không cần phải làm bài thi nữa mà tôi trực tiếp cho qua.”

Mọi người lại ò lên, có thể có vinh dự cao như vậy, ai có thể tranh với Triều Huy chứ.

Sắc mặt Lâm Ứng Tuyên càng lúc càng cổ quái...

“Làm tốt lắm! Khiến cho lão nương được nở mày nở mặt!” Đông Yến vỗ vỗ bả vai Triều Huy, cho cô một nụ cười triều mến kiều bề trên.

“Chỉ là một bài toán mà thôi.” Triều Huy mơ hồ, vì sao vẻ mặt của các cậu ấy lại đầy ý nghĩ sâu xa vậy?

Tiểu Khê: “... Quả nhiên là thiên tài...” Đến bây giờ còn chưa biết mình đã tạo nên công trạng lớn thế nào, là hạnh phúc hay là bi ai?

Tĩnh Tĩnh: “Không biết thì không có tội, chúng ta khoan dung độ lượng tha thứ cho nó đi.”

Không thể không nói, tuy rằng Triều Huy cứ chỉ vô tình, nhưng lại có hiệu quả vô cùng tốt, cứ nhìn sắc mặt của họ Lâm kia là các cô thấy rất vui.

Kết thúc giờ học, Triều Huy theo lệnh giao bài tổng kết cho cô giáo xinh đẹp.

Tĩnh Tĩnh ở cửa chờ cô, thấy cô cùng cô giáo xinh đẹp nói nói mấy câu, vị lão sư kia liền mất hết khí chất đông cứng cả người.

Lạt sau Triều Huy tới, Tiểu Khê hỏi: “Cậu với cô giáo nói gì đó?” Tĩnh Tĩnh và Đông Yến đang chờ mong câu trả lời.

“Tớ nói thời gian hôm nay không đủ, không thể đưa những phép tính gửi vào mail của cô được.” (Sa: ặc ặc cô chỉ bảo chị viết ra thôi mà)

Tiểu Khê: ...

Đông Yến: ...

Tĩnh Tĩnh: ...

Giết người trong chớp mắt! Tuyệt đối là giết người trong chớp mắt!

Không biết không có tội, cô giáo, người hãy tha thứ cho kẻ ngu ngốc này đi.

“Tiểu Huy”, Dương Cảnh đi tới, hướng ba người gật đầu chào trước, sau đó mới nhìn Triều Huy, “Em còn nhớ Lâm Ứng Tuyên không?”

“Vâng, trước kia đã từng gặp qua vài lần.” Triều Huy nghiêng đầu nhìn anh.

Dương Cảnh trầm mặc nói: “Vừa rồi, thật có lỗi.”

Triều Huy nghe không rõ cho nên: “Cái gì ạ?” Anh không làm chuyện có lỗi, sao lại xin lỗi cô.

Dương Cảnh sững sốt, cười miễn cưỡng: “Tiểu Huy, đề bài kia em nói em có thể dùng phép tính khác để tính?”

Triều Huy gật gù đầu: “Muốn em đưa cho anh sao?”

“Có phải vừa nãy, ở trong giờ học, em đều suy nghĩ đến những phép tính đó?”

Tuy không rõ vì sao, Triều Huy đột nhiên cảm thấy do dự, nhưng vẫn gật đầu.

Dương Cảnh bộ dạng “Quả nhiên là như thế” bất đắc dĩ mà tự điều chỉnh mình, nụ cười của anh ngày càng vô lực, thậm chí hơi thở cũng không bình thường.

“Khi nào thì em mới có thể lớn lên được đây, Tiểu Huy?” Anh thì thào nói xong, cũng không chờ Triều Huy phản ứng còn nói, “Kì nghỉ tới cùng nhau về không? Khi nào mua vé thì gọi anh một tiếng.” Nói xong, liền quay đi.

Nhìn bóng dáng của Dương Cảnh, tâm tình của Tiểu Khê, Đông Yến và Tĩnh Tĩnh có chút thay đổi.

Tiểu Khê hơi hơi thờ dãi: “Haizz... Nam nhân vật chính chờ nhiều năm cũng không thể công phá được tường đồng vách sắt đành phải đau lòng ôm tỳ bà rồi đi, quả thật là một tình tiết vô cùng câu huyết.”

Tĩnh Tĩnh nhìn lướt qua bóng dáng ngẩn ngơ của người nào đó, nói: “Cũng không phải không có thay đổi, ít nhất cũng có một chút. Thế nhưng tín hiệu gửi không có tiêu đề, văn bản kèm theo lại rất mới lạ, cho nên hệ thống bảo vệ mới không phân biệt được.”

Đông Yến lơ đãng: “Muốn tớ phát biểu không, anh chàng này đúng là rất lạnh. Đổi lại là tớ, lên đao liền chém, không cần cô tiếp nhận hay không. Tĩnh cảm đúng là thứ khó đoán nhất mà?”

Haizz, tạo hóa trên người, chỉ trách chỉ số tình yêu của Tiểu Huy bọn họ có hạn, Dương Cảnh không thể sử dụng cái nguồn điện này nữa, vừa vặn có một cái nguồn điện khác xuất hiện, cho nên... Rốt cuộc đây là tình tiết kiểu gì?

Tình yêu, luôn làm cho người ta đoán không ra đọc chẳng hiểu.

“Tớ vốn muốn tổng kết chuyện hôm nay thành một cái tí: “Hiệp lộ tương phùng dừng giả thắng”(※), bây giờ nên đổi tiêu đề gì cho phải đây?” Tiểu Khê đưa ra vấn đề.

(※)Hiệp lộ tương phùng dừng giả thắng: Đồi bên hận thù kẻ có dừng khí thì chiến thắng.

Đồng Yến cùng Tình Tình tức giận trừng mắt liếc cô một cái, lại nhìn tiếp “Người nào đó” còn đang mãi đắm chìm trong suy nghĩ

Còn có thể là cái gì? Kẻ không biết thì không có tội!

Ngoại trừ cái này không còn cái gì nữa, nhất định là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Cửa Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chu Vệ, Anh ấy rất lợi hại sao?

Con người sau khi bị thất tình cho dù đau khổ cỡ nào cũng sẽ phải tiếp tục sống. Tiểu Huy thì lại khác ngay cả đau lòng cũng không có, nhiều nhất cũng chỉ cảm thấy có chút mất mát mà thôi. Cho nên trước ánh mắt ai oán bất hạnh thay cho cô của ba vị đại nhân trong phòng cô ngoan ngoãn lấy laptop chạy xuống thư viện làm bài tập.

Gọi là làm bài tập, có rất nhiều ý nghĩa, nhưng trong mắt Triệu Huy chỉ có một ——lập trình phần mềm, đây cũng là một trong ba sở thích ngoài giờ học của Triệu Huy, sở thích thứ hai là chạy bộ (mỗi sáng sớm nếu ai để ý sẽ thấy bóng dáng nhỏ nhỏ của cô trên đường chạy), thứ ba là làm bài tập tiếng Anh (lí do thật sự là vì tiếng Anh của Tiểu Huy vô cùng thâm).

Vì sao cô thích ở thư viện làm bài tập? Vốn ở kí túc cũng rất tốt, nhưng lại có rất nhiều người qua lại, Đồng Yến khi chơi game lại rất thích bật âm thanh lớn, còn có mấy cô bạn ngồi buồn đưa lê, tám mẩy trên trời dưới đất là điều không thể tránh khỏi. Mà trong phòng tự học, cái cửa ra vào thường xuyên đập lên những tiếng bang bang, rất là đáng ghét. Hơn nữa niềm tự hào của đại học A cũng chính là thư viện, không chỉ có khoa học kỹ thuật cao (có thể lên mạng miễn phí), lượng sách vô cùng lớn (từ thiên văn cho tới giải trí không cái nào thiếu cả), chỗ ngồi rất nhiều (mỗi người có thể chiếm vài chỗ thậm chí nằm ngủ cũng được), chủ yếu là mỗi lần nhìn các bạn chuyên tâm học hành, trong lòng cô lại nổi lên ham muốn làm bài tập.

Hôm nay Triệu Huy chiến đấu với hàm số liên tục, trên màn hình hiện lên số liệu quen thuộc nhưng cô không thể nào cho vào đầu được, chịu khó rồi lại nhả nại, thử rồi lại thử, cuối cùng chỉ có thể thở dài, buông tha đồng số liệu, cô lướt vài trang web thường ra vào.

Không thể không nói là sinh viên bây giờ quan tâm rất nhiều thứ, không chỉ đơn giản như ngày trước chỉ biết vui đầu đọc sách nữa rồi. Đương nhiên, đây chỉ là ý kiến cá nhân mà thôi, trong cuộc sống bây giờ chuyện đó là rất bình thường —— nhưng quan trọng là, thay đổi này đang ảnh hưởng đến anh —— Chu Vệ nhăn nheo rất lâu, vẫn nhìn không được nhìn về phía cô gái bên cạnh.

Tuy rằng không thể yêu cầu người khác có chung quan điểm với mình, nhưng anh cảm thấy chuyện bị quấy rầy thật là ngứa mắt: cho dù ở thư viện không cầm chơi trò chơi, nhưng cũng phải tự biết, huống chi là sinh viên của đại học A. Các đàn anh đàn chị đều đang vội vã làm đề án tốt nghiệp, người đến thư viện đông rõ rệt, nhìn qua rõ ràng là một nữ sinh dịu dàng nhã nhặn, vì sao lại mặt dày như vậy chiếm tận hai chỗ để chơi trò chơi?

Anh đương nhiên sẽ không chính khí đến mức đi bênh vực lẽ phải, dù sao căn bản người bị chiếm chỗ cũng không phải là anh, mấu chốt chỉ là anh bị quấy rầy! Hơn nữa lại là dịp ngàn năm một thuở anh mới đến thư viện, có chuyện quấy rầy đến mình mà không xử lí không phải tác phong của Chu Vệ anh.

Anh đem chiếc bút đập lên bàn một tiếng “Cạch”, lạnh lùng nhìn về phía nữ sinh còn đang tập trung chăm chú vào máy tính, không chút khách khí lên tiếng: “Bạn học này, chơi trò chơi thì có thể về phòng, em làm ảnh hưởng đến tôi đấy.”

Một lúc lâu sau, lâu đến khi anh nghĩ rằng cô không nghe thấy mình nói gì định nhắc lại lần nữa, cô gái kia mới ngẩng mặt lên, ngơ ngác nhìn anh vài giây, rồi chậm rãi nói: “Thật là ngại quá.” Sau đó nhanh chân nhanh tay thu thập sách vở, rút nguồn điện ôm máy tính rời đi.

“Bạn học, túi của em.” Chu Vệ gọi cô lại, nhắc nhở cô quên mang túi sách.

Cô gái kia nghi hoặc nhìn về phía anh chỉ, lắc đầu: “Không phải là túi của em mà.” Câu này cùng với câu trước đều mang theo ngữ khí mềm nhẹ, như làm nũng, lại giống như thói quen.

“Có lẽ là bạn học lúc trước tới đây quên mang theo, để em cầm tới chỗ gửi đồ thất lạc.” Cô quay trở lại, có chút vụng về khi cầm túi sách với chiếc

laptop ôm trong ngực, chậm rãi đi xuống lầu.

Chu Vệ sững sốt, nhìn lướt qua hai chỗ ngồi vừa mới bị người kia chiếm cứ, trong lòng có cảm giác kỳ lạ, nhưng chỉ là thoáng qua anh lại nhanh chóng chuyển tâm học tiếp.

Rút cục, sự thật chứng minh vận khí hôm nay của anh không được tốt lắm, hai người đến sau tuy cũng học hành, nhưng phần lớn thời gian đều không coi ai ra gì lớn tiếng đàm luận. Sau khi nhắc nhở vài lần, anh cũng không buồn nhắc họ nữa, đành thu dọn sách vở lặng lẽ tìm chỗ khác.

Đi dạo qua mấy tầng, chỉ có tầng một là có vẻ ít người hơn, có mấy cuốn sách muốn mượn ở đây, anh tìm một chỗ đặt túi sách xuống sau đó bắt đầu công việc tìm kiếm. Anh muốn mượn mấy quyển luật kinh điển, chẳng qua là phần lớn sinh viên bây giờ đối với loại sách này ngay cả liếc mắt cũng chẳng buồn chứ đừng nói là đọc, tự nhiên sẽ gác lại ở một góc khuất nào đó. Thật vất vả mới tìm được bốn quyển, còn thiếu một quyển nữa, anh đang định đi tìm, ánh mắt lại lướt nhanh thấy một người đang ngồi bên góc cửa sổ. Là cô gái vừa rồi, đáng vẻ cô khá gầy, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím.

Mê trò chơi đến mức này ư? Nhìn thấy cô như vậy khiến cho anh không khỏi suy nghĩ đến những vấn đề sâu xa của xã hội.

Anh có chút khinh thường đi đến bên cạnh cô, ánh mắt nhìn thoáng qua, muốn biết cô chơi trò gì, sau đó anh lại ngậm ngẫn cả người, vài giây sau trở lại vị trí, bước chân có vẻ thiếu vững vàng.

Trên màn hình căn bản không có cái gọi là trò chơi, tất cả đều là số liệu, tuy rằng anh học luật, nhưng vẫn nhìn ra được: Cô không phải đang chơi trò chơi mà là đang lập trình.

Sau đó Chu Vệ dù có cố gắng như thế nào cũng không thể nhét nổi một chữ, trong đầu tràn ngập những câu nói “chính nghĩa” của bản thân mình. Anh còn tưởng rằng lúc trước cô ngơ ngác vài giây là cũng giống như những cô gái bình thường khác, sững sờ trước khuôn mặt của anh, bây giờ nghĩ lại, hẳn là lúc đó cô đang nghĩ

Thực mất mặt quá đi.

Cô còn đang làm việc rất say mê, dường như quên mất là mình đang đứng chứ không phải ngồi, nghị lực thật đáng kinh ngạc.

Qua một hồi lâu, có một nữ sinh đội chiếc mũ phục vụ tình nguyện cho thư viện chạy qua anh, nhanh chóng đi đến phía cô. Anh ngồi cách đó không xa, có thể rõ ràng nghe được câu chuyện của hai người.

“Tiểu Huy, Tiểu Huy, hôm nay sao cậu lại đổi chỗ chứ? Hại tớ tìm cậu mất nửa ngày, vì sao lại chọn chỗ này, cũng không phải là không còn chỗ, cậu là VIP, VIP mà.” Nữ sinh giữ chặt cô, nhỏ giọng oán giận nói.

“Ở đây sẽ không quấy rầy người khác.” Cô gái ấy cười cười, tắt máy tính nhét vào balo khoác lên vai, “Tìm tớ có chuyện gì vậy?”

Nữ sinh đội mũ trừng mắt với cô: “Còn có thể có chuyện gì? Cậu không đến hỗ trợ, sắp quá trưa rồi mà chúng tớ không có cách nào đi ăn cơm được đây.” Rồi lôi kéo cô đi tới hướng quầy phục vụ bên kia.

“Cái hệ thống này, lúc nào cũng gặp trục trặc, cậu nhanh xem một chút đi.” Lại là một câu oán giận.

“Ồ? Các thầy không phải chuẩn bị rất tốt sao? Các sư huynh đâu?”

“Dựa dẫm vào bọn họ ư? Nghĩ đi. Cậu có phải là đồng hương với tớ hay không? Nếu là đồng hương thì giúp tớ, còn không thì tớ tìm người khác đây.”

Triều Huy cười, kỳ thật bản thân hệ thống cũng không có lỗi gì, chẳng qua là khi sử dụng không chú ý thao tác, lại không biết làm sao để khôi phục như cũ mà thôi, nói thật ra là không có vấn đề gì cả. Cô ngốc như thế nào cũng biết không nên nói câu này ra, chỉ có thể chịu khó để Mi Nhiễm kéo đi.

Mi Nhiễm lảng xảng như cún giúp Triều Huy gỡ ba lô trên vai xuống, nhìn bộ dáng đang chăm chú vào màn hình máy tính của Triều Huy, trầm mặc hỏi: “Tiểu Huy, cậu cùng Dương Cảnh sao thế?”

Triều Huy trả lời ngắn gọn: “Chia tay.”

“Ngày hôm qua anh ấy lên lớp cùng với Lâm Úng Tuyên, mọi người đều đã biết cả rồi.” Mi Nhiễm cẩn thận nhìn biểu hiện của cô rồi nói.

“À.” Triều Huy thản nhiên lên tiếng, quả thật là tin đồn truyền nhanh quá.

Mi Nhiễm tức giận: “Cậu cứ chi biết à như vậy sao?” Bạn trai của mình bị cướp mà tình địch lại ra sức tuyên bố chủ quyền như thế! Cậu không thể có một chút biểu hiện bình thường của con người được sao?

Hệ thống khôi phục, Triều Huy theo thói quen chuyển tới trước quầy, hỏi Chu Vệ: “Bạn học, anh muốn mượn sách sao?”

Chu Vệ rất tự nhiên đem quyển sách trên tay cùng thẻ thư viện đưa cho cô.

“Xin vui lòng nhập mật mã.” Cô ra hiệu.

“Triều Huy, cậu không thấy tức giận à. Người bị cướp đi là Dương Cảnh, Dương Cảnh đấy.” Mi Nhiễm thật sự có chút nóng nảy, “Người tốt như vậy,

cậu còn không biết quý trọng, hai tay còn dâng lên cho người ta?”

Triều Huy một bên cho mượn sách, một bên trả lời: “Tớ đâu có hai tay dâng cho người khác.” Cô căn bản là không biết Dương Cảnh ở đoạn đường nào thì rẽ sang một hướng khác, rút cục mỗi người đi một ngã, cô thực sự mờ mịt, mờ mịt đến không biết nói những suy nghĩ trong lòng như thế nào.

“Nhưng biểu hiện của cậu chính là như thế.” Chỉ có chủ động buông tha cho nhân tài thì thái độ mới không thêm đề ý như vậy.

Mi Nhiễm còn muốn tiếp tục nói nhưng đã bị người khác cắt ngang.

Chu Vệ nhìn thông báo trên màn hình lượng sách mượn đã vượt quá giới hạn, lại nhìn quyển sách rất muốn mượn trong tay, hỏi: “Cũng không thể mượn trước được sao?”

Mi Nhiễm chỉ có thể nuốt lời nói vào trong miệng, vô ý nhìn thoáng qua nam sinh đang mượn sách, thật sự chỉ là vô ý liếc mắt một cái, tầm mắt cũng không chịu khống chế dừng lại một chút. Cô lắp bắp trả lời: “Có, có thể a, nhưng với điều kiện ngang nhau, em, hội chúng em ưu tiên xem xét cho những người có nhu cầu mượn đọc tại chỗ.”

Oh, my god! Đây chính là Chu Vệ! Đại thần của Học viện Luật, một đối thủ đáng gờm trong đám tinh anh của đại học A, nam sinh trong khoa xã hội khó có ai sánh được một góc a ~~~~~ cô hôm nay siêu lucky!

“Vây sao.” Chu Vệ nhấn mặt lại, buồn rầu.

A ~~~~~ Chu Vệ nhủ mày mà cũng đẹp mắt quá đi! ! Mi Nhiễm dường như vì quá xúc động định nói, nhưng thầy giám sát đang nhìn chăm chăm cô, cô không có cơ hội để làm điều này.

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Chu Vệ, Mi Nhiễm nhanh tay lục thẻ thư viện của mình ở trong túi, còn chưa kịp hiển vật quý đã nghĩ ra mình ngày hôm qua vừa mượn một đồng tạp chí giải trí bát quái, đầy mắt rồi. Vì sao vì sao vì sao cô vốn không định mượn mấy quyển tạp chí không có ý nghĩa gì kia mà? Có cái gì so được với Chu Vệ chứ chuyện này thật khiến cho cô đau lòng quá mà?

Triều Huy nhìn Mi Nhiễm luống cuống tay chân, có điểm buồn cười đưa ra thẻ thư viện của mình, giúp cái người tên là Chu Vệ mượn quyển sách kia, đưa cho anh.

Chu Vệ có điểm do dự nhìn cô: “Tôi làm thế nào có thể đem sách trả lại cho em?”

Triều Huy nói: “Trực tiếp trả cho thư viện là được.” Nghĩ nghĩ rồi lại nói thêm một câu, “Nếu không anh đưa lại cho bạn học này cũng được, cô ấy là bạn của em ở trong này”

Đúng vậy đúng vậy, tìm tó tìm tó! ! Mi Nhiễm lòng tràn đầy cảm kích nói với Triều Huy.

Chu Vệ gật đầu, nói cảm ơn rồi cầm sách đi ra ngoài.

Nhìn anh đi xa, Mi Nhiễm nửa ngày mới hồi phục tinh thần, oa oa kêu to: “Triều Huy, cậu thật không cho tớ cái mặt mũi gì cả, người đặc biệt như vậy mà cậu lại xử lý như người bình thường, quả thật là phân biệt nha.”

Triều Huy tiếp tục giúp bạn học khác nhận sách, nói: “Ah, hóa ra anh ấy chính là hot boy.”

Mi Nhiễm: “... Anh ấy là Chu Vệ, làm sao cậu lại không biết cơ chứ.” Chu Vệ còn không hơn cả hot boy, vị trí hot boy hiện tại thuộc về một sư huynh bên học viện tiếng Pháp. Chu Vệ là một vương tử bình dân rất được hoan nghênh, rất nhiều người mê mẩn khí chất của như gần như xa lại không mất phong độ cảm giác như gió mát trong trời của Chu Vệ mà muốn gần gũi với anh. Nhưng mà, cũng chỉ có thể ngắm xa chứ không thể đùa giỡn, cô chính là một người nhỏ bé trong số đó.

Triều Huy vẫn luôn tay làm công việc cho mượn sách, khó hiểu nói: “Chu Vệ, anh ấy rất lợi hại sao?”

Mi Nhiễm: ... ! !

Mọi người đang xếp hàng đứng chờ: ... ! ! !

Mi Nhiễm: “... Triều Huy, cậu không những không phải nữ sinh, còn không phải người nữa!” Làm sao, làm sao ngay cả Chu Vệ cũng không biết, cậu làm xấu mặt sinh viên đại học A!

Triều Huy ủy khuất: “Tớ thật sự không biết mà...”

Bỏ quên túi sách, Chu Vệ quay lại vừa vặn nghe được đoạn đối thoại kia. Không phải anh tự kỷ, bởi vì một sự việc rất hiển nhiên, người trong đại học A biết đến anh cũng phải 95%, không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp được một trong số 5% đó, lại còn có khả năng miễn dịch rất cao với anh nữa ...

Hình như cô tên là Triều Huy.

Thành tích của Chu Vệ.

Chu Vệ, sinh viên năm thứ ba học viện Luật đại học A, đương nhiệm phó chủ tịch hội sinh viên đại học A kiêm nhiệm chủ tịch hội sinh viên học viện Luật, là một trong “Thập đại kỳ tích của đại học A” do BBS của đại học A đề cử...

Anh diện mạo kinh người, kinh người đến cỡ nào ư? Chỉ cần hỏi qua những nữ sinh cuồng nhiệt là biết —— nếu bạn muốn phỏng vấn từng người, xin mời chuẩn bị sẵn một khoảng thời gian dài: số lượng người khổng lồ là một trong những nguyên nhân chính, chưa kể đến còn phải lo lắng việc các nữ sinh muốn tỏ lòng ái mộ với Chu Vệ khả năng là một giờ hoặc là hai giờ chứ trong khoảng thời gian ngắn có lẽ không hết được.

Anh học tập ưu tú, ưu tú đến cỡ nào ư? Cứ đến hỏi giáo vụ! Thật có lỗi thật có lỗi... Vừa mới vào trường anh đã được bình chọn là một trong “mười ngôi sao mới của đại học A”, đợt huấn luyện quân sự lựa chọn cá nhân tiêu biểu, anh cũng được khen thưởng xuất sắc. Năm thứ nhất đại học cho tới nay các môn chuyên ngành luôn đứng đầu bảng, khiến cho mấy vị xếp sau anh thiếu chút nữa mua hung khí để trừ khử anh cho hả giận. Anh không chỉ học tốt các môn chuyên ngành, các phương diện khác cũng xuất sắc không kém —— sáu giải cờ vây nghiệp dư, nằm trong top ba người đứng đầu cuộc thi hùng biện tiếng Anh sinh viên các trường đại học toàn quốc, thể vận hội của trường giải 100 m chạy nhanh cùng nhảy cao chỉ thuộc về mình anh...

Tương truyền bối cảnh gia thế của anh hùng hậu, có bao nhiêu hùng hậu? Trong lời đồn đại có vẻ đáng tin cậy nhất chính là thấy phó hiệu trưởng tự mình đi nghênh đón anh... OTZ! Đồn đại cũng chỉ là đồn đại trong thực tế Chu Vệ cùng phó hiệu trưởng hôm đó chỉ cùng nhau tham dự cuộc họp tiếp đón kí giả, cho nên, mọi người cũng có vẻ hơi YY một chút. (YY : nghĩa tự sướng)

Nói đến sự tích làm cho anh tiếng tăm lừng lẫy phải kể đến một năm trước, là sự kiện anh giúp bạn học giành lại bản quyền phát minh sáng chế. Sinh viên tham gia thi đấu, nhà tài trợ hưởng lợi ích từ việc này cũng là việc hiển nhiên, nhưng lần đó nhà tài trợ quá tham lam, trong số sinh viên trong nhóm tác giả bị xâm phạm quyền lợi có một người là bạn của Chu Vệ, nhờ Chu Vệ cố vấn. Chu Vệ không nói hai lời, lập tức hỗ trợ, nghiên cứu điều luật, thu thập chứng cứ, dẫn ra án lệ, cuối cùng hợp tác với một vị luật sư Vô Danh đem giấy triệu tập của tòa án gửi tới nhà tài trợ. Nhà tài trợ ban đầu còn coi thường, một tên sinh viên năm thứ hai có thể làm nên chuyện gì đây? Nhưng sau lại Chu Vệ bằng sự quyết đoán không gì sánh được cùng kế hoạch tác chiến hoàn mỹ không chút sơ hở đem nhà tài trợ và luật sư biện hộ đánh toi bời hoa lá, khiến cho nhà tài trợ không thể không thỉnh cầu hòa giải, mà vị Vô Danh luật sư kia ở giữa thanh danh cũng nhanh chóng được khuếch đại. Chuyện này lúc ấy sinh viên đại học A vẫn theo dõi đưa tin liên tục, Chu Vệ cứu nguy cho đại học A, hình tượng “Thần tượng Trường học” của anh cũng chính thức từ đây được tạo dựng nên.

Anh lại như thế nào như thế nào...

Anh còn như thế nào thế nào...

Triều Huy càng nghe như càng lọt vào trong đám sương mù rồi cuộc cũng rút ra được một kết luận: “Tóm lại, Chu Vệ chính là bậc đế vương chí tôn.”

Tuyệt đối là bậc đế vương chí tôn duy nhất! Tiểu Khê gật đầu một cách mãnh liệt.

Triều Huy rốt cục biết được nguyên nhân vì sao Mi Nhiễm lại sửa lại học phần, cô tuy rằng biết trong trường học có rất nhiều người cô chấp, nhưng mà cũng không thể ngờ có người lại điên cuồng đến vậy... Thật sự là núi cao thật đáng ngưỡng mộ...

“Nhưng mà thật đúng là có điểm đáng tiếc,” Tiểu Khê có điểm thương cảm nói, “Ưu tú như thế nào cũng chỉ ngắm chứ không thể ăn.”

Triều Huy khó hiểu: “Thế là có ý gì?”

“Cậu không biết sao? Chu Vệ không có bạn gái.” Tiểu Khê có chút uể oải.

Bộ dạng đào hoa như vậy, vậy mà lại là Pháp Hải chuyển thế (Sa: Pháp Hải : đại sư trong truyện Thanh Xà Bạch Xà), cực tuyệt vô số tình cảm của những thiếu nữ tội nghiệp. Nghe nói từng có một nữ sinh can đảm trực tiếp đến lớp học bày tỏ tình cảm, kết quả Chu Vệ chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái, hỏi lại cô có biết hay không cái gì gọi là tự do? Cô gái này vẫn can đảm như trước trả lời, em thích anh là tự do của em, em thổ lộ với anh là tự do của em, bất luận người nào cũng không ngăn cản được! Chu Vệ nói cái gì? Anh nói, tự do, là tôi có muốn làm hay không muốn làm đều được, tôi không muốn bị em thích, cũng không muốn thích em, đó chính là tự do của tôi!

Triều Huy: ...

Đồng Yến: “Chu đại thần, xuất sắc!”

Tiểu Khê: “Tự do, là tôi có muốn làm hay không muốn làm đều được, có thể có người có cá tính như vậy, làm sao không xuất sắc cho được?”

Tĩnh Tĩnh tàn nhẫn: “Câu nói kia là của Conde*, anh ta một chút cũng không cá tính, một chút cũng không xuất sắc.”

...

Tiểu Khê ^_~!

(*) Conde : Immanuel Kant (1724-1804), nhà triết học người Đức.

Hóa ra Chu Vệ làm cho Mi Nhiễm và Tiểu Khê cùng những nữ sinh khác điên đảo tâm hồn là như vậy, Triều Huy thật sự rất khó lý giải tại sao các cô lại kích động như thế. Cô nhìn thấy anh, chẳng qua chỉ là một thanh niên bình thường cao hơn người khác một chút, dễ nhìn hơn người khác một chút, có lẽ cũng tài năng hơn một chút, còn lại không có cảm giác gì khác. Nếu đi sâu thêm, phong cách làm việc của anh, nhất là thái độ không chút khách khí vạch ra sai lầm của người khác để bảo vệ quyền lợi của chính mình và sống theo nguyên tắc, quả thực so với người bạo lực và nham hiểm cũng không khác biệt là mấy. Kinh nghiệm mười tám năm sinh tồn nói cho cô, người như thế, vẫn đừng nên chọc vào thì hơn, may mà cô chỉ là loại tôm tép ở chỗ nước

nông cùng với loại Giao Long nơi biển cả như anh không có quan hệ gì.

Cho nên rất nhanh, Triều Huy liền đem cái tên Chu Vệ tổng vào dữ liệu dự bị, ngẫu nhiên nghe được người khác nhắc tới cũng phải liên tưởng một hồi rồi mới thốt lên: A, là anh!

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Miệng Lưỡi Thiên Hạ

Chuyện khiến cho Triều Huy thực sự chú ý có rất nhiều, ví dụ như tại sao giải quyết một phương trình mãi mà không xong. Ví dụ như cách 6 tháng 22 ngày không bao lâu nữa sẽ tới cuộc thi tiếng Anh cấp bốn nếu lần này vẫn là vừa vặn qua thì phải làm sao bây giờ? Lại ví dụ như Lâm Ứng Tuyên vẫn dương dương tự đắc còn Dương Cảnh vẫn trầm mặc như cũ thì cô nên làm như thế nào?

Mỗi khi cô làm bài tập, thường có thói quen là tắt điện thoại di động, nhưng lại vẫn ản nick trên QQ, yên lặng làm bài. Cho nên, người khác nghĩ cô không biết, kỳ thật mỗi một câu một từ Lâm Ứng Tuyên nói ở trên diễn đàn cô đều thấy hết.

Có người trước kia nói với cô rằng, trời sinh có rất nhiều người thích chiếm lấy công lao, tâm huyết của người khác, chẳng lẽ Lâm Ứng Tuyên cũng là người như vậy?

Cô mở khung đối thoại “Diễn đàn đồng hương thành phố G”

Vĩnh hằng tâm: Tuyên Tuyên, nhìn em với ông xã ân ái như vậy, mau nói cho tỷ tỷ biết có bí quyết gì đi.

Luyến tử & Thanh đăng: thẹn thùng ینگ~~~~ thật ra em cũng không có bí quyết gì cả, chỉ là vận khí tốt một chút thôi ~~~~

Không nói em yêu anh: Tuyên Tuyên khiêm tốn, cậu là thần tượng của thành phố G chúng ta ~~~~ nói mau nói mau! ! Không thì mỗi ngày tớ đều lái nhái làm phiền cậu đấy!

Vĩnh hằng tâm: 9494! (94: viết tắt của từ đồng ý)

Luyến tử & Thanh đăng: có gì đâu, cứ chịu khó nghe lời một chút, nhu thuận một chút, săn sóc một chút là được, mỗi ngày đều ân cần thăm hỏi anh ấy, cho anh ấy sự ngạc nhiên nho nhỏ, lâu lâu lại khiến anh ấy tự hào về bản thân là được.

Luyến tử & Thanh đăng: đây chỉ là quan điểm của tớ với bạn trai mà thôi, các anh chàng khác thì tớ không dám đảm bảo, ha ha ha

Vĩnh hằng tâm: gạt người gạt người gạt người! Dương Cảnh theo đuổi dễ dàng như vậy sao?

Không nói em yêu anh: từng ấy điều kiện ấy có thể làm cho anh ta thỏa mãn sao? Nữ sinh nào tùy tiện một chút đều có thể làm được, vậy tại sao anh ta còn chia tay nữ sinh kia?

(Triều Huy: ... Nữ sinh kia chẳng lẽ nói mình? Cùng là đồng hương, tốt xấu cũng nên nhớ tên đi chứ.)

Vĩnh hằng tâm: Tuyên Tuyên, em xấu xa, em dấu bí quyết riêng nhé ~~~~ có nói hay không!

Luyến tử & Thanh đăng: Thề với chúa, em tuyệt đối không nói dối, nữ sinh kia thất bại như thế nào là chuyện của cô ấy, không liên quan đến em.

Vĩnh hằng tâm: em thật đúng là rộng lượng... ..

...

Chu vương tử nói chuyện cùng em: Cái gì! Cậu ra về cái quỷ ấy! Cướp người yêu của người khác còn không biết đến liêm sỉ, còn ở đây ra về thông minh! Đồ không biết xấu hổ không biết xấu hổ không biết xấu hổ! ! ! ! ! ! ! ! !

(Triều Huy đỏ mồm hôi, bạn học Mi Nhiễm đừng quá khích như vậy chứ.)

Luyến tử & Thanh đăng: cậu nói ai không biết xấu hổ!

Chu vương tử nói chuyện cùng em: tôi nói ai người đó tự biết! !

Luyện tử & Thanh đăng: Họ Trần kia không dám ra mặt sao lại kêu cậu tới ồn ào? Thua không ngóc dậy nổi, có bản lĩnh thì tự mình giành lại đi, còn ở sau lưng tính cái gì?

Chu vương tử nói chuyện cùng em: Cậu làm sao so được với bạn yêu của tôi, bát bát bát bát bát bát! ! Cái gì thua không ngóc dậy nổi hả, nói không chừng là Dương Cảnh bị đá đẩy, bạn yêu của tôi thật sự, thật sự rất là bình tĩnh! Một chút đau lòng cũng không! Có!

Luyện tử & Thanh đăng: hừ, không ăn được nho thì nói là nho chua!

Chu vương tử nói chuyện cùng em: Shit! Cậu nghĩ Dương Cảnh là nho ngọt sao? Người khác không cho là vậy đâu!

Chu vương tử nói chuyện cùng em: anh ta thì có gì hay, chẳng phải chỉ là đẹp trai một tí thôi sao? Có bằng Chu Vệ đại nhân của tôi không? Hừ, ngay Chu Vệ đại nhân cậu ấy còn không thêm, đừng nói là đến tên đó.

...

Triều Huy trầm mặc, Mi Nhiễm, thực ra cậu muốn nói nhất là câu cuối cùng mà thôi ? (Sa: cuồng Chu Vệ).

Hai người tranh cãi âm ỉ không ngớt, cuối cùng phát triển thành đại luận chiến trên diễn đàn. Qua một hồi rất lâu sau, Mi Nhiễm gửi cho cô một tin nhắn.

Chu vương tử nói chuyện cùng em: Bạn yêu, tớ ở trên diễn đàn trút giận giùm cậu! Rắc rối một chút là! Khả năng sẽ đem đến phiền toái cho cậu nhưng tớ không hối hận đâu.

Nghĩ nghĩ, gõ vài chữ.

Dạ lan đăng diệt: tớ thấy hết rồi ...

Chu vương tử nói chuyện cùng em: Cậu ở đó à??? Vậy sao không lên tiếng?

Dạ lan đăng diệt: Tớ cảm thấy không cần thiết, tớ và Dương Cảnh chia tay là sự thật.

Chu vương tử nói chuyện cùng em: ...

Chu vương tử nói chuyện cùng em: không sao, cái cũ không đi thì cái mới không tới, bỏ đi về sau tìm người như Chu đại nhân ấy.

Dạ lan đăng diệt: ... Cùng nhau cố gắng (kỳ thật Triều Huy muốn nói người đừng mơ mộng hão huyền nữa).

Chu vương tử nói chuyện cùng em: Náo loạn một buổi chiều rồi!!!! Tớ đi làm việc đã!!!!

Ông trời luôn không chiều lòng người.

Mặc dù Triều Huy với Mi Nhiễm đã thoải mái như vậy rồi nhưng không đi chọc phiền toái, phiền toái vẫn tìm tới cửa. Mi Nhiễm thoát không bao lâu, admin của diễn đàn đồng hương, đồng thời cũng là hội trưởng hội đồng hương tìm cô nói chuyện.

Bá vương không bá: có đó không, có việc muốn nói với em.

Triều Huy suy nghĩ khoảng 1 phút sau, đóng cửa sổ đối thoại, tiếp tục làm bài tập.

Bá vương không bá: Triều Huy, QQ của anh có thể nhìn thấy em ẩn nick.

... Sư huynh, xem như anh lợi hại ...

Dạ lan đăng diệt: sư huynh, có chuyện gì không?

Bá vương không bá: vừa rồi ở diễn đàn em thấy cả chứ? Em vì sao không nói được một câu, đập tất căng thẳng? Vừa rồi Lâm Ứng Tuyên tìm anh trách cứ.

Dạ lan đăng diệt: ?? Trách cứ?

Bá vương không bá: em ấy nói bị Chung Mi Nhiễm công kích, hy vọng diễn đàn trục xuất cô ấy, còn nói chủ mưu sau lưng là em, cho nên...

Công kích? Có chút quá đáng ư? Còn nói cô là người sau lưng chủ mưu, hình như là quá đề cao cô thì phải?

Dạ lan đăng diệt: Sư huynh trả lời như thế nào?

Một lát sau, sư huynh ở trên diễn đàn đưa ra lời nhắn

Bá vương không bá: Hy vọng Triều Huy cùng Chung Mi Nhiễm có thể công khai xin lỗi Lâm Ứng Tuyên, làm sáng tỏ sự thật, giải thích hiểu lầm.

Nhìn một đồng chữ trên màn hình, một cảm giác tức giận bắt đầu dâng lên. Chẳng lẽ đây là Tình Tình thường nói “Kẻ hiền thường bị người khác bắt nạt” sao? Triều Huy chậm rãi gõ bàn phím.

Dạ lan đăng diệt: Làm sáng tỏ sự thật, giải thích hiểu lầm?

Dạ lan đăng diệt: Em cho rằng mọi người không cần chú ý đến việc tư của em, em cũng không phải người nổi tiếng.

Không có người trả lời.

Dạ lan đăng diệt: Vừa rồi bạn học Lâm cùng Mi Nhiễm trao đổi em có xem, sư huynh hỏi vì sao em không trả lời? Từ đầu tới cuối, các bạn ấy đều không nhắc đến hai chữ Triều Huy, tại sao em lại phải nhảy vào tự nhận mình chính là “nữ sinh kia”, đó chẳng phải là mặt dày sao?

Dạ lan đăng diệt: Em hoàn toàn không rõ công kích cùng chủ mưu sau lưng của sư huynh là có ý gì, muốn phán tội cũng phải có chứng cứ, chuyện này em và Mi Nhiễm hoàn toàn có thể làm chứng. Nếu sư huynh không hiểu về pháp luật, em có quen biết một vị giáo sư dạy luật, muốn em giới thiệu cho anh không?

Phát tiết hết bất mãn trong lòng, Triều Huy trực tiếp bấm nút Đăng xuất, làm bài tập làm bài tập thôi!

Thế nên, Triều Huy cũng không biết bản thân đã bỏ lỡ một trò hay, cũng không biết đoạn chat của cô đã được Mi Nhiễm phát đi phát lại tới n lần.

Nam nhân vật chính trong lời đồn đại cuối cùng cũng xuất hiện tuy có hơi muộn! Trò hay như thế sao có thể bỏ qua?

Vô dục mới bèn: Mọi người nếu mà có hứng thú đối với việc cá nhân của tôi, có thể trực tiếp tới hỏi tôi, tôi sẽ trả lời hết mọi vấn đề, nhưng xin mọi người không cần đàm luận ngay giữa diễn đàn, tôi không muốn khiến cho người khác có ấn tượng xấu nghĩ rằng diễn đàn này chỉ của một mình Dương Cảnh.

Bá vương không bá: Cũng tốt, quan hệ tay ba của các người tự đi mà giải quyết lấy, lão nhân ta không thêm đề ý.

Vô dục mới bèn: tôi chưa từng có quan hệ tay ba, chỉ có quan hệ từ hai phía mà thôi, nhưng tôi cùng Tiểu Huy đã chia tay, tôi không hy vọng có ai lấy chuyện này tới quấy rầy cô ấy, xin cảm ơn!

Vô dục mới bèn: tôi hiện tại vẫn còn độc thân, hoan nghênh các bạn nối dây tơ hồng cho tôi, cảm tạ.

Trời sập đánh ụp! Chẳng lẽ Lâm Ứng Tuyên lại đơn phương mạo nhận hay sao? Mà nam nhân vật chính vẫn còn gọi tên thân mật của Triều Huy, có thể thấy được vẫn còn vương vấn tình cũ, chẳng lẽ giống như Mi Nhiễm nói? Hay là có nội tình gì khác?

Tám nha tám nha, cuộc sống quá mức tẻ nhạt, nhu cầu tám cấp bách a ~~ đáng tiếc ba đương sự đều không login, lưu lại án thiên cổ không có người giải quyết, cuối cùng bị gác lại vì tình tiết mâu thuẫn, các đồng chí trong diễn đàn đành phải nhắc nhở nhau nói chuyện phiếm không nên đề cập tới chuyện tình cảm khúc mắc của cá nhân, nếu thực sự không thể giải quyết, phải cam đoan dùng tinh thần chủ nghĩa nhân đạo đem vui lấp xuống hố.

Triều Huy bị chuyện này làm cho tâm tình xuống cấp, không thể an tâm tự học, liền tu hành ở phòng kí túc, giúp Tình Tình thiết kế trang web văn nghệ. Nhưng cô vẫn chăm chỉ lên lớp bình thường, bao gồm cả tiết học sẽ phải chạm mặt người nào đó, tuy rằng Đồng Yến cảm thấy không cần thiết bởi vì cô giáo đã cho cô thành tích tốt nhất. Nhưng cô đâu có làm gì sai, vì sao phải chạy trốn? Tiểu Khê nói cô không phải người thứ ba tại sao phải chột dạ? Kết quả, ngược lại là Lâm Ứng Tuyên trốn học, hơn nữa là non nửa học kì cũng không thấy mặt.

Sự tình cứ trôi qua bình thản như vậy, Triều Huy tuy rằng buồn bực, nhưng cũng không muốn theo đuổi, cuộc sống liền trở lại quỹ đạo bình thường như hằng ngày, cô tiếp tục người làm người vô cầu, không gây phiền toái thì phiền toái cũng sẽ không tìm đến cô.

Nhưng mà ông trời lại không chiều lòng người.

Triều Huy phát hiện ra một việc mình không thể mượn sách ở thư viện nữa! Sau khi hỏi thăm, thầy giáo nói cô còn một quyển sách chưa trả, là một quyển Luật!

OMG! Chu đại thần, ngài không chịu trả sách đúng hạn?

Cô không ngại bị phạt tiền, nhưng đau khổ nhất là cô không thể mượn sách nữa.

Không còn cách nào, đành phải liên lạc với Chu Vệ thôi.

Đại thần ơi đại thần, phương thức liên hệ cũng quý giá như vậy sao, ngay cả Tiểu Khê và Mi Nhiễm mệnh danh là “có gì cần hỏi, đây sẽ có câu trả lời”

cũng không biết, cô lại nhờ vả tới Tình Tình là thành viên bên Hội học sinh, kết quả là số điện thoại của đại thần không phát tán cho người ngoài, tránh bị quấy rầy dây dưa...

“Shit, chẳng lẽ người khác muốn liên hệ với anh cũng phải trả tiền sao?” Nhớ tới vẻ mặt ái muội “cậu muốn theo đuổi Chu Vệ sao” của bạn học, thể xác và tinh thần của Tình Tình đều bút rứt, Tình Tình cô là ai chứ? Thế mà còn phải theo đuổi người khác ư? Đùa sao?

Triều Huy suy sụp: “Tớ nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ chỉ có thể chờ thôi sao?”

Đồng Yến nhìn qua một giây, lơ đãng nói: “Hay cậu thử tra Hồ sơ sinh viên xem sao?”

Thân thể ba người còn lại cứng đờ.

Hồ sơ sinh viên? ! Đó chẳng phải là nơi giữ bí mật của trường sao, chẳng lẽ là muốn cô...

Triều Huy: “... Không hay đâu?”

Đồng Yến: “Đừng nói cậu không làm được.” Tớ đây tuyệt đối khinh bỉ!

Triều Huy: “Không đến mức đó... Nhưng là trái với nội quy trường học, chẳng may bị phát hiện...” Hiệu trưởng sẽ nổi giận, hậu quả thực nghiêm trọng.

Đồng Yến khinh bỉ: “Cậu sẽ bị phát hiện sao?”

Triều Huy dừng một chút: “... Không”

Đồng Yến càng thêm khinh bỉ: “Vậy thì cậu sợ cái quái gì? Cũng không phải làm chuyện xấu. Nghiêm túc mà nói, đây là tự vệ, nếu không phải Chu Vệ mượn sách không trả, còn không cho người khác biết số điện thoại di động, cậu cần gì phải làm chuyện xấu này? Đây là tự vệ tự vệ tự vệ biết chưa.

Tiểu Khê, Tình Tình cùng Triều Huy trầm mặc.

Đồng Yến, cậu ngang nhiên có thể bẻ cong phải trái, quả thật khâm phục!

“Hơn nữa, chẳng lẽ các cậu...” Đồng Yến thông thả dụ dỗ nói, “Không muốn biết gia thế bối cảnh của Chu Vệ sao?”

————— ba giây —————

Ánh mắt Tiểu Khê như hồ điệp quét qua cô, tra cho tớ tra cho tớ tra cho tớ! ! !

Còn Tình Tình nở nụ cười quyến rũ như mẹ kế của nàng Bạch Tuyết, Chu Vệ, chờ tôi bắt được bí mật của anh, ha ha ha...

Triều Huy lại lo lắng đề phòng, kinh hãi gõ bàn phím.

Sau đó, cô dùng động tác lại, cầm lấy di động, bấm số điện thoại trên màn hình.

“Tìm được rồi à?” Tiểu Khê hưng phấn mà bỏ quyển truyện xuống chạy tới.

“Tìm được rồi,” Triều Huy trả lời, “Trong danh sách những người dành học bổng”

Tiểu Khê nôn ra máu! Lãng phí tâm huyết nhìn coi bí mật lớn, sao lại dễ dàng lấy được mà chẳng phải đào bới gì cả thế này, shit!

Chú thích một chút về nick chat của các nhân vật trong truyện, vì đây chỉ là ý kiến riêng nên bạn chỉ dám đưa ra ở ngoài:

Luyện tử & Thanh Đằng (Tuyên Tuyên): Tình yêu màu tím & xanh.

Vĩnh hằng tâm; Chu vương tử nói chuyện cùng em; Bá Vương không bá: thì dễ hiểu rồi

Dạ lan đáng diệt: Tắt đèn đi đêm.

Vô dục tắc cương: bạn không dám chém bừa hề hề.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tìm Đại Thần Đòi Sách

Không để ý tới ánh mắt ai oán và khinh bỉ của ba người kia, Triều Huy chuyên tâm gọi điện thoại, trước tiên gọi tới di động của anh, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được ...” Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Cô cũng thường xuyên tắt máy để người khác không quấy rầy, chưa hết hi vọng vẫn còn số điện thoại phòng kí túc của anh.

Chuông đổ vài lần, điện thoại được nhắc lên, một giọng nam lười biếng nói: “Này? Tìm ai vậy?”

“Xin chào, có thể giúp em tìm anh Chu Vệ được không?”

Bên kia dường như dừng hai giây, giọng nói đột nhiên trở nên phấn khởi: “Tìm Chu Vệ sao? Em tên là gì? Bao nhiêu tuổi? Học khoa nào? Có phải mỹ nữ hay không vậy? Không phải mỹ nữ thì anh khuyên em trực tiếp cúp máy đi” (Sa: @@)

Triều Huy ngẩn ngơ, đây không phải... kiểu điều tra hộ khẩu để giới thiệu xem mặt hay sao?

“Em tìm Chu học trưởng có việc, phiền anh nói giúp cho...” Triều Huy thật muốn nói cho anh chàng đang phấn khởi kích động này biết cô không phải người ái mộ Chu đại thần mà là người đòi nợ, chỉ là thật sự đầu không lại sự phấn khích của anh chàng kia.

“Học trưởng? Nói như vậy em là học muội? Năm hai hay năm nhất? Để anh đoán nhé, năm thứ nhất đúng không? Năm thứ hai sẽ không ngưng ngừng như thế. Vậy em học ở học khoa nào ... Này! Tao còn chưa nói xong, cho tao...”

Điện thoại bị cướp lấy, là một người khác: “Em gái à, thật ngại quá để em chê cười rồi, phòng bọn anh không có nhiều chuyện như vậy đâu, trăm ngàn lần em đừng hiểu lầm.”

Triều Huy cô cũng đâu có hiểu lầm gì ...

Người nợ tiếp tục nói: “Đúng rồi, em gái, em cao bao nhiêu, chỉ số ba vòng thể nào...”

Triều Huy bị vị sự huynh tự xưng không nhiều chuyện này làm cho chấn động hoàn toàn, nói câu phiền anh làm ơn kêu học trưởng nhanh chóng trả lại sách rồi cúp máy. Hóa ra nơi ở của đại thần ở cũng mang hơi thở của nhân loại, khiến cho cô vui mừng thì ít mà hắc tuyến thì nhiều.

Dù sao đại thần cũng là người.

“Gác máy à.” Cô Càng cảm điện thoại, nhún nhún vai, “Bị dọa cho chạy mất rồi.”

“Ai kêu mày trực tiếp như vậy, phải khéo léo như tao này”, Bách Dịch về mặt bất mãn, anh còn chưa tận tình trao đổi hết với sư muội mà.

Bách Dịch ngồi bên cạnh người nào đó còn đang mãi nghe nhạc: “Chúc mừng cậu, lại làm tan nát thêm một tâm hồn thiếu nữ.” Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, hận một nỗi Chu Vệ bộ dạng hại nước hại dân thể mà trái tim còn cứng rắn hơn cả kim cương nghìn năm cũng không xuyên thủng.

Chu Vệ lấy ánh mắt “chuyện này liên quan gì tới tớ” nhìn anh.

“Các cậu đoán xem, vừa rồi tiểu sư muội nói gì? Phiền anh kêu Chu học trưởng nhanh chóng trả sách, cảm ơn ạ.” Cô Càng nói xong cùng Triết Minh và Bách Dịch cười ha ha.

“Là cô ấy,” Chu Vệ nhún mày, lấy tay rút ra một quyển sách, kinh ngạc nói, “Hóa ra đã lâu như vậy.” Trong khoảng thời gian này anh thường xuyên tới văn phòng luật sư thực tập, đi sớm về trễ, quên luôn cả chuyện này. Thư viện ở đại học A có quy định chỉ cần một quyển sách hay một quyển báo lâu ngày không trả thì không thể tiếp tục mượn, thật đúng là có lỗi với cô ấy.

“Quen biết à,” Cô Càng cảm thấy kì quái. Mọi người quen biết với Chu Vệ cũng không gọi tới điện thoại trong kí túc, kiểu này chắc cũng có quen biết nhưng chưa tới mức thân thiết, có việc bình thường sẽ gọi vào di động của Chu Vệ.

Chu Vệ lắc đầu: “Không tính là quen biết.” Chỉ gặp mặt một lần, cũng không biết điện thoại của cô, nên không có cách nào gọi điện trả lời.

Không biết còn quan tâm như vậy? Ánh mắt ba người ngăm ra hiệu với nhau: có chuyện kì quái ~

Nhưng đương sự lại quanh co, tiếp tục lật xem quyển luật, căn bản không cho ba người họ có cơ hội tìm hiểu thêm.

Mà bên này, Triều Huy gác điện thoại xong ác cảm nhìn, làm cho ba người kẻ bên tò mò.

“Làm sao vậy? Chu Vệ nói gì?” Gien tò mò trong cơ thể Tiểu Khê áp lực kêu gào, tận lực khống chế giọng nói hỏi, có thể làm cho tiểu Huy kinh động như vậy, quả thật không hổ danh đại thần.

Triều Huy quay đầu ngơ ngác nhìn cô, nói: “Anh ấy không có ở đó.”

Nhất thời thực thất vọng: “Haizz.”

Triều Huy tiếp tục ngơ ngác: “Hai người bạn cùng phòng của anh ấy thay nhau tiếp điện thoại, nói chuyện thực...”

Tiểu Khê chờ mong: “Thực cái gì?” Thực XXX, thực bạo lực, thực ngược tâm, thực HLL? Hay là ái muội như “Ngu ngốc, dám chiếm đoạt nam nhân của ta —— cô đương nhiên hy vọng Chu Vệ là bạn trai của mình, nhưng không thể mơ mộng hão huyền, cho nên... Ai bảo bộ dạng Chu Vệ đẹp đến thế chứ? Các nam sinh kỳ thật cũng không có sức chống cự, hắc hắc.

Môi Triều Huy giật giật, cuối cùng mới nói ra được: “Thực... Khoa... Năm thứ mấy... Ba vòng... Thực, thực nhiều chuyện...” Giọng cô đứt quãng một lát sau mới chậm chạp kể lại câu chuyện khiến cô choáng váng.

Tiểu Khê, Tinh Tinh cùng Đông Yên khoe miệng đều nhìn không được co rút, cái đó không phải chỉ dùng được hai chữ nhiều chuyện mà hình dung, cái này phải gọi là biến thái ——

“Thật ghê quá à!” Tiểu Khê khó có thể tin nhìn trời, “Chu Vệ nhìn như tượng thần sao có thể sống ở nơi đó? Thật mất hết hình tượng ~~~~~ không chịu không chịu không chịu đâu ~~~~~”

Đông Yên làm ra vẻ có điều hiểu được: “Cho nên nói, thế giới này không có chuyện shock mà chỉ có chuyện cực kì shock mà thôi.”

Nghe qua nhiều không biết bao nhiêu công trạng vĩ đại của Chu Vệ, Triều Huy rất khó tin một người khoác vẻ thần thánh như thế có thể cùng phạm nhân tục từ ở chung một chỗ... Hóa ra, đại thần cũng là người a... Cho nên, đại thần mượn sách lâu không trả, coi bộ có thể lấy về rồi.

Vì thế hai ngày sau, Triều Huy làm như vẫn thường chạy bộ qua đây chẳng may gặp được Chu Vệ từ trên taxi bước xuống hiển nhiên là vừa từ bên ngoài trở về, tâm tính mới thả lỏng ra.

“Sur huynh chào buổi sáng.” Cô dừng lại, bình ổn hô hấp nói chuyện.

Ngoài dự đoán sur huynh nửa ngày không đáp lại, cúi đầu lạnh lẽo nhìn, anh khôn ngoan lạnh lùng lãnh đạm nói:

“Chào buổi sáng.”

Triều Huy囧, quý nhân hay quên việc nhỏ. Muốn Chu Vệ gặp một lần mà nhớ kĩ loại tôm tép nhỏ bé như cô quả là khó khăn.

Nhìn bóng dáng cao gầy xa xa, Triều Huy đuổi theo, khó xử nói: “Có chuyện này, Chu sur huynh...”

Chu Vệ dừng lại, đứng trước mặt cô, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Ngữ khí rất lãnh đạm, rất kiên quyết, rất... Dọa người...

Triều Huy kinh sợ một chút, nói: “Sách... Có thể nhanh chóng trả lại sách cho em được không? Em bây giờ cần mượn quyển khác.” Làm người đòi nợ quả thật là phải có dũng khí.

Chu Vệ sừng sốt, trả sách... Còn chăm chú nhìn nhìn cô gái đứng ở trước mặt đầu hơi cúi có chút mất tự nhiên, chợt nhớ đến bóng dáng nhỏ bé đứng ở bên cửa sổ thư viện ngón tay lướt như bay, nghĩ nghĩ, mới vừa rồi khi cô nói chuyện âm cuối cũng giống như trong trí nhớ đều mang theo một ngữ điệu nhỏ nhẹ, cô cứ trẻ con như thế này sao?

Xem bộ dáng khó chịu của cô, người ngoài nhìn có lẽ còn nghĩ anh đang bắt nạt cô, không nghĩ tới anh là kẻ quýt sách không chịu trả.

Đợi thật lâu, cũng không nghe được câu trả lời, Triều Huy thật muốn khóc, chẳng lẽ quý nhân lại như vậy, một cuốn sách đi mượn cũng quên? Vụng trộm giương mắt nhìn anh, phát hiện ánh mắt quý nhân đang nhìn cô rất kì quái.

Chu Vệ thu hồi ánh mắt, xoay người tiếp tục đi. Đi được vài bước, quay đầu, nhú mày: “Còn đứng làm gì nữa? Mau tới đây.”

“A?” Triều Huy trong lòng nước mắt đầy mặt ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn bóng dáng kiêu hãnh phía trước.

“Không phải anh không muốn trả sách chứ? Gần đây tôi có việc nên không thể tới thư viện.” Dừng một chút, Chu Vệ nói, “Em theo tôi đi tới kí túc để lấy.”

Triều Huy lại nước mắt đầy mặt, may mắn là anh không có quên chuyện này, nếu không cô chắc chắn sẽ trở thành người đầu tiên ở đại học A bị phạt tiền đến phá sản mất.

Nhanh chóng chạy theo sau. Đi được vài bước cô lại bị bỏ lại phía sau, chạy nhanh một chút thì đuổi kịp anh, đi thêm vài bước, lại bị bỏ lại, lại chạy... Ai oán trừng mắt với người thanh niên phía trước, thoát nhìn rõ ràng là bộ dáng an nhàn mà đi, nhưng làm thế nào cô cũng không theo kịp! Chẳng lẽ đây là lợi thế của chân dài? Cô chỉ có thể âm thầm rảo bước nhanh hơn để không bị bỏ lại nữa.

Chu Vệ gọi điện thoại, hai người bọn họ tiếp tục đi đến kí túc xá. Không biết có phải ảo giác hay không, Triều Huy cảm thấy bước chân của anh chậm lại một chút, giống như cố gắng để cho cô đuổi kịp vậy.

“Em ở chỗ này chờ tôi.” Chu Vệ dặn dò, cùng đại thúc gác cửa dưới lầu chào hỏi rồi đi vào trong, để lại Triều Huy đứng dưới kí túc xá nam sinh, có chút ngây ngốc, có chút đáng thương như vậy.

Đại học A lấy ngành kĩ thuật là sở trường, tỉ lệ nam nữ mất cân đối là chuyện đương nhiên, lẽ dĩ nhiên, các nam sinh có khát vọng muốn xem “láng giềng” của mình một chút. Cho nên, một cô gái thanh xuân đứng dưới kí túc xá nam sinh là một chuyện nhạy cảm, không nói đến nữ sinh này diện mạo như thế nào, chỉ nhìn một cách đơn thuần cũng có thể làm cho bọn họ rời giường tò mò nhìn một chút.

Đầu tiên là một hai anh chàng đi ăn sáng nhìn thấy, phát ra một tiếng than kinh hãi, tiếp theo, tin tức này giống như lửa cháy ngoài thảo nguyên lan tràn khắp ký túc xá, những cái đầu nhanh chóng ghé ra ngoài cửa sổ nhìn xuống.

Wa! Ai có thể khiến cho một nữ sinh sáng sớm đứng chờ dưới cửa, là ai tốt số như vậy? Vợ chồng son tay trong tay cùng nhau đi ăn sáng, sau đó ngọt ngào trải qua một ngày? Chướng mắt a chướng mắt, điều này làm cho ánh mắt bọn họ còn sáng ngời hơn.

Triều Huy đứng đó giống như con kiến nhỏ rơi vào chảo lửa vậy, vừa giận vừa thẹn! So với cảnh tượng này, cô thà bị thư viện phạt tiền đến phá sản, cũng không muốn tới bắt Chu Vệ trả sách nữa. Thật là thẹn mà!

Đợi một lúc lâu, rốt cục cũng thấy Chu Vệ đi ra, trong lòng Triều Huy hai hàng lệ sớm tuôn rơi. Ô ô, đại thần, ngài rốt cục cũng đi ra rồi.

Chúng nam sinh nhìn thấy nam nhân vật chính là Chu Vệ, đầu tiên là ai oán vận khí của chính mình —— vì sao lại là Chu Vệ a! Tiếp theo là bình thường —— nói như thế nào cũng là Chu Vệ trong truyền thuyết, có nữ sinh chờ chẳng có gì lạ; kế tiếp đó là ánh mắt bất quái nồng đậm —— đó lại là Chu Vệ trong truyền thuyết! Người chưa từng quan tâm đến nữ sinh Chu Vệ! Thần thánh phương nào có thể phá hủy lô cốt mạnh mẽ như vậy?

Hai tay nhận lấy quyển sách từ Chu Vệ, Triều Huy nhanh chóng nói: “Cám ơn anh!” Cô muốn mau chóng rời khỏi cái nơi mà ánh mắt mọi người nhìn cũng có khả năng thiêu người này.

Cám ơn? Chu Vệ buồn cười nhú mày, những lời này hẳn là của anh chứ, nhưng cô gái trước mắt rất lo lắng, đoán chừng ngay cả chính cô đang nói gì cũng không xác định được. May mà anh là một người rất biết lựa theo tình thế, không chút hồ thẹn đáp: “Đừng khách khí.”

“Vậy...” Cô nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía con đường. Ám chỉ: Bye bye? Sau này không gặp nữa? Đánh chết cô cũng không dám quay lại chỗ này.

Chu Vệ làm như không để ý nói: “Cùng đi ăn sáng đi, anh mời.”

Đây tuyệt đối không phải câu hỏi, tuy rằng giọng nói Chu Vệ hơi trầm khó nghe nhưng cũng đủ làm bốn bề nổi dậy, nhưng Triều Huy dám lấy nhân cách để thề, đó tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không phải câu hỏi.

“Không cần đâu?” Cô cự tuyệt, cùng người như vậy ăn cơm, còn không phải là ngược đãi chính mình sao?

“Em ăn rồi?” Chu Vệ ánh mắt hơi âm trầm.

Cô không dám nói dối: “Đâu có, em vừa dậy đã chạy tới...”

“Vừa hay tôi cũng đói bụng, vậy cùng ăn đi, coi như là tôi trả lại tiền nợ thư viện.” Chu Vệ kiên trì.

Thì ra đại thần là ân oán rõ ràng như thế. Triều Huy suy nghĩ một chút, thử nói: “Vậy anh cứ trực tiếp đưa tiền cho em đi.” (Sa: yeah yeah trừng phạt anh cái tội dám phốt chị nè)

Ánh mắt Chu Vệ cúi xuống, nhìn cô không nói gì.

Bị nhìn chằm chằm thật lâu, Triều Huy chỉ có thể không chí khí nói: “À, vậy thì đi thôi.” Ánh mắt này thật ... [๐๐๐]

Chu Vệ vừa lòng thu hồi ánh mắt, lại đảo qua kí túc xá, bọn nam sinh kia nhanh chóng trở về, anh chưa bao giờ biết loại mỹ danh tò mò thực chất là nhiều chuyện (gọi tắt của đáng về mang tính lưu manh) cũng có thể có ở nam sinh.

Chu Vệ bước vào một nhà hàng nổi tiếng, Triều Huy liền đau lòng không thôi; khi anh bắt đầu gọi món, cô ở phía đối diện bắt đầu đứng ngồi không yên; lúc bắt đầu ăn, anh ăn thật sự thoải mái, mà người nào đó lại không thể nuốt được; lúc bước ra khỏi nhà hàng, thể xác và tinh thần của Triều Huy đều bị thương tổn nghiêm trọng: thân thể là vì không muốn lãng phí mà liều mạng ăn hết, mà tâm lý còn lại là —— xa xỉ a, có hai người mà ăn một bữa sáng gần trăm tệ*! Bữa cơm này thật làm cho cô kinh hãi không thôi.

“Vì sao phải ăn những món đắt tiền như vậy?”, cô chỉ muốn đến canteen ăn một cái bánh bao uống một ly sữa đậu nành mà thôi. Chu Vệ hỏi lại: “Sao là sao? Nếu đã ăn thì phải ăn đồ tốt nhất.”

Đại thần quả thật là đại thần, không cần quan tâm đến những việc nhỏ nhặt trong cuộc sống? Như vậy sinh hoạt của đại thần...

Thì ra, đại thần cũng là người a.

Triều Huy yên lặng nhìn trời, hiện tại ngược lại là cô thiếu Chu Vệ 58 tệ 2 đồng... Phải tính toán như thế nào đây?

*1 nhân dân tệ ~ 3000 VND -> bữa sáng của 2 anh chị khoảng 300 nghìn (Với sinh viên chúng mình thì quả là xa hoa)

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Về nhà

Cô gửi một tin nhắn cho anh, nói sẽ nhanh chóng trả lại số tiền còn thiếu. Chu Vệ rất lâu sau mới nhắn tin lại, nói cô không cần để ý chuyện đó. Muốn tính toán, có nhiều thứ không thể tính toán được.

Triều Huy trầm mặc, anh đương nhiên không để ý, dù sao người thiếu cũng không phải anh. Không thể tham lam, cô từ nhỏ đã được giáo dục thành nếp, có nợ không trả, cô sao có thể làm như vậy?

Thế nhưng, núi không chuyển thì nước phải chảy, anh không nhận, không có nghĩa là cô không có cách trả lại, chỉ cần cố gắng một chút là được.

Rất nhanh đã đến cuối kỳ, bất luận bình thường mọi người lười biếng hay là chăm chỉ đều chuyên tâm vào ôn thi, đối mặt với kì thi cuối kỳ âm thầm u ám. Cùng lúc đó là chuyện đặt vé xe về nghỉ hè cũng khiến cho người ta khôn khổ.

Dương Cảnh gọi điện cho cô, nói muốn cùng nhau bàn bạc chuyện mua vé.

Tuy rằng Triều Huy biết quan hệ lúc này vẫn còn xấu hổ, nhưng là vì nhà hai người rất gần nhau, hơn nữa Dương Cảnh đã nói qua chuyện này với cô, cô không có cách nào từ chối, đành đưa thẻ sinh viên và tiền để anh mua giúp.

Đối với việc này, Tĩnh Tĩnh nhận xét một câu: “Hai người các cậu vẫn là làm bạn bè đi, dù sao cũng không khác biệt là mấy.”

Làm sao có thể không khác biệt chứ? Triều Huy khó hiểu, rõ ràng thân phận lúc này của hai người cũng không giống như trước nữa, làm gì có chuyện không khác biệt?

Tĩnh Tĩnh chỉ cười đến kỳ quái, không trả lời.

“Có phải Dương Cảnh muốn nhân cơ hội này trên đường về nhà gương vỡ lại lành, đoạt lại trái tim mỹ nhân?” Tiểu Khê trong đầu tràn đầy ngôn tình hiện lên một tình tiết.

“Thực cầu huyết.” Đông Yên cười nhạt, “Dương Cảnh thích bị ngược như vậy sao? Cậu cho rằng anh ta là con cháu của Ngu Công sao? Lại còn đoạt lại? Cậu khẳng định anh ấy đã từng muốn giành lại chưa? Quan trọng là, ai nói Triều Huy là mỹ nữ?”

Ba người cùng nhìn về một người nào đó, sau đó im bật.

Thật sự là chịu không nổi! Triều Huy quyết định vứt bỏ nghi vấn “Dương Cảnh thích bị ngược” là có ý gì, lấy balo đeo lên vai.

“Tuy nói không phải là đại mỹ nữ, tiểu mỹ nữ cũng không phải, nhưng là ít nhất vẫn rất thanh tú, làm sao...” Đông Yên cảm khái, rốt cuộc nhịn không được lại ngửa tay bật máy tính lên chơi game. Ôn tập gì gì đó để ngày mai ôn cũng không muộn (Sa: chuẩn chuẩn)

Tiểu Khê cũng thốn thức: “Làm sao lại là người lãnh đạm với tình cảm chứ? Dương Cảnh thật đáng thương...”

Tĩnh Tĩnh xinh đẹp mà rất không xinh đẹp trở mình một cái xem thường: “Hừ, anh ta đáng thương như thế nào? Anh ta mới là kẻ đáng giận, dùng chiêu bài theo đuổi tình yêu mà đến thử quen biết vài ngày, không thấy tiến triển gì liền rút lui. Cho dù tiểu Huy là người lạnh lùng như thế nào thì trong lòng cũng sẽ bị tổn thương một chút chứ? Ở thời điểm đang cố gắng thích anh ta thì bị vứt bỏ, vậy ai là người đáng thương nhất?”

Ài, tình hình này thật khó khăn.

Triều Huy nghe chỉ hiểu được một ít, còn đại đa phần là không hiểu gì hết. Sau khi chia tay, cô không liên lạc với Dương Cảnh nữa, tuy nói vẫn còn là bạn bè nhưng cô làm sao đối mặt với anh đây? Từ thành phố B quay về thành phố G cũng mất gần hai mươi mấy tiếng, ngồi bên cạnh Dương Cảnh cô biết nói gì đây? Cô có chút hoang mang, có chút mờ mịt. Tin tưởng rằng những chuyện chuẩn bị kĩ lưỡng thì sẽ không gặp khó khăn, thế là cô tạm dừng tiến độ ôn tập, nghiêm túc lên kế hoạch sẽ phải nói những gì với Dương Cảnh.

Nhưng mà, kế hoạch luôn biến hóa khôn lường, chưa cần đợi đến lúc Dương Cảnh mua được vé, cô đã phải về nhà thăm bà ngoại gấp, ngay cả kì thi cuối cũng phải hoãn sang học kì sau.

Nghe được tiếng nói gấp gáp của Triều Huy, Dương Cảnh chỉ nói, “chắc sẽ không có việc gì, em đừng lo lắng quá, vé xe anh sẽ giúp em trả lại, trở về sẽ gặp em sau.”

“Vâng, cảm ơn anh.” Triều Huy cảm kích anh, cúp điện thoại rồi nhanh chóng bắt taxi đến sân bay.

Di gọi điện thoại báo cho cô biết, bà ngoại bệnh tình nguy kịch, bảo cô nhanh chóng trở về. Vừa nghe được tin này, cô lập tức choáng váng, chờ đến khi lấy lại tinh thần, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt.

Bà ngoại sức khỏe vốn không tốt, ông ngoại trước đây cũng là thầy thuốc hết lòng nghiên cứu tìm tòi, vài năm gần đây có chút khởi sắc. Cô không ngờ lại nhanh như thế...

Xuống máy bay, ngồi taxi trực tiếp đến bệnh viện. Còn chưa vào phòng bệnh, cô đã nhìn thấy Lý Vân Úy đứng trước cửa, vẻ mặt tiều tụy.

“Anh hai.” Cô đi qua, nắm lấy cánh tay của anh, khẩn trương hỏi, “Bà đâu? Tình hình thế nào rồi?” Nói xong, nước mắt lại không kiềm chế được rơi xuống.

Lý Vân Úy vội vàng xoa xoa đầu cô, trấn an nói: “Đúng là trẻ con, nói khóc là khóc. Bà đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm rồi, bác sĩ nói chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt là được. Đừng khóc nữa, người khác nhìn còn tưởng nhà có chuyện đại sự đấy.”

“Anh nói thật chứ?” Triều Huy thở dài nhẹ nhõm một hơi, nước mắt liền ngưng lại.

Lý Vân Úy nhất thời phiền não, chuyện này có thể nói giỡn sao! Ở trong lòng cô anh lại không đứng đắn như vậy sao?... Tuy rằng bình thường anh quả thực rất thích bắt nạt cô.

Vắt và mới ngăn được nước mắt, cô lau khô mặt, muốn đi vào thăm bà.

Lý Vân Úy ngăn cô lại, giải thích: “Để bà nghỉ ngơi một lát, đợi bà tỉnh lại rồi hãy vào. Đêm nay anh trực ở đây, em cứ đi về ngủ một giấc, ngày mai đến thay ca.”

“Em sẽ không làm phiền đâu.” Triều Huy lắc đầu, dựa lưng vào tường nói với anh, “Đêm nay em muốn ở cùng với bà.”

Lý Vân Úy định quát cô một câu, nhìn thấy sắc mặt kiên định của cô thì lại thôi.

Cô em gái này anh hiểu rõ hơn ai hết, cô suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ anh còn không biết?

Một lát sau, Triều Huy đột nhiên hỏi: “Anh hai, lý tưởng khi đến trường của anh là gì?”

“Lý tưởng?” Lý Vân Úy không rõ tại sao cô lại hỏi vấn đề này nhưng vẫn trả lời: “Đã bao nhiêu năm rồi, làm sao anh nhớ được? Đại khái là bảo vệ hoà bình thế giới.”

“Thật không? Lý tưởng của anh thật đơn giản.” Cô hơi cúi đầu, có vẻ như nghiêm túc lại có vẻ như chỉ tùy tiện nói ra.

“Vậy của em là cái gì?” Anh hỏi lại.

“Lý tưởng của em là ... Hôm nay có nhiều hơn trước kia.” Cô ngẩng đầu, nhìn anh cười, “Bây giờ có lẽ là tốt nghiệp xong thì trở về theo anh công tác.”

Ánh mắt cô như vậy làm Lý Vân Úy không biết nói sao cho phải.

Không biết nên gọi cô là kẻ phản nghịch hay là đứa độc lập tự chủ tốt đấy nữa? Anh không rõ ràng lắm. Quyết định trong nhà cô không mấy khi phản đối, đó là vì kế hoạch của cô cũng như thế. Một khi cô có ý kiến trái ngược, cô sẽ không giống anh tranh với người lớn mà sẽ rất bình tĩnh mà trao đổi với các vị đại nhân, hơn nữa nếu không đạt được mục đích nhất định sẽ không chịu bỏ qua.

Giống như chuyện cô lựa chọn đại học, trước đó hoàn toàn không hỏi ý kiến những người trong nhà liền điền vào đại học A ở thành phố B. Đại học A dĩ nhiên rất tốt, nhưng thành phố B lại là nơi mà người nhà anh rất không thích, mọi người biết được liền náo loạn một trận, nhất là mẹ cô —— di nhỏ của anh. Di nhỏ thái độ rất kiên quyết, bắt cô sửa lại nguyện vọng. Nhưng thái độ của cô còn kiên quyết hơn, không chịu sửa, thậm chí còn tuyên bố nếu không cho cô tới đại học A cô sẽ không học hành gì cả. Hai bên tranh chấp hồi lâu, rốt cuộc Đại học A gửi giấy báo đến, dĩ nhiên là cô thắng.

Tới thành phố B là quyết tâm của cô, mặc cho đi có khó dễ cô đến mấy cô cũng không chịu lui nửa bước, bây giờ cô nói ra được những câu này, có thể thấy bệnh của bà ngoại đã tác động lớn như thế nào đến cô. Cũng khó trách, từ nhỏ cô đã theo bên cạnh ông bà ngoại, bà ngoại yêu thương nhất chính là cô, anh là cháu trai mà cũng không bằng.

Người thân cùng lý tưởng, nên chọn bên nào?

“Việc này bây giờ đừng nghĩ đến vội, đợi bà ngoại khỏe lại, em từ từ nghĩ cũng không muộn. Bên anh lúc nào cũng hoan nghênh em, khó mà có được anh tài của Đại học A chịu chấp nhận tới cái đơn vị thăm son cùng cốc của bọn anh.”

Triều Huy tự nhiên hiểu được anh đang khuyên giải cô, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp.

Ngày hôm sau, cả nhà đều vây quanh trước giường của bà.

Bà ngoại vừa qua khỏi, có chút mơ hồ nhưng đầu óc vẫn còn khá tỉnh táo, nhìn thấy trước mặt mình là toàn bộ gia đình ngồi lại nói chuyện sum họp, làm

sao có thể không tỉnh táo kia chứ?

“Các con, ta chỉ không cẩn thận nên phát bệnh mà thôi, bây giờ chẳng phải đã khỏe rồi sao? Cần gì phải căng thẳng quá mức như vậy.” Bà cười cười nói.

Căng thẳng quá mức ư? Rõ ràng là muốn hù chết mọi người mà, còn nói không căng thẳng? Trong lòng mọi người khó chịu.

“Tiểu Huy, trở về gấp gấp như vậy chắc vất vả lắm? Nhìn con tiểu tuy như vậy ngoại đau lòng lắm, mau đến đây nào.”

Triều Huy nhanh chóng đi vào, ôm bà ngoại, nói: “Không vất vả, bà ngoại, con muốn ở nhà cùng ngoại, có được không?”

Vấn đề này, buổi sáng đã cùng ông ngoại và bác trai thương lượng qua, việc học hành tất nhiên quan trọng nhưng tình huống đặc biệt nên miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận. Bác trai lập tức gọi tới đại học A, xin cho cô nghỉ phép, rồi làm các thủ tục khác.

Bà ngoại không nghĩ tới Triều Huy sẽ có quyết định như vậy. Bà dĩ nhiên hi vọng đứa cháu này ở lại, nhưng việc học hành làm sao bây giờ? Bà do dự nhìn về phía những người khác, nhìn thấy bạn già gật gật đầu, bà cũng không do dự gì nữa. Dù sao tiểu Huy từ nhỏ đã biết tự chủ, không làm cho người ta cảm thấy bất an.

“Con nhất định sẽ chăm sóc bà thật tốt, chăm cho bà thật mập mập thì thôi.” Triều Huy cao hứng nói.

Không ngờ dì lại nói: “Đến cuối cùng ai bị ai chăm cho đến mập mập còn chưa biết đâu.” Ba mẹ đối với đứa cháu gái này nuông chiều có tiếng, bọn họ mà để Triều Huy vất vả? Thì đi đây lập tức đổi họ.

“Dì ~” Triều Huy không thích bị xem thường như vậy.

“Nếu không chúng ta đánh cược đi. Anh làm nhà cái, mọi người đặt tiền, đặt tiền. Anh đứng về phe mẹ.” Lý Vân Úy không đứng đắn ôm bà vai của mẹ mình.

“Anh hai! !”

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cứ như vậy bị đem đi bán

Dưới sự chăm sóc tận tình của mọi người một tháng sau bà đã có thể xuất viện.

Mọi người đều bận công việc riêng, cho nên trọng trách chăm sóc bà do Triều Huy gánh vác. Nói chăm sóc thì quả thật là to tát, chỉ là nấu cơm, giặt đồ cho hai lão nhân gia, cùng đánh cờ nói chuyện phiếm, không khác gì chuyện nhà bình thường.

Cho nên, trong những ngày nghỉ, Triều Huy sắp xếp lịch trình như sau:

- Năm giờ sáng đi mua đồ ăn sáng, ăn xong bữa sáng thì giám sát ông tập thể dục, sau đó giúp bà mát xa, sau đó lại giúp ông pha trà.
- Bảy giờ đi mua đồ ăn.
- Chín giờ ôn tập.
- Mười một giờ làm cơm trưa. Nghỉ trưa một chút.
- Hai giờ đến năm giờ hoạt động tự do (bình thường đều bị Lý Vân Úy tóm đi làm lao động không công).
- 5 giờ ăn cơm chiều, sau đó cùng hai lão nhân gia xem tivi, tán gẫu chuyện nhà.
- Mười giờ tắm rửa, giặt giũ quần áo, sau đó ôn tập.
- Đúng 11 giờ đi ngủ.

Đại khái mỗi ngày đều như vậy, tuy rằng rất bình thường, nhưng cảm giác thực hạnh phúc, hơn nữa nấu ăn cho ông ngoại kén ăn, tay nghề nấu nướng của Triều Huy lại tăng thêm một bậc, coi ra cũng là cuộc sống hạnh phúc mà an nhàn.

Tình Tình cùng các bạn cô đều đang thi, tuy vậy mỗi ngày đều gửi cho cô một cái tin nhắn, bảo cô phải nhanh chóng ôn tập, không được để mất mặt phòng 305 các cô, nếu không thì cứ liệu hồn.

Ngay cả ý tốt cũng biểu đạt như vậy, Tình Tình thật đáng yêu. Triều Huy vừa làm bài tập vừa trầm nghĩ.

Ông ngoại gọi cô đi ăn cơm, cô nhanh chóng tắt máy tính, chọn một bộ đồ phù hợp mặc vào, đi ra ngoài, ông bà đã đứng ở cửa chờ cô.

Mới vừa xuống lầu, liền gặp được ông Trương, hai ông lão chào hỏi nhau: “Ông Trần, Cả nhà ông định đi đâu vậy?”

“Có đi đâu xa xôi đâu? Chẳng qua là tới nhà Hải Âm ăn một bữa cơm. Quy tắc cũ ấy mà.” Gia gia cũng cười cười nói.

“Ah, tới nhà con gái lớn sao. À phải rồi tính ra cũng một thời gian rồi chưa thấy con gái út qua thăm hai người, con bé sao rồi?” Lão Trương rất kỳ quái nhìn về phía Triều Huy.

“Cháu nó ra nước ngoài, cơ quan cử đi, có lẽ phải hơn nửa năm mới có thể trở về. Tội phải đi rồi, nếu không cái con bé Hải Âm sẽ bức mình đấy.”

“Trương gia gia hẹn gặp lại.” Triều Huy nhanh chóng chào hỏi rồi chạy tới chỗ bà ngoại ở phía trước, mở cửa sau xe mời hai người đi vào. Cô vừa định ngồi vào ghế lái, chợt nghe đến sau lưng có người gọi cô. Cô quay đầu, liền nhìn thấy Dương Cảnh, đang kéo hành lý đi tới, vẻ mặt kinh ngạc.

“Con qua đó một chút.” Cô nói một tiếng với gia gia, đi tới nơi, nói: “Anh về rồi sao?” Trường học lại cho về sớm như vậy? Thật là kì lạ.

“Ừm. Kỳ thi năm nay diễn ra sớm hơn một chút.” Hấn dừng một chút, “Em phải ra ngoài sao?”

“Em tới nhà đi ăn cơm.” Cô đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Anh cùng đi đi?” Dương Cảnh cùng học chung học viện với cô, hơn nữa hai nhà cũng là thâm giao.

“Không được rồi.” Nhìn đến trong xe có người đang gọi anh, anh nói nhanh: “Em đi qua đi. Chúng ta, anh lần khác sẽ tới tìm em.”

“A.” Cô hướng anh vẫy vẫy tay, rồi chạy đi.

“Tiểu Huy.” Dương Cảnh lại gọi cô lại, “Có lẽ em không nên lái xe?”

“Sao vậy?” Cô khó hiểu, có gì không tốt? Hình tượng không tốt, ảnh hưởng không tốt, hay là cái gì?

“Lái xe cần có giấy phép?” Dương Cảnh kỳ quái nói.

“Đúng vậy, thì sao ạ?” Cô hoàn toàn khó hiểu, lái xe cần có giấy phép ai cũng biết, vì sao Dương Cảnh lại nói với cô như vậy?

“Em không có giấy phép thì không thể lái xe!” Dương Cảnh rốt cục bật ra.

Ách... Triều Huy bị Dương Cảnh nói vậy giật mình, một lúc sau mới trả lời lại: “Kì nghỉ đông em đã thi lấy bằng rồi.” Vừa qua sinh nhật lần thứ 18, nhị ca và đại ca liền bắt cô học lái xe, ép cô thi lấy bằng.

Nhà di cũng không xa lắm, lái xe chừng 20 phút là tới. Chiếc xe dừng dưới nhà di, Triều Huy tay xách túi lớn túi nhỏ lon ton theo chân ông bà ngoại lên lầu.

“Vừa rồi có phải tiểu tử Dương Cảnh không vậy? Thăng bé học cùng trường với con nhĩ?” Lúc chờ thang máy, bà ngoại đột nhiên hỏi cô.

“Vâng ạ.”

“Một năm không gặp, cao lên cũng không ít, hôm nào đó kêu cậu ta tới nhà mình ăn cơm, ôn lại chuyện cũ một chút.” Ở nhà dựa vào cha mẹ, bên ngoài dựa vào bạn bè, một cô gái bé nhỏ ở xa cũng nên có đồng hương giúp đỡ.

“A?” Triều Huy có điểm choáng váng. Tuy không phải không quen nhưng không cần long trọng như vậy chứ? Còn liên lạc tình cảm gì nữa đâu... Cô còn chưa nói chuyện Dương Cảnh với cả nhà, vốn là muốn đợi chuyện cảm tình ổn định rồi mới cho mọi người một sự ngạc nhiên, bây giờ chia tay, nói cô làm sao mà nói ra đây?

Hàm hàm hồ hồ đáp lại một câu, cô vào bếp giúp đi làm cơm.

“Tiểu Huy, lại đây một chút.” Bác trai ngồi ở trên sofa xem tài liệu, ánh mắt cũng không buồn nhấc lên.

Đến đây có lẽ nên giới thiệu về gia đình của tiểu Huy một chút.

Ông ngoại—— nghiêm khắc, là Trần Duy Ủy sinh ra hai cô con gái. Con gái lớn là Trần Hải Âm gả cho Lý Lập Nghiêm, sinh được hai người con một gái một trai là Lý Tinh Tiêm cùng Lý Vân Ủy. Con gái thứ hai là Trần Hải Viên, cũng chính là mẹ Trần Triều Huy, khi còn trẻ đã ly hôn, luôn coi trọng sự nghiệp hiện tại đang đi du học ở Mỹ.

Triều Huy từ nhỏ lớn lên cùng hai anh chị họ, Lý Lập Nghiêm và Trần Hải Âm vẫn coi cô như con gái mình, cô cũng xem họ như cha mẹ, cho nên cô kêu

Lập Nghiêm là bác trai chứ không phải dượng. Trong mắt cô, Lý Lập Nghiêm là người đại diện cho chính nghĩa tuyệt đối và quyền uy tuyệt đối.

Cô đi đến bên cạnh Lý Lập Nghiêm, ngồi xuống ghế.

“Con nghĩ hè được gần hai tháng phải không?” Lý Lập Nghiêm rót cục buong tài liệu trong tay xuống, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, “Con có dự tính gì không?”

“Về cơ bản thì... Không có gì ạ.” Ngoại trừ ở nhà giặt quần áo com nước, cũng chưa có kế hoạch gì.

“Hôm nay lãnh đạo ở đơn vị của anh con hỏi ta, nói có thể mượn con một thời gian không, ý kiến của con thế nào?”

Lãnh đạo cục cảnh sát? Triều Huy kinh ngạc nhìn về phía Lý Vân Úy, hỏi anh vì sao lại thế này. Lý Vân Úy nhún nhún vai, tỏ vẻ không liên quan.

“Mấy ngày hôm trước con giúp Vân Úy viết cái hệ thống kia, bên cục thấy hiệu quả rất tốt, không biết như thế nào lại rơi vào tay cục trưởng. Ngày hôm qua trong bữa ăn ta có gặp ông ấy, ông ấy đã nói như vậy với ta. Ta không biết con dự định như thế nào, cũng không biết con có đồng ý hay không, nên chưa trả lời ông ấy. Con quyết định đi.” Lý Lập Nghiêm đem vấn đề vớt cho Triều Huy, bản thân nhàn hạ ngồi một bên vừa uống trà vừa xem báo chờ tới giờ cơm.

Bác trai thật giỏi hoạt, rõ ràng muốn cô tới hỗ trợ, vừa mở mây mở mặt với cục trưởng, vừa giúp anh trai tạo thêm mối quan hệ, lại làm như chẳng liên quan gì đến ông, gian thương a gian thương. Nhưng cô cũng không muốn làm trái ý, liền nhận lời.

“Đi hỗ trợ có được trợ cấp hay khen thưởng gì không ạ?” Cô bắt đầu dĩ hời, chắc không đến nỗi kêu cô đi làm không công chứ?

“Có có có! Làm sao có thể không có được?” Nghe cô nói như vậy, Lý Vân Úy lập tức kêu lên, lấy lòng nói, “Nói đùa, em gái đến hỗ trợ anh đã là đại ân, làm sao không có ban thưởng chứ? Như vậy là không công bằng nhỉ?”

Triều Huy không biết “người nào đó” mặt dày nói thế, vậy mà mấy ngày nay lại không biết xấu hổ sai cô làm hết việc này đến việc khác.

Lý Vân Úy tiếp tục, hoàn toàn không để ý đến cô.

“Tốt lắm, để anh gọi điện cho cục trưởng, nói ngày mai em sẽ tới hỗ trợ.”

Cứ nhanh chóng như vậy, Triều Huy nghĩ hè.

Ăn cơm chiều, trước khi quay về nhà cô bị Lý Vân Úy chặn lại: “Sáng mai tám giờ lại đón anh.”

“Hả?” Triều Huy choáng váng, “Vì sao muốn em đón anh? Anh có xe mà.”

“Em ngốc thế!” Vân Úy cốc một cái lên đầu cô. Anh tất nhiên là có xe, nhưng mà là xe máy nha. Ngồi trên xe BMW có phải rất phô trương không, bình thường anh đều cưỡi xe máy đi làm đâu có được thoải mái bằng ô tô, huống chi lại có lái xe riêng nữa.

“Đừng dài dòng! Anh đây là đang bồi dưỡng kỹ thuật lái xe của em. Có sự phụ lợi hại như anh chỉ đạo, em không biết cảm ơn mà còn ghét bỏ!”

Cứ như vậy, Triều Huy không những chỉ có bị bán, còn nhân tiện trở thành lái xe riêng cho Lý Vân Úy.

Đến đây bạn xin giải thích một chút về cách xưng hô trong nhà Triều Huy.

Từ nhỏ Triều Huy đã sống chung với ông bà ngoại nên tình cảm rất gắn bó thế nên Triều Huy xưng là con chứ không phải cháu.

Trần Hải Âm đáng nhẽ theo cách gọi thông thường sẽ phải là bác gái của Triều Huy nhưng bản Cv là dì nên bạn vẫn để thế, vì một số nơi chị gái mẹ hay em gái mẹ vẫn gọi chung là dì mà.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Không Liên Quan Đến Duyên Phận

Sau khi tới cục cảnh sát trình diện, Triều Huy được giao cho một công việc tạm thời ở bộ phận lưu trữ bằng chứng quan trọng. Trong một giây đó, trong lòng cô mừng rỡ như điên a! Trước đây, Lý Vân Úy nói sau này lớn lên muốn làm cảnh sát, cô cũng nói muốn làm cảnh sát, kết quả lại bị bọn họ chê

cười thoải mái. Cô rốt cục cũng có thể thoải mái cười trở lại, hừ, bộ dáng cô nhỏ bé thì sao! Sức lực của cô không lớn thì sao! Cô thích khóc thì làm sao! Bây giờ cũng có thể coi như được đứng trong hàng ngũ cảnh sát - tuy chỉ là tạm thời.

Trương cục trưởng nói giúp đỡ, thật sự là quá khách khí! Rõ ràng là vấn đề mà nói vậy thực tế thì xem cô như trâu bò mà sai vặt. Phải thiết kế lại toàn bộ trang web của ngành, nâng cấp và hoàn thiện toàn bộ hệ thống hồ sơ, còn phải làm một cầu nối để các cục liên hệ với nhau... Một mớ quá. May mắn các đồng sự đều rất tốt, giúp đỡ cô rất nhiều, ngược với tên Lý Vân Úy kia, ngày nào cũng không thấy mặt, thì thoảng chỉ cùng cô ăn một bữa trưa ở canteen mà thôi.

“Tiểu Trần, em và đội trưởng Lý là quan hệ gì vậy?” Đồng nghiệp Tiểu Lan vụng trộm hỏi cô, trên mặt có chút e lệ.

Triều Huy ngẩn ngơ, trong đầu hiện lên N câu trả lời, cuối cùng quyết định vẫn là đáp án khôn ngoan nhất: “Có chút thân thích thôi ạ.”

Tiểu Lan đối với đáp án này có chút thất vọng, lại hỏi: “Vậy em có biết đội trưởng Lý đã có... đối tượng hay chưa?”

Nghe tới đó, Triều Huy liền tức giận gào thét trong lòng: Lý Vân Úy, anh lại đập nát một đóa hoa nữa ư!

Từ nhỏ đến lớn, không biết có bao nhiêu nữ sinh đã bị khuôn mặt đẹp đẽ của Lý Vân Úy lừa gạt, cố sống cố chết theo đuổi anh, tất cả đều xem anh như bạch mã hoàng tử. Trên thực tế, anh chính là con hổ bạo lực giả dạng hoàng tử! Nói đạo lý với anh hoàn toàn vô nghĩa, trực tiếp tung cho anh một nắm đấm còn thoải mái hơn. Người như thế... Làm sao có thể được bầu thành hot boy cơ chứ? Chẳng lẽ không ai nhìn thấy bộ mặt hắc ám bạo lực của anh?

Triều Huy đã quen theo chị tiểu Lan tập Thái Cực, cũng đã được mấy hôm, cũng bắt đầu thân thiết.

Nhìn bộ dáng uể oải của chị Tiểu Lan, cô cảm thấy có chút kỳ quái. Một người, làm sao có thể vì một người không quen mà ngày nhớ đêm mong, mà nóng ruột nóng gan, nhất là chị tiểu Lan với Lý Vân Úy, Mi Nhiễm với Chu Vệ chỉ nhìn đến bộ dạng bên ngoài, chứ hoàn toàn chưa biết đến con người bên trong.

Đây là tình yêu sao? Cô từng ở trên Internet sưu tầm định nghĩa về tình yêu, đáp án tự nhiên bao quát ngàn vạn, ấn tượng nhất là thế này: tình yêu là thứ vô cùng trừu tượng, là một loại tình cảm mà hai bên cùng trao cho nhau, là hai trái tim, là lưỡng tình tương duyệt (hai bên cùng có tình cảm với nhau), là tâm hồn và tâm hồn hòa nhập vào nhau. Nếu tình yêu là trao đổi về tâm hồn, vậy tại sao mọi người đều nhìn bề ngoài mà theo đuổi?

Hoặc là nói, chỉ số tình yêu của cô thấp đến mức khó có thể nói ra. Trong khoảng thời gian này cô suy nghĩ rất nhiều, loáng thoáng hiểu được nguyên nhân Tình Tình và các bạn cô phải thờ dài, cũng đại khái hiểu được hàm ý về câu nói kia của Dương Cảnh: một người, một cô gái, đối mặt với việc bạn trai đi với người khác ân ái ái anh em em, thế mà không hề có cảm giác gì, lại còn có thể bình tĩnh mà giải đề toán khó. Người như vậy, hoặc là lãnh cảm, hoặc là không có cảm giác với người con trai kia.

Cô là loại nào? Cô cũng không rõ ràng lắm.

Ăn xong cơm trưa, cô nhận được tin nhắn của Mi Nhiễm: “Bạn yêu ~~~~ 5 giờ 48 phút chiều hôm nay tớ sẽ đến, có thể tới đón tớ được không? Nhân tiện cho tớ ở lại một đêm nhé?”

Chung Mi Nhiễm không có nhà trong nội thành, buổi tối không có xe về nhà, chỉ có thể ở lại một đêm rồi sáng hôm sau mới về được.

Cô nhanh chóng trả lời: “OK, hành lý có nhiều không? Cần tớ lái xe tới không?”

“Có !!! Lái một chiếc BMW... hiệu xe đạp đến đây đi.”

BMW hả... Cũng không phải là không được, chỉ là phải về nhà đổi xe, rất phiền toái. Triều Huy nhắn cho Lý Vân Úy một cái tin, báo anh hôm nay tự mình về nhà, sau đó gọi điện trình bày với ông ngoại.

Kết quả, không thể không lần thứ hai cảm khái, kế hoạch có thay đổi. Lý Vân Úy có công việc khẩn cấp lấy chiếc xe đi, nửa ngày sau mới nhắn lại cho cô, bảo cô tự tìm chiếc khác. Không có cách nào, Triều Huy đành phải chấp nhận đề nghị của Trương cục trưởng, lấy xe cảnh sát ra nhà ga đón người, điều kiện là phải làm thêm giờ.

Cho nên, Chung Mi Nhiễm nhìn thấy Triều Huy choáng váng một phen, không khỏi kêu to: “Triều Huy, cậu đến đón tớ hay bắt tớ vậy?”

Mà Triều Huy cũng ngây ngẩn cả người, bởi vì cô nhìn thấy Dương Cảnh và Lâm Ứng Tuyên đứng bên cạnh Mi Nhiễm.

Sau một hồi nghe Mi Nhiễm giải thích một phen, Triều Huy rốt cục cũng hiểu được. Mi Nhiễm và Lâm Ứng Tuyên đều cùng nhờ một người bạn học mua vé xe, hơn nữa lại về cùng một ngày, không tránh khỏi việc cùng chung chuyến xe. Dương Cảnh là tới đón Lâm Ứng Tuyên... Cuối cùng, chính là như vậy.

Không khí quý dị bao trùm bốn người, không ai nói gì.

Sau một lúc lâu, vẫn là Triều Huy mở miệng trước: “Dương Cảnh, anh đến đây bằng gì?”

“Xe bus, sau đó kêu xe trở về.” Dương Cảnh trả lời.

Ừm... Triều Huy gật đầu: “Vậy về cùng nhau đi.”

Dương Cảnh cũng gật đầu, sau đó lấy tay xách hành lý, để lại Lâm Ứng Tuyên và Mi Nhiễm đứng ngây ngốc.

“Hóa ra nhà hai người ở gần nhau vậy à.” Mi Nhiễm về mặt bắt khả tư nghị (không nói nên lời), cái này làm sao được? Cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại thấy, thật là nan giải mà. Còn có, ngày đó Dương Cảnh ở diễn đàn tuyên bố như vậy, vốn tưởng rằng Lâm Ứng Tuyên chỉ là đơn phương, rốt cuộc bây giờ là tình huống gì?

Dương Cảnh và Lâm Ứng Tuyên ngồi phía sau, anh đang nhìn ra cửa sổ quay đầu hỏi cô: “Xe của nhà em đâu?”

“Bị anh hai lấy đi rồi, đang vội nên em đành lấy xe cảnh sát đến đây.” Triều Huy nhún mày nói, giao thông hôm nay có vẻ không tốt. “Dương Cảnh, bà ngoại nói...”

Không biết tại sao chiếc xe đằng sau bỗng tăng tốc độ, hai xe sắp va vào nhau, mấy người trên xe kêu lên sợ hãi, nhưng Triều Huy vẫn vô cùng bình tĩnh khéo léo đánh tay lái, động tác dưới chân cũng vô cùng uyển chuyển, kịp thời thoát khỏi nguy hiểm.

Chung Mi Nhiễm đang muốn tán thưởng cô một câu, Triều Huy đã dừng xe lại, cầm lấy thẻ công tác, xuống xe: “Mọi người chờ mình một chút.”

Triều Huy đi ra khỏi xe, hướng đến phía cảnh sát giao thông, vị chủ xe kia cũng ở đó, vẻ mặt hiển nhiên không cam lòng đang cùng cảnh sát tranh cãi gì đó.

Bọn họ ngồi ở bên trong xe, nghe không rõ ràng bên ngoài nói gì lắm. Chỉ nhìn thấy Triều Huy đi tới, chào vị cảnh sát kia một cái, sau đó cùng chủ xe nói gì đó, khuôn mặt vị đại thúc trung niên liền toát lên vẻ sợ hãi. Sau đó... Trong ánh mắt mở to của bọn họ, bạn học Triều Huy thường ngày hiền lành lại bỗng nhiên trở nên hung hăng một cước dẫm nát lốp xe bóng loáng của người ta! Lại sau đó... Đại thúc trung niên cực kì ngoan ngoãn lấy giấy phép lái xe và nộp tiền phạt.

“Tiểu Huy... Cậu thật dũng cảm.” Chung Mi Nhiễm nửa ngày mới thốt ra được những lời này. Không thể tưởng được, tiểu Huy hiền lành cũng có bộ mặt cường hãn như thế, càng thần kỳ là... Chẳng lẽ người thấy nguy mà không biến cũng chỉ có mình cô? Nước mắt rùng rùng...

Triều Huy nhớ tới bản thân vừa làm cái gì, xấu hổ cười cười: “Anh tớ nói, không được để cho bọn họ khinh thường chính mình, cũng phải cho bọn họ hiểu không phải ai cũng bắt nạt được.” Dù sao, có áp lực mới có động lực thôi.

Chung Mi Nhiễm: “... Sao lại có cảm giác “con dâu thành mẹ chồng” vậy.” Nói trắng ra lúc trước bản thân bị bắt nạt, bây giờ bắt nạt lại người khác.

Triều Huy trầm mặc, cô có thể giải thích sao?

Về nhà, Triều Huy đem chuyện bà nội nói với Dương Cảnh, Dương Cảnh trầm mặc một chút, liền đem theo Lâm Ứng Tuyên tới nhà cô ăn cơm. Bởi vì ông ngoại Triều Huy nhiệt tình hiếu khách, bởi vì bạn học Mi Nhiễm hoạt bát tích cực, càng bởi vì mọi người rất thích đồng người, nên bữa cơm càng thêm vui vẻ.

Sau khi ăn xong Triều Huy tự nhiên đảm nhận việc rửa chén, Mi Nhiễm vốn xung phong nhận việc liền đi hỗ trợ, Dương Cảnh lại nói: “Để anh đi cho, nhân tiện... Anh cũng có vài điều muốn nói với Tiểu Huy.”

Mi Nhiễm nhìn nhìn Lâm Ứng Tuyên, cô sớm đã quay đầu sang hướng khác, không nói chuyện.

Dương Cảnh đi vào phòng bếp, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Triều Huy, nói: “Anh đến giúp đỡ.”

“À, cảm ơn anh.” Cô trở về vị trí, đưa anh một vài cái đĩa để lau khô. Cô cũng không biết nên nói cái gì với anh và Lâm Ứng Tuyên nên mới tìm việc làm, không ngờ anh còn theo vào đây. Nói cái gì cho phải đây? Cái gì thì không nên nói? Cô thật thống hận chính mình lúc trước không xem nhiều tiểu thuyết một chút, để bây giờ một chút kinh nghiệm lí luận cũng không có. Đang lúc Triều Huy đang giãy dụa trong đầu không biết lúc này có nên nói hay không, liền nghe Dương Cảnh hỏi một câu.

“Tiểu Huy... Em có nghĩ tới chuyện nói lại hay không?”

Chiếc bát trong tay lập tức rơi xuống nước, Triều Huy chậm rãi nhìn Dương Cảnh, trong mắt là vẻ hồ nghi vô cùng khiếp sợ.

“Em đang nghĩ anh rất tùy tiện phải không?” Dương Cảnh không nhìn cô, cúi đầu chậm rãi lau bát, “Nói chia tay là anh, bây giờ muốn nói lại cũng là anh. Thay đổi như chong chóng, muốn đến là đến, muốn đi là đi. Nếu tiểu Huy em thật sự muốn nói lại, anh sẽ không chút do dự đáp ứng.”

Trong đầu Triều Huy rối tinh rối mù, cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cố nén cảm xúc lại, chờ Dương Cảnh nói tiếp.

“Quả thật rất vất vả.” Dương Cảnh còn nói, “Tiểu Huy, trước khi tắt máy di động thì em thường nghĩ gì?”

“Làm, làm bài.” Cô cẩn thận nói.

“Khi không làm bài tập cũng chưa từng nghĩ tới anh?” Trong lời nói của Dương Cảnh mang theo ý cười.

“Ách... Vâng.” Âm thanh vô cùng chột dạ.

“Anh hiểu.” Ý cười càng đậm, nhưng cũng có nét đau buồn, Dương Cảnh cầm lấy chiếc bát đã lau sạch, nhìn chính mình trong đó.

“Đại khái anh và tiểu Huy thật sự không có duyên phận. Phải... Sinh ra cùng một nơi, cùng học trung học, cùng học đại học, làm sao có thể không có duyên phận? Mới đầu anh chỉ nghĩ là có được em, cứ nghĩ rồi có một ngày tiểu Huy cũng sẽ thích anh. Thậm chí còn muốn làm cho tiểu Huy ghen, quả thật là anh quá ngốc. Nếu muốn nói lại, anh khẳng định tiểu Huy sẽ không cự tuyệt, nhưng hôm nay mới biết được, tiểu Huy một chút cũng không thích anh, vậy có phải là anh quá ngốc hay không?”

“Có lẽ không liên quan đến duyên phận, chỉ đơn giản là anh không phải là người tiểu Huy thích mà thôi.”

Trong óc Triệu Huy cứ tua đi tua lại những lời nói này của Dương Cảnh. Nói một chút cũng không đau lòng, là nói dối. Nhưng muốn cô tin tưởng những rung cảm trong lòng cô là yêu thì không hẳn. Huống hồ, là người mà cô thích... Cô cũng không biết như thế nào, bởi vì cảm giác thích một người cho tới nay cô cũng chưa hiểu được.

“Thật là một người tốt, lại bị cậu bỏ qua, để cho Lâm Ứng Tuyên chà đạp.” Mi Nhiễm lòng tràn đầy cảm khái. Cô không rõ Dương Cảnh coi trọng điểm gì ở Triệu Huy nhất, chia tay vẫn nhớ mãi không quên. Vừa rồi ăn cơm, Dương Cảnh nhìn tiểu Huy với một ánh mắt thâm tình, thâm tình đến mức làm cho khuôn mặt Lâm Ứng Tuyên xanh đến mức có thể đi quảng cáo cho hãng sơn, nhưng tiểu Huy cũng không hề phát giác, làm cô thật muốn lật bàn rống lên một câu: “Triều Huy, cậu đúng là đại ngu ngốc.”

Nhưng là, cô chung quy cũng chỉ là người ngoài mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Lời Đồn Nổi Lên Tứ Phía

Hằng ngày tới cục cảnh sát hỗ trợ, qua hai lần tham gia họp lớp, nghỉ hè cứ như vậy trôi đi nhanh chóng. Trước khi đi, bà ngoại nhét vào trong hành lý của cô bao nhiêu là đồ, sợ ở trường học cô thiếu thứ ăn, thứ dùng. Ông ngoại vốn định mua vé máy bay cho cô nhưng bác trai nói người trẻ tuổi không thể nuông chiều quá như vậy, nhất định ép cô ngồi xe lửa. Cho nên mới xuất hiện tình cảnh một thiếu nữ mỏng manh trên lưng công một chiếc balo lớn, hai tay còn túi lớn túi nhỏ chật vật chen lấn vào trong nhà ga.

“Học hành chăm chỉ, qua mấy tháng nữa anh trai sẽ đến thăm cô.” Lý Vân Úy hai tay đặt lên vai cô thông thả nói.

“Anh tới thành phố B công tác sao?” Triệu Huy tò mò, không phải anh không bao giờ nhận mấy vụ án liên quan tới thành phố B hay sao?

“Ai nói là anh? Em không phải chỉ có mình anh là anh đâu đấy?”

Triều Huy lập tức hoảng sợ: “Anh là nói nhị ca! Anh ấy tới thành phố B sao?” Không phải chứ, cả mùa hè cũng không thấy anh ấy, không ngờ anh lại đi phòng vãn. Sẽ không phải... “Anh ấy tới phòng vãn ở Học Viện Khoa Học?”

“Thông minh! Đại khái tháng 10 sẽ tới đó, lúc đó có người chiếu cô tới em, cả nhà cũng an tâm.”

Người trong nhà yên tâm nhưng là cô lo lắng! Người kia là ai? Đường đệ (em họ) của đại ca cô, Lý Mộ Thần, cực kì nham hiểm! Nếu nói Lý Vân Úy là nhìn bề ngoài tao nhã, nhưng đơn thuần chỉ là phần tử hành động thô lỗ, thì Lý Mộ Thần ngoài mặt nhìn như rất cao quý, hành động ra vẻ chính phái, thủ đoạn lại âm hiểm, xảo quyệt, độc ác, miệng nam mô bụng một bồ dao găm. Nếu cho cô lựa chọn, cô tình nguyện chết vì hầu hạ Lý Vân Úy, cũng không muốn bị Lý Mộ Thần đùa giỡn, tuyệt đối sẽ làm cho thể xác và tinh thần bị si nhục nghiêm trọng. Thậm chí, nếu bạn biết rõ anh ta muốn bán đứng bạn, thế nhưng bạn cũng phải cười tươi vui vẻ. Nghĩ đến nhị ca, cô liền nghĩ đến lúc bị bắt đi học lái xe, anh giờ trăm ngàn thủ đoạn bắt cô kí cái hiệp ước không bình đẳng, cứ nghĩ đến đó, lòng cô vẫn còn thấy hoảng sợ.

Đàn ông phúc hắc (xấu bụng) như vậy, lại là một trong những trụ cột tương lai của Học viện Khoa học, ngấm lại khóe miệng không khỏi run run. Tương lai sắp tới sẽ bị anh tàn phá ra sao, cô cũng không dám tưởng tượng tới. Triệu Huy đột nhiên nảy ra ý nghĩ không biết có thể chuyển trường hay không nhì, trở về phải nghiên cứu kĩ càng mới được.

Rốt cục cũng về tới trường học, vừa mở cửa, một đồng khăn mặt liền bay đến, Triệu Huy cuống quýt tiếp nhận.

“Còn thiếu một mình cậu thôi đấy.” Đông Yên cầm chổi nói với cô, “Người đã đủ, tổng vệ sinh bắt đầu.”

Tĩnh Tĩnh cùng Tiểu Khê đều đang cầm dụng cụ nhìn cô, cười đến quỷ dị, Tiểu Khê lại nhiệt tình liếc mắt đưa tình: “Hoan nghênh nhá, người nổi tiếng.”

Người nổi tiếng? Cô cảnh giác nhìn chung quanh. Nếu đối tượng nói ra câu này là Đông Yên hoặc Tĩnh Tĩnh, thì không có phải lo lắng, ngược lại là Tiểu Khê... người không bao giờ biết nói quá là gì, cô cảm thấy nên cảnh giác thì hơn.

“A, nữ nhân vật chính trong truyền thuyết, xem ra cậu còn chưa biết chuyện trong trường nhỉ, đến đây đến đây, Tiểu Khê tỷ tỷ giải đáp nghi hoặc cho người.” Tiểu Khê bày ra bộ dạng chị cả, khiến cho Triều Huy nghĩ có lẽ mình về không đúng lúc thì phải, có lẽ nên đợi các cô ấy bình thường trở lại rồi về cũng chưa muộn.

Nhìn thấy Tiểu Khê trông ngóng đã lâu, Triều Huy mới chạy đến nhìn nọt hỏi: “Không biết Tiểu Khê tỷ tỷ có thể giúp em giải đáp thắc mắc gì chứ?”

Tiểu Khê nháy mắt với cô một cái, cười một tiếng êm tai.

Một ngày nào đó, trên kênh BBS (Sa: chắc là diễn đàn trường) của Đại học A tung ra một chủ đề ——《Bạn gái trong truyền thuyết rốt cục cũng xuất hiện!!!》phóng chừng bản thân chủ topic không nghĩ tới là chỉ tùy tiện cảm khái một chút, thế nhưng khiến cho BBS của đại học A hết sức quan tâm, không ngừng đảo bới tin tức này. Phải nói là, chủ topic kia chỉ than thở hai ba câu mà hiệu quả vô cùng, phần đông nữ sinh đại học A vì cái tin tức này mà tan nát cõi lòng.

Nội dung bài viết đơn giản là như thế này: Sáng sớm tỉnh mơ, chủ topic (cái người chứng kiến sự việc) rời giường sớm đi ăn sáng. Đây vốn là chuyện bình thường nhưng lại khiến cho anh ta may mắn chứng kiến được một khoảng khắc của kì tích. Anh nhìn thấy Chu Vệ của Học viện Luật cùng một nữ sinh đi về kí túc xá, sau đó Chu Vệ trở về phòng lấy đồ, để lại giai nhân đứng chờ. Chu Vệ đi ra, hai người trao đổi thư tình (theo ý tứ của chủ topic, đây là cách gọi tắt của giao ước chi thư) sau đó liền nắm tay nhau đi đến nhà hàng xa hoa nhất ăn cơm. Theo ý kiến của chủ topic, hai người vô cùng ngọt ngào, thân mật, bla bla rất nhiều thứ vân vân. . .

Tin tức vừa tung ra, như một viên đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, tạo nên vô số gợn sóng trên mặt nước. Có N người hỏi có ảnh chụp hay không, một truyền mười, mười truyền trăm, rốt cuộc tin được đưa lên trang đầu, dẫn đến việc xuất hiện rất nhiều topic ăn theo như《Tạm biệt, người mà em thầm mến》,《một ngôi sao đã rơi xuống vì tiếc hận》,《Chu Vệ không còn, rốt cục thì thiên hạ cũng về ta》đợi chút.

Càng phải nói đến là, sau mười ngày cực khổ không ăn không ngủ, rốt cuộc cũng có người truy được manh mối của nữ sinh đó.

Nữ sinh đó học khoa máy tính đại học A tên thật là Trần Triều Huy, Mã số sinh viên: XXXXXXXX, sinh nhật: ngày YY tháng YY năm YYYY, chiều cao: ZZ, cân nặng: SS. . .

Sau khi nữ sinh đó bị lộ thân phận, lại có thêm một tin《Sự kiện bắt cả hai tay lớn nhất đại học A》, là nữ sinh đó muốn cùng bạn trai nói lại tình xưa, cùng với Lâm Ứng Tuyên có vấn đề khúc mắc, đem sự kiện lần này đẩy lên đến đỉnh điểm: đến cuối cùng đây là tay ba hay tay tư, thoát nhìn một nữ sinh họ Trần giản dị như vậy sao có thể làm hai đại soái ca điên cuồng vậy? Bởi vì nữ sinh này hiện tại không đi học, Chu Vệ lại không lên tiếng nên vụ án chỉ mới tìm ra tới đây.

Triều Huy nghe Tiểu Khê nói về mặt đầu tiên là xấu hổ, sau lại là chết lặng.

Hóa ra trên đời này tốc độ nhanh nhất không phải là ánh sáng mà là tin đồn.

Cô vốn từ một nữ sinh nho nhỏ không ai biết đến trở thành kẻ thù của toàn bộ nữ sinh, cảm ơn thượng đế, cảm ơn Chu Vệ đại thần!

“Tiểu Huy Huy, các bạn học phát biểu ý kiến như vậy, cậu có cảm tưởng gì không?” Tiểu Khê làm ra vẻ phóng viên chuyên nghiệp phỏng vấn khiến Triều Huy nhìn không được, khoe môi run rẩy.

“Vì sao còn chưa kết thúc cơ chứ...” Cô chỉ có thể ở trong lòng thầm ai oán. Sách đã trả lại thư viện, tiền còn thiếu cũng đã thanh toán rõ ràng, tiền nợ bữa sáng Chu Vệ đại nhân cũng đã trả, vậy tại sao còn chưa chấm dứt? Người học luật không phải ý thức rất cường hãn hay sao? Nhưng sự tình kéo từ năm học trước đến năm học này, cũng không nghe thấy Chu Vệ nói gì. Loại cảm giác này, giống như là anh ngấm đông ý. . . Cô làm cái gì đắc tội anh ư? Tại sao anh lại nhẫn tâm bắt cô đứng nơi đầu sóng ngọn gió này vậy ~~~

“Cậu và Chu Vệ có oán thù gì vậy?” Tình Tình hỏi.

Triều Huy lắc đầu: “Tuyệt đối không có.”

Tình Tình trầm tư, lại hỏi: “Hay là, anh ta thật sự thích cậu?”

Triều Huy, Tiểu Khê cùng Đông Yên đồng thời: “Không có khả năng!” Nói xong, ba người nhìn lẫn nhau —— Triều Huy kinh ngạc trước vẻ quả quyết của các cô, Tiểu Khê, Đông Yên về mặt chột dạ.

Tình Tình: “Tớ cũng biết là không có khả năng. Cho nên, tớ nghĩ, hẳn là Chu Vệ không biết chuyện này, hoặc là đã biết, nhưng không muốn làm sáng tỏ.”

Triều Huy trầm mặc, Tình Tình nói cũng như không.

“Tớ phải làm sao bây giờ?” Cô kêu gào thảm thiết, biết đâu ngày mai sẽ có người nhảy đến trước mặt cô chất vấn thì sao? Tình cảnh này khiến cô suy nghĩ tới một tình huống bi thảm hơn: một đám cầu cầu đối khát lâu ngày, ánh mắt phát ra u quang, hung hăng vây quanh một nữ sinh một thân một mình, mà cô chính là vị nữ sinh bất hạnh đó —— chuẩn bị nằm trong miệng cầu.

“Đến đâu thì đến.” Tình Tình mỉm cười, có thể sánh như tiên trên trời, trong ánh mắt ánh lên tia giao hoạt chờ xem kịch vui.

Chương 10: Tiêu chuẩn kén vợ

Bạn bè đều nói con mắt của anh rất tinh tường, nên một nửa của anh chắc cũng không phải loại tầm thường.

Mỗi khi nghe được nhận xét như vậy, Chu Vệ chỉ cười không nói. Nói như vậy có lẽ là hơi quá đáng. Chuyện kén vợ, từ đầu anh cũng chỉ nói một câu “không có yêu cầu gì, nhìn thuận mắt là được rồi”, căn bản không đề cập đến gia thế hiển hách hay vẻ ngoài như tiên nữ. Những lời này truyền đi truyền lại, rồi cuộc bay về tai anh lại thành ra như thế này: tiêu chuẩn tìm bạn gái đã biến thành trung cầu một người có đầy đủ công năng, đầy đủ phương vị, trình độ cao, động lòng người, tính năng như một người bảo mẫu tiêu chuẩn mẫu mực, chuyện này trực tiếp làm cho anh đối với việc bạn gái từ đó không đề cập tới.

Lúc trước nói những lời này, cảm thấy quả thật bản thân không có yêu cầu cao gì, chỉ cần có cảm giác là được rồi, nhưng qua ba năm, anh không thể không nói, cái yêu cầu thuận mắt chính là yêu cầu cao nhất. Trong ba năm đại học, anh không phải không tiếp xúc với những cô gái, hy vọng sẽ gặp được người như ý, cho dù gặp sai người còn hơn là không gặp được chỗ trống kia. Nhưng dù cố gắng thế nào cũng không tìm được ai cả. Từng có cô gái rất tốt thoả với anh, gặp mặt hai lần anh đành chia tay. Ít nhất phải tìm một người có thể đối mặt với anh một cách bình thường? Bằng không, về sau cứ mỗi lần gặp mặt lại thấy đối phương nhìn mình lại ngẩn ngơ đến mức liên tục mắc những lỗi ngớ ngẩn nhất.

Không thể oán cha mẹ đã sinh ra anh có khuôn mặt yêu nghiệt như vậy. Cho nên, tiêu chuẩn chọn vợ đầu tiên của Chu Vệ chính là có thể phản ứng bình thường với khuôn mặt của mình. Bình thường này là đừng quá kích động chứ không phải không hề có phản ứng —— người không có phản ứng chắc chắn là người lãnh cảm.

Tiêu chuẩn thứ hai là về diện mạo. Anh là một chàng thanh niên bình thường, tự nhiên đối với diện mạo người đồng hành tương lai có khao khát, nhưng đòi hỏi không cao, trên trung bình là được. Theo đuổi sắc đẹp, thì cứ trực tiếp tự ngắm mình trong gương còn hay hơn.

Tiêu chuẩn thứ ba, là hy vọng đối phương cũng giống mình là một người có nguyên tắc. Anh không thích người chỉ biết rậm rập nghe lời, anh thích những cô gái có tính độc lập tự chủ. Hơn nữa là, nguyên tắc của đối phương không được quá mạnh mẽ, đến thời điểm tranh cãi cũng có thể lắng nghe ý kiến của anh.

Sau một phen phân tích, Chu Vệ đột nhiên thấy mấy cái tiêu chuẩn của mình thật đáng đánh đòn, nếu thật sự có thể tìm được người phù hợp với ba điều kiện này, khiến cho anh có cảm giác quả thật đúng là kì tích.

Nhưng là hiện tại, còn về như kì tích đã xuất hiện, có một người ở rất gần anh, cô ấy tên là Triều Huy.

Khi mới gặp cô, cô không biết anh, yêu cầu anh áp đặt cô cũng không để ý, hoàn toàn đối xử với anh bình thường như một người xa lạ. Cô yên lặng, quan tâm, vui vẻ giúp đỡ người khác, có lẽ còn có chút thiện lương, từ đầu đến cuối kiên trì theo nguyên tắc của bản thân. Ở thư viện, anh chỉ trích cô chơi game ảnh hưởng người khác học tập, cô bị hiểu lầm thế mà vẫn xin lỗi, sau đó đến một nơi khác làm việc riêng của mình không để người khác bị ảnh hưởng. Sau đó là vấn đề tiền trả lại sách anh nợ, cô cũng rất ngoan ngoãn tiếp nhận rồi còn tìm cách nói lời cảm ơn.

Vốn hết thấy đều đã kết thúc, cô theo nguyên tắc của cô, anh theo nguyên tắc của anh, vốn không liên quan.

Một ngày nào đó anh lấy thẻ com lâu ngày không dùng đến đi xuống canteen, phát hiện số tiền trong tài khoản tăng lên không ít, sau một hồi nhớ lại, anh đi đến trung tâm quản lý, biết được số tiền gửi vào tài khoản là 58 tệ 2 đồng, thời gian là vào một buổi chiều sau khi anh mời cô ăn. Anh chưa có ăn com không lẽ là cô trả lại tiền thừa cho anh? May mắn có một bạn học trực ban ở đó anh quen, có thể xem được tài khoản của cô, phát hiện cùng thời gian bên kia cũng thiếu một khoản đúng 58 tệ 2 đồng.

Chuyện này khiến anh cho rằng, đột nhập vào hệ thống của nhà trường sửa chữa số liệu, đối với một đệ tử ở khoa máy tính chỉ đơn giản là vì một bữa ăn sáng.

Anh một bên đối với hành động khiêu chiến pháp luật của cô mà lắc đầu, một bên cảm thấy buồn cười với phương thức của cô. Người bình thường, nếu đối phương đã nói không cần tiền thì sẽ quên đi, không ngờ còn có người như cô tình nguyện trả cho anh. Lúc trước anh nhắn tin cho cô nói cô không trả lại, chính là hy vọng không cần để ý chuyện nhỏ ấy, không ngờ cô lại rõ ràng hơn cả anh.

Có thể bình thường mà đối diện anh, diện mạo có thể coi là khá ái, có nguyên tắc nhưng không mạnh mẽ quá mức, ba điều kiện cô đều phù hợp, còn thiếu một lý do là có thể làm cho anh rung động.

Nếu để cho người khác biết anh cân nhắc về phương diện này, khẳng định sẽ có nhiều người không tán thành, thậm chí phỉ nhổ anh. Nhưng anh thực sự là một người lý trí, chẳng mong cái gọi là nhất kiến chung tình hay là tìm đập tình thích, không bằng tự mình tìm kiếm đối tượng thích hợp rồi dần bồi dưỡng cảm tình là được. Thần Cupid trước khi phóng tên cũng phải xem đối tượng, huống hồ mọi người đều nói “Bắn tên phải có đích” [1] sao?

Hiện tại, không biết giữa anh và cô có phải là duyên phận hay không. Nhưng anh cũng không phải loại người chờ vận mệnh sắp đặt trước, anh biết làm

thế nào để tạo cơ hội cho mình, bản tin trên BBS khiến dư luận xôn xao không phải anh không biết, nhưng anh lựa chọn im lặng không nói gì. Thợ săn thông minh chính là biết cách làm cho con mồi tự đến nạp mạng.

Mấy ngày nay gặp được người quen, ai cũng hỏi quan hệ của cô với Chu Vệ là như thế nào, quấy rầy nhiều đến nỗi khiến cho cô phát điên, cô thật muốn hét lớn một tiếng “Ai cùng anh ta có quan hệ cơ chứ”, nhưng cô đều nhìn xuống, sau đó tâm bình khí hòa giải thích. Đến khi Mi Nhiễm chạy đến hỏi cô, cùng với ánh mắt của Tình Tình và những người khác, cơn giận của cô thăng tới đỉnh điểm.

Sự việc nghiêm trọng vượt quá mức tưởng tượng của cô. Đi trên đường thường xuyên có người chỉ trỏ, khe khẽ thì thầm, đây chỉ là cấp độ bình thường, nghiêm trọng hơn chính là xa lánh, lại nghiêm trọng hơn một chút thì là công kích. Hiện tại Triều Huy quả thật giống như chuột chạy qua đường [2], không phải chuyện bắt đết dĩ thì không xuất hiện ở nơi công cộng, ngay cả tiết học chuyên ngành cũng rất ít đi. Nhưng có những người cô không thể tránh nổi, thầy Trương Quân dạy môn Nguyên lý số liệu chính là một trong số đó, đừng nhìn thầy ấy bình thường trẻ tuổi, rất hài hước, rất gần gũi với sinh viên, nhưng đến lúc điểm danh với thi cuối kì tuyệt không nương tay, tương truyền các tiền bối hai phái các khóa trên có rất nhiều người phải học lại, ngay cả các nữ sinh ra sức lấy lòng cũng không được ưu tiên, cô đành phải mặt dày mày dạn đi học.

Đã thế ông thầy còn tóm cổ cô lên làm bài, Triều Huy một bên cảm tạ bản thân vận khí tốt may mà có đi học, một bên oán vận khí xui xẻo khi bị gọi lên bảng. Cô rất nhanh liền làm xong bài, Trương Quân nhìn một chút, nói: “Cũng không tệ lắm, khá ngắn gọn.” Cầm lấy danh sách đánh dấu tích, còn nói, “Triều Huy, nghe các thầy khác nói các môn chuyên ngành của em thành tích đều trên 90 điểm, không biết vị trí nhất khoa lần này có về tay em không.”

Này không phải phóng đại quá hay sao! Nghe nói vị này là thầy giáo trong truyền kỳ chuyên hoành học sinh viên, hoặc là bị thầy làm khó dễ cho đến tiết cuối cùng, hoặc là bị tôi luyện cho đến khi đứng đầu bảng. Triều Huy như con rùa đen rúc đầu không thèm để ý tới biểu hiện của những người khác, cúi đầu yên lặng chuẩn bị ca bài ca ngủ yên. Thầy giáo Trương phiên thầy có thể đi tìm cây đại thụ nào khác mà chặt chém tàn phá được không, em chỉ là một bụi cỏ nhỏ nhỏ, thân thể không cường tráng một chút nào, cũng không muốn gây họa một chút nào.

“Thực nhìn không ra, cô ta lại lợi hại như vậy.” Chung quanh khe khẽ xì xào, làm cho thần kinh Triều Huy đột nhiên căng thẳng, có đạo lý không vậy, ngay cả nam sinh cũng lắm chuyện như thế.

“Không có chút bản lĩnh, làm sao có thể dụ dỗ được Chu Vệ và Dương Cảnh cơ chứ? Chắc chắn là dùng thủ đoạn có hàm lượng kỹ thuật cao gì đó.” (Sà: sặc đúng là dân máy tính nói chuyện có khác cũng không quên gắn công nghệ vào)

Tay phải bị nắm lại, Triều Huy nhìn Tình Tình.

“Đừng nghe bọn cậu này sửa bậy.” Tình Tình nói ánh mắt vô cùng lợi hại. Cô cùng Tiểu Khê ngay từ đầu đã có thái độ bàng quan, ý đồ trợ giúp dụ dỗ Chu Vệ. Nhưng sự thật thì chuyện này đã quá mức tưởng tượng và phạm vi của cô, tính tình của tiểu Huy ngày càng không kìm chế được nữa. Đừng nhìn tiểu Huy bình thường bộ dáng rất dễ bắt nạt, một khi tức giận bộc phát ra, chắc chắn là khủng bố gấp ngàn lần.

“Cậu sao có thể sánh bằng hồ ly tinh cơ chứ, chúng ta thực may mắn vì không phải là đồng loại với người này.” Người đó đáp lời lại chỉ có hơn chứ không kém.

Bưng! Triều Huy nghe được rõ ràng âm thanh dây thần kinh nhả nạy của mình bị đứt. Cô đứng lên, rời khỏi chỗ ngồi, không để ý tới đang trong giờ học. Nam sinh thấy cô đi đến trước mặt, ngẩng ngẩng cả người, không đề phòng đã bị cô đá một cước, từ trên chỗ ngồi bị bắn ra ngoài một cách rất oanh liệt.

“Thật ngượng quá.” Triều Huy từ trên cao nhìn xuống, chìa tay kéo cậu ta đứng dậy.

Cảm xúc tình tế của nữ sinh, dễ làm cho nam sinh đỏ mặt, cậu ta thậm chí quên chính mình trước đó vừa châm chọc khiêu khích người ta.

Triều Huy cầm lấy một cây bút máy, giọng lên nói: “Làm người nhất định phải chính trực ngay thẳng, không được ăn không nói có, cha mẹ cậu chưa dạy cậu à. Còn nữa, trong cuộc đời tôi ghét nhất, chính là cậu.”

Răng rắc! Âm thanh thanh thúy vang lên trong phòng học yên tĩnh, khi mọi người lấy lại tinh thần, mới phát giác đó là tiếng động từ trên tay Triều Huy truyền đến —— Hơ! Cây bút máy cầm trên tay cô đã bị bẻ gãy thành hai đoạn! Ý tứ cảnh cáo quá rõ ràng: nếu cậu muốn giống như cánh ngò của cây bút này, thì cứ việc nói tiếp.

Mọi người há hốc mồm to đến nỗi có thể nhét vừa quả trứng gà.

Tình Tình cũng khiếp sợ, chẳng nhẽ... Đây là tiểu Huy sao? Quả thật là không nhận ra, mới nhìn có như vậy đã khiến tim cô bắn ra ngoài, nếu gặp vài lần như thế, chẳng phải là khiến cô chết vì sợ mất?

Ra hiệu với thầy giáo Trương Quân một cái, Triều Huy liền bước ra ngoài, tan học sớm. Thư viện cô không dám tới, ký túc xá cũng không muốn về, hít sâu vài hơi, đem những buồn bực trong lòng thổ ra, cô quyết định tìm chỗ ít người trong phòng tự học, cùng lắm thì lấy sách vở che đi cái mặt của mình là được. Vừa quyết định như thế, điện thoại liền vang lên, là Dương Cảnh gọi tới.

“Tiểu Huy, em có rảnh không?” Giọng nói của Dương Cảnh vẫn ấm áp như cũ, làm lòng cô cũng ấm áp theo.

“Vâng, anh tìm em có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì, anh chỉ là...” Dương Cảnh dừng một chút, nói, “Em dạo này có khỏe không?”

Chờ đến khi tỉnh táo lại, Triều Huy mới phát giác bản thân mình đột nhiên cúp điện thoại, cái gì cũng không nói. Ngay cả Dương Cảnh cũng đứng ngồi không yên lo lắng gọi điện thoại cho cô, cô thực sự muốn nhắn cũng không được, ngón tay giật giật, nỗi xúc động trong lòng cô càng ngày càng mãnh liệt.

“Em đang làm gì vậy?” Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên tai, tiếng bước chân trầm ổn dừng lại ở trước mặt cô.

Triều Huy mở to mắt, khuôn mặt yêu nghiệt hại nước hại dân của Chu Vệ đang ở ngay trước mặt.

Chú thích:

[1] Bản tên có đích: làm việc gì cũng phải có mục tiêu rõ ràng.

[2] Chuột chạy qua đường: ví như người xấu bị mọi người căm ghét. Có câu là chuột chạy qua đường mọi người tới đánh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cừu cũng biết cắn người huống hồ là sói

Cô thật đúng là xui xẻo. Xem xong hồ sơ vụ án, Chu Vệ tay cầm chiếc cốc định lấy nước uống nhìn thấy ba thằng bạn cùng phòng đang túm tụm một chỗ vây quanh cái máy tính, vẻ mặt rất tập trung. (Sa : Xem phim xxx chẳng ??? =)))

“Các cậu đang làm gì vậy?” Anh đi đến, ba người giật mình tản ra.

Trên màn hình hiện lên tin tức của BBS. Chu Vệ cúi xuống nhìn, mấy thằng này chẳng nhẽ không nhiều chuyện thì chúng nó không sống được hay sao?

“Bọn tớ chỉ là... Hồi cậu cái gì cũng không nói, bọn tớ đành phải xem có thể khai thác được thông tin gì trên diễn đàn hay không.” Bách Dịch nhìn thấy trong mắt anh có tia xem thường, lập tức giải thích, “Chúng tớ là bạn cùng phòng của cậu, nhưng cậu tuyệt nhiên không lộ ra một chút tin tức nào, chả có tí nghĩa khí huynh đệ gì cả.”

“Đứng trên lập trường của một người bị hại mà nói, quả thực tại hạ không có tin tức gì có thể chia sẻ với chư vị cả.” Chu Vệ thản nhiên nói. Công chúng đối với chuyện riêng tư của người nổi tiếng thì rất thích xoi mói, điều đấy anh có thể hiểu được, nhưng người bị đàm tiếu là anh, trong lòng anh ít nhiều cũng cảm thấy không được thoải mái, nhưng lại có phần kinh ngạc nhiều hơn: Không ngờ khả năng nhiều chuyện của sinh viên đại học A lại tiềm tàng như thế, trước đây không thấy, chẳng lẽ là do chưa có cơ hội bùng nổ hay sao?

“Trần sư muội thật đúng là giỏi chịu đựng, có thể một câu cũng tuyệt đối không chịu nói.” Triết Minh buồn bực nói, nếu là nữ sinh khác, chắc chắn sẽ phải có động tĩnh gì chứ.

“Sức hấp dẫn của tớ không lớn như các cậu tưởng đâu.” Chu Vệ hừ một câu, không để ý tới bọn họ.

“Các cậu cảm thấy, tên này nói như vậy có phải là đang chê cười anh em mình không?” Cổ Càng trừng mắt nhìn người nào đó, nghiêng răng nghiêng lợi.

Bách Dịch và Triết Minh: “Hoàn toàn đồng ý!”

Tuy rằng bọn Bách Dịch nói nhảm khá nhiều nhưng lần này lại nói đúng tâm tư của Chu Vệ. Triều Huy, chẳng lẽ em là Câu Tiễn [1] chuyển thế, nhấn công mười phần? (công lực nhấn nhin đến 10 phần)

Cho nên, khi Chu Vệ nhìn thấy Triều Huy liền nghĩ: Vua không đến, thì tôi phải xông tới, muốn đo công phu nhấn nại ư, Chu Vệ anh tất nhiên không kém hơn em.

Triều Huy trừng mắt nhìn anh, buồn bực trong lòng càng thêm mãnh liệt: dựa vào cái gì cô phải sút đầu mề trán mà anh lại có thể ung dung như thế này?!

Rõ ràng anh có khả năng hơn nữa còn có nghĩa vụ phải giải quyết thế nhưng lại chọn lựa cách im lặng, nổi giận cho giấc, người như thế thật sự là quá đáng mà!!!

“Quả thực là anh có chút quá đáng, nhưng anh có lý do.” Chu Vệ ngồi xuống bên cạnh cô, mở miệng nói.

Triều Huy nhìn anh, chờ anh giải thích.

Chu Vệ nghiêng đầu, đối diện với đôi mắt hình quả hạnh của cô đang nhìn anh.

“Theo cá nhân anh mà nói, anh không hay xem BBS, chuyện tình yêu bịa đặt xưa nay không liên quan tới anh. Nếu mọi người thiếu trò vui giải trí, anh không ngại cho bọn họ một cơ hội, dù sao cũng không ảnh hưởng gì tới anh.”

Triều Huy nhắt thời á khẩu nhìn anh, làm gì có người ích kỉ như vậy! “Anh đương nhiên không sao, bởi vì không ai dám chọc giận anh, đối với anh, đối với anh thì... Anh không phải lo lắng đến cảm nhận của người khác?”

Nghe xong lời trách móc của cô, Chu Vệ nở nụ cười: “Thứ lỗi anh nói thẳng, Triều Huy, anh thấy sự việc này cũng không có gì gây phiền phức cho em.”

“Phiền phức của em sao anh có thể tưởng tượng được, đúng không?” Triều Huy buồn bực.

Lạnh lùng, xa lánh, thậm chí công kích, chuyện này anh đã sớm nghĩ tới, nhưng không ngờ thái độ của em lại như thế này, Chu Vệ trong lòng nghĩ.

“Một luật sư xuất sắc, hành động chỉ căn cứ theo sự thật. Em đã không làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp, anh sẽ cũng không tự cho mình là đúng mà anh hùng đi cứu nữ nhân. Hơn nữa em có số điện thoại di động của anh chỉ cần nhắc tay một cái là có thể tìm được anh, nhưng em đâu có làm, vậy anh phải giải thích cái gì đây chứ?”

Đó là vì cô không muốn liên hệ với anh nữa, tránh liên lụy để đỡ phát sinh thêm những chuyện rắc rối.

Chu Vệ tiếp tục nói: “Hơn nữa, cho dù anh biết được cảm giác của em thì sẽ phải như thế nào? Lại đăng lên một bài viết, nói anh và em không có khả năng, mong mọi người đừng nhắc tới chuyện này nữa sao? Em đoán hậu quả sẽ thế nào?”

Triều Huy: ...

Không hề nghi ngờ.

Câu chuyện vẫn tiếp tục, hơn nữa lại tiếp tục theo hướng “Vì sao anh và cô lại không có khả năng” mà phát triển, mà kết luận không cần nghĩ cũng biết, tuyệt đối khẳng định là do cô đáng người không tốt, tướng mạo không tốt, khí chất không phải loại ưu...

Bất kể Chu Vệ khẳng định hay phủ định, kết cục của cô cũng chẳng hay ho chút nào, nhưng bây giờ so với tình huống đó có lẽ là tốt hơn một chút, ít nhất cô vẫn “Có được” Chu Vệ, không phải sao?

OMG! Chẳng lẽ cô chỉ còn cách để cho thời gian giải quyết tất cả sao?

“Em rất không thích loại cảm giác này.” Cô chán nản nói.

“Chẳng ai thích, anh đề nghị em, làm nhần tắc nhần, không lo nhần[2]... Không ai miễn cưỡng em nhận cả.”

Triều Huy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn anh, sắc mặt Chu Vệ không chút thay đổi nhìn cô

... .. Năm giây nhìn nhau... ..

Triều Huy lấy laptop ra, bắt tay vào làm

Chu Vệ kinh ngạc không nói gì chỉ nhìn chăm chú, Triều Huy mở trang BBS của trường, tùy tiện gõ gõ vài cái (tận mắt Chu Vệ chứng kiến), liền khai trừ hết bài viết về sự kiện kia một cách dễ dàng (cũng tận mắt Chu Vệ chứng kiến).

Đây không phải điều Chu Vệ chờ mong, anh định dụ dỗ cô đáp lại bằng một bài viết nói là “Tôi cùng Chu Vệ có mờ ám thì sao” hay cái gì khác tương tự như thế, không nghĩ tới. Anh phải một lần nữa đánh giá tiểu sư muội thoát nhìn rất vô hại này mới được.

“Em không biết là... Làm như vậy, thật phô trương sao?” Chu Vệ nhìn trang web, hảo tâm nhắc nhở, bất luận như thế nào thì cô cũng sẽ bị hoài nghi đầu tiên.

“Vâng... Vậy thì sao?” Cô gõ vài cái rồi chuyển laptop cho anh nhìn.

Trên màn hình hiện lên một dòng chữ nhỏ: “Có điều gì không hiểu về pháp luật, xin mời điện thoại vào số XXXXXXXXXXXX, Chu Vệ.”

Chu Vệ ngây ngẩn cả người, không ngờ tới đối tượng mà cô công kích không ai khác mà là Chu Vệ anh? Trước một người học Luật như anh lại hack trang web rồi vu oan hãm hại cho anh, cô thật sự rất tự tin. Xem ra, nội tâm của tiểu vũ trụ này không phải là không bùng nổ mà là chưa bùng nổ mà thôi.

Anh rũ ánh mắt đẹp xuống, nói: “Tội danh thấy chết mà không cứu chính là lý do để em quăng anh vào chỗ nước sôi lửa bỏng này à?”

“Tất nhiên rồi.” Triều Huy tiếp tục nhìn sự nghiệp vu cáo lớn lao của mình, “Trừ phi anh có thể giải thích, vì sao số tài khoản IP phát ra bài viết chính là từ phòng kí túc của anh. Chu sư huynh, em chẳng qua là có thù thì tất báo mà thôi.”

Ba tên cầm thú chết tiệt! Người khác làm, anh có thể không tính toán, nhưng hóa ra là ba người bọn họ, còn nói cái gì nghĩa khí huynh đệ, chính là huynh đệ bán đứng nhau! Anh muốn bóp chết bọn họ!

“Anh cũng sẽ cho bọn họ biết cái gì gọi là có thù tất báo.” Chu Vệ bình tĩnh nói, nhưng sắc mặt lại vô cùng khó coi.

Quả nhiên, người này rất giống Lý Mộ Thần. Trục giác mách bảo Triều Huy phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này, cô lập tức thu thập sách vở, vội vàng đứng lên, bất cần làm rớt một quyển sách.

Chu Vệ giúp cô nhặt lên, cũng “không cần thận” nhìn thấy tựa sách.

“...《1000 đề giải tiếng anh cấp 4》?” anh nhẹ giọng nói nhưng vào tai Triều Huy lại thành ra giọng anh có vẻ khó tin.

“Không ai quy định sinh viên năm thứ 2 đại học A phải quá cấp 4 chứ.” Triều Huy chặt vật tiếp nhận quyển sách, để vào túi, “Nếu sự việc đã được giải quyết, chúng ta cũng nên tạm biệt nhau thôi. Anh đi bên này, em đi bên kia, tạm biệt”

Trong lời nói của anh không có hàm ý gì cả... Cô không cần phải đi vội vàng như thế chứ.

Quả nhiên sức quyến rũ của anh không đủ lớn, mặc dù như vậy, Chu Vệ vẫn nở nụ cười.

Hôm nay phải tới văn phòng luật thảo luận một vụ án khó giải quyết, không nghĩ ở trong này lại gặp được cô, trì hoãn không ít thời gian, xác định chắc chắn là anh đến muộn, có lẽ là nên chuẩn bị một chút.

Đi được mấy bước, chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập sau lưng. Triều Huy đi tới, hô hấp có vẻ gấp gáp.

“Còn có việc gì vậy?” Anh không biết là cô còn có gì muốn nói với anh.

“Cảm ơn sư huynh, không có gì.” Cô cười, “Em quên là em cũng có việc phải đi bên này, ha ha.”

Nhìn bộ dáng vội vàng vừa rồi, nếu không phải cô cười miễn cưỡng như thế, nếu không phải có hai chữ ha ha, chắc chắn anh sẽ tin lời cô.

Bên kia đường cũng không có gì đặc biệt, chỉ là mấy sinh viên đang qua lại và đôi vợ chồng già đang dẫn chó đi dạo.

Rốt cục, cô gặp được ai mà làm cho cô chạy trốn chết như vậy?

Lại nhìn lần nữa, trong lòng anh nảy ra một ý nghĩ, suy nghĩ này khiến cho anh không kim được mà nở nụ cười.

Buổi tối, bên kí túc xá nam sinh truyền đến ba tiếng thét chói tai, cực kỳ thống khổ, cực kỳ tê tâm liệt phế, làm kinh động toàn bộ khu kí túc xá. Mọi người nghĩ có chuyện bất hạnh gì xảy ra, nhanh chóng chạy tới xem xét.

Sau một hồi lâu, cửa cũng mở. Chu Vệ vẻ mặt buồn bực nhìn mọi người, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Câu này bọn họ nên hỏi mới đúng chứ? Trong lòng mọi người thầm nghĩ.

“Tiếng thét kia ư? ...À, chúng tớ vừa rồi chơi trò mạo hiểm, rất là kích động. Quấy rầy đến cả nhà rồi, thật có lỗi.” Chu Vệ thực thành khẩn nói, tránh nửa bước cho mọi người nhìn thấy ba cái mặt đang cười gượng gạo.

Mọi người tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng nếu không có gì, chỉ hàn huyên vài câu rồi dẹp đường hồi phủ.

“Chúng ta tiếp tục.” Chu Vệ đóng cửa lại, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh, “Không cần kích động.”

“Lão đại, chúng em sai rồi, ngài đại nhân đại lượng, tha thứ cho chúng tiểu nhân đi.” Ba giọng nói tha thiết đồng thời vang lên.

“Các . cậu . cảm . thấy , tớ . là . một . người . nói . được . không . làm . được . sao?” Chu Vệ nói từng chữ một.

Cứu Mạng ... A!!!

Ngày thứ hai, mọi người nhìn thấy Bách Dịch, Cổ Càng và Triết Minh mỗi người cầm một cái túi plastic màu đen, vẻ mặt uể oải.

“Ba người muốn làm gì vậy?” Thoạt nhìn, giống như đi lượm rác vậy, nhưng chưa bao giờ nghe bọn họ bảo sẽ tham gia hiệp hội bảo vệ môi trường.

“Đền ơn.” Bách Dịch bi thương nói

“Đền ơn? Đền ơn cái gì?”

“Hồi báo đại ân đại đức Chu đại nhân tha cho chúng tớ.” Cổ Càng ngửa mặt lên trời thở dài, “Huynh đệ, người cảm thấy Chu Vệ là người tốt chứ.”

“Là người rất tốt, làm sao vậy?”

Triết Minh cười ha ha, giống như “Gió hiu hắt thổi sông Dịch lạnh” [3] vẻ bi tráng: “Huynh đệ, kinh nghiệm của đại ca đây, người tốt mới là kẻ dễ ăn tươi nuốt sống cậu.”

Ngay cả Trần sư muội nhu nhược như cừu cũng báo thù, huống hồ là Chu đại nhân sói đội lột người? Nhất định phải nhớ kỹ nhà.

Chuyện này không biết thế nào lại truyền ra ngoài, Bách Dịch chết cũng không chịu mở miệng, mà Chu Vệ khi được hỏi cũng chỉ cười cho qua, sau đó sự việc này trở thành sự kiện quý dị nhất của đại học A. Rút cục, Chu Vệ đã dùng thủ đoạn gì trừng trị bạn cùng phòng? Mãi mãi cũng không ai biết được.

Chú thích:

[1] Câu Tiễn: Việt Vương Câu Tiễn gắn với câu nói “Năm gai nếm mật”.

[2] làm nhăn tấc nhăn, không lo nhăn: đại khái là đã nhăn nhin thì cứ nhăn nhin đi đừng lo lắng về việc này làm gì cả.

[3] Gió hiu hắt thổi sông Dịch lạnh: đây là câu thơ trích trong bài Dịch Thủy ca của Kinh Kha sáng sữ trước khi đi ám sát Tần Thủy Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ba mươi sáu kế chi lễ đa nhân bất quái

BBS bị người ta hack! Chuyện này chấn động vô cùng lớn, toàn bộ cả trường như phát điên, không chỉ vì coi rẻ nội quy của trường, mà chủ nhân tài khoản kia —— lại là Chu Vệ! Đây không phải là biết luật vẫn phạm luật hay sao?

Mọi người có hai cảm xúc trái ngược nhau —— sung sướng là, rốt cục cũng biết được số điện thoại của Chu Vệ, sẫu là đường dây điện thoại luôn luôn trong tình trạng bận.

Triều Huy vốn nghĩ rằng có Chu Vệ nhúng tay sẽ làm cho cuộc sống náo nhiệt thêm một bậc, định khiến cho cuộc sống của anh phức tạp như của cô, kết quả là không có gì. Bất an hồi lâu, mới từ chỗ Tiểu Khê biết được nguyên nhân, hóa ra là do Chu Vệ phát ngôn một câu. Anh nói, tuy rằng anh còn không biết một nửa còn lại của anh là ai, nhưng cô ấy tuyệt đối sẽ không nhiều chuyện.

...

Cảm giác rất giống một mỹ nữ đáng người thon thả đối với một đám khủng long thân thể nặng nề nói, tuy rằng tôi không biết bản thân bảo trì dáng vóc như thế nào, nhưng mà tôi chưa bao giờ ăn dầu mỡ... Thực là kích động quần chúng.

Mặc kệ như thế nào, dù sao bản thân mình có thể giải thoát khỏi tình cảnh khốn khổ này cũng phải cảm ơn anh, những chuyện lúc trước, cũng không tính toán gì nữa.

“Tiểu Huy, trang web có phải do cậu hack không?” Tinh Tinh chưng ra vẻ mặt “Chắc chắn là thế”, “Chu Vệ lợi hại đến vậy cũng chỉ biết chơi trò chơi, hack trang web xem ra vẫn còn non nớt lắm, đó là chưa nói tới chuyện công khai số điện thoại làm tổn hại đến lợi ích như vậy...”

Như vậy cũng có thể đoán được? Thật sự là quá lợi hại! Triều Huy đẩy lòng bội phục.

“Cậu không sợ anh ấy biết sẽ kiện cậu sao? Người ta là nhân tài về luật đấy.” Tinh Tinh ngữ khí không tốt, vẫn còn ghi hận chuyện uy khuất lần trước khi xin số điện thoại của Chu Vệ, tuy rằng đắc tội với cô không phải Chu Vệ nhưng xét cho cùng thì vẫn là lỗi của anh.

“Chắc là không đâu, anh ấy lúc đó cũng không thấy nói gì mà.” Triều Huy nhớ lại, nếu thật sự anh có ý kiến, đối với hiểu biết nông cạn của cô về anh, hẳn là anh đã lấy điện thoại ra chụp, có tang chứng đầy đủ.

Tinh Tinh sừng sốt, khí chất lập tức cao lên 8 độ: “Lúc đó!? Cậu nói cậu hack trang web ngay trước mặt Chu Vệ, còn để lại tên và số điện thoại của anh ấy?”

“Ừ...” Triều Huy nhìn sắc mặt quái dị của Tinh Tinh.

Tinh Tinh cùng Tiểu Khê hai mặt nhìn nhau.

“Tiểu Huy Huy, cậu với Chu Vệ đại nhân thật sự không có JQ (gian tình) gì chứ?”

Tiểu Khê tới gần Triều Huy, trên mặt rõ ràng hiện lên dòng chữ “ta là mẹ kế, ta muốn ngược đãi công chúa Bạch Tuyết người”. Dám ở sau lưng các cô cùng Chu Vệ làm nhiều chuyện như vậy, con heo này muốn lên lò nướng đây mà, cô muốn bức cung!!!

Làm sao vậy!! Triều Huy hoảng sợ, cô lại nói sai cái gì sai sao?

Sau khi Triều Huy thề thốt với trời một hồi, các cô mới tin là cô trong sạch, nhưng cảnh cáo cô sau này có động tĩnh gì đều phải hướng tổ chức khai báo thành khẩn rồi mới buông tha cô.

Triều Huy nghĩ cuối cùng cũng thoát được cửa tử này, có thể an tâm trở lại cuộc sống của một cây cỏ vô danh như trước kia.

Nhưng hình như thượng đế đại gia không nghĩ vậy, bởi vì thầy Trương Quân gọi điện thoại bảo cô đến diện kiến. Tuy rằng thầy Trương Quân chưa tới nhưng cái gọi là “Vô sự không đáng tam bảo điện” (không có việc thì không đến tìm) làm cô có dự cảm không tốt.

Đến văn phòng, Triều Huy phát hiện ngoài thầy Trương Quân ở đây còn có ba vị sư huynh nữa mà cô không quen (Nếu đã không quen sao còn biết mà gọi là sư huynh? Huy: chẳng lẽ phải nói là thầy, các sư đệ mới được hả?), cô bắt đầu suy đoán: rốt cục đây cũng chẳng phải là cuộc họp giữa thầy với trò đâu, chẳng lẽ thầy chủ nhiệm định hỏi tội bốn sinh viên? Cho dù là tình huống gì thì cũng là 1 chọi bốn, mà cô chẳng phải nằm trong 4 người đó sao?

“Tìm em đến, là vì chuyện bảo vệ trang web của trường, học trưởng Dư Kiệt muốn thỉnh giáo em một chút.” Trương Quân chỉ vào nam sinh rất cao bên cạnh nói.

“Chào Sư huynh.” Đoán được nội dung tiếp theo, trên mặt Triều Huy vẫn giữ vẻ bình thản mà chào hỏi.

“Triều Huy em nói xem, tấn công trang web của trường thì phải trừng phạt như thế nào.” Dư Kiệt đi thẳng vào vấn đề.

“Em không nghĩ tới.” Triều Huy thật thà đáp.

Dư Kiệt vốn bởi vì chuyện trang web bị hack mà căm tức đến muốn giết người, nào ngờ người gây ra chuyện về mặt còn ung dung như thế. Nhất thời trong lòng anh bốc hỏa, về mặt hơn một nửa tái mét.

“Nha đầu không biết trời cao đất rộng, em có tin tôi có thể khiến em bị đuổi học hay không!” Trường học gia tăng áp lực cùng việc người bên ngoài nghi ngờ năng lực của anh khiến anh bất đắc dĩ phải nói ra những lời này.

“Em tin, Dư sư huynh sẽ không làm những chuyện vu oan hãm hại người khác như vậy.” Khí thế của Dư Kiệt cũng không làm cho Triều Huy áp lực, cô vẫn ôn hòa nhã nhặn nói.

“Tôi làm gì có vu oan.” Dư Kiệt hừ một câu, tiếp tục cuộc chiến tâm lý.

Triều Huy nhăn mày lại, nhìn thẳng anh: “Dư sư huynh có chứng cứ sao?”

Dư Kiệt chần chừ, nếu có chứng cứ thì anh đã sớm đá cô ra khỏi đại học A rồi, làm sao có thể để cô sĩ diện trong này chứ! Dựa vào cái gì! Có phải cô quá tự tin hay không? Cô tưởng bọn họ sẽ không nắm được nhược điểm của cô sao —— quả thực, anh không nắm được, thậm chí khi trang web bị hack anh cũng đã được thông báo, ý định ngăn cản, nhưng mà... Lực bất tòng tâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô tàn sát bừa bãi, loại cảm giác này, so với chuyện bà xã bị trộm còn phần nộ hơn!!!

Trương Quân đứng một bên vừa quan sát vừa buồn cười, một người hiền nhiên đang muốn phát điên, một người lại có vẻ mặt “không liên quan đến tôi”. Dư Kiệt nói với anh, muốn chơi trò chiến tranh tâm lý một chút, ý định khiến cho Triều Huy chưa khảo đã khai, không dự đoán được tiểu nha đầu tổ chất tâm lý không tệ, thế nhưng đó là đương nhiên, làm được như vậy tự tin cũng phải. Làm rất tốt, nhưng anh cũng không khỏi suy nghĩ: anh thật là thầy giáo của cô sao? Rất nhiều đệ tử có năng lực phong phú đã được kiểm nghiệm, tại sao vẫn còn bỏ sót cô?

Vừa định mở miệng, lại bị một bóng dáng cao gầy ở cửa thu hút.

“Thầy Trương, em tới đón Triều Huy.” Chu Vệ không cảm thấy mình xuất hiện đột ngột, thản nhiên nói

Triều Huy ngẩn người, nửa ngày mới nói: “Anh lại muốn làm gì vậy?” Người này còn không chịu buông tha cho cô sao?

Có JQ! Nội tâm quần chúng xung quanh như tiểu vũ trụ rục rịch không ngừng.

Chu Vệ nhìn về mặt đề phòng và bộ dáng ghét bỏ của cô, có chút buồn cười: Lần trước em làm rơi thứ này, anh đến trả lại cho em.”

Cô không có rơi đồ, Triều Huy khẳng định trăm phần trăm, nhưng Chu Vệ không giống như nói đùa, anh hình như có ý gì đó...

“Đi thôi.” Chu Vệ lôi cô ra ngoài, Dư Kiệt đứng lên ngăn lại.

“Hai vị đừng vội, chúng ta đem chuyện trang web giải quyết trước đã.” Dư Kiệt không dự đoán được Chu Vệ sẽ xuất hiện, xuất hiện thì tốt, nhân tiện giải quyết mọi chuyện luôn một thể.

Chu Vệ nhìn về phía Dư Kiệt, thay vào đó là khuôn mặt tuần lễ, ánh mắt trong như nước, bộ dáng giống như giải quyết việc chung: “Rất vui khi được biết anh. Nếu có vấn đề gì cứ gọi theo số trên danh thiếp, tôi tin tưởng ngài sẽ nhận được sự trợ giúp của pháp luật, sau đó có thể tham khảo trả một phí thay mặt phát ngôn lớn cho tôi.”

“Phí thay mặt, thay mặt phát ngôn?” Dư Kiệt không hiểu, sao lại liên quan đến phí thay mặt?

“Là một luật sư tiêu chuẩn, hình tượng cá nhân của tôi dĩ nhiên vô cùng quan trọng, quý trang web chưa được sự đồng ý của tôi đã đăng một số tin

không có thật làm ảnh hưởng đến hình tượng của tôi, tôi không muốn truy cứu sâu hơn, tốt nhất chúng ta hãy lựa chọn phương án khiến hai bên cùng có lợi, còn vấn đề gì không?” Chu Vệ biểu hiện nghiêm túc.

“Đương nhiên là có vấn đề! Trang web trường là để cho sinh viên trao đổi tự do, nội dung trao đổi chúng tôi không thể tùy ý can thiệp, chúng tôi không phải là có ý...” Dư Kiệt vội vàng biện giải.

“Cho nên các anh để mặc cho sự việc lan tràn? Không quan tâm tới cảm nhận của người bị hại chúng tôi. Nói vậy chắc là các anh đã chuẩn bị tốt tâm lý ra tòa? Tôi cũng không muốn làm các vị mất hứng! Phiên ngài chờ giấy hầu tòa của pháp viện. Hẹn gặp lại.” Đề tài đột nhiên thay đổi, không đợi Dư Kiệt cãi lại, Chu Vệ đã kéo Triệu Huy ra khỏi văn phòng.

Ra tòa... Từ khi nào mà lại chuyển sang vấn đề này vậy???

... ..

“Thấy thế nào?” Trương Quân hỏi hai người phía sau, cũng nhìn lại Dư Kiệt, có chút đồng cảm, đứa nhỏ đáng thương, phỏng chừng anh đến bây giờ vẫn chưa rõ tại sao mới chỉ nói ba câu mà đã bị quay như chong chóng, tinh thần chấn động hoàn toàn không thể xác định được là tình huống gì !!!

QM (Sa: tên anh này là QM, kì cục) nở nụ cười: “Một người công ngoan mục, một người thủ xuất sắc, thật đúng là một đôi phu thê ăn ý.”

“Còn nói bọn họ không có JQ ư, hừ.” A Hải cũng đồng ý nói.

“Đủ tiêu chuẩn không?” Trương Quân hỏi.

“Ai biết được, để sau hẵng nói.” QM nói.

Mới gặp một lần ngắn ngủi, cũng chỉ là kinh động thoáng qua, vẫn chưa thể nhận định rõ được.

Đi ở bên cạnh Chu Vệ, Triệu Huy nhìn không được lén ngắm cái người bên cạnh, trong lòng vẫn thấy khó tin. Chẳng lẽ làm luật sư đều giống như anh miệng lưỡi nói như rót, hai ba câu liền có thể đổi trắng thay đen? Đáng thương cho Dư Kiệt sư huynh, hùng hổ đến hỏi tội, mà cô vốn định chết cũng không nhận, kết quả anh lại... Người đòi nợ biến thành người bị tra khảo, loại cảm giác này cô cũng đã trải qua, cùng với một đối tượng. Trong lòng cô thầm đem vị luật sư này thành người trong danh sách “không thể đắc tội”.

Đi một hồi lâu, Triệu Huy mới thấy người bên cạnh không hề chủ động nói gì, cô đành mở miệng trước: “Chu sư huynh, xin hỏi anh tìm em có việc gì vậy?”

“Gọi tên của anh là được rồi.” Chu Vệ lấy ra hai quyển sách đưa cho cô.

Là hai cuốn sách phụ đạo tiếng Anh... Không phải của cô, cô mở ra, nhìn thấy bên trong có vẻ như đã từng sử dụng, nghi hoặc nhìn về phía Chu Vệ.

“Là tài liệu anh từng dùng trước kia, hẳn là có ích với em, em về làm trước, có cái gì không hiểu hỏi lại anh, tuy rằng tiếng Anh của anh cũng không tốt lắm” Chu Vệ sắc mặt tự nhiên nói.

Cái gì! Lọt vào top 3 của cuộc thi hùng biện tiếng Anh cả nước mà bảo là không tốt lắm? Nói anh khiêm tốn là nói dối. Không đúng, điểm quan trọng không phải điều này, mà là... Tại sao anh lại muốn đưa cho cô?

Thông minh như Chu Vệ, sao lại không nhìn thấy được suy nghĩ của cô? Anh lựa chọn không phát hiện, tiếp tục nói: “Thời gian ôn tập còn rất nhiều, có thể từ từ, anh đã lập một bảng kế hoạch, để ở trong sách, em xem một chút, căn cứ tình hình thực tế mà điều chỉnh.”

Ha... Tiếng Anh của cô tuy không tốt nhưng mỗi ngày đều tập nói, tập nghe, vì sao anh còn muốn chen vào kế hoạch của cô, tuy rằng kinh nghiệm thành công của tiền bối thực đáng để tham khảo.

“Anh còn có việc, đi trước. Chịu khó làm bài nhé, anh sẽ bắt ngờ tới kiểm tra đấy.” Chu Vệ nói xong định rời đi thì Triệu Huy đã nhanh chóng giữ chặt tay áo của anh, muốn nói nhưng lại không biết nói gì.

Chu Vệ nghĩ nghĩ, nói: “Yên tâm, anh không có âm mưu hay dương mưu gì cả, chỉ cảm thấy cùng là bạn học với nhau cũng nên giúp đỡ nhau một chút mà thôi.” (Toàn bộ nữ sinh đại học A nhao nhao: Chu sư huynh em cũng là bạn học của anh mà)

“Em đã qua cấp 4, em chỉ là muốn thi lại một lần nữa mà thôi.” Triệu Huy có chút oan ức, hy vọng không bị anh xem là kẻ không coi ai ra gì.

Chu Vệ cúi xuống, đôi mắt đẹp đầy chân thành: “Cho nên, mời em nhận tâm ý của anh.”

Không biết có phải bầu không khí lúc đó rất tốt hay không, hay là do ánh mắt của Chu Vệ quá chân thành, Triệu Huy dễ dàng gật đầu. Không biết rằng, cũng chính vì cái gật đầu đó mà con đường của cô đã bước sang một bước ngoặt mới.

Đương nhiên, bạn học Tiểu Huy rất nhanh chóng liền tỉnh táo lại, lập tức hối hận không thôi, hận chính mình ý chí không kiên định.

Mà bên kia, tâm tình Chu Vệ vô cùng sung sướng rời đi. Cái gọi là lễ nhiều người không trách, một chiêu này của anh không tính là biện pháp hay, nhưng là hiệu quả mười phần, Triệu Huy, anh xem em làm sao thoát khỏi đây.

(*) Chi lễ đa nhân bất quái : lễ nhiều người không trách. Trong 36 kế không có kế này mà đây là kế sách riêng của Chu Vệ đại ca.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Chủ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ba mươi sáu kế: Thừa thắng xông lên

Không thể không nói, nhiều người tán dương Chu Vệ như vậy không phải là không có lý do. Nhìn nét bút mạnh mẽ trong tay, bảng kế hoạch ôn tập chi tiết đầy đủ. Triệu Huy âm thầm hạ quyết tâm, có lẽ mình vẫn nên làm một cây cò vô danh thì tốt hơn, thế giới của đại thần cách cô quá xa, cô trèo không nổi a ~ anh thiết kế cho cô một lịch trình ôn tập đâu ra đấy, chia năm phần rõ ràng: từ vựng, ngữ pháp, nghe nói, đọc, viết, mỗi phần lại có phương pháp ôn tập trọng tâm, dựa vào trình độ của cô mà tổng hợp lại, lên kế hoạch luyện tập tốt nhất cho cô... Suy nghĩ tỉ mỉ khiến cho người ta phải phần nộ, thử nghĩ, nếu phần tâm tư này dùng ở phương diện không tốt thì sẽ sao đây...

Mà hai cuốn tài liệu anh đưa... Cũng tốt đến mức không thể soi mói... Lúc trước cô hao tốn không biết bao công sức tìm trên mạng tài liệu luyện nói cho tốt nhưng không thể tìm được cái nào phù hợp với mình...

Cho nên, thời điểm Chu Vệ thật sự gọi điện giám sát, Triệu Huy đang ngủ mơ màng cũng không lấy gì làm kinh ngạc.

“Em đang ngủ à?” Giọng nói của cô nghe có vẻ mơ hồ.

“Vâng... Em thể mỗi ngày đều nghiêm túc tuân thủ kế hoạch, tuyệt đối không có nhàn hạ.”

“Em thể thì anh phải tin sao? Nhanh thức dậy rồi đến quán cà phê đối diện nhà hàng chúng ta ăn cơm lần trước, nhớ mang theo sách, đến nơi thì gọi điện thoại cho anh nhé.”

Thuận miệng đáp lời, Triệu Huy buông điện thoại tiếp tục ngủ. Ngủ ngủ, đột nhiên cô bừng tỉnh, chẳng lẽ vừa rồi cô đã đáp ứng chuyện khủng bố gì sao?

Tay chân luống cuống lấy điện thoại ra xem lại nhật kí cuộc gọi, hóa ra là không phải nằm mơ... Không xong rồi! Cô vội vàng rửa mặt chải đầu, chuẩn bị đầy đủ rồi đi ra cửa, điện thoại lại reo lên.

“Cậu làm cái gì vậy? Vội vã đi đâu thế sao?” Đông Yến đứng trước cửa lẩm bẩm nói.

“Em vừa dậy à? Ừm, không vội, anh chờ em.” Cúp điện thoại, Chu Vệ cầm điều thuốc trong tay nhấn xuống mặt bàn, nói với người bên cạnh, “Đập đi.”

“Hút mấy miếng đã, người không phải còn chưa tới sao?” Lão Trương oán giận, ánh mắt Chu Vệ liếc ngang qua, lão Trương lập tức ngoan ngoãn, “Cậu sợ người khác nhìn thấy cậu hút thuốc sẽ phá hủy hình tượng của cậu sao?”

Chu Vệ cho anh một cái ánh mắt khinh bỉ: “Anh không có quyền bắt người khác phải ngửi khói thuốc của anh.”

Chắc, lão Trương bĩu môi, cậu cứ làm ra vẻ, trước kia chưa từng thấy cậu có mặt chăm sóc phụ nữ như vậy.

Không bao lâu sau, Triệu Huy liền xuất hiện trước cửa, Chu Vệ vẫy vẫy tay gọi cô đến.

“Vị này là đồng sự của anh, lão Trương.” Chờ cô ngồi xuống, Chu Vệ đem menu đưa cho cô, “Anh và anh ấy thảo luận một số việc, em chờ một chút nhé.”

“Chào anh!” Triệu Huy hướng về phía lão Trương chào hỏi, rồi gọi một ly trà sữa. Lão Trương mới ba mươi tuổi, cách chữ lão còn rất xa.

Chu Vệ cũng không có ý giới thiệu Triệu Huy, tiếp tục cùng lão Trương thảo luận, Triệu Huy cũng không quan tâm bản thân mình bị bỏ rơi, cứ ngồi nhấm nháp ly trà sữa.

Vất vả mới đuổi được lão Trương, Chu Vệ nhìn về phía Triệu Huy, hỏi: “Sách đâu?”

Triệu Huy ngoan ngoãn dâng lên thành quả nhiều ngày qua của mình, ngồi im chờ nhận xét. Đã bao lâu rồi... Đại khái là năm thứ ba tiểu học, cô ngồi ở trước mặt thầy giáo dạy ngữ văn, chờ ông kiểm tra bài tập, phán những câu thăm thía. Không nghĩ tới mười năm sau lại may mắn được ôn lại cảm xúc cũ.

Nghiêm túc xem qua những đề bài cô đã làm, Chu Vệ cân nhắc rồi nói: “Em... Còn rất nhiều chỗ cần phải cố gắng.”

Vâng, cô biết, tiếng Anh của cô quả thật rất tệ, Triệu Huy cũng cảm kích anh không nói thẳng ra.

“Sách này anh cầm đi, đêm nay xem lại rồi sẽ nói cho em biết ý kiến.” Chu Vệ chậm rãi nhấp trà, tiếp tục nói, “Bây giờ chúng ta tán gẫu một chút, dùng tiếng Anh.”

Thân thể mềm mại của Triều Huy chấn động, suýt nữa làm rớt ly trà sữa trong tay, “Khụ khụ, cái gì ạ?”

“So, talk about something.” Chu Vệ mở miệng là dùng tiếng Anh của người Mỹ, làm cho Triều Huy hoảng hốt vô cùng, cô, hoàn toàn không rành khoản này mà...

“What should I say?” (“Nói cái gì?”) Cô miễn cưỡng mở miệng, đương nhiên là chỉ biết dùng tiếng Anh.

“Anything’s fine! Tell me about your hobby.” (“Cái gì cũng được, nói về sở thích của em đi.”) Chu Vệ cổ vũ nói, nhưng cũng không biểu hiện cảm xúc.

“Oh... Hobby? I don’t have any hobby.” (A... Sở thích? Em không có sở thích gì cả...) Triều Huy bắt đầu lắp bắp vốn tiếng Anh nghèo nàn của mình. Cô vốn là người không thích nói chuyện, huống chi còn là nói tiếng Anh? Mỗi một câu đều phải vắt hết óc, vắt óc suy nghĩ gần nửa ngày cũng không thể nói được một câu lưu loát, cảnh này khiến cô rất lo lắng, càng lo lắng lại càng nói không tốt, một giờ trôi qua nhưng cô cảm giác như mình đã qua cả một kiếp.

May là Chu Vệ có tính nhẫn nại, không thúc giục, thậm chí khi cô không nói được cũng chỉ cau mày một chút mà thôi. Mặc dù anh “bao dung” như thế, nhưng Triều Huy cũng không muốn có lần sau. Có một số việc, một lần là kinh nghiệm, hai lần chính là ác mộng.

“Thật ra em nói cũng không đến nỗi tệ, chỉ là thiếu dũng khí mở miệng mà thôi. Hôm nay là một khởi đầu tốt, về sau sẽ bớt căng thẳng hơn.” Chu Vệ thấy vẻ mặt cô uể oải liền an ủi.

“Lại an ủi em rồi.” Triều Huy vô lực nâng ly trà sữa lên.

“Thật ra anh cũng không cần lo lắng như vậy đâu, mục tiêu của em cũng không cao lắm.” Chỉ cần thoát khỏi ngưỡng điểm thấp như bây giờ là tốt rồi.

“Vậy em không cần thi nữa, dù sao vẫn là qua, được bao nhiêu điểm căn bản cũng chẳng có ý nghĩa.” Chu Vệ đối với suy nghĩ này của cô không thể chấp nhận. “Em không tin vào bản thân mình, hay là không tin anh?”

Cô nào dám không tin anh? Nhìn anh hôm nay tỉ mỉ cẩn thận cũng biết anh là người có nguyên tắc, anh là người không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng.

“Phát âm tiếng Anh của em bị lẫn tiếng Mỹ, không chuẩn xác cho lắm, về sau chú ý một chút.” Anh nói xong, viết vài câu trong sổ ghi chép của mình.

“Anh... Chuyện này cũng phải ghi lại ư?” Triều Huy trừng lớn hai mắt.

“Không được sao?” Chu Vệ hỏi lại.

... ..

“... Vắt vả cho anh.” Triều Huy đem khuôn mặt ai oán của mình tựa vào tay, nhìn thái độ của anh, cô không hi vọng có thể lừa gạt dễ dàng qua cửa, tại sao cô lại bất hạnh tự mình đi rước một quả gáo dừa như vậy cơ chứ? “Cho em hỏi anh phát âm giọng Anh nhiều hơn hay giọng Mỹ nhiều hơn?” Cái nào nhiều thì cô học theo cái đó.

” Anh phát âm là giọng Mỹ.” Chu Vệ nói như thế.

Triều Huy tự nhiên hiểu được, không nói thêm gì nữa.

Hai người còn nói thêm một lát.

Triều Huy cả tinh thần lẫn thể xác đều bị đả kích uể oải trở về phòng liền nhìn thấy Tiểu Khê, cũng biết chắc chắn có chuyện, tốt nhất là chuẩn bị tinh thần trước.

“Tớ đã về rồi.” Thân thể Triều Huy cứng ngắc, lấy quần áo đi vào phòng tắm, để lại ba người có chút đăm chiêu.

“Các cậu nói xem, đại nhân là người tốt bụng nhiệt tình như vậy sao?” Tiểu Khê khó hiểu.

Tĩnh Tĩnh không nói chuyện, chỉ hừ mũi một cái.

“Nhiệt tình cái gì, nói trắng ra là chính là gà mẹ.” Đông Yển nói trúng chỗ quan trọng, “Không giống với tác phong của Chu Vệ.”

“Cho nên?” Tiểu Khê khiêm tốn thỉnh giáo.

Lạ trời... Chẳng lẽ Chu Vệ muốn nhân cơ hội trả thù Tiểu Huy? Hẳn là không phải, Chu Vệ đại nhân là người khoan dung độ lượng. Hay là... Chẳng lẽ anh cũng phát hiện Tiểu Huy có chỗ hơn người?

...

Chu Vệ kiểm tra rất nhanh rồi trả lại sách, Triều Huy nhìn hai trang giấy tràn ngập chữ viết của anh, Chu Vệ này, thật sự là đem bản thân mình thành thầy phụ đạo tiếng Anh cho cô sao.

Một nửa tâm trạng ai oán một nửa lại phải nghiêm túc làm bài, lại đem đến cho Chu Vệ kiểm tra, lại đem về sửa lỗi cho cô. Triều Huy đã tạo thành thói quen khi nhận được điện thoại của chàng trai họ Chu, rót vào trong tai giọng phát âm trầm ổn kiểu Mỹ, cô cũng không quá xấu hổ khi nói chuyện bằng vốn tiếng Anh gà mờ.

Nhưng cô vẫn chưa thể thích nghi với một Chu Vệ thi thoảng lại tâm huyết dâng trào.

Ví dụ như hôm nay, cô vừa tan học liền nhận được điện thoại của anh, hỏi cô buổi chiều thứ bảy có kế hoạch gì hay không.

“Vâng... Tạm thời không có, sao vậy ạ?” Không phải là lại đàm thoại bằng tiếng Anh chứ? Mấy ngày hôm trước anh còn đưa cô đến trước mặt mấy người bạn nước ngoài của anh, kêu cô tự sinh tự diệt, không biết hôm ấy cô đã tiêu hao bao nhiêu tế bào não nữa.

“Anh có vài vé xem phim, muốn em cùng đi để biết như thế nào là phát âm kiểu Mỹ, phát âm kiểu Anh.”

Triều Huy không có cơ cớ tuyệt nên đành phải đồng ý.

Chiều thứ bảy, đúng giờ cô tới trước cửa rạp chiếu phim, Chu Vệ đã tới trước đợi cô.

“Thật sự là vé miễn phí?” Triều Huy cảm thấy có điểm bất bình thường.

Chu Vệ lấy vé ra, đưa đến trước mặt cô để chứng minh.

“Xem cái gì bây giờ ạ?” Triều Huy hỏi, cô không thường xem phim nên hiểu biết về điện ảnh cũng rất ít.

Chu Vệ nhìn cô một cái, thấy cô không phải là khách khí, mà là thật sự không biết chọn phim nào, liền tới xem mấy tấm poster nghiên cứu, chọn ra hai bộ. Bộ thứ nhất là phim kinh dị của Mỹ, bộ thứ hai là phim tình cảm của Anh.

Triều Huy không có ý kiến gì, Chu Vệ đi mua bỏng ngô và Coca.

Bọn họ xem phim Mỹ trước. Chu Vệ buồn bực, bộ phim này nội dung thật sự là nhàm chán, ít nhất mấy đoạn kinh dị còn tạm được. Triều Huy xem đến một nửa liền cảm thấy chán đến buồn ngủ, cuối cùng nhắm mắt lại, chỉ nghe âm thanh... Anh muốn nhân cơ hội này có thêm chút tiến triển... Mà bộ phim tiếp theo, khiến anh không biết phải nói như thế nào, đến thời điểm nữ nhân vật chính nói lời chia tay lần thứ ba với nam nhân vật chính, Triều Huy đã thật sự tựa vào vai anh mà ngủ. Anh yên lặng trong lòng nhấm nháp lại cách thức theo đuổi con gái, người không có kinh nghiệm nên mới như thế này, không khác gì mò đá ở dưới sông.

Khi kết thúc cả hai bộ phim, Triều Huy xấu hổ không thôi, muốn mời Chu Vệ ăn cơm để tạ lỗi.

“Em không thích sao?” Chu Vệ nhin không được bèn hỏi cô.

Suy nghĩ một chút, Triều Huy mới trả lời: “Em không biết, kịch bản tốt, kĩ xảo tốt, em đều thích.” Đây được xem là phim kinh điển, dĩ nhiên là cô thích. Đầu tháng ba vào một hôm giữa trưa cô một mình xem《Cuốn theo chiều gió》hơn ba giờ đồng hồ, nước mắt rơi không ngừng, doạ Lý Văn Ủy đến cứng đờ, mà bộ dáng buồn cười của anh cũng nhanh chóng khiến cô cười mãi không thôi, phiền não từ bộ phim cũng bay đi mất.

Hóa ra là cô không thích phim nhựa, Chu Vệ thầm ghi nhớ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Supergirl cũng có nhược điểm

Ăn xong cơm tối, Chu Vệ không để ý Triều Huy nhiều lần khéo léo từ chối, kiên trì muốn đưa cô về kí túc. Triều Huy cảm thấy bất lực, chẳng lẽ anh không biết là làm như vậy sẽ đem đến phiền toái cho cô sao?

Hai người cứ trầm mặc mà đi, không ai có ý định bắt chuyện.

Anh rất cao, Triều Huy lén liếc mắt ngắm nhìn. Thân hình cao ngất, khuôn mặt như ngọc, đôi mắt đen láy, mà khí chất của anh rất linh anh, khó trách đi trên đường thu hút nhiều ánh mắt như vậy. Không giống cô cảm thấy khó chịu, anh dường như đã quen với những tình huống như thế này, cứ ngênh ngang tự đắc mà đi.

Vào mùa này, ở thành phố B màn đêm buông xuống rất nhanh. Đèn đường đã sớm bật lên. Đi tới một khúc ngoặt, đột nhiên xuất hiện một bóng người, phía sau còn có một phụ nữ liên tục la lối om xòm: “Bắt kẻ trộm! Bắt kẻ trộm!”

Trong nháy mắt, trong đầu Chu Vệ hiện lên vô vàn suy nghĩ, động tác trên tay nhanh chóng, lập tức kéo Triều Huy về phía sau mình, bắt kẻ như thế nào, bảo vệ cô vẫn là tốt nhất.

Nhưng hình như cô không hiểu được dụng ý của anh, vung tay thoát khỏi. Sau đó, Chu Vệ nhìn thấy Triều Huy bước hai bước tung chân đá một cước, khiến tên trộm ngã xuống đất, lại hung hăng thêm bồi thêm một cước dẫm nát tay kẻ trộm. Còn nhanh nhẹn cởi áo khoác chụp lên đầu hắn.

Truy bắt tội phạm sao? Chu Vệ ngẩn ngơ, bước lên hỗ trợ cô chế ngự tên trộm.

Hai người phối hợp với những người khác đưa tên trộm tới đồn cảnh sát gần đó.

“Anh giận à?” Triều Huy phát hiện từ lúc ra khỏi đồn Chu Vệ cứ trầm mặc như vậy, không nói một tiếng nào.

“Không phải giận, mà là đang suy nghĩ.” Chu Vệ qua một hồi lâu mới trả lời.

“Suy... Nghĩ chuyện gì vậy?”

Chu Vệ dừng lại, nhìn cô, sau đó đột nhiên đưa tay đẩy cô. Triều Huy nhanh nhẹn tránh đi, anh lại ra sức dùng thêm lực, bước chân khéo léo di chuyển, lại tránh đi.

Chu Vệ rốt cục dừng lại, thâm ý nói: “Thì ra em là supergirl.”

Triều Huy 囧, cái gì supergirl... “Em có chỉ có một chút võ thuật căn bản, người bình thường không thể làm gì được em nên anh cũng không cần lo lắng.”

“Lo lắng? Ngay từ đầu quả thực có chút lo lắng, nhưng mà sau khi nhìn thấy em hung dữ như vậy, anh còn sợ người ta sẽ bị tàn phế đấy.” Chu Vệ không vui nói.

Triều Huy càng thêm 囧, nghe những lời này sao cô lại có cảm giác anh có một chút chua xót vậy... Nhất định là ảo giác.

“Con gái rất ít khi học võ.” Chu Vệ cảm thấy tức giận chính mình, là một đại nam nhân mà không lại thể bảo vệ được cho cô.

“Em cảm thấy tự bảo vệ cho bản thân mình là một chuyện tốt, hơn nữa người trong nhà cũng đồng ý.” Triều Huy cười cười nói, “Đừng nhìn em như vậy, kỳ thật từ năm lớp sáu em đã bắt đầu học võ, đạo hạnh cao thâm, về sau nếu cần em có thể hỗ trợ.”

Chu Vệ trầm mặc, tình nguyện coi như không nghe thấy về sau.

“Năm lớp sáu mà em đã có suy nghĩ như vậy, thật bội phục.”

Triều Huy trầm mặc một chút, mới cười nói: “Bởi vì trước kia em đã từng bị bắt cóc.”

..... Trầm mặc đáng sợ.....

Chu Vệ khụ khụ, nhẹ nhàng vỗ đầu cô: “Biết rút kinh nghiệm, đứa trẻ thông minh.”

“Cám ơn thầy khen ngợi.” Triều Huy khiêm tốn nhận.

Chuyện đó cứ trôi qua như vậy, Chu Vệ còn nói: “Tuy nói người bình thường không gây thương tổn cho em, nhưng dù sao em cũng là con gái, về sau gặp những chuyện như vậy đừng nên ra tay thì tốt hơn.”

“Anh nói hoàn toàn đối lập so với đại ca em đấy, anh ấy nói, nếu thấy người khác gây khó dễ cho mình, tuyệt không được để cho người đó được như ý.”

Chu Vệ sau một lúc lâu mới hỏi: “Xin hỏi lệnh huynh nghề nghiệp là...”

“Cảnh sát.” Triều Huy nhe răng cười, trong mắt lộ vẻ kiêu ngạo.

Được rồi, nếu là đại ca của người ta đã nói như vậy, anh còn có thể làm gì? Chu Vệ nghĩ nghĩ, tiếp tục đi với Triều Huy.

Vào cửa đông của đại học A, đây là khu tập thể giáo viên của trường, ban đêm có rất nhiều tiểu thương rao hàng, tương đối náo nhiệt. Triều Huy về mặt hứng thú, giống như lần đầu tiên biết đến nơi này.

“Em chưa từng đi cùng Dương Cảnh tới đây sao?” Chu Vệ giúp cô mua một xiên thịt nướng, anh nhớ rõ khu học viện nam ở gần đây mà.

Triều Huy đang ăn kì quái nhìn anh, hỏi lại: “Tới nơi này làm gì?”

Người trong nhà không thích ăn đồ ăn lẻ đường nên dĩ nhiên cô có rất ít cơ hội thưởng thức, hóa ra đồ ăn ven đường lại có mùi vị ngon như vậy.

“Vậy bọn em hẹn hò thường tới những nơi nào?” Chu Vệ cũng không phải người thích tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác, nói ra những lời này, bản thân anh cũng bị mình dọa, huống chi là người được hỏi?!

Nhưng Triều Huy cũng không cảm thấy có việc gì, thậm chí còn nghiêm túc suy nghĩ trả lời: “Căn tin, phòng tự học hoặc đi dạo quanh trường.”

Lúc này, Chu Vệ không biết là nên cảm thấy may mắn vì Triều Huy ngây ngô hay thông cảm cho Dương Cảnh bất hạnh.

Sau khi ăn no, hai người tiếp tục hành trình. Trên đường về đại học A có rất nhiều chỗ để tản bộ dạo mát, nhưng mục tiêu rốt cuộc cũng xuất hiện, Chu Vệ ung dung thản nhiên tiếp tục bước lên phía trước, thuận tiện lén nhìn người đang đi bên cạnh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Cô bé Triều Huy tự xưng là người bình thường không thể đa thương được lúc này thân thể cứng đờ, thậm chí có xu hướng muốn quay đầu bỏ chạy. Cô nôn nóng hơi hoảng hốt nhìn về phía mục tiêu, nuốt nước miếng, nhìn anh muốn nói rồi lại thôi.

Càng ngày càng gần! Làm sao bây giờ? Triều Huy phát hiện chân mình đang run rẩy.

Càng ngày càng gần! Tim đập nhanh hơn, Chu Vệ phát hiện chính mình đang tràn ngập chờ mong kết quả, thật sự là có lỗi quá.

Mục tiêu ở ngay trước mắt! Triều Huy theo bản năng muốn xoay người chạy như điên, Chu Vệ như dự đoán được cô muốn làm vậy, vững vàng nắm lấy cổ tay, không cho cô đi.

“Giáo sư Vu, thầy đi tản bộ à.” Chu Vệ kéo Triều Huy ra phía sau, chủ động cùng giáo sư Vu chào hỏi.

Giáo sư Vu ở Đại học A nổi tiếng là nghiêm khắc, đối với đệ tử nào cũng cực kỳ nghiêm khắc, rất được kính trọng.

“Thanh niên đang hẹn hò sao? Ha ha.” Giáo sư Vu hòa nhã nói.

Đối với vấn đề này Chu Vệ không trả lời, chỉ hỏi: “Giáo sư Vu, chó của ngài thật đáng yêu, là giống gì vậy?”

Giáo sư sờ sờ chó yêu, nói: “Là giống chần cừu.”

Chu Vệ nhân cơ hội cùng giáo sư Vu trao đổi kinh nghiệm tâm đắc khi nuôi chó, hoàn toàn đem cái người phía sau đang nóng lòng muốn trốn khỏi hiện trường bỏ qua. Cho đến khi giáo sư Vu cảm thấy hài lòng rồi khỏi, anh mới buông cô ra, nhướn mày nói: “supergirl cũng sợ chó sao?”

Triều Huy trừng anh, không được tự nhiên nói: “Sợ thì đã sao?” Không biết anh làm sao lại biết được nhược điểm trí mạng này của cô, cô chưa từng nói với ai, cũng hết sức tránh không để cho người khác biết.

“Không sao cả, chỉ là cảm thấy...” Rất buồn cười. Chu Vệ rốt cuộc nhìn không được nở nụ cười, anh chưa từng gặp người sợ chó đến độ cách xa mấy chục thước đã chạy trốn chết, lần trước đoán quả nhiên đúng, cô thật sự sợ chó, ngay cả một con chó nhỏ cũng sợ.

Bị cười đến mức mặt ửng hồng, Triều Huy quả thực xấu hổ vô cùng. Cô chỉ là sợ chó mà thôi, cũng không phải phạm vào chuyện gì không thể tha thứ, sao anh lại cười khoa trương đến vậy nhỉ?

“Em từng bị chó cắn rồi sao?” Chu Vệ rốt cuộc dừng cười, rặng rờ như trước.

“Là đại ca của em bị cắn.” Cô rầu rĩ nói.

Chu Vệ nhìn cô ủ rũ, vươn ngón trỏ gõ nhẹ lên trán cô một chút. Cô ngẩng mặt lên, hơi hơi nhướn đôi mắt hình quả hạnh bởi vì ánh sáng của những ngọn đèn hắt vào mà lóe lên những tia sáng long lanh đẹp mắt.

“Không thoải mái cũng không chịu nói ra, cô bé ngốc.” Chu Vệ dùng âm thanh dịu dàng nói với Triều Huy, khiến cho Triều Huy ở rất rất nhiều năm sau, vẫn còn nhớ rất rõ, đêm hôm đó, bên những ngọn đèn ven đường, trong tiếng rao hàng âm ỉ, còn có... Chàng thanh niên có đôi mắt sâu thẳm, khóe miệng khẽ mỉm cười cùng lời nói ấm áp của anh đã thấm sâu vào lòng cô.

“Vị tiểu thư này, làm sao bây giờ? Anh đã bắt được nhược điểm của em rồi.”

Một khắc sau đó, Triều Huy cảm thấy, anh bắt được nhược điểm của cô, tức là anh cũng bắt được con người cô...

Nếu một khắc trước trong đầu Triều Huy xuất hiện suy nghĩ lãng mạn thì giờ phút này sự thật tàn khốc đã ném cô lên tới chín tầng mây. Cô làm sao quên được, Chu Vệ là một con sói đội lốt người, muốn anh không lấy chuyện cô sợ chó mà rêu rao, tuyệt đối phải chờ tới khi hoàng hà nghịch lưu (sông Hoàng Hà chảy ngược). Cho nên, cô đành cắt đứt bồi thường, đáp ứng rất nhiều hiệp ước không bình đẳng mới làm cho Chu Vệ làm như mất trí nhớ với chuyện này.

Động vật ăn thịt nhất định sẽ không có khả năng chịu ngồi yên, Triều Huy thật sâu sắc cảm nhận được điều này.

Chu Vệ hoàn toàn coi như không có chuyện gì, trêu chọc Triều Huy: “Em nói xem, nếu trong tình huống bất đắc dĩ, võ công của em có thể đối phó được

với bao nhiêu con chó dữ?”

“Một con.” Cô giơ ngón tay lên nói, chính là con ở trước mắt này.

“Em quả là có dũng khí.” Chu Vệ nhìn cô bình tĩnh nói, hoàn toàn không thêm đề ý đến việc “chó cùng dứt giậu”.

Cô đương nhiên không có can đảm khiêu chiến với Chu Vệ. Nhà trường không làm phiền cô vì truyện trang web nữa, mà thái độ những người khác đã trở về bình thường, cũng không tìm cô tra hỏi, mặc dù giờ đây cô thường đi cùng với anh. Anh không đề cập với cô, nhưng là cô biết là anh làm, tuy rằng không biết anh làm cách nào mà thôi.

Dưới kí túc xá nữ chính là nơi lí tưởng để các cặp tình nhân hẹn hò, anh anh em em vô cùng lãng mạn. Tối nay, Chu Vệ đến đây càng khiến cho nơi này thêm phần thần thánh hóa. Bao nhiêu đôi tình nhân đang thân mật nhìn thấy người không có khả năng xuất hiện ở nơi đây ngạc nhiên đến mức nhất thời quên cả việc ôm hôn.

“Chỗ này còn mấy vé xem phim, cùng các bạn đi xem đi.” Chu Vệ nhét mấy chiếc vé vào tay Triệu Huy rồi nói tiếp, “Em lên đi.”

Triệu Huy cầm vé, đi được vài bước, quay đầu nói: “Cảm ơn anh.”

“Đừng khách khí. Còn nữa... Anh sẽ không nói cho ai biết đâu.” Chu Vệ nói câu mà chỉ có hai người hiểu được, sau đó mỉm cười nhẹ nhàng.

Triệu Huy không quay đầu, chỉ vẫy vẫy tay, bởi vì không cần quay đầu cô cũng tưởng tượng được, bóng dáng đang rời đi thật sự là rất xuất chúng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ai NB* hơn ai

NB: Từ viết tắt trong tiếng Trung có nghĩa là tự tin (chả biết có chuẩn không nữa gu gò kk bảo thế)

Thời gian thấm thoát trôi qua, rốt cuộc cũng tới đại hội thể dục thể thao hằng năm của đại học A. Triệu Huy không lấy làm thích thú với đại hội, nguyên nhân là cô sợ lạnh, cô không hiểu vì sao đại hội thể thao cứ phải tổ chức vào cuối thu đầu đông. Thật sự là rất lạnh mà, nhất là mùa đông ở phương Bắc, gió lạnh thổi tới giống như cây đao chém vào người vậy, vô cùng đau đớn. Lại phải mặc quần đùi áo ngắn đi thi đấu, làm gì có ai thích cơ chứ?

Nhưng đau khổ là cô lại học ở học viện máy tính, nữ sinh ít đến thể thao, bất kể nữ sinh nào cũng đều được huy động. Thời điểm đăng kí tháng trước, cô chỉ đăng kí chạy cự ly dài 3000 mét và 4*400 mét chạy tiếp sức, kết quả vẫn còn hạng mục thiếu người, trải qua rút thăm và quyết định của tập thể sau khi thảo luận, cô phải tham gia thêm phần thi 400 mét bơi ngựa. Mùa đông mà còn tổ chức bơi lội, quá biến thái? Đại học A chính là trường biến thái như vậy.

Ai bảo cô không cẩn thận nói với Đông Yến cô rất thích bơi lội, mà không biết khéo như thế nào, Đông Yến vừa vặn là đồng hương của tổ trưởng tổ thể dục, càng khéo là, tuy rằng mỗi người chỉ cần đăng kí hai hạng mục nhưng chạy tiếp sức lại không nằm trong số đó... Đông Yến nói là trời đã định, cô muốn chạy cũng không thoát.

Vì để luyện tập cho cuộc thi bơi lội, Triệu Huy thay đổi giờ giấc, khoảng thời gian sau giờ học đều dành cho việc bơi lội, ngay cả việc kiểm tra của Chu Vệ cũng gác lại đằng sau.

“Chu sư huynh không giận sao?” Tiểu Khê kín đáo dò hỏi.

“Anh ấy giận chuyện gì? Tổ cũng không phải là không làm, mà chỉ kéo dài thêm một chút thời gian thôi.”

Triệu Huy nói. Khi nói chuyện này với Chu Vệ, anh cũng không nói gì, còn giới thiệu cô nên đi mua áo tắm ở đâu, dù sao vào thời điểm này, cũng không có nhiều chỗ bán áo tắm.

Tiểu Khê buồn bực, Chu Vệ đại nhân rốt cục muốn âm mưu chuyện gì vậy? Nói anh theo đuổi Tiểu Huy, chứng cứ rõ ràng không đủ, nhưng cũng không phải là không thích, tóm lại một từ: ái muội. Siêu cấp ái muội! Hai người bọn họ không phải yêu đương, nhưng mỗi ngày đều nói chuyện điện thoại, tuy rằng hơn nửa thời gian đều nói về chuyện học tập, nhưng khi Tiểu Huy cùng Dương Cảnh yêu nhau thì luôn tắt máy làm bài, nhưng là hiện tại... Mỗi khi đi động của Tiểu Huy vang lên, mọi người theo trực giác đều biết đó là Chu Vệ, sự thật chứng minh, 80% quả thật là đến từ Chu Vệ. Rốt cuộc là như thế nào? Trên mức bạn bè nhưng chưa đến mức người yêu? Nhưng mà, nhìn bộ dáng của Tiểu Huy, xem ra hoàn toàn không biết gì.

Triệu Huy hoàn toàn không hiểu nỗi sầu muộn của Tiểu Khê, tâm trí còn đang dành cho việc tập bơi.

Đến ngày tổ chức đại hội thể dục thể thao, sau khi kết thúc nghi lễ khai mạc lãng phí nhân lực và vật lực, các môn thi rốt cục cũng bắt đầu tranh đoạt

kịch liệt. (nhân tiện nói thêm một câu, lúc khai mạc, bạn học Tĩnh Tĩnh không hổ danh là hoa khôi của học viện, vừa bước ra liền mê đảo chúng sinh).

Thi chạy tiếp sức diễn ra vào buổi chiều của ngày đầu tiên, 3000 mét chạy dài là buổi chiều ngày hôm sau, bơi ngựa là buổi sáng ngày thứ ba. Triều Huy ở học viện nghỉ ngơi chờ đợi trận đấu bắt đầu, thuận tiện giúp các bạn học chuẩn bị vào cuộc thi khởi động.

“Căng thẳng sao?” Tĩnh Tĩnh hỏi cô, thuận tiện cổ vũ cho nam sinh đang chạy, làm cho đối phương đầu óc choáng váng quên cả việc lúng cuống, một lòng liều chết giành chức quán quân.

“Tạm tạm, tớ cũng không nhất định phải là quán quân.” Triều Huy cười yếu ớt.

Tĩnh Tĩnh liếc mắt một cái, hừ, đúng vậy, không nhất định là quán quân, nhưng là nhất định lấy huy chương. Cô cũng không để ý gì, bạn học Tiểu Huy có một ưu điểm khác không nói đến đó là nói được là sẽ làm được, chuyện này ai cũng biết.

Quả nhiên, 4*400 mét chạy tiếp sức Tiểu Huy là người đầu tiên trao gậy, tiếng súng vừa vang, cô liền như tuấn mã chạy băng băng, lúc trao gậy đã tạo một khoảng cách lớn với những người còn lại.

“Này! Chỉ biết là Triều Huy chạy trốn rất nhanh, thực không ngờ... Cô ấy tại sao không tham gia chạy nhanh?” Có người kinh ngạc hỏi, nếu cô tham gia chạy nhanh, chắc chắn sẽ lấy được huy chương vàng.

Tĩnh Tĩnh bĩu môi, nói: “Bởi vì có ít người tham gia chạy 3000 mét.” Quan trọng hơn là, đây mới là sở trường của Tiểu Huy.”

“Ồ!! Cô ấy tham gia chạy 3000 mét! Cô ấy có làm được không?” Càng thêm kinh ngạc! Không thể nào, Triều Huy thoát nhìn gầy yếu như vậy, làm sao có thể chạy nổi 3000 mét?

Không được ư? Vậy cứ chờ coi đi.

Buổi chiều ngày thứ hai, Chu Vệ xuất hiện ở sân điền kinh, khiến cho mọi người một trận xôn xao.

“Nhân vật truyền kì trong giới thể dục của Đại học A, cậu không phải đã về hưu sao?” Một người quen trong tổ thể dục chạy tới, còn cố ý nói lớn, “Hay là, có người nào ở đây khiến cậu đặc biệt chú ý?”

Chu Vệ luôn luôn là tiêu điểm của đại hội thể dục thể thao, đáng tiếc năm nay là năm thứ tư đại học anh bạn bảo vệ luận văn cùng với việc công tác, chủ động trao lại cơ hội cho các đàn em trẻ tuổi, hôm nay anh xuất hiện cũng không ngoài dự đoán, cũng không tránh khỏi làm cho người ta nghĩ đến lời đồn đại lưu truyền hơn nửa học kỳ qua. Cô nữ sinh ấy lần này còn thi đấu mấy hạng mục, làm sao mà không đi cho được.

“Kì lục của tớ còn không?” Chu Vệ không trả lời hỏi lại, làm cho những người đang nghe lên phải thất vọng.

“100 mét vẫn còn duy trì, trận chung kết nhảy cao còn chưa tiến hành.”

Chu Vệ lên tiếng, tùy ý ngồi xuống, ngắm nhìn bóng dáng cách đó không xa ở đường chạy 3000 mét đang khởi động gân cốt.

Triều Huy bất hạnh ngẫu nhiên bốc phải số 44 mà không ai thích thú gì, cô cũng chẳng buồn để ý cứ thế đeo trước ngực. 3000 mét đối với cô mà nói không tính là khó, khó ở chỗ năm nay có một nhóm rất lợi hại hợp tác cùng nhau, cái khó chính là ở chỗ đó.

Đúng như dự liệu, tiếng súng xuất phát vừa vang lên, đối phương mang số 8 liền gắt gao kèm cô, đem cô thành mục tiêu, một bước cũng không nhường nhịn, ý định khiêu chiến, còn số 9 thì ra sức vượt lên trước cô.

Thực giảo hoạt! Các cô tính hy sinh một người giữ chặt Triều Huy, một người toàn lực tiến lên, ít nhất giữ được một tấm huy chương. Triều Huy không để ý đến hành động này, cô buồn bực là các cô ấy làm sao lại biết được thực lực của cô, năm trước cô cũng không có tham gia đại hội mà ~~ Triều Huy làm sao nghĩ được, trải qua chuyện lần trước, cuộc sống của cô rất được người ta quan tâm, hiển nhiên việc buổi sáng hàng ngày cô bất chấp mưa gió chạy 2000 mét cũng bị người ta quan sát được hết, cũng từ đó lập ra quy tắc cứ thấy cô xuất hiện ở đây là xem như quân địch mà tấn công.

Bị người bên cạnh quấy nhiễu triệt để, Triều Huy hết chỗ nói rồi, hai người kia có phải cho rằng chỉ cần kiềm chế cô thì sẽ yên ổn giành được ngôi quán quân hay không? Cái này cũng phải xem những người khác có chấp nhận không đã, nhìn số 15 phía trước, vô cùng dũng mãnh phi thường, chạy 4 vòng (một vòng 400 mét) vẫn hô hấp như bình thường, bước chân trầm ổn, có tiền đồ, cô quả thật bội phục. Chạy chạy, số 15 càng ngày càng bỏ xa các cô, số 8 liền tiếp nhìn ra ngoài đường băng, chờ đợi chỉ thị.

Triều Huy thực hoài nghi cô còn có thể thấy rõ người khác thủ thế, dù sao đã chạy được năm vòng, đầu óc đã sớm choáng váng, thế nhưng số 8 đã nhanh chóng bỏ quên cô, vượt lên số 15.

Nhưng số 8 làm sao có thể là đối thủ của số 15? Dù sao thực lực cũng đã phân biệt rõ ràng. Còn nửa vòng nữa, Triều Huy hít sâu, tăng tốc, bắt đầu tiến lên. Cách đích còn 600 mét còn có thể gắng gượng, nếu không làm như vậy, đằng sau bị người kìm kẹp, huy chương có thể nguy hiểm.

Cô nhanh chóng vượt qua số 8, số 9, cuối cùng cùng chạy song song với số 15, đang toàn lực chạy đến phía trước, rất nhanh đem khoảng cách của số 8 và số 9 bỏ xa. Huy chương đã gần được, nhưng cô không cam lòng chỉ lấy huy chương bạc, nhất là gặp một đối thủ ngang tầm, cô cần môi, tung ra sức lực cuối cùng, khi chỉ còn cách 30 mét, cô đã vượt qua số 15, hướng đến đích.

Toàn trường ò lên! Vừa rồi radio nói, số 15 là hạt giống do tổ trường đặc biệt tuyển chọn, so với người thường, chẳng phải là có trình độ cao nhất hay

sao?

Khi giáo viên công bố, lại là một trận ò lên! Thành tích của á quán còn vượt qua kỉ lục của trường từ trước tới nay.

“Lợi dụng bạn, thật có lỗi.” Triều Huy bình ổn nhịp thở, cùng số 15 bắt tay. Cô cảm thấy chính mình có điểm ti bi, nếu không phải cô tập võ, chắc chắn sẽ không thắng được.

“Đó cũng là do bạn có thực lực thôi.” Số 15 không lưu tâm, thắng thắn chúc mừng cô.

“Cám ơn...” Nhận được lời chúc mừng bất ngờ Triều Huy vui vẻ nở nụ cười, sau đó chào tạm biệt số 15.

Nhìn bóng dáng Triều Huy, số 15 nói thầm, vừa rồi trong nháy mắt, tại sao cô nhìn thấy Triều Huy cười thật hấp dẫn? Nhất định là vận động quá sức làm cho hoa mắt, nhất định là vậy.

“Triều Huy đoạt ngôi quán quân.” Người nào đó trong tổ thể dục nhắc nhở Chu Vệ.

“Tớ biết.” Chu Vệ về mặt kỳ quái nhìn cậu ta.

“Cậu sao lại không có một chút hưng phấn vậy.” Tốt xấu gì Triều Huy cũng là bạn gái “tin đồn” của cậu ta, dù sao cũng đã đến xem rồi, cần gì phải tiếc một chút cảm xúc.

Chu Vệ bật cười: “Vì sao phải hưng phấn, chuyện đó không phải là đương nhiên sao?”

Người nào đó trầm mặc... ..

3000 mét Triều Huy bùng nổ, tới xem trận đấu bơi lội, mọi người đều đoán già đoán non xem Triều Huy lần này có thể tiếp tục tạo thêm kỉ tích hay không.

Có rất nhiều người tới xem cuộc thi, các tuyển thủ tham gia thi đấu có người cao hứng, có người không.

“Hừ, cái gì thế này, đáng người hóa ra là như vậy.”

Một nữ sinh nhìn vào dáng người của mình, lại nhìn sang Triều Huy đang làm nóng cơ thể, không hiểu vì sao một khối cứng nhắc như vậy lại có thể hấp dẫn Chu Vệ, nghĩ như vậy, ánh mắt càng trở nên soi mói

“Cái này rốt cuộc là áo tắm niên đại nào, sao lại bảo thủ như vậy?”

Triều Huy ngẩn người, mới biết được người kia đang nói tới cô, liền giải thích: “Bọn họ nói loại áo tắm này lực cản rất tốt, nhưng mà, áo tắm của cậu cũng rất đẹp.”

Không nghĩ cô lại ca ngợi như thế, nữ sinh kia thẹn thùng quay đi làm nóng người.

Triều Huy không để cho mọi người thất vọng, cô nhẹ nhàng lấy được giải quán quân, đương nhiên không phải vì cô thực lực quá xuất sắc, mà là tuyển thủ dự thi vốn không nhiều, trình độ cũng không đồng đều, thậm chí nhiều người còn không hoàn thành được 400 mét. Nhưng mà tất cả mọi người cũng không thể không thừa nhận, xem cô bơi lội là một loại hưởng thụ, bởi vì các động tác của cô rất chuẩn mực, một động tác dư thừa đều không có, như du long múa ở trong nước, nổi lên từng đợt sóng rất đẹp mắt.

Đại hội thể dục thể thao chấm dứt, học viện máy tính anh dũng lấy được ba chiếc huy chương, Triều Huy thu hoạch được hai chiếc, còn lập thêm kỉ lục chạy 3000 mét nữ.

Không lâu sau, BBS lại nghênh đón mùa xuân thứ hai, bởi vì có người nặc danh đăng tải một bài viết có tiêu đề là « ai NB hơn ai », liệt kê so sánh thành tích từ khi nhập học tới nay của Chu Vệ và Triều Huy. Chu Vệ không cần nhiều lời, chỉ cần là sinh viên đại học A dường như đều quen thuộc, mà Triều Huy lại kinh phá vỡ lòng tin của toàn bộ sinh viên trong trường. Sau khi nhập học đã lấy được vô số giải thưởng, đứng nhất về thành tích học tập, vừa lên đại học liền tham gia ba cuộc thi về máy tính, còn đạt được cúp vàng trong cuộc thi thiết kế web, là nhân vật nòng cốt của thư viện máy tính trường, hơn nữa biểu hiện ở đại hội thể dục thể thao... Hai người này, ai tài giỏi hơn ai? Nhất thời làm mọi người đều xôn xao.

Bách Dịch nhìn thấy tin đó, lập tức quay đầu, lấy ánh mắt kì quái nhìn Chu Vệ: “Chuyện này cậu cũng biết?”

Chu Vệ nhún mày hỏi.

“Không phải chứ, có phải cậu đã sớm biết Trần sư muội vốn không tầm thường phải không?”

Chu Vệ lấy một ánh mắt “thật nhàm chán”, nói: “Cậu cho rằng tớ là thầy tướng số sao?”

Thật sự không biết? Bách Dịch càng thêm buồn bực, thế này chẳng phải vận khí của cậu ta quá tốt hay sao, tùy tiện một cái lại có thể tìm được một trân bảo như vậy.

Chu Vệ nghĩ nghĩ rồi nói: “Đại khái là do con mắt nhìn người.”

Bách Dịch: ...

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thăm mĩ của Tiểu Huy

Đại hội thể dục thể thao thành công Triều Huy chưa vui mừng được bao lâu thì bị cảm, bình thường rất khỏe mạnh khó sinh bệnh, một khi đổ bệnh thì lại bị rất nặng, khó chịu vô cùng.

“Cậu ở một mình không có vấn đề gì chứ?” Đông Yên lo lắng hỏi, hôm nay ba người các cô đều phải đi học, nhưng Tiểu Huy bị cảm rất nghiêm trọng, sốt cao đã đành, còn ho khan, giống như ốm đau cả đời dồn hết vào lần này vậy.

Triều Huy thò tay ra từ trong chiếc chăn dày, cánh tay vô lực quơ quơ với Đông Yên, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì... Khụ, khụ, tớ ngủ, khụ khụ, ngủ một giấc là được rồi.”

Đông Yên lấy nhiệt kế trong miệng của cô ra, xác định nhiệt độ không tăng thêm mới yên tâm đi học, dặn cô có chuyện gì thì gọi điện thoại ngay.

Đông Yên đi rồi, Triều Huy mơ mơ màng màng ngủ, cho đến khi tiếng di động vang lên.

Là một dây số lạ, cô nhận điện thoại, alo một tiếng, nhưng không thấy ai trả lời. Đợi vài giây, cô định gác điện thoại thì nghe được giọng nói nồng đậm truyền đến: “Tiểu muội, em bị ốm à?”

“Nhị, khụ khụ khụ... Nhị ca?” Triều Huy có chút kinh ngạc, Lý Mộ Thần rất ít khi gọi điện cho cô.

“Vốn định hỏi em gần đây có khỏe không, bây giờ thì không cần hỏi nữa rồi.”

“Em chỉ bị cảm cúm thôi, không nghiêm trọng lắm đâu.” Triều Huy nhin ho khan, cố hết sức để cho anh tin cô không có chuyện gì.

“Bên này anh còn chút việc, vài ngày sau mới qua thăm em được.” Lý Mộ Thần dừng một lát, còn nói: “Đến lúc đó gọi bạn của em tới cùng nhau gặp mặt, ăn một bữa cơm, làm quen một chút.”

“Không cần đâu, phiền phức...” Triều Huy cự tuyệt, nhị ca là người khó đoán, không biết anh sẽ nói những nói cuối với những người ở nhà cái gì, tốt nhất là đừng gặp thì hơn.

“Em nói cái gì?” Lý Mộ Thần nhẹ nhàng nói một câu.

Triều Huy toàn thân nổi da gà, không dám không theo...

Ứng phó xong Lý Mộ Thần, Triều Huy xuống giường uống thuốc, đầu óc mê man bò lên giường. Lại có người điện thoại, nói gì đó, cô không nhớ rõ ràng lắm, chỉ là cảm thấy người rất nóng. Chờ đến khi cô tỉnh lại, đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Ôi? Quay đầu lại thì thấy, người đang ngồi bên cạnh là Chu Vệ, hai tay khoanh trước ngực, nhắm mắt lại không biết là anh đang ngủ hay là đang suy nghĩ.

Chuyện gì vậy? Không phải cô đang ở phòng ngủ... Cô chống tay lên, chậm rãi nhòm dậy.

“Tỉnh rồi à?” Chu Vệ mở to mắt, đưa tay giúp cô ngồi dậy.

“Vâng... Sư huynh, đây là thế nào ạ?” Triều Huy kéo chăn lên cao, ngượng ngùng hỏi.

Chu Vệ sờ sờ cái trán của cô rồi nói: “Có nhớ anh gọi điện cho em không? Em nói nhiệt độ cơ thể em đang tăng lên, trong phòng lại không có người, anh lại không có điện thoại của mấy cô bạn em, đành phải cùng quản lí kí túc phá cửa xông vào, sau đó đưa em đến bệnh viện, toàn bộ câu chuyện là như thế.”

Oa, cái đó, cái đó, động tác thử nhiệt độ vừa rồi của anh thật tự nhiên, khiến cho cô có chút không thích ứng được, càng thêm thẹn thùng: “Em thật sự nói như vậy sao?”

Chu Vệ không trả lời, lấy cho cô một cốc nước.

Muốn anh nói như thế nào với cô đây? Anh nghe nói cô bị bệnh, liền gọi điện cho cô, không ngờ lại nghe được giọng nói vô lực của cô, thậm chí điện thoại còn chưa ngắt đã không nghe thấy cô nói gì, anh lập tức chạy đến phòng ngủ của cô, cẩn thận ôm lấy cô đưa vào bệnh viện. Cô làm sao biết, khi

bác sĩ nói cô không có việc gì nghiêm trọng, trong lòng anh vẫn chưa hết hoảng sợ.

Những lời này, anh muốn nói nhưng tạm thời không thể thốt ra, cũng không có cách gì nói ra được. Cô luôn cho rằng sư huynh giúp sư muội là chuyện thường tình, chưa từng nghĩ đến phương diện khác, bảo anh làm sao giải thích cho cô về sự hoảng hốt của mình đây?

Triều Huy uống nước xong định nói lời cảm ơn, điện thoại của Chu Vệ vang lên, làm cô đành đem lời nói nuốt trở lại.

Chu Vệ nghe điện thoại xong nói anh có việc gấp, không thể ở trong này cùng với cô nữa, thông báo cho các bạn cùng phòng giúp cô rồi vội vàng dùng dùng chạy đi.

Kết quả, lời cảm ơn cũng không thể nói được với anh, lần sau vậy, Triều Huy suy nghĩ.

Biết được là Chu Vệ đưa Triều Huy đến bệnh viện, ánh mắt Tiểu Khê như tỏa ra bong bóng, đây không phải là chuyện tình yêu trong đồng thoại sao? Nữ nhân vật chính mảnh mai không may bị nhiễm bệnh, nam nhân vật chính cao lớn tuấn tú mị lực kinh người đến đúng thời điểm mấu chốt, ôm nữ nhân vật chính đưa vào bệnh viện, sau đó hai người thâm tình nhìn nhau, có thể phổ thành một ca khúc ngọt ngào lãng mạn...

Triều Huy ngơ ngác nhìn Tiểu Khê rơi vào thế giới mơ tưởng, hết chỗ nói rồi...

“Cậu đây là... Hâm mộ tớ sao?” Cô bệnh thành cái dạng này mà còn lấy ra để đùa giỡn được, thật là chả có chút nhân đạo gì cả.

“Đương nhiên hâm mộ chứ.” Tiểu Khê liếc mắt một cái, trách cô cất ngang áo tưởng của mình. “Tớ tình nguyện dùng một lần bị cảm để đổi lấy một cái ôm của Chu Vệ. Nói nhanh lên, lúc Chu Vệ ôm cậu có cảm giác gì? Có phải tim đập thành thịch, cánh tay của anh ấy vô cùng mạnh mẽ, trong lồng ngực rộng của anh ấy vô cùng ấm áp hay không?” (Sắc nữ a~~~~)

“Chờ tớ hỏi lại di quản lý rồi sẽ nói cho cậu biết.” Triều Huy trả lời.

“Bà quản lý thì liên quan gì? Tớ hỏi cậu cơ mà...” Tiểu Khê ồn ào.

Đồng Yên đang gọt táo vốn yên lặng từ nãy giờ mở miệng trả lời thay Triều Huy: “Cậu ấy hôn mê thì làm gì có tâm tình ngắm trai đẹp? Cậu nghĩ Tiểu Huy cũng giống cậu chắc?”

Tiểu Khê bị câu trả lời này làm cho phát ghen, sừng sốt nửa ngày, rồi nói: “Tiểu Huy, cậu thật không bình thường. Người ôm cậu là Chu Vệ, Chu Vệ đấy, tại sao một chút hưng phấn cậu cũng không có?”

Triều Huy nghi hoặc: “Tớ muốn hỏi các cậu, Chu Vệ có chỗ nào đặc biệt mà các cậu coi trọng anh ấy như vậy.”

... ..

Tiểu Khê mặt không chút thay đổi nhìn cô vài giây, sau đó quay đầu cùng Đồng Yên, Tĩnh Tĩnh nói: “Tớ cuối cùng cũng cảm thấy tinh thần bị dả kích, các cậu cảm thấy thế nào?”

Đồng Yên, Tĩnh Tĩnh: “Đồng cảm.”

Các cô nói Chu Vệ kia quả thật là Chu Vệ không sai, mà Tiểu Huy thần chí thanh tỉnh, không có khuynh hướng hỗn loạn, đến rốt cục là chỗ nào bị hỏng vậy?

Tĩnh Tĩnh nghĩ nghĩ, hỏi: “Tiểu Huy, cậu có phải cảm thấy Kim Thành Vũ rất tuấn tú không?”

“Đúng vậy.” Triều Huy trả lời.

“Vậy cậu cảm thấy người kia thế nào?” Đồng Yên chỉ vào một nam sinh ngoài cửa sổ hỏi.

Bộ dạng nam sinh kia quả thật khiến cho tổ quốc nhân dân phải hổ thẹn... , khuôn mặt râu quai nón, một cái mũi hồng hồng như uống rượu, hai bên má là vết rỗ hoa như bị đánh bom, anh ta mở ra cái miệng rộng, ách xì 1 cái, lộ ra cả hàm răng vàng vàng đáng sợ...

“Ách...” Triều Huy lộ vẻ mặt khó chịu thay cho đáp án.

“Thảm mỹ xem ra rất bình thường.” Đến phiên Tiểu Khê, “Tớ cảm thấy Chu Vệ là nam sinh tuấn mỹ nhất trong trường của chúng ta, cậu cảm thấy sao?”

Triều Huy nghĩ nghĩ, cô đúng là chưa gặp ai trong Đại học A có khuôn mặt yêu nghiệt hơn Chu Vệ, gật đầu thừa nhận.

Thảm mỹ hoàn toàn bình thường, vậy rốt cục là vấn đề gì?

“Chẳng lẽ cậu không cảm thấy, đối mặt với khuôn mặt đẹp trai như thế, lòng cậu không chạy loạn như nai, trái tim không rung động hay sao?”

Hả? Triều Huy ngây ra, chạy loạn như nai? Trái tim rung động?

“Làm sao có thể...” Cô nghi hoặc nhớ lại, khi cùng Chu Vệ ở cùng một chỗ, ngay từ đầu là nom nớp lo sợ, lo lắng sẽ phát sinh chuyện bị thăm, nhưng

tiếp xúc lâu, liền cảm thấy anh là một người có nguyên tắc, một khi đã làm là làm cho tới cùng, có thể nói là làm chuyện gì đều nhìn xa trông rộng là một sư huynh tốt. Nhưng mà nai con chạy loạn? Thế nào là thế nào?

Tiểu Khê, Tinh Tinh cùng Đông Yến nhìn lẫn nhau, trong lòng thầm thông cảm thay cho Chu Vệ.

Cho dù Chu Vệ đối với Tiểu Huy không có ý tứ gì nhưng với mệnh lệnh của bản thân bị dả kích như vậy, vẫn là một chuyện rất đáng để buồn bực.

Triều Huy cảm thấy mình hình như bệnh nặng thêm rồi, nếu không sao cô lại thấy có ba ánh mắt thông cảm thương tiếc đang nhìn mình chằm chằm vậy?

Tiểu Khê nhìn Triều Huy uống thuốc rồi đi ngủ, trong lòng nghĩ, cho tới nay, Triều Huy đều ôn hòa trước mặt mọi người, cũng chưa bao giờ tức giận, nhưng cũng tức là cô chưa bộc lộ hết con người của mình cho người khác, cho dù là bạn bè gần gũi như các cô, có nghĩa là Tiểu Huy rất thần bí. Cô ấy am hiểu rất nhiều thứ, nhưng lại rất khiêm tốn; cô thích mặc hàng hiệu, nhưng cũng không phải xem hàng hiệu như tất cả; cô rất có lễ nghi khi ăn cơm, khi ăn cơm hạn chế nói chuyện... Bất luận là từ góc độ nào mà nhìn vào, trong nhà khăng định không chỉ thường thường bậc trung, nhưng sau giờ học cô ấy vẫn chạy đi làm thêm kiếm tiền tiêu vật... Tiểu Huy Huy, cậu đúng là một trong số những người thần bí nhất đại học A.

Nếu muốn tìm từ để hình dung Tiểu Huy, nhất định phải dùng 3 từ “Gia giáo tốt”. Có phải vì được dạy dỗ quá tốt mà cô không dám đưa ra những nhận xét rất thẳng thắn với người khác giới? Giống như thời xưa tiểu thư nhà giàu thích ai thì sẽ không bao giờ nói thẳng, đúng, nhất định là như vậy.

Đã nói rồi Triều Huy làm sao có thể đơn độc chống cự lại sức hấp dẫn của Chu Vệ? Chẳng qua là khó nói ra thôi. Sau khi lý giải được như vậy, mọi người đều cảm thấy thoải mái.

“Vậy suy nghĩ của Tiểu Huy đối với Dương Cảnh là thế nào?” Tiểu Khê nhỏ giọng hỏi, nếu Tiểu Huy là người yêu ở trong lòng mà không dám nói ra, vậy cảm giác của cô với Dương Cảnh là sao? Là trong lòng hữu tình nhưng khó mở miệng hay là như phỏng đoán ban đầu?

“Ai mà biết được?” Tinh Tinh cũng khó hiểu.

Các cô đoán già đoán non cũng không hỏi qua Triều Huy liền cứ nhận định như vậy, ai biết được vài ngày sau phỏng đoán của các cô bị một chuyện kinh ngạc đánh bay không thương tiếc.

Sự thật kia bất ngờ đến mức, nếu nói Chu Vệ là con gái so với chuyện này cũng không thể bất ngờ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Yêu Nghiệt Gặp Phải Yêu Nghiệt

Trải qua vài ngày được mọi người luân phiên thăm nom, Triều Huy cũng xuất viện.

Dương Cảnh cũng đến thăm, mang theo một bó hoa bách hợp cho cô. Cô vui vẻ tiếp nhận, lại không tìm thấy bình hoa, đành để cho Tinh Tinh đem đến câu lạc bộ văn nghệ trang trí.

Dương Cảnh cũng không nói gì, còn giúp Tinh Tinh sắp xếp, chỉ là cười có chút chua chát.

Hai người hàn huyên vài câu, cũng không biết nên nói gì nữa, có chút xấu hổ.

“Hai ngày nữa nhị ca sẽ đến thăm em, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi.” Triều Huy đột nhiên nhớ tới chuyện này.

Dương Cảnh lập tức nhớ tới một khuôn mặt khiến người ta phải run rẩy, bắt giác lạnh hết cả sống lưng, sự tích anh dừng về Lý Mộ Thần anh từng nghe qua, nhưng những gì anh nghe được cũng đủ khiến cho người ta phải... phát run. Thế nhưng đó là nhiều năm về trước, hiện tại anh tốt xấu cũng đã là thanh niên, không vì một người mà bị dọa đến mức như vậy chứ.

Đại khái.

Lúc Triều Huy nói với Tinh Tinh và các bạn là nhị ca của cô muốn mời cơm, các cô chỉ nghĩ ăn cơm cùng anh trai của bạn học là chuyện rất bình thường, nên nhanh chóng đáp ứng. Sau đó mới phát hiện bản thân sai lầm, quá sai lầm, sai lầm quá mức....

Khi đến nơi, Đông Yến, Tinh Tinh, Tiểu Khê, Mì Nhiễm cùng Dương Cảnh đều choáng váng: nhà hàng xa hoa lộng lẫy khí khái phi phàm này là nơi tối nay bọn họ sẽ ăn cơm sao? Có lầm không vậy? Các cô ăn rất khỏe nhưng ăn xong cũng không muốn chính mình phải bán thân trả nợ đâu nha!!!

Không đợi bọn họ hoàn hồn, Triều Huy đã đi vào, mọi người đành phải lục tục theo sau, nhân tiện lên xem lại bản thân mình đem bao nhiêu tiền, Mì Nhiễm thì lại hạ quyết tâm nhất định mình chỉ cần uống một ly nước lọc là đủ.

Càng dọa người là, tại sao lại là phòng vip! Mọi người ngay lập tức nghĩ đến cảnh tượng tiền đi từ ví mình bay đi vù vù...

Hết thấy những bối rối này sau khi nhìn thấy Lý Mộ Thần trong nháy mắt liền biến mất không còn tăm hơi.

A~~~~~ thế giới làm sao lại có người bộ dạng đẹp mắt đến như vậy chứ, cảnh đẹp ý vui như vậy, đầu óc tâm hồn như vậy? Ngũ quan tinh tế, đôi mắt biết cười, khí chất nho nhã, oh~~ trong lòng chúng nữ sinh rên rỉ kêu lên, cười đến khuynh quốc khuynh thành nha, làm sao bây giờ? Đắm chìm... Ngay cả người lãnh cảm như Tinh Tinh cũng không ngoại lệ.

“Xin chào mọi người, tôi là Lý Mộ Thần, bình thường Triều Huy đều nhờ mọi người chiếu cố cả.” Lý Mộ Thần mỉm cười tiếp đón mọi người ngồi xuống, ánh mắt lướt qua từng người như phóng điện khiến cho mọi người choáng váng một trận (đương nhiên chỉ là với nữ sinh, Dương Cảnh thì như bị điện giật nổi hết cả da gà).

Tiểu Huy cùng người thanh niên như Phan An (Phan An: mỹ nam cổ đại của Trung Quốc) tái thế kia thật sự có quan hệ với nhau sao? Một chút cũng không giống a... Ánh mắt mọi người đảo qua đảo lại hết nhìn Triều Huy rồi lại nhìn Lý Mộ Thần, tìm kiếm một chút manh mối gọi là giống nhau.

Trong đầu Triều Huy mờ mịt, mà Lý Mộ Thần thì lại đoán được tâm tư của mọi người, anh lại cười lần nữa, nói: “Tiểu Huy quả thật không có quan hệ gì với tôi.” Anh là con trai của em trai chồng của dì Triều Huy, chỉ thế thôi.

Người này sao cứ cười như thế nhỉ? Khuynh quốc khuynh thành còn chưa đủ, chẳng lẽ muốn khuynh cả cái nhà hàng này luôn sao? Cũng may cũng may, Tiểu Huy không giống anh, nếu không tâm hồn các cô sẽ sớm bị tàn phá hết mất.

“Có lẽ các em chưa từng xem ảnh gia đình của chúng tôi phải không?” Lý Mộ Thần chậm rãi nói.

Không ngoài dự kiến, mọi người trong mắt tràn đầy chờ mong, muốn nhìn muốn nhìn! [ngoại trừ Dương Cảnh như kẻ ngoài cuộc, hỏi: Dương Cảnh, cậu tới đây làm gì? Một chút cũng không phối hợp. Dương: ăn cơm trắng.....]

“Tiểu muội.” Lý Mộ Thần nhìn Triều Huy, mọi người cũng nhìn cô, Triều Huy không chịu nổi sức ép, đành chậm chậm thò tay lấy ví tiền ra.

..... Thời gian để mọi người bình tĩnh lại sau khi bị sét đánh.....

Này! Này! Đây thật là ảnh gia đình chứ không phải các ngôi sao chụp chung? Sao lại như thế này, trong ảnh Triều Huy đứng bên phải cười với mọi người, khiến cho bọn họ tin tưởng tuyệt đối đây đúng là ảnh gia đình, nhưng mà, ai có thể nói cho bọn họ, vì sao gia đình nhà này toàn những người kinh động trời đất đến vậy? Yêu nghiệt Lý Mộ Thần cũng đứng ở bên trong dĩ nhiên như thế... Có vẻ thích hợp, ngược lại là Tiểu Huy lại bình thường đến vậy. Bọn họ thật sự không phải hồ ly tinh chuyển thế hay sao? Tiểu Huy có phải là con nuôi hay không? Hay là đầu thai nhầm chỗ....

Thì ra, đây là nguyên nhân mà Tiểu Huy miễn dịch đối với Chu Vệ, đối là bọn họ, mỗi ngày đối mặt với đẳng cấp sắc đẹp như thế này, tâm hồn mệnh mỏng cũng sẽ sớm chết lặng, không có gì đáng ngạc nhiên!!!

Không chống lại được sức hấp dẫn toát ra từ Lý Mộ Thần, trong lòng các cô vô cùng hối hận tại sao khi ra khỏi cửa lại không mang theo nhiều tiền, đều do Tiểu Huy trước đó không báo trước, làm cho bọn họ thất lễ trước mặt mỹ nhân. Nhưng mà, người bình thường cũng sẽ không nói “Anh tốt bộ dạng như tiên nhân, các cậu hãy chuẩn bị cho tốt” lời nói động kinh như vậy, nói ra mọi người lại nghĩ ngờ Triều Huy chưa bình phục, không ai lại có thể nghĩ đến nhị ca của Triều Huy lại đẹp đến như một đóa Mạn Đà La [1] đến vậy. (Sa: khổ mấy bà chị nhìn thấy trai đẹp mà quên mất việc là mình được mời cứ lo lắng tiền nong)

“Gọi đồ ăn đi,” Lý Mộ Thần nhìn thời gian không còn sớm nữa.

“Còn thiếu một người.” Triều Huy nhìn chỗ trống bên cạnh mình, “Các cậu cứ ăn trước đi, tớ đi ra ngoài gọi điện thoại.”

Còn thiếu ai chứ? Tiểu Khê chớp mắt với Tinh Tinh, Tinh Tinh lắc đầu.

Hơn mười phút sau, đồ ăn cũng mang lên đầy đủ, Triều Huy rút cuộc cũng đi vào, đi sau cô là một người nữa.

Nhìn thấy người tới, Tiểu Khê đem một ngụm trà Thiết Quan Âm vừa uống phun ra, những người khác cũng trợn mắt há hốc mồm. Trời ạ! Dĩ nhiên là Chu Vệ! Lại thêm một người nữa, hôm nay là ngày yêu nghiệt hoạt động hay sao?

Cho đến khi Chu Vệ ngồi xuống, nói xin lỗi mọi người, ánh mắt mọi người mới từ ngây dại trở nên kích động, Chu Vệ thật sự đến đây... Người trong truyền thuyết hiện rõ trước mặt, còn ngồi cùng bàn ăn cơm, trái tim mọi người vì chịu đựng thụ sủng nhược kinh suýt chút nữa lên cơn đau.

Nhìn thấy Chu Vệ, vẻ mặt của Lý Mộ Thần cùng Dương Cảnh cũng thoáng thay đổi, người trước nghiêng ngả nhìn, người sau có vẻ âm thầm.

Mi Nhiễm và Tiểu Khê có biệt danh “không có gì là không biết” an vị ở vị trí đối diện Tiểu Huy, bà tám dò xét dây anten bắt quai thăm dò từng người, yên lặng quan sát, để thu được tin tức mất thấy tai nghe.

Bên phải là gia trưởng, bên trái là bạn trai đương nhiệm, còn lại là bạn trai tiền nhiệm... Oa, đây không phải chuyện hay thì là cái gì?

“Chu sư huynh, nghe Tiểu Huy nói gần đây anh chiếu cố nó rất nhiều, thật sự là rất cảm kích.” Lý Mộ Thần cười đến siêu cấp sáng lạng, nhìn Chu Vệ, “Anh quả là một tiên bối đáng để hậu bối học tập.”

Triều Huy cúi đầu ăn cơm, nụ cười này cô rất quen thuộc, kinh nghiệm bảo cho cô biết để bảo toàn tính mạng, cô nhất định phải tránh càng xa càng tốt.

Chu Vệ là loại người nào? Anh không chút hoang mang gấp cho Triều Huy một miếng sườn, nói: “Đúng vậy.”

Không biết anh nói chiều cổ Triều Huy là với thân phận sư huynh, hay là ý khác... một câu chứa hai ý nghĩa.

Triều Huy tiếp tục cúi đầu ăn cơm, cái gì cô cũng không nghe thấy, cái gì cũng không có nghe thấy.

Hừ! Nụ cười của Lý Mộ Thần vẫn không thay đổi, cũng gấp cho Triều Huy một miếng cá, dặn: “Tiểu muội, ăn nhiều cá đối với thân thể rất tốt. Lần này em bị bệnh, trong nhà lo lắng vô cùng, về sau nên rèn luyện thân thể kỹ một chút, đừng có lười biếng.” Dừng một chút, lại nói: “Chuyện trường học cơ bản đã thu xếp xong, từ nay về sau anh có thời gian, em có chuyện gì cứ tới tìm anh, đừng đi làm phiền người khác, như vậy quá thất lễ. Dù sao không phải người nhà, phiền toái quá mức cũng không tốt, có đúng không — Chu sư huynh?”

Tất cả mọi người ngừng ăn cơm, chờ Chu Vệ trả lời, mà Triều Huy cũng ngẩng đầu, tò mò xem anh có bình thân được nữa hay không.

Chậm rãi đem đồ ăn trong miệng nuốt vào xong, Chu Vệ mới trả lời: “Người nhà vĩnh viễn là người nhà.”

Người nhà vĩnh viễn là người nhà, ngoài ra người nhà sẽ không là cái gì nữa, loại quan hệ này sẽ không thay đổi. Mà anh, tuy rằng hiện tại chỉ có thể xem như sư huynh, nhưng tương lai còn rất nhiều không gian để phát triển, có thể biến thành người nhà, người yêu, cha của mấy đứa trẻ, thậm chí là một nửa sinh mạng của cô, không nghi ngờ về lời nói khiêu khích này

Câu trả lời này thật kinh người! Không khác tiếp nhận khiêu chiến của anh vợ, thật cảm động... Hình tượng của Chu Vệ trong lòng Mi Nhiễm càng thêm chói lọi vài phần.

Biểu hiện bình tĩnh chín chắn Chu Vệ cũng lấy được lòng Lý Mộ Thần, anh quyết định không đâm chọc nữa, chỉ nở nụ cười giả hoạt mà quý dị. Người nhà vĩnh viễn chỉ có thể là người nhà sao? Quá ngây thơ rồi...

Sau khi không đàm luận về những chủ đề kích thích thần kinh này nữa, mọi người ăn thật sự vui vẻ, không hổ là tiệm ăn nổi tiếng. Đến khi thanh toán, Triều Huy nhìn Lý Mộ Thần, mà Lý Mộ Thần lại nhìn Triều Huy chờ đợi.

“Nhị ca, không phải nói anh mời sao?” Triều Huy thúc giục.

Lý Mộ Thần tứ lưỡng bát thiên cân [2] đáp: “Anh chỉ nói cùng mọi người ăn một bữa cơm thôi, đều là bạn học của em mà.”

Triều Huy nhún mày, không tình nguyện lấy thể tín dụng của mình ra.

“Chỉ là một chút tiền cơm mà thôi, không cần nhỏ mọn như vậy.” Lý Mộ Thần giễu cợt.

“Đây là tiền em kiếm được, em đương nhiên phải tiếc.” Triều Huy đau lòng nói.

Lý Mộ Thần bị bộ dáng như thần giữ cửa của cô làm cho bật cười, sau đó nghiêm mặt nói: “Gần đây anh chi tiêu rất nhiều, cho anh mượn một chút tiền đi.”

“Bao nhiêu?”

Lý Mộ Thần làm hình chữ thập, Triều Huy lập tức trừng lớn hai mắt, hai tay gắt gao nắm lấy ví tiền của mình: “Mười vạn!” Không cho mượn! Đánh chết cũng không cho mượn!

“Ngại ít sao? Vậy thì năm mươi vạn là được, nửa năm sau trả lại em” Lý Mộ Thần giống như đang mượn năm mươi đồng vậy, “Anh biết bác cả cho em rất nhiều tiền, còn có tiền mừng tuổi hằng năm...”

“Năm mươi vạn, nhiều lắm...” Triều Huy đau lòng, đó là vốn liếng ban đầu của cô nha.

“Ba mươi vạn được rồi, thật sự có việc cần dùng gấp.”

Vẫn còn nhiều... Cô luyến tiếc lắm nha, tại sao anh không về nhà mượn kia chứ?

“Vay mười vạn thôi.” (Sa: 30 triệu đó nhaaaaaaa)

Triều Huy tâm không cam lòng không tình nguyện đưa tiền cho anh.

Lý Mộ Thần mở miệng cười, gian kế thành công! Chiều lừa gạt này anh và Lý Vân Úy lúc nào sử dụng cũng hiệu quả, Tiểu Huy căn bản không phải ích kỷ, đúng là một cô em tốt, bảo anh làm sao mà dễ dàng đem tặng cô cho người khác cơ chứ?

Mà bên này, mọi người đều ngây người. Vừa rồi hai anh em nhà kia nói, đúng là nhân dân tệ, không phải là nam tệ [3] hay minh tệ chứ? Là nhân dân tệ thật sao... Quả thực là giá trên trời mà bọn họ có mơ cũng không được, Tiểu Huy lại là một con cá lớn thâm tàng bất lộ, rất lớn rất lớn... Nhà cô không phải là nhà giàu nhất thành phố G đấy chứ? Nhưng trước kia bọn họ cũng từng xem qua lí lịch của cô, ông bà ngoại đã về hưu, mở côỉ cha, mẹ là bác sĩ

quân y, chỉ thế thôi, làm sao có nhiều tiền như thế?

Dương Cảnh cũng bị dọa tới, trước kia anh cũng từng nghe nói thân thích Triều Huy là những nhân vật lớn, nhưng hình như là ở bộ giáo dục, không ngờ cũng có tài lực như thế.

Chỉ có vẻ mặt Chu Vệ là trấn định, giống như đã quá quen thuộc. Bản thân gia thế lai lịch của anh cũng rất thần bí, nói vậy chắc có căn nguyên nên đối với chuyện này cũng không lấy gì ngạc nhiên.

Đoàn người, khi đến chỉ đơn thuần có ý niệm là ăn cơm, khi về thì lại đầy một bụng tâm tư.

Chú thích:

[1] Hoa Mạn Đà La:

Mạn Đà La. Lại xưng bí ngạn hoa

Tương truyền loài hoa này nở trên đường tới hoàng tuyền, là loài hoa phổ biến nở ven bờ sông của Minh giới, là loài hoa dẫn đường tới “Vong xuyên bí ngạn”, là loài hoa duy nhất của Minh giới.

[2] Tứ lưỡng bát thiên cân: dùng bốn lạng hất bảy ngàn cân.

[3] Nam tề: (yuè nán) Việt Nam đồng minh đây. Minh tề không rõ (có khả năng là tiền tề ở địa phủ vì chữ minh này trong u minh, Sa tỏ ra nguy hiểm tí chém bừa)

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ai Bảo Là Anh Thổ Lộ

Không khí nghiêm trọng quanh quẩn trong phòng suốt ba ngày, bạn Tiểu Khê rốt cuộc cũng bộc phát. Cô kéo Trần Triều Huy đang nghỉ ngơi ở giường trên xuống, bắt đầu thẳng đường hội thẩm.

“Tiểu Huy, cậu mò côi cha, sống cùng với ông ngoại bà ngoại và mẹ, đúng không?”

Triều Huy gật đầu.

“Ông ngoại bà ngoại đều về hưu hết rồi, mẹ cậu là bác sĩ, đúng không?”

Trần Triều Huy lại gật đầu lần nữa.

“Vậy cậu nói cho mình biết, ở đâu cậu có năm mươi vạn?” Nghi ngờ suốt mấy ngày nay của Tiểu Khê rốt cuộc cũng trút ra được.

“A?” Triều Huy ngẩn người, giờ mới sực nhớ đến năm mươi vạn, “Bác... À không, dương của tớ làm ăn buôn bán, kiếm được rất nhiều tiền, năm nào cũng cho tớ tiền mừng tuổi và phí sinh hoạt. Với lại tớ buôn bán cũng lời không ít tiền, cho nên tiền cứ dồn vào như thế, lại thêm mấy người họ hàng khác nữa, cho nên mới có nhiều tiền như vậy.”

Năm mươi vạn tiền mừng tuổi... Mồ hôi...

“Cho nên, là họ hàng nhà cậu có tiền, chứ không phải cậu có tiền?” Tiểu Khê thờ dài một hơi, cô còn nghĩ rằng mình đang ở chung phòng với một thiên kim tiểu thư nữa chứ.

Triều Huy suy nghĩ một chút, mới hỏi: “Năm mươi vạn gọi là có tiền sao?”

Tiểu Khê bị hỏi bất ngờ: “Hà...”

“Mấy cậu hỏi điều này làm gì? Muốn mượn tiền ư?” Trần Triều Huy tò mò.

Tiểu Khê lại bị bất ngờ ngờ ngạc lần nữa, hỏi thế này cô làm sao mà trả lời? Nói là bọn họ không thể quen với việc bạn mình là người có tiền, trong lòng khó chịu? Tiểu Huy rất là vô tội a, cho dù cậu ấy có thật sự là thiên kim tiểu thư đi nữa thì cũng không thay đổi được gì, cậu ấy vẫn là Tiểu Huy... Nhưng con người vốn là loài động vật phiền toái mà, luôn thích tìm phiền phức cho mình...

Đông Yến nhìn thoáng qua Tiểu Khê đang suy nghĩ câu trả lời, hỏi: “Tiểu Huy, cậu nói cậu buồn bán lời được chút tiền, là như thế nào?”

Lần này, đến lượt Triều Huy ngượng ngùng: “Chỉ là tùy tiện chơi đùa một chút trên Internet thôi.”

Sắc mặt Đông Yến lập tức đại biến: “Cậu hack ngân hàng sao?”

Trần Triều Huy 囧...

“Minh là người như vậy sao?” Cô ai oán nhìn Đông Yến, không thể tin được mình trong mắt Đông Yến lại là con người vô pháp vô kỳ như thế, “Minh mở một vài cửa hàng trong game, bán chút đồ thôi mà.”

À, thì ra là thương nhân trong game, Đông Yến ngượng ngùng cười, ai bảo cậu hack web trường thuận tay như vậy làm chi? Nói đến game, Đông Yến lại có nghi ngờ: “Bình thường đâu có thấy cậu chơi game, làm sao mà kiếm tiền?”

“Lúc đó mình còn học trung học, sau đó thi vào đại học nên mượn hai kế toán giúp đỡ, sau đó thấy bọn họ làm tốt quá, mình cũng lười quản, chỉ cần lấy tiền là được.” Triều Huy giải thích.

Đông Yến ngây người, làm bà chủ, thật là an nhàn, cậu đúng là có đầu óc làm ăn thật đấy...

“Một tháng kiếm được bao nhiêu?” Tình Tình đánh vào chỗ quan trọng.

Triều Huy nói vài con số, ba người chấn động, sau đó trăm miệng một lời thốt ra ba chữ: “Người có tiền!”

Đông Yến lại hỏi game mà cô đang chơi là gì, Triều Huy trả lời một cái tên quen thuộc.

“Có phải cậu đang đùa với mình không!? Vậy cái tiệm buôn bán của cậu tên là gì?”

“Lan Đăng Các.” Trần Triều Huy nhẹ nhàng nhả ra ba chữ.

“Lan Đăng Các!” Đông Yến hồn hồn la lên, trời ạ! Cậu còn là chủ quán tiệm bán trang thiết bị cấp 3 sao! Thật là lãng phí, cô tiêu tốn nhiều tiền đi mua thiết bị, bên cạnh có tài nguyên lại bỏ lỡ mất. “Sau này mình đến, cậu nhất định phải chiết khấu cho mình 30% đó!”

Trần Triều Huy cười cười, nói: “50% đi, thấp quá kế toán lại nổi giận với mình đấy.”

“Tiểu Huy, mình yêu cậu!” Đông Yến cảm động đến nổi rồi tỉnh rồi mù, lập tức mở game lên.

Triều Huy không phải là phú nhị đại làm cho mọi người thờ dài một hồi, mà bản thân cô lại không ý thức được vấn đề này, chỉ cảm thấy không hiểu cho lắm, nghĩ rằng có lẽ tâm trạng của thiếu nữ mới lớn tựa như khí trời vậy, vài ba ngày đề nén là lập tức chuyển sang nhiều mây ngay.

Trần Triều Huy càng không biết là, Dương Cảnh đã đi tìm Chu Vệ. Sau bữa cơm đó, Dương Cảnh phát hiện, Chu Vệ có sự khác biệt rất lớn với anh, suy tư mãi, anh nghĩ rằng mình nên tìm Chu Vệ để nói chuyện một chút.

“Tôi hy vọng anh đừng làm tổn thương Tiểu Huy.” Dương Cảnh đi thẳng vào vấn đề.

Chu Vệ như sương mù, hỏi: “Vì sao lại nói ra câu đấy?” Không phải là anh cố ý tỏ vẻ, anh chỉ cảm thấy tức cười, Dương Cảnh lại bảo anh đừng làm tổn thương Triều Huy? Người làm tổn thương Trần Triều Huy rốt cục là ai?

“Thật sự là do tôi sai, không nên lấy tình cảm của Tiểu Huy ra đánh cược.” Trong mắt Dương Cảnh đầy đau lòng và hối hận, “Cũng là vì tôi sai, nên tôi mới mong anh đừng làm tổn thương Tiểu Huy. Ở phương diện tình cảm, Tiểu Huy vẫn còn là trẻ con, cần bản không biết nên làm sao đáp lại sự theo đuổi của anh, nếu như anh không phải thật lòng, vậy thì xin anh buông tay ngay từ bây giờ đi, đừng để đến khi chiếm được rồi mới từ bỏ, Tiểu Huy đã từng một lần... Đừng để cho cô ấy lần thứ hai lại...”

Nhìn nam sinh đối diện rõ ràng đang lâm vào trầm tư, Chu Vệ không có chút thương hại, lạnh lùng hỏi: “Cậu đã bảo vệ cô ấy như vậy, vậy thì dứt khoát theo đuổi cô ấy lại lần nữa đi?”

“Tiểu Huy, Tiểu Huy không phải là người dễ dàng mặc kệ chuyện quá khứ như vẻ bề ngoài, cô ấy nhạy cảm hơn bất cứ ai hết. Cho nên, xin anh...”

Chu Vệ uống cạn trà trong ly, lấy một tờ tiền từ trong ví ra đặt lên bàn, thanh toán cho ly trà của mình, sau đó đứng lên nói: “Cậu đừng hiểu lầm, tôi chưa từng bảo rằng tôi muốn theo đuổi Trần Triều Huy, nên những lời cầu xin này tôi không dám nhận. Còn nữa, cậu nói Trần Triều Huy ở phương diện tình cảm chỉ là một đứa trẻ nhưng với tôi, kinh nghiệm của cô ấy đã nhiều hơn một lần, chẳng phải sao? Dĩ nhiên, đó là chuyện giữa Triều Huy với cậu, không liên quan đến tôi, nên không cần phải nói với tôi.”

Dương Cảnh nhìn bóng lưng Chu Vệ bỏ đi, trong lòng ngũ vị tạp trần. Hôm đó anh đã phát hiện, Chu Vệ là người chưa đạt được mục đích thì tuyệt đối không dừng tay, Tiểu Huy ở cùng người như vậy, không biết là bất hạnh hay là may mắn. Chu Vệ nói không sai, chuyện của anh và Tiểu Huy đã qua rồi, không hề liên quan đến hiện tại, bây giờ anh chỉ có thể chúc phúc.

Chu Vệ ghen một hồi trở về phòng ngủ, không muốn thừa nhận tâm trạng lúc này của mình là “Ghen”. Tên Dương Cảnh kia, đúng là hiểu rõ Triều Huy, nhưng cũng là đương nhiên thôi, dù sao người ta cũng là bạn trai cũ. Nói cái gì mà xin đừng làm tổn thương Tiểu Huy... Sao anh không phát hiện trong

cá tính của Triều Huy có cái gì gọi là vô hại chứ?

Dương Cảnh nói cô ấy nhạy cảm, phải là quá... Ôn hòa, Triều Huy không chỉ nhạy cảm, mà nhạy cảm đến mạnh mẽ, chỉ cần là người làm tổn thương cô ấy, tất cả đều sẽ bị tổng vào lãnh cung, vĩnh viễn cũng không thể thoát ra. Mặc dù trong thời gian này, dưới sự cố ý của anh, Triều Huy có vẻ như rất thân thiết với anh, nhưng thật ra là không phải, thỉnh thoảng anh vẫn có thể cảm giác được sự ngăn cách với cô. Lấy thí dụ, hôm nay nếu là anh trả tiền cơm, vậy cô sẽ dùng những cách khác để trả tiền lại cho anh, như bữa sáng đầu tiên bọn họ quen nhau kia... Có lẽ chính cô cũng không ý thức được, cô vẫn xem mỗi quan hệ của bọn họ như lúc ban đầu, không có bất kỳ tiến triển gì.

Ngay cả cơ hội cũng không có, anh làm sao mà làm tổn thương cô? Rõ ràng, cho dù gặp được người âm hiểm như anh hai của cô, anh cũng có thể gặp chiêu tiếp chiêu, nhưng còn cô, hết lần này đến lần khác đều lần tránh trong tháp, làm cho người yêu không được mà hận cũng không xong.

Em có Kim Chung Tráo, chẳng phải tôi có Thiết Đầu Công sao? Chu Vệ âm ức nghĩ, lấy điện thoại ra nhấn vào dãy số thường xuyên gọi nhất.

Điện thoại vừa được nối, anh còn chưa kịp mở miệng, giọng Triều Huy có chút bối rối đã truyền đến: “Anh, anh ở đâu vậy?”

“Trên đường trở về phòng kí túc.” Trong lòng Chu vệ lo lắng nhưng vẫn cố giữ giọng bình tĩnh để trả lời.

“Vậy, vậy anh có thể đến đây một chút không? Em ở xxxxxx.”

Giọng nói của cô đầy bối rối, dồn dập làm cho Chu Vệ chú ý, vòng sang một ngã rẽ, nhanh chóng tìm đến nơi cô đang đứng, kết quả lại thật buồn cười.

Thì ra cô bé họ Trần này vừa tự học xong, muốn đi ăn cơm, không ngờ vừa đi xuống lầu lập tức bị một chú cún đáng yêu ngăn cản đường đi.

Nhìn bộ dạng trông tròn con mắt của cô, Chu Vệ đột nhiên thấy thỏa mãn với cảm giác được cô cần này, nhưng đối với sự sợ hãi của cô, anh thật sự không cách nào khen tặng được, chẳng phải chỉ là một chú cún nhỏ hay sao? Có cần sợ đến nỗi run rẩy không dám đi vậy không?

Nhìn sắc mặt cô thay đổi, anh đi đến gần, giả vờ như không biết có chuyện gì hỏi: “Sao vậy?”

“Chó...” Trần Triều Huy nhanh chóng nín lấy vạt áo của anh, tay kia chỉ vào con cún đang nhe răng trợn mắt với cô.

Chu Vệ nhìn theo hướng cô chỉ, nói: “Thấy rồi, thật đáng yêu.”

Trần Triều Huy không ngờ anh sẽ nói vậy, sùng sốt: “Đáng yêu?! Anh không thấy bộ dạng kích động như muốn cắn người của nó à?”

“Không thấy.” Chu vệ nhin cười, giả vờ bình tĩnh, trời mới biết, bình thường tuyệt không bao giờ nghe được tiếng nói the thé như thế này của cô.

Trần Triều Huy nóng nảy: “Nếu vậy, chẳng lẽ anh muốn lại đó chơi với nó, sau đó đưa nó về nhà luôn...?”

“Hoàn toàn không muốn.” Chu Vệ thâm cười trộm trong lòng một tiếng.

Trần Triều Huy há hốc mồm, không biết nên nói gì, cô thật sự sợ hãi mà...

Nguy rồi, cô sắp khóc! Chu Vệ ý thức được mình đùa hơi quá, nhanh chóng vỗ đầu cô: “Anh nói giỡn thôi, em đừng khóc!”

“Em không khóc!”

Cô không có khóc, chỉ suýt nữa là muốn khóc thôi!

Chu Vệ không vạch trần cô, rất tự nhiên đặt tay lên vai cô nói: “Chúng ta đi thôi.” Cảm giác như vậy thật là... thư thái, trách sao nhiều người thích ôm bạn gái như vậy, thì ra ôm một người vào ngực lại có cảm giác phong phú như thế.

“Em sợ!” Lòng bàn chân của Trần Triều Huy như mọc rễ vậy, không muốn đi về phía trước nửa phần, cô căn bản không rảnh bận tâm đến tư thế của bọn họ mờ ám như thế nào.

Aizz, đừng trách anh quá phóng đảng, Chu Vệ cúi đầu, dễ dàng ôm lấy Triều Huy. (Sa: Ahhh anh chị ôm nhau ôm nhau kìa)

“... Sur huynh?” Trần Triều Huy bị hành động bất thành linh này làm cho ngẩn ra, hoàn toàn không chú ý đến mình đang “đi động”.

Chu Vệ rạng rỡ cười một tiếng: “Như vậy thì có hiệu suất hơn.”

Trần Triều Huy: “... Có thể đặt em xuống được rồi.” Đã đi rất xa, rất nhiều người nhìn...

Chu Vệ hoàn toàn bỏ mặc đề nghị của cô, tiếp tục ôm cô, mặt không đỏ thò không gấp nói: “Em không có nặng.”

Trần Triều Huy yên lặng, cái này có liên quan đến nặng hay không sao?

“Anh không cảm thấy... Chúng ta như vậy rất kỳ cục sao?”

Chu Vệ nhìn đảo qua các bạn học đang xem bọn họ như quái vật, đặt Trần Triều Huy xuống, trịnh trọng nói: “Anh là đàn ông, ôm cô gái của mình thì có gì để nhìn?”

Trần Triều Huy hoàn toàn bị những lời này đánh tan tác...

Khụ, anh đang nói gì vậy ...

“... Sur, sur huynh?” Đầu óc Trần Triều Huy hoàn toàn trống rỗng, không khỏi lắp bắp.

“Sắp 12 giờ rồi, mau đi ăn cơm đi.” Chu Vệ lập tức chuyển đề tài, giống như ban nãy anh chỉ vừa mới nói “trời hôm nay đẹp quá” vậy.

“Anh ... Vừa rồi là tỏ tình sao?” Trần Triều Huy mặc dù cảm thấy khó tin, nhưng mọi việc làm cho cô không cách nào mà giả vờ như chưa từng nghe được, đành phải mặt dày lên tiếng hỏi.

Chu vệ buong mắt nhìn cô, nói: “Ai bảo anh thổ lộ? Anh sẽ không bao giờ thổ lộ trước ai.” Tỏ tình, tức là nói lên tình cảm của mình với đối phương, đợi chờ câu trả lời chắc chắn từ đối phương, quyền quyết định chính là ở đối phương, chuyện như vậy anh chắc chắn không bao giờ làm. Khó lắm anh mới thấy hứng thú với một cô gái, làm sao có thể chấp nhận bị từ chối chứ? Lời nói vừa rồi không phải là tỏ tình, mà là tuyên bố, tuyên bố Chu Vệ chính thức phát động công kích với tòa thành mang tên Trần Triều Huy.

“A ...” Triều Huy nhìn về mặt chăm chú nghiêm túc khác ngày thường của anh, trong lòng vừa thoải mái, vừa cảm thấy mất mát kỳ lạ. Nếu anh đã nói không phải, vậy cô cũng sẽ tin lời anh, không lo lắng về những chuyện tình ái vừa làm người ta vui vừa làm người ta lo sợ này nữa.

Tình yêu, luôn là thứ phiền toái, tốt nhất là không nên đụng vào thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hai Mỹ Nữ Tranh Nhau, Tất Có Người Bị Thương

Phản việc gì có kế hoạch trước cũng tốt hơn là không có.

Chu Vệ cảm giác, mình theo đuổi bạn gái cũng cần có một kế hoạch có hiệu quả thật tốt, vì thế, anh cố ý dùng mấy ngày rảnh rỗi để tiếp thu ý kiến quần chúng, học hỏi kinh nghiệm của người khác, nhanh chóng triển khai kế hoạch tác chiến tránh để đêm dài lắm mộng.

Sau khi Cố Càng xem qua, ra vẻ hiểu biết, vỗ vỗ vai Triết Minh nói: “Minh Tử, chúng ta nên vui mừng vì ban đầu chính chúng ta, cậu ấy chả có kế hoạch gì cả...”

Cái gì mà theo đuổi đại kế chứ, phải gọi là “kế hoạch tổng tiến công chiếm đóng Trần Triều Huy” mới đúng. Trước kế hoạch này, chương ngại nào cũng vượt qua được, đừng nói là một Trần Triều Huy, tám chín Triều Huy cũng dễ như trở bàn tay.

Trong phòng kí túc nữ ở đại học A, Trần Triều Huy đang lên mạng chẳng hiểu sao bỗng rùng mình một cái.

Việc nghiên cứu sinh của Chu Vệ đã sắp chuẩn bị xong, anh chỉ cần chờ ngày nộp luận văn nữa là có thể tốt nghiệp một cách thuận lợi. Lúc này chính là thời khắc thiên đường trong trường đại học, người bình thường thì đi du lịch, đi làm kiếm tiền, còn Chu Vệ ngược lại càng bận rộn hơn so với lúc trước, anh càng thêm vui đầu vào công việc của luật sư thực tập, mỗi ngày đi sớm về trễ, ở trong trường rất ít khi nhìn thấy bóng dáng của anh.

Thiếu Chu Vệ quản thúc, Trần Triều Huy cảm thấy có chút cô đơn, nhưng cô cũng không cô đơn được lâu, bởi vì hết một năm là đến Nguyên đán, lại là dạ tiệc Nguyên đán.

Ở đại học A, dạ tiệc Nguyên Đán có hai hàm nghĩa: đón năm mới và đón sinh viên mới. Theo lý thuyết, mấy cái chuyện biểu diễn văn nghệ này có đánh đến tám đời Triều Huy cũng không liên quan, nhưng những chuyện ngoài ý muốn cứ như vậy mà xảy ra.

Tĩnh Tĩnh là tổ trưởng tổ văn nghệ của bên IT, chuyện dạ tiệc vốn là trách nhiệm của cô ấy, nhưng tổ trưởng tiền nhiệm, tức đàn chị Lan Linh rất không ưa Tĩnh Tĩnh, cô ta xin giáo sư Hướng cho mình được tổ chức ngày lễ này, ám chỉ muốn so cao thấp cùng Tĩnh Tĩnh. Lúc đầu, Tĩnh Tĩnh cũng không quan tâm lắm, nhưng đợi đến lúc sơ kết tiết mục, vấn đề nan giải lập tức xảy ra. Những người có kinh nghiệm nhất đều không muốn lên bục biểu diễn cho Tĩnh Tĩnh, hoặc là vì không thân thiết lắm nên căn bản không muốn hợp tác.

Không thể nhận thua, Tĩnh Tĩnh đành phải nhờ đến ba người bạn cùng phòng. Trải qua một loạt áp bức, phản kháng, lại áp bức, lại phản kháng, kết quả cuối cùng, Đông Yển và Tiểu Khê song ca một ca khúc, còn Tĩnh Tĩnh và Triều Huy sẽ múa.

Tĩnh Tĩnh chọn tiết mục múa, vì Lan Linh cũng biểu diễn tiết mục múa, vì vậy cô muốn phải ở cùng một hạng mục chiến thắng đối thủ. Từ nhỏ đã tích lũy

nhiều kinh nghiệm biểu diễn, Tình Tình rất tự tin, song sự tự tin này lại làm cho Triều Huy lần đầu biểu diễn cảm thấy vô cùng áp lực. Tình Tình không lo lắng chút nào, chả hiểu cô ấy lấy lòng tin từ nơi nào ra nữa.

Cho nên, khi thời gian đến dạ tiệc chỉ còn hai tuần lễ, Triều Huy dưới sự chỉ dạy ân cần của Tình Tình, bắt đầu tự mình mở cánh cửa vũ đạo.

“Người đẹp, tiết mục giữa cậu và Tiểu Huy tiến triển thế nào rồi?” Vất vả lắm mới trở về phòng ngủ được, Tiểu Khê hỏi.

Tình Tình sừng sốt, giống như đang nghĩ đến điều gì đó, sau đó mới nói: “Bên mình thì đã sớm OK rồi, về phần Tiểu Huy, bên cậu ấy còn tương đối phiến toái, giờ vẫn phải cố gắng.” Nhưng dường như nhớ ra điều gì đó, cô cười, “Nhưng Tiểu Huy là một cô bé ngoan, sẽ nhanh chóng học được thôi.”

Tiểu Khê kinh ngạc, nụ cười kia có ý gì? Sao lại cảm thấy nó vô cùng âm hiểm a?

“Cậu và Đông Yên thế nào rồi? Minh hy vọng ở hai cậu nhiều lắm đấy.”

Tiểu Khê ra hiệu OK với Tình Tình, nói: “Tuyệt đối làm cho mọi người bất ngờ, mình cũng không ngờ mình và Đông Yên song ca lại tốt như vậy.”

Tình Tình cũng cười: “Mình và Tiểu Huy cũng sẽ cho mọi người một bất ngờ lớn.”

Chờ đến tiết mục cuối cùng của buổi dạ tiệc, Lan Linh cười, tâm tư của cô quả nhiên không uống phí, Tô Tình hiện giờ như đã hết chiêu đối phó, chỉ còn cách nhờ bạn cùng phòng để giữ thể diện. Hừ, những người không có kinh nghiệm, không có diện mạo thì sẽ làm nên trò trống gì? Một con cá nhỏ cũng muốn kêu gió gọi mưa sao? Cho dù Tô Tình lợi hại đến thế nào đi nữa, nhiều lắm cũng chỉ dựa vào cái mặt để được gọi là mỹ nữ, nói đến năng lực, có thể là đối thủ của Lan Linh cô sao? Ngay cả khi diễn tập cũng không tham gia, có thể thấy bọn họ cũng chả tha thiết gì lắm, cô sẽ chờ xem bọn họ biểu diễn thế nào. [Tia: à cứ chờ đi nhé, để rồi xem hô hô hô]

Dạ tiệc Nguyên đán rốt cuộc cũng đến. Tình Tình là mỹ nữ khó gặp của khoa Tin, MC dĩ nhiên không thể thiếu cô, gương mặt điểm lệ, tính cách hào phóng, giọng nói dễ nghe, Khoa Tin khó mà có được một đại mỹ nữ như thế, không khỏi làm cho các nam sinh dương dương đắc ý, hết lòng khen ngợi cô trước các bạn học ngoại khoa.

Tiết mục đầu tiên là tiết mục nhảy của Lan Linh, một đám mỹ nữ đứng trên bục, ăn mặc quyến rũ không ngừng múa may, làm cho đông đảo nam sinh bên dưới khát khao đã lâu, cảm xúc như bùng phát đến cực điểm. Âm nhạc tuyệt hảo, kỹ thuật nhảy nóng hừng hực, lại thêm một cô bồi bàn bên dưới pha chế rượu, linh hồn nhỏ bé của tất cả nam sinh đều bị câu dẫn, hiệu quả cực kỳ vang động.

Những nam sinh ngoại khoa bên dưới lại khó chịu, bình thường nghe nói anh em bên khoa Tin đều là hòa thượng, ba năm cũng không tìm được một cô gái xinh đẹp, thì ra là sợ nam sinh ngoại khoa đoạt mỹ nữ với bọn họ, đúng là quá hèn hạ, quá hèn hạ.

Những tiết mục sau, người xem không còn hưng phấn như trước, điều này làm cho Lan Linh cảm thấy rất vui, muốn một tiết mục được nhiều người tán thưởng, vậy tuyệt đối phải đánh chiến thuật mỹ nữ, không có điều nào hấp dẫn hơn điều này, cô không che giấu đắc ý, nhìn sang Tô Tình.

Tô Tình chỉ liếc nhìn cô một cái, sau đó mỉm cười, đi lên bục, tuyên bố tiết mục tiếp theo: “... Tiếp theo, ‘Ban nhạc Đông Tây’ xin phép mang đến một tiết mục, giúp mọi người hưng phấn trở lại...”

Ban nhạc Đông Tây?

Là tên gọi tắt của Đông Yên, Tiểu Khê...

Tay trống [ngoại khoa] cùng người chơi piano [cũng là ngoại khoa] đều chuẩn bị xong, Đông Yên — chơi Bass, Tiểu Khê — chơi ghita cũng ra sân, hai người cũng thay đổi đồ, trang phục chán chường theo kiểu England.

Mọi người nín hơi, tiếng cổ động thỉnh thoảng lại phát ra, giọng nữ trung tính của Đông Yên bắt đầu lên nhẹ, làm cho mọi người khó mà hít thở được. Tiết tấu từ chậm chuyển dần sang nhanh, tiếng nói của Đông Yên cũng ngày càng dồn dập, sau một màn trượt băng nghệ thuật, âm thanh trong trẻo của Tiểu Khê đột nhiên xuất hiện, biến thành giọng nữ hai trong bài hát — hoặc nói là song ca nam nữ thì hợp hơn. Hai người cùng nhau phối hợp, một người trầm thấp như bị đè nén, một người nhẹ nhàng khoan khoái, kỹ thuật xử lý ca khúc rất khá, hai người đồng loạt cùng hát lên tiếng lòng, hấp dẫn người xem cũng bị cuốn vào từng nốt nhạc, cùng đắm chìm trong tiếng ca cảm động. Càng đặc sắc hơn là màn trình diễn ghita của Tiểu Khê, thật sự làm cho người ta phải tặc lưỡi hít hà, động tác gọn gàng linh hoạt, khiến cho người ta khó mà tin được con người đang rơi vào âm nhạc trên sân khấu kia lại là con người bình thường nhiều chuyện không ai sánh nổi kia.

“Cảm ơn mọi người đã yêu thích tiết mục của chúng tôi, mặc dù chúng tôi chỉ có hai tuần lễ ngắn ngủi để chuẩn bị, nhưng có thể mang đến niềm vui cho mọi người, chúng tôi đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Cảm ơn ba, mẹ của chúng tôi, đồng thời, cũng muốn cảm ơn Tình Tình mỹ nữ, không nhờ cô ấy, ban nhạc của chúng tôi cũng không được ra đời, cảm ơn ~ cảm ơn đại học A ~ cảm ơn TVB ~” Tiểu Khê không quên chêm thêm phần cuối, làm cho mọi người một trận cười vui vẻ.

Khi MC nhắc nhở tiết mục của Tô Tình sắp bắt đầu, chúng nam từ hán phía dưới đã không kìm được xúc động trong lòng, màn biểu diễn vừa rồi đã đủ trêu chọc lòng người rồi, không biết tiết mục lần này sẽ tạo nhả bậc nào.

Vũ khúc Ấn Độ du dương từ từ vang lên, sương khói xuất hiện trên bục, một bóng hình màu vàng nhạt bước ra từ làn sương, đi tới trước mặt người xem. Đó là Tô Tình, một thiếu nữ Ấn Độ mắt ngọc mây ngải, thanh thuần động lòng người, cô chỉ nhảy múa trên sân khấu, dịu dàng mà không mất đi sự cao quý, làm cho mọi người cơ hồ là quên đi hít thở, trong đầu chỉ còn lại dáng vẻ thướt tha mềm mại của cô.

Ánh đèn dần tối đi, âm nhạc tăng nhanh, một bóng hình vàng nhạt khác cũng bắt đầu bước ra, đó là một thiếu nữ càng nhìn càng đẹp, vô cùng thanh lịch. Cô nhẹ nhàng múa, vòng quanh Tô Tĩnh, lộ vẻ vui sướng và ưu thương của thanh xuân trước mặt mọi người.

Sau đó, hai thiếu nữ cùng múa, khi Tô Tĩnh đứng đằng sau, đẩy mạnh bạn nhảy về phía trước, làm cho cô suýt nữa té bỏ nhào, ánh mắt của mọi người suýt nữa thì rớt ra. Lúc hai người cùng đứng lên, động tác uyển chuyển còn hơn cả dòng nước, khiến cho lòng người thất lại.

Khi Tô Tĩnh bị bạn nhảy đẩy ra, sau đó canh đúng lúc kéo về, hô hấp của mọi người cũng ngưng lại.

Tiết mục của hai cô vừa kết thúc, tất cả mọi người đều phát hiện, hồn của mình đều đã đánh mất rồi.

Năm giây sau, tiếng vỗ tay cuối cùng cũng vang lên, Tô Tĩnh thân nhiên cười, lần nữa chiếm được sự hoan hô nồng nhiệt.

Nếu như nói “Ban nhạc Đông Tây” chỉ làm cho gương mặt Lan Linh méo mó đi một chút, thì vũ điệu dân tộc của Ấn Độ đã làm cho gương mặt của cô ả hoàn toàn méo mó, “Người đó là ai?” Cô ả nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi người bên cạnh.

“Hà... Để tôi nhìn xem, thì ra là Trần Triều Huy... Kỳ lạ, cô ta xinh đẹp vậy sao?” Tự lẩm bẩm

“Chẳng trách, thì ra là con hồ ly tinh đó... Khó trách mùi khai xông lên nồng nặc.” Lan Linh giận đến mắt khôn, không lựa lời nói.

Trong bóng tối, một người cao gầy bên cạnh đứng lên, đi ra ngoài. Ánh đèn sáng ngời, Lan Linh nhìn thấy Chu Vệ đang buông đôi mắt lạnh, như không có việc gì nhìn cô ta một cái, khoé miệng giờ lên như đang khinh thường, nói: “Bản thân tôi lại chỉ ngửi thấy mùi chua nồng nặc.”

Lan Linh nhất thời cứng đờ.

Sau khi Tô Tĩnh xuống sân khấu, những nhân viên hậu trường lập tức chạy đến chúc mừng cô, mà Trần Triều Huy, sau khi chào hỏi với Tĩnh Tĩnh rồi thì vội vàng cầm quần áo, len lén chạy ra ngoài.

Dạ tiệc Nguyên Đán thành công rực rỡ, Tĩnh Tĩnh được lãnh đạo cấp cao vô cùng khen ngợi.

“Giáo sư, cô thấy tiết mục của chúng em cũng không tệ đúng không?” Lan Linh nhìn sang vị giáo sư mình quen biết hỏi, muốn làm cho Tô Tĩnh mất mặt.

“Quả thật không tệ, tất cả mọi người đều rất cố gắng, âm thanh cũng rất tốt... Nhưng mà, vũ điệu Ấn Độ kia lại ly kỳ gay gắt, lôi cuốn lòng người hơn, thật là có sức bắt.”

Mặt Lan Linh méo mó lại, miễn cưỡng nở nụ cười khó chịu.

Trong lòng thầm mừng rỡ, nhưng nét mặt Tĩnh Tĩnh vẫn tỏ ra khiêm nhường: “Đâu có ạ, phải nhờ Lan Linh sư tỷ và mọi người giúp đỡ, nếu không em cũng không có thời gian tập múa.”

Lãnh đạo nghe vậy, lại cảm thấy ấn tượng với tính cách và sự cố gắng của Tô Tĩnh.

Lan Linh cười không nổi nữa.

Những người biết được nội tình bên trong lại cảm khái, hai người đẹp tranh nhau, tất cả một bị thương a...

Đêm khuya, gió lạnh thấu xương, Trần Triều Huy run rẩy định trở về ký túc, vừa ra khỏi hội trường liền dừng lại.

Phía trước, Chu Vệ đứng kế bên chiếc xe đạp, nhìn cô, rồi nói: “Đi theo anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đánh Rắn Đánh Dập Đầu , Truy Nữ Đối Yếu Hại. (*)

(*) Đánh rắn đánh dập đầu, theo đuổi con gái phải nhằm đúng điểm yếu.

Chu Vệ khoác thêm cho Triều Huy chiếc áo, nhanh chóng chở cô tới một tiểu khu cách trường không xa.

Lên lầu, lấy ra chìa khóa mở cửa, Chu Vệ đợi một chút: “Anh mới chuyển đến đây, mọi thứ vẫn còn bẽ bộn lắm.”

Chu Vệ nói với Triều Huy, bây giờ mỗi ngày anh đều đi sớm về trễ, ảnh hưởng tới thời gian nghỉ ngơi của bạn cùng phòng, chuyển tới chỗ này có vẻ tiện

hon. Đây là phòng ở của một người bạn anh khi ra nước ngoài đã để lại cho anh mượn.

Phòng không tính là lớn, có hai phòng ngủ một phòng làm việc, đồ đạc không nhiều lắm, nhưng ngăn nắp sạch sẽ, có thể nhìn thấy chủ nhân không có ý định ở đây lâu dài. Nếu trang hoàng lại một chút, có thể giống như một ngôi nhà nhỏ, Triều Huy nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng hình ảnh ấm áp kia.

Chu Vệ loay hoay cả buổi rốt cục cũng tìm được chiếc khăn mặt mới, đưa cho Triều Huy, có điểm then thừng nói: “Phòng tắm ở trong phòng ngủ, em pha nước ấm, làm ấm người đi, phòng tắm vừa mới được đánh rửa... Còn chưa dùng qua...”

Ánh mắt anh làm cho khuôn mặt Triều Huy ửng đỏ, cô nói tiếng cảm ơn rồi chạy vào phòng tắm

Chu Vệ vừa chuyển đến, cô cũng biết anh là người kĩ tính, nhưng phòng tắm thật sự là sạch sẽ quá mức, ngay cả một vết bẩn cũng không có.

Triều Huy mặt ửng hồng chậm rãi tẩy trang (chuyện là bắt buộc dĩ, mọi người ai cũng phải trang điểm a ~~~~). ...

Tắm xong đi ra, Chu Vệ cũng vừa từ bên ngoài trở về, mang theo hai hộp cơm. Nhìn thấy Triều Huy, anh gọi cô đến phòng khách: “Anh mua đồ ăn về rồi, em cũng ăn một chút đi.”

Triều Huy nhìn đồng hồ trên tivi, lại nhìn hai hộp cơm vẫn còn nóng, trong lòng cảm thấy tò mò: bây giờ đã 11 giờ rưỡi, làm sao vẫn có nơi còn bán cơm vậy? Một lúc lâu sau, cô mới đi qua, ngồi xuống nói: “Bình thường qua 9 giờ tối em sẽ không ăn nữa.” Đây là cách dưỡng sinh thứ nhất của ông ngoại, thứ hai là cô cũng không có thói quen ăn vặt... Đêm nay, cô vì hóa trang mà một giọt nước cũng chưa uống, còn mặc quần áo mỏng như cánh ve mùa giữa mùa đông rét mướt khiến cô thật sự mất rất nhiều sức lực, mà đồ ăn trước mắt thật sự là quá ngon...

Chu Vệ nhìn bộ dáng đấu tranh của cô, cười: “Bình thường anh cũng vậy, nhưng có khi dịp đặc biệt, ví dụ như bạn học mời sinh nhật, chẳng lẽ em cũng không ăn sao?”

Ừm... Có đạo lý, tại sao trước kia cô không nghĩ tới nhỉ? Cô ngây ngốc nghĩ, tự nhiên cảm lấy đùi gà đưa lên miệng, ăn được vài miếng mới giật mình, bản thân đói quá thành ra ăn bốc...

Đưa một chiếc thìa vào tay Triều Huy, Chu Vệ sắc mặt vẫn như cũ, không chút nào kinh hãi về chuyện vừa xảy ra —— Chu Vệ cao cao tại thượng nhìn thấy cảnh tượng này, không thấy kinh hãi sao?

“Em từng quen biết Lan Linh?” Anh chậm rãi ăn, hỏi nhưng không nhìn về phía cô, anh thừa biết cô bây giờ vừa thẹn lại vừa ảo não. Trí nhớ của anh cũng không tệ lắm, từng cùng Lan Linh hợp tác vài lần, có chút ấn tượng, cảm giác suy nghĩ của cô ta rất trẻ con, anh cũng không mong Triều Huy gây hấn với người này.

Lan Linh? Triều Huy nghĩ nghĩ, nói: “Không phải em” Đem sự tình từ đầu chí cuối nói với anh, cô nhìn thấy ánh mắt Chu Vệ càng nghe càng lạnh.

“Thua không dậy nổi.” Chu Vệ nghe xong nói ba chữ này.

Triều Huy buồn bực, Lan Linh sư tỷ cũng không hẳn là thua, tiết mục của chị ấy cũng nhận được sự ủng hộ nhiệt tình mà, chị ấy ở phía sau khán đài cũng được người ta khen ngợi nha, cô đâu biết rằng mấy chữ này của Chu Vệ là nhắm vào mấy câu đánh giá chanh chua kia của Lan Linh đối với cô.

Ăn khuya xong, đang dọn dẹp thì Chu Vệ nói: “Đây là chìa khóa phòng, em cầm lấy đi.”

Triều Huy thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của mình.

Không nhìn thấy cô bối rối, Chu Vệ còn nói: “Anh gần đây bận rộn nhiều việc, buổi trưa không thể trở về, làm phiền em”

Phiền cô? Làm phiền cô cái gì? Triều Huy nghi hoặc nhìn Chu Vệ mang một thứ tròn tròn xinh xinh ra trước mắt cô.

Đó là... Chó?!

Uỳnh uỳnh uỳnh, Triều Huy lấy tốc độ kinh người chạy đến bên cửa, chỉ cần Chu Vệ đến gần thêm cô sẽ đập cửa xông ra.

“Em...” Chu Vệ nhìn bộ dạng như rơi vào tay kẻ địch chuẩn bị chiến đấu của cô có chút buồn cười, cũng có chút dờ khóc dờ cười, chú chó trong tay anh chẳng qua cũng chỉ mới được ba tháng, cô còn sợ cái gì?!

Biết không thể bức bách, Chu Vệ cũng không miễn cưỡng cô, ngồi xuống sofa, nhẹ nhàng vuốt ve thân mình chú chó nhỏ, để nó ngủ yên trong tay mình

“Chú chó này là hôm qua anh phát hiện trong công viên, mới sinh ra không bao lâu đã bị vứt bỏ, ông trời lúc đó lại đổ mưa, vừa đói vừa lạnh, thật sự rất đáng thương. Anh tuy rằng chưa từng nuôi chó, nhưng cũng có thể học nên nhặt nó về. Vậy mà chú chó nhỏ đáng thương, mày vẫn không thoát khỏi số mệnh chết đói.”

Chu Vệ nói những lời này như là nói cho một mình, nhưng Triều Huy nghe cũng biết là anh đang nói với cô. Cô đặt tay lên ngực, đè nén sợ hãi trong lòng, bước đi rụt rè tới gần anh, khiếp sợ nhìn con vật nhỏ.

“Em không phải sợ, nó đang ngủ.” Chu Vệ đề thấp cổ họng, sợ đánh thức con chó nhỏ.

Triều Huy lại đến gần một chút: “Nó, nó, nó thật sự đang ngủ?”

Chu Vệ khước miệng nhếch lên, ý cười thoáng chốc lộ ra, xán lạn khiến cho Triều Huy hoa mắt, chờ cô đến khi cô mở to mắt, tay đã bị Chu Vệ nắm lấy, kéo tới.

Thích thích thích! Triều Huy phát hiện bản thân không thể rút tay lại. Thích thích thích! Tim đập thật nhanh! Tay cô càng lúc càng gần cún con... Không hẳn là cún con càng ngày càng gần tay cô... Cô bắt đầu rối loạn, không biết là khẩn trương, sợ hãi hay là ngại ngùng...

Bỗng nhiên! Đứng phải rồi! Tay Triều Huy rút cuộc cũng chạm vào chú chó, truyền đến cảm giác chưa từng có làm cô thoải mái không ít, theo sự dẫn dụ của bàn tay anh, bàn tay nhỏ bé của cô vuốt ve con chó nhỏ mềm mại... Ừm, thực tâm mà nói, loại cảm giác này quả thật... Cũng không đáng sợ lắm

Phản ứng của Triều Huy làm Chu Vệ không nhìn được cười khanh khách, cô ngượng ngùng giải thích: “Hóa ra lông của chó con là như vậy, sờ thật mịn màng.” Cho nên cô mới vô thức lại sờ soạng thêm vài cái.

Chu Vệ nhú mày, ngăn bàn tay cô lại, không có ý tốt nói: “Người cũng có da thịt mịn màng, em muốn sờ hay không?” (Sa: Anh trêu chị nà, chắc tại ghen với cún con đây =)))

Muốn sờ hay không...

Triều Huy lập tức bỏ tay anh ra, đứng lên, mặt lập tức ửng hồng: “Anh, anh, anh... Nói bậy bạ gì đó!”

Chu Vệ còn chưa kịp nói, cún con trong tay đã bị tiếng kêu hờn giận của cô làm cho tỉnh lại, mở to mắt, gâu một tiếng.

Triều Huy đột nhiên cứng đờ, không dám thở nữa, nhìn chằm chằm chú chó nhỏ.

Chu Vệ vội vàng trấn an cún con, nhanh chóng làm cho nó ngủ tiếp.

“Nhìn em có vẻ ngạc nhiên.” Anh trách cứ liếc mắt một cái, làm cho con chó nhỏ tỉnh lại không sao cả nhưng không phải là cô tự tìm phiền toái sao?

Cô ngạc nhiên? Triều Huy nhất thời á khẩu không trả lời được. Ai bảo anh nói ái muội như vậy, khiến cho cô phải ngạc nhiên!

“Giữa trưa em tới đây, cho nó uống chút sữa, nó chưa ăn được đồ ăn bình thường đâu.” Chu Vệ nói, làm như chưa từng nói cái gì.

Quả thật là da mặt dày, Triều Huy chỉ có thể nhẫn nhịn, cô nói: “Mỗi ngày sao? Cho ăn nhiều hay ít?”

“Em có thể cách ngày mà không ăn cơm?” Chu Vệ hỏi lại, còn nói, “Sữa bột để trong tủ bát, anh để tờ giấy chỉ dẫn bên cạnh, em cứ làm theo.”

Triều Huy nhìn lại chú cún, không muốn nó bị bỏ đói nên gật đầu đồng ý.

“Em nói xem, nên đặt cho nó cái tên gì?” Chu Vệ đột nhiên nhớ tới chuyện đại sự này, không thể cứ kêu nó là chú chó nhỏ, chắc chắn cô nương trước mắt này sẽ không thích nghe.

“Tiểu bạch thỏ.” Triều Huy bất giác liền nghĩ đến cái tên này.

Chu Vệ trầm mặc.

“... Nó có màu vàng” Cô nương này, người ta là chó mà kêu là thỏ, có phải quá kì quái hay không?

“... Vậy kêu tiểu kim thỏ.”

Chu Vệ thờ dãi: “Không phải vấn đề về màu sắc. Nó là chó, không phải thỏ, quan trọng hơn là, kêu nó tiểu gì gì đó đương nhiên là có thể, nhưng em đừng quên là nó sẽ lớn rất nhanh.”

Triều Huy trầm mặc nửa ngày, áp ứng một câu: “... hay là kêu thú thú đi?” Đã đủ tên giống như vật chưa.

“Sống lâu tức thọ?” hàm răng trắng của Chu Vệ chọt nhếch lên, cười rất cố ý, “Tên rất hay, Thọ Thọ, Thọ Thọ ngoan, Chu Thọ Thọ.”

Triều Huy trầm mặc... Người này khẳng định là cố tình.

[Thú Thú và Thọ Thọ đều phát âm là: shòu. Thú trong thú vật, còn Thọ trong sống thọ, anh Chu Vệ cố tình bẻ cong ý của chị Triều Huy, gian xảo]

“Thọ Thọ, con ngoan, ba ba ôm cái nào.” Chu Vệ tiếp tục mỉm cười

Triều Huy hoàn toàn hóa đá, con? Ba ba? Đây, đây... Thật sự là rất tương xứng, một đứa con cầm thú, một ông bố chẳng khác gì cầm thú...

Vắt và xử lí xong chuyện cún con, Chu Vệ nhìn đồng hồ, nhìn về phía Triều Huy nói: “Đêm nay em ở lại đây đi, bây giờ quá muộn rồi.”

Sau đó cũng không cho Triều Huy có thể kháng nghị, liền đưa cô vào phòng ngủ, tự tuyên bố án tử hình cho cô.

Ít nhất cũng nên cho cô nói vài câu đã... Triều Huy không nói gì nhìn cửa phòng.

Cửa đột nhiên mở, Chu Vệ đi đến, nói: “Bàn chải đánh răng để lại ở dưới mặt ngăn tủ... Em có cần anh lấy cho không?”

“Không, không, cảm ơn...” Triều Huy cuống quýt chạy về hướng phòng tắm.

Chu Vệ nhìn trong chốc lát, chậm rãi đóng cửa rồi đi, hình như vừa rồi anh quên gõ cửa...

Triều Huy tìm bàn chải, ôm đầy một bụng tâm sự đi đánh răng. Nói cái gì không cần khách khí, như thế nào mà không khách khí cơ chứ? Cho dù là Chu Vệ, cũng là nam tử xa lạ... Kêu cô ngủ trong phòng một chàng trai xa lạ, cô làm thế nào ngủ được đây?

Đang nghĩ thì di động vang lên, cô cầm lên, là một tin nhắn.

“Nhớ khóa trái cửa, ngủ ngon!”

Tin nhắn của Chu Vệ...

Tay run run, nhấn lại cho anh một tin: “Anh cũng ngủ ngon!”

Người này, chắc chắn là biết cô đang bắt an... Cô càng khó mà đi vào giấc ngủ.

Đèn phòng ngủ đã tắt, người ở bên trong hẳn là đã ngủ rồi, Chu Vệ cười thầm. Ngày mai làm gì có vụ án nào? Chẳng qua chỉ là lấy cớ giữ cô lại. Nếu cô là tòa thành chắc chắn, vậy anh chính là cơn gió lên vào trong đêm, là mưa phùn lặng lẽ không tiếng động, xem cô ngăn cản như thế nào... Đánh rần đánh giập đầu, truy nữ đối yếu hại, anh không tin chiêu này vô dụng... Aizz, nhưng mà mấy thứ đó để sau hẵng nói đi, khó khăn bây giờ của anh chính là làm sao ngủ được khi ở cùng một nhà với cô, đành uống cà phê từ từ trải qua đêm dài này vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Người Chó Đại Chiến

Triều Huy trắng đêm không về, ba người trong phòng kí túc tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này được quang minh chính đại nghiêm hình tra khảo cô, nội bộ đang tính toán trăm ngàn phương án kế hoạch bức cung như thế nào thì lại nhìn thấy cái người ở phía sau Triều Huy, nhất thời trở nên chán nản —— trước mặt Chu đại luật sư thì hành án phạt riêng, ai dám chứ, muốn uy hiếp cũng phải đợi về đến kí túc rồi hẵng ra tay.

Ban đầu chỉ gặp gỡ trên đường tới căn tin, không ngờ bây giờ lại thành bạn trai cùng bạn học ăn sáng với nhau.

Nếu là bình thường, mọi người đã sớm náo loạn hết cả lên, nhưng trước mắt lại là đại thần không thể đắc tội...

Tiểu Khê kích động nhiều hơn là kính sợ: không nghĩ tới mình sẽ có cơ hội ăn bữa sáng cùng Chu Vệ, hơn nữa là tiếp xúc gần gũi như thế, không được, không được, mình phải bình tĩnh mình phải bình tĩnh, không được thể hiện là mình háo sắc.

Đông Yến tò mò nhiều hơn là kính sợ: không nghĩ tới mình sẽ có cơ hội ăn bữa sáng cùng Chu Vệ, thật muốn đánh giá kĩ một phen, xem thử nhân vật này lợi hại ở chỗ nào, đừng xúc động đừng xúc động, đừng làm cho anh hiểu lầm rằng mình là háo sắc.

Tĩnh Tĩnh bất mãn nhiều hơn là kính sợ: không nghĩ tới mình sẽ có cơ hội ăn bữa sáng với Chu Vệ, sớm biết thế này mình đã trang điểm kĩ càng hơn, nhìn anh ta kiểu ngạo kìa, vững vàng vững vàng, mình đường đường cũng là mỹ nữ, không phải háo sắc.

Triều Huy trong lòng buồn bức nhưng vẫn còn cảm thấy may mắn: không nghĩ tới mọi người có cơ hội cùng nhau ăn bữa sáng, tuy rằng không ai nói chuyện khiến không khí thật cổ quái nặng nề, nhưng cũng chứng minh trước mặt Chu Vệ không chỉ có mình cô là bị anh ép cho cứng đờ...

Chu Vệ sắc mặt ung dung thản nhiên nhìn bốn nữ sinh có tâm sự khác nhau, cầm lấy giấy ăn lau miệng, nói: “Tối hôm qua tiết mục của các em rất xuất sắc.”

Tiểu Khê rất ngạc nhiên nhìn sang: “Thật vậy sao? Sư huynh anh cũng xem à?”

Chu Vệ gật đầu, trong lòng Tiểu Khê cảm thấy ngọt ngào, khó trách cảm xúc hôm qua của cô tốt như vậy, hóa ra là người cô vẫn sùng bái ngồi dưới khán đài...

Tĩnh Tĩnh khinh bỉ nhìn thoáng qua Tiểu Khê cảm xúc đang lằng lằng, kiêu ngạo nói: “Đó là đương nhiên, tốt xấu cũng là do một tay tớ vạch kế hoạch ra. Tiểu Huy, tiết mục của chúng mình nhận được phản ứng vô cùng tốt, vài người phụ trách học viện còn muốn chúng mình tới phụ giúp nữa đó.”

Triều Huy ngây người, không phải chứ, cô biểu diễn vụng về như vậy mà cũng có người xem trọng?

“Thế nào? Muốn đi không?” Tĩnh Tĩnh vẻ mặt chờ mong nhìn về phía Triều Huy, hừ, cô muốn biểu diễn lưu động trên tất cả các trường đại học, xem Lan Linh kia còn kiêu ngạo cái quỷ gì nữa?!

Triều Huy do dự một chút, vừa định gạt đầu, Chu Vệ lại giành trước trả lời thay cô: “Đương nhiên không đi.”

Tĩnh Tĩnh tức giận, cau mày nói: “Vi sao không đi?”

Triều Huy cũng nhìn anh, đúng vậy, vì sao cô không đi?

Chu Vệ đưa cho Triều Huy một chén trà đầy, nói: “Ân oán của người khác, em phải nhúng tay vào làm gì?”

Triều Huy không hiểu lời của anh, nhưng sắc mặt của Tĩnh Tĩnh lại thoáng thay đổi.

Chu Vệ tiếp tục nói: “Thà rằng đắc tội tiểu nhân, cũng không nên đắc tội với con gái, lại càng không nên đắc tội với người con gái không có ý đồ tốt. Anh không phải sợ phải chống lại người kia nhưng là anh thấy rất phiền toái, em hiểu chưa?”

Triều Huy đương nhiên không hiểu, dù sao có người hiểu đã là tốt rồi, Chu Vệ nhìn đồng hồ, nói: “Anh phải đi trước, các em cứ từ từ ăn.”

Anh vừa nói lời này, Triều Huy tự giác giật lấy tờ hóa đơn ôm vào lòng, Chu Vệ cũng sớm quen hành động của cô, tự nhiên đưa tay ra trước mặt cô, nói: “Đưa cho anh.”

Triều Huy lắc đầu, lần này nhất định cô phải giữ lấy hóa đơn, đánh chết cũng không đưa cho anh.

Chu Vệ không đổi sắc mặt, chỉ thản nhiên nói: “Hôm nay anh bề bộn nhiều việc, nếu không kịp đi làm không biết đêm nay khi nào mới tan ca, chó yêu trong nhà nên làm thế nào cho tốt đây?” [Sa: vô quyết đây có móng tay nhọn]

Triều Huy nhanh chóng đưa tờ giấy đặt vào tay anh, thúc giục nói: “Anh đi nhanh đi.” Cô không muốn buổi tối cũng phải đi làm bảo mẫu cho cún đầu.

Chu Vệ lúc này mới hài lòng đi tính tiền: “Giữa trưa đừng quên tới nhé.”

Ba người bên cạnh ngẩn ngơ nhìn Triều Huy.

“Tiểu Huy Huy,” Tiểu Khê hâm mộ lại khó có thể tin nói, “Cậu và đại thần ở chung?”

Phốc! Triều Huy phun ra một ngụm trà...

Vất vả lắm mới làm cho mọi người tin sự trong sạch của cô so với Bạch Tuyết còn trắng hơn, Triều Huy mệt chết khiếp, kết quả là tới giờ lên lớp, cô liền nhanh chân chạy đến phòng học, trong lòng âm thầm lo lắng không biết mình giải thích như vậy liệu mọi người có tin không.

“Làm sao bây giờ?” Đồng Yên nhìn Tĩnh Tĩnh, hỏi.

Tĩnh Tĩnh thờ dãi: “Gia trưởng đã lên tiếng, tớ còn có thể làm sao được?” Chu Vệ nói không sai, đây là chuyện của cô và Lan Linh, không có liên quan chút gì với Tiểu Huy, không nên cuốn Tiểu Huy vào. Nhưng cô khó chịu là Tiểu Huy Huy rõ ràng là người của cô, Chu Vệ kia lấy quyền gì mà dùng khẩu khí người của mình mà lên tiếng! Tức chết đi được!

Thời gian nhanh chóng trôi qua, cuối cùng cũng đến buổi trưa.

Triều Huy đứng ở ngoài cửa, cầm cái chìa khóa chặn chừm mất 10 phút, rốt cục cũng mở cửa. Cô thò cái đầu vào trước, nhìn nhìn, không phát hiện vật gì có tính uy hiếp. OK, có lẽ là ở trong bếp, cô thật cẩn thận đóng cửa lại, đổi dép đi trong nhà, nhẹ nhàng đặt balo xuống sofa

Cô bình ổn lại bản thân, chậm rãi tiến vào bếp, tiện tay túm lấy gạt tàn trên bàn, cẩn thận trước thôi, vạn nhất, vạn nhất cún con kia đột nhiên phát cuồng, ít nhất cô cũng không đến nỗi tay không tác sát.

Đứng ở cạnh cửa bếp, cô nghiêng ngó nhìn khắp nơi, thấy rồi! Cún con đang cuộn mình nằm trên chiếc “giường” làm bằng miếng vải bông, mắt nhắm nghiền, cái đuôi không hề phe phẩy, rất là an nhàn.

Hình như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của cô, cún con giật mình, chậm rãi mở to mắt, nhào người đứng lên, nhìn cô chằm chằm.

Triều Huy lông tơ đột nhiên dựng đứng, nở nụ cười miễn cưỡng, cổ họng run rẩy nói: “Thọ Thọ, mày, mày tỉnh rồi à?”

“Gâu!” Thọ Thọ kêu một tiếng, cô lùi hai bước.

“Thế này, Thọ Thọ, ta, chúng ta làm một cái giao dịch đi, ta đến cho chú mày ăn chú mày đừng kêu, cũng đừng nhìn ta, càng không được lại đây, được không?”

“Gâu!”

“Chú mày đồng ý hả? Đây... Ta đi qua nha, chú mày không được lại đây, trăm ngàn lần không được lại đây, trong tay ta có vũ khí đó...”

“Gâu!”

Tốt lắm, xem ra thỏa thuận đã xong. Triều Huy lá gan cũng to ra, cổ găng đi vào bếp, mở tủ bát, sau đó đứng ngây ngốc.

Không hề có bóng dáng của sữa bột, chỉ có một tờ giấy viết: tối qua anh quên mất, Thọ Thọ đã cai sữa, cần đồ ăn bình thường. Kế tiếp là cái gọi là danh sách “đồ ăn bình thường”... Thịt bao nhiêu gam, protein thì thế nào, vitamin thì ra sao...

Hóa ra, cô không chỉ là bảo mẫu cho cún, mà còn là đầu bếp cho nó!!!

Cam chịu số phận Triều Huy chỉ có thể ngoan ngoãn xuống bếp, nấu đồ ăn cho Thọ Thọ.

Lấy một miếng thịt từ trong tủ lạnh ra, Triều Huy chậm rãi lấy dao thái, đang suy nghĩ nên ngu mà phanh thây xất như thế nào, đột nhiên lông tơ cô lại dựng lên, một cảm giác quen thuộc truyền tới từ mắt cá chân...

“Gâu gâu gâu!” Thanh âm trong trẻo mà chói tai vang lên...

Oa!

Một trận đất rung núi chuyển.

Chu Vệ về nhà, rất tự giác đi một vòng quanh nhà thị sát.

Tốt lắm, Thọ Thọ còn sống, yên ổn phe phẩy cái đuôi, nhìn thấy anh trở về còn hưng phấn nhào đến. Nhưng mà... Thực rõ ràng, phòng khách cùng phòng bếp không có gì, sàn cũng sạch sẽ dị thường, còn có... Lưỡi của con dao thái hình như bị xoắn rất kỳ lạ, gát tàn cũng không rõ tung tích.

Không thể yêu cầu quá cao, anh nghĩ, cứ từng bước từng bước một tiến lên.

Ngày thứ hai.

Tình hình không tồi, gát tàn đã trở lại, cũng nhiều thêm một con dao mới, nhưng đồ ăn trong tủ lạnh lại hao kinh người, làm cho anh không thể không nghi ngờ khẩu vị của Thọ Thọ.

Không biết cô làm bao nhiêu lần mới thành công.

Ngày thứ ba.

Nơi hoạt động đã lan ra đến phòng khách, bởi vì trên sofa có dấu vết. Cô rời đi vội vàng, sách giáo khoa cũng quên mang theo.

Thọ Thọ trở nên hoạt bát, anh biết.

Ngày thứ tư.

Trên cơ bản hẳn là tốt, chỉ là sofa đã được giặt sạch, toàn bộ chén đĩa cũng thay mới.

Ngày thứ năm.

Ủa? Thọ Thọ không có ở nhà? Cô rốt cục nhìn không được hạ độc thủ rồi sao?

Chu Vệ nghi hoặc gọi điện thoại cho Triều Huy, lại phát hiện điện thoại của cô quăng ở nhà.

Chuyện gì vậy? Thật là kỳ quái, cửa mở, Triều Huy ôm Thọ Thọ có vẻ đang bệnh đi vào.

“Làm sao vậy?” Chu Vệ đón lấy Thọ Thọ, đỡ Triều Huy đang mệt phờ ngồi xuống.

“Không có việc gì” Triều Huy ưỡn oai trả lời, “Nó bị bệnh, em mang nó đi gặp bác sĩ, ai biết bệnh viện của thú cưng lại xa mà người lại đông như vậy? Kết quả nó cũng không thích, không ngoan ngoãn để cho bác sĩ tiêm, làm em mệt mỏi nửa ngày. Mày thật quá đáng” cô ngồi xuống, chỉ vào đầu Thọ Thọ, “Vì sao lại sợ chết như vậy, không phải chỉ là tiêm một mũi thôi, sao lại sợ đến vậy? Rất tổn hại thanh danh của loài chó, biết không?”

Thọ Thọ từ trên tay Chu Vệ thò ra cái đầu, tỏ vẻ đáng thương mà sủa gâu gâu.

“Tha cho mày đấy” Triều Huy nói xong, lại nằm xuống.

Thì ra đã thân mật như vậy rồi, Chu Vệ nhìn một người một chỗ, cười.

“Bác sĩ nói gì?”

“Tiêu hóa không tốt, hai ngày tới nên ăn nhẹ một chút.” Triều Huy lấy tờ giấy ra, đưa cho anh, “Đây là những việc cần chú ý.”

Chu Vệ nhìn cô cầm đệm ghé ôm vào trong ngực, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, trong mắt lại có phần sùng nịnh.

Cô đã vượt qua chướng ngại tâm lý mới có thể ôm Thọ Thọ đi khám bệnh, còn chạy tới chạy lui trong bệnh viện dành cho chó mèo? Chỉ nghĩ như vậy, anh liền cảm thấy ảm áp, cô gái nhỏ này đúng là tri kỉ của anh.

“Cám ơn.”

Triều Huy giống như bị sét đánh nhìn anh, khó tin hai chữ mình vừa nghe được.

Chu Vệ đương nhiên không phải lần đầu tiên nói cảm ơn, nhưng mà anh quả thực rất ít khi nói lời cảm ơn, nhất là sau khi cô biết được bản chất mặt dày như thổ phi của anh, câu cảm ơn này thật quá kinh người.

“Em đâu cần cảm động như vậy?” Chu Vệ nhún mày, “Em đây là đang ám chỉ anh rất hà khắc?”

Có sát khí!

Triều Huy theo trực giác lắc đầu.

Cô nào dám nói anh hà khắc, mặc dù cô muốn nói, cũng sẽ chỉ là vụng trộm nói trong lòng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đàn ông mẫu mực ngày nay (*)

Lại là một năm mười hai tháng trôi qua, Triều Huy hoàn thành xong kì thi cấp 4, ra khỏi phòng thi cô liền mua một chiếc bánh ngọt tự mình ăn mừng.

“Em tự tin mình thi tốt đến vậy sao?” Chu Vệ nhìn cô kì quái.

“Vâng.” Triều Huy gật đầu, “Cho dù kết quả không tốt thì lần sau em cũng không thi cấp 4 nữa.” Cắt một miếng bánh nhỏ bỏ vào bát ăn cho Thọ Thọ, Chu Vệ không thích đồ ngọt nên một mình cô đánh chén.

Chu Vệ ngồi một bên, uống trà, nhìn cô gặm bánh.

“Ah, em nghĩ, Hân là em nên cảm ơn anh mới phải, anh nói xem anh muốn em tặng anh cái gì nào?”

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Chu Vệ buông chén trà, đưa ra đề nghị: “Anh đang thiếu một đôi giày chơi bóng?”

... Triều Huy chậm rãi quay đầu, ngây ngốc nhìn Chu Vệ...

Cứ như vậy, Triều Huy cùng Chu Vệ đi dạo một vòng qua những cửa hàng bách hóa cách trường khá xa. Còn vì sao lại chạy tới chỗ cách xa trường đến vậy là bởi vì Chu Vệ nói khó có cơ hội được cô tặng quà, nhất định phải chọn thứ tốt, quan trọng hơn là, trong tay anh có rất nhiều phiếu mua hàng của các cửa hàng nổi tiếng, anh và cô cũng nên dùng bớt đi chứ nhỉ...

So với con gái mà nói, con trai mua giày thật sự là nhanh chóng, nhất là giày thể thao, nhãn hiệu ưa chuộng không thay đổi, ở trên mạng chọn sẵn kiểu dáng ưng mắt, tới cửa hàng thử một lần, OK, mua luôn.

Thanh toán xong, Triều Huy cầm lấy túi đồ đã mua, không nói câu gì ngửa mặt lên trời, bọn họ chạy xa như vậy cũng chỉ vì 10 phút này hay sao?

Chu Vệ vẻ mặt buồn cười đón lấy chiếc túi: “Sao mặt em lại ỉu xiu vậy?”

“Mình đi dạo tiếp đi, biết đâu còn có thứ gì cần mua.” Cô đề nghị.

“Em biết không? Người bình thường mua sắm có 80% là thứ không cần đến, chỉ là tùy tiện đi dạo tìm lòng không được mà mua đấy.” Chu Vệ bày ra bộ

dạng rất lí trí cực tuyệt.

Triều Huy xem thường, tức giận hỏi: “Tiên sinh, anh không tin bản thân mình có thể kiềm chế hay là không tin em?”

Chu Vệ trầm mặc, nghiêm túc suy nghĩ. Sau một lúc lâu, anh rốt cục đồng ý với đề nghị của cô.

Hai người đầu tiên là đi dạo cửa hàng thời trang nam, Chu Vệ một chút hứng thú cũng không có, quần áo của anh đã quá nhiều, không muốn mua thêm làm chật tù. Triều Huy vốn cũng không có hứng thú, cô chưa từng mua quần áo cho người khác, càng miễn bàn là cho đàn ông. Mà khi Chu Vệ không cẩn thận đứng gần một bộ quần áo nào đó trước mặt cô, cô lại không kiềm chế được phát huy khả năng trí tưởng tượng, trong đầu thầm nghĩ Chu Vệ mặc thứ này bộ dáng sẽ như thế nào... Ừm, có vẻ thích hợp nha. Mà sự thật chứng minh, quả nhiên là rất hợp.

Chờ khi bọn họ đi ra, trong tay Chu Vệ đã có vài gói lớn gói nhỏ, hai cái áo T-shirt khác kiểu, một cái áo khoác ngoài, hai cái quần âu, một cà vạt...

Đến khi tới cửa hàng dành cho nữ, gió bèn đổi chiều, Chu Vệ giống như muốn trả thù, bắt Triều Huy đi thử trang phục, cho cô biết mùi vị thế nào là còi ra mặc vào giữa mùa đông...

Từ trong phòng thử đồ đi ra, Triều Huy có chút ngượng ngùng kéo nhẹ quần áo, quần áo này thật sự là thật sự là...

“Rất gọi cảm rất đẹp!” Cô nàng bán hàng nhiệt tình tán thưởng, “Bộ quần áo này thật sự là rất hợp với vị tiểu thư đây, mặc đi ra ngoài, nhất định là ai cũng ngoái đầu, khiến người người phải hoa mắt nha.”

“... Phải không vậy?” Triều Huy nuốt nuốt nước miếng, đương nhiên là sẽ hoa mắt, gấn đầy kim tuyến đây này.

Cô bán hàng nhiệt tình thuyết phục: “Đúng vậy, bộ quần áo này là mẫu mới nhất của năm nay, vừa mới tung ra thị trường không lâu, tiểu thư liếc mắt một cái liền nhìn trúng, thật sự là quá lợi hại. Chị nhìn xem, có phải chị mặc vào cả người đều khác hoàn toàn? Có phải rất chói mắt hay không? Mặc bộ này hơn hẳn bộ trước ~~~~~”

“Đúng là không thể bì được.” Xem kỹ nửa ngày, Chu Vệ rốt cục lên tiếng, “Vẫn là bộ trước đó có vẻ nhìn thuận mắt hơn, mặc bộ này là quần áo mặc em chứ không phải là em mặc quần áo, rất kì cục.”

Triều Huy thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô thực sợ anh sẽ bị vị tiểu thư kia thuyết phục. [Sa: Đừng lo chị, Vệ ca có con mắt tinh tường mà]

Mà chị gái bán hàng nhất thời xấu hổ, không biết nói cái gì cho phải. Người yêu luôn là người thuyết phục khách hàng tốt nhất, đàn ông bình thường không phải thích bạn gái mình ăn mặc xinh đẹp rực rỡ để người khác ngắm nhìn rồi khen ngợi hay sao? Cặp đôi này sao lại đặc biệt như thế?

Chu Vệ nhìn nhìn, chọn một bộ quần áo màu nâu đưa cho cô, chọn một chiếc thắt lưng khác, lại bảo cô đổi đôi giày cao cổ thay vào đó là một đôi giày thích hợp với cô hơn.

A, hiệu quả cũng không tệ lắm, vừa rồi bộ kia gọi cảm có thừa, có vẻ cô yếu điệu quá mức, hiện tại là cứng mềm vừa phải, nhu hòa vừa phải, rất hợp với tính cách của cô... [Sa: Đẩy đẩy chỉ có anh là hiểu chị nhất]

Kết quả, Triều Huy đương nhiên cũng mua không ít... Cũng đủ thỏa mãn vài loại phong cách mà Chu Vệ thích.

Thực sự khiến cho người ta không nói lên lời là đến khi đến cửa hàng đồ gia dụng, khao khát mua sắm của Triều Huy mới có cơ hội bành trướng.

Sofa, ga trải giường, rèm cửa sổ, bàn trà... Mỗi thứ cô ấy thấy thích liền mua, cái này rất tốt, cái kia cũng không tệ...

“Loại ga trải giường này rất hữu dụng, chỉ cần phủ lên, sau đó kéo khóa bốn góc là được, thật tiện lợi. Hơn nữa, anh không thấy sờ nó rất thoải mái sao? Nhất định là ngủ trên đó rất dễ chịu?” Triều Huy kiềm chế không được xúc động nói.

Chu Vệ theo trực giác đã muốn tránh đi ánh mắt lóe lách của cô... Rất chói mắt, chói mắt đến mức người bán hàng vốn đang cùng đi bên cạnh không biết khi nào đã hồ thẹn rồi đi —— lời kịch của bản thân đều bị khách hàng nói hết, cô còn cái mặt mũi gì ở lại chỗ này? Anh chưa bao giờ thấy cô nhiệt huyết dâng trào như thế này... Khó có thể tự kiềm chế.

Nhưng với quyền lợi của người thực tế sử dụng, anh cảm thấy mình cũng nên lên tiếng bảo vệ quyền lợi của mình mới phải.

“Anh cảm thấy chất vải này có chút... Kệ, tron nhẵn như thế này anh không quen dùng, quan trọng hơn là, không biết kích thước giường như thế nào, nếu mua về không vừa lại không dùng đến.”

Vậy mà Triều Huy lại cười, nói: “Em biết mà, sẽ không mua nhầm. Anh dùng một thời gian sẽ quen, thật sự rất thoải mái, nhất định phải thử xem. Chị bán hàng, phiền chị lại đây một chút.”

“Không, không phải...” Chu Vệ ngăn cản không kịp, chỉ có thể trở mặt nhìn người bán hàng vẻ mặt tươi cười cùng cô vẻ mặt hạnh phúc thảo luận vấn đề chi tiết. Ai...

Có một thì có hai, có hai tất có ba, có ba thôi thì... Chu Vệ bắt đầu hoài nghi hôm nay quyết định đi mua sắm có phải là rất sai lầm hay không, anh hẳn là nên tìm hiểu thói quen mua sắm của Triều Huy trước, nếu không thì không cần phải ngây ngốc đến đây.

Đợi đến khi tính tiền, Chu Vệ phải dùng hết phiếu mua hàng mà vẫn còn chưa đủ, Triều Huy nhanh tay giành trước đưa thẻ tín dụng của mình. Sau khi nhìn hóa đơn thanh toán, Chu Vệ hết chỗ nói, rồi đưa cho Triều Huy, Triều Huy cũng không biết phải nói gì.

Nhớ tới lúc trước còn thảo luận về vấn đề “kiềm chế”, hai người thật sự thật sự đúng là hết chỗ nói rồi.

Chu Vệ trầm nghĩ nếu có thể chấm điểm về tự chủ, anh tuyệt đối có thể lấy điểm 10, sao hôm nay lại mất hết tiêu chuẩn đến vậy? Anh yên lặng nhìn về phía người bên cạnh. . . Chắc chắn, về sau nếu cùng cô đi mua sắm nhất định sẽ không mang nhiều tiền, cũng không cần mang nhiều phiếu mua hàng nữa.

Còn Triều Huy trầm nghĩ nếu nói có thể chấm điểm về khả năng mua sắm, cô tuyệt đối chỉ được có 3 điểm, sao hôm nay lại hăng hái như vậy? Cô yên lặng nhìn về phía người bên cạnh. . . Chắc chắn, từ nay về sau cùng anh đi mua sắm phải nhớ kỹ lập một danh sách trước khi đi mới được.

Hai người phải vất vả lắm mới về tới nhà, Triều Huy mặc dù mệt mỏi, nhưng cũng rất hăng hái muốn nhìn thấy thành quả của ngày hôm nay.

Chu Vệ không nghĩ mình lại trở nên như vậy. . . Có vẻ bất bình thường, liền lấy cớ vào phòng bếp làm cơm tối.

Sau đó, Triều Huy liền một mình bắt tay trang hoàng lại căn phòng. Lần đầu tiên đi vào trong đầu cô đã nghĩ tới khung cảnh một gia đình nhỏ ấm áp hạnh phúc, hôm nay rốt cuộc cũng có thể biến bức họa kia thành sự thật.

Vì thế, sofa thay đổi vị trí, bàn trà khoác bộ cánh mới, rèm cửa sổ cũng thay đổi, còn thêm rất nhiều rất nhiều thứ nữa. . .

Khi Chu Vệ mang món chính ra, anh thật sự bị căn phòng dọa hết hồn. . . Loại kinh sợ này không khác gì chuyện mỹ nữ ở trên mạng trước và sau khi bỏ lớp trang điểm hiệu quả chấn động như nhau. Nếu một ngày nào đó bạn anh đột nhiên trở về, có thể nghĩ tới mình đã cầm nhầm chìa khóa của người khác rồi hay không? Hay là nên vào lấy máy chụp ảnh lại nhiếp ảnh tránh cho việc anh hoa mắt nhìn nhầm. Anh cũng biết là mình mua cũng khá nhiều. . . Nhưng mà, có tác dụng lớn đến như vậy sao? Anh ảo não kinh hãi kiểm nghi hoặc quay về phòng bếp.

Chờ toàn bộ đồ ăn đã dọn lên bàn, Triều Huy nhanh nhẹn hoàn thành nốt công việc sắp xếp đồ đạc.

“May mắn là hôm nay anh ở nhà.” Chu Vệ cảm khái.

Triều Huy khó hiểu nhìn anh.

“Nếu không về tới nơi không chừng anh còn tưởng rằng mình đi nhầm nhà đấy?”

Triều Huy bị chọc cười: “Anh không thấy bây giờ rất ổn sao?”

Phải, đương nhiên là rất ổn, lúc trước anh không rõ cô nói nơi này giống nhà là có ý gì, hiện tại rốt cục đã biết, thật sự là. . . Rất giống nhà, cần phải thích ứng mới được nếu không đến ngày mai tan tành trước khi vào cửa chỉ sợ lại bối rối, luật sư bình thường nghiêm túc về nhà lại thấy khăn trương.

“Xem ra lần này em rất hăng hái.” Chu Vệ vừa giúp cô dọn dẹp bát đĩa, vừa nói, nếu cô tích cực vì anh, dĩ nhiên anh rất hạnh phúc.

“Chuyện đó liên quan đến lợi ích của khách khứa.” Triều Huy hợp tình hợp lý nói xong, sau đó vui vẻ đi rửa chén.

Khách? Chu Vệ nghiền ngẫm nghiên cứu từ này, anh chưa bao giờ xem cô là khách, mà cô. . . dường như cũng chưa bao giờ coi mình như một vị khách cả.

Tắm rửa xong, Triều Huy hưng phấn vô cùng, phi lên giường lăn qua lăn lại, chỉ còn thiếu nước chưa kêu “Thật là hạnh phúc, thật là hạnh phúc” thôi.

Nhìn người nào đó đang lăn lộn trên giường rất kì quái, Chu Vệ nhin không được hỏi: “Thoái mái như vậy sao?”

“Anh muốn thử không?” Triều Huy cuốn lấy chăn ngồi dậy, có lòng tốt chia sẻ.

Chắc chắn chắc, khách đây ư? Chu Vệ lắc đầu, có ai đến nhà người khác mà “khách khứa” đến trình độ này không vậy?

Theo lệ cũ, sau khi Triều Huy tắm rửa xong, Chu Vệ liền đưa cô trở về phòng kí túc.

Trên đường quay về nhà, nhận được điện thoại của lão Trương gọi đến.

“Vụ án ngày kia cậu xem đến đâu rồi?” Lão Trương hỏi.

“Chưa có xem.” Chu Vệ thành thật trả lời.

“Cái gì?” Lão Trương thét chói tai, “Vụ án quan trọng như vậy, cậu thân nhiên không xem qua, vậy cả ngày hôm nay cậu làm cái quái gì vậy?”

“Làm người đàn ông mẫu mực.”

“Hả?”

“Đưa bà xã đi thi, hầu hạ bà xã đi mua sắm, nhìn bà xã trang trí phòng, nấu cơm cho bà xã, sau đó đưa bà xã về kí túc, đây không phải là người đàn ông

mẫu mực thì là cái gì?”

Lão Trương ngây ngốc, cậu ta nói những lời này là oán thăm hay là sung sướng đây? Chu Vệ hẳn là không phải vui vẻ đến rạn vỡ cả mặt chứ, khẳng định là thăm oán, nhất định.

“Cậu không phải nghĩ làm người đàn ông mẫu mực là phải ngoan ngoãn đem người đuổi về phòng ngủ, không thể giữ lại qua đêm đấy chứ?”

Chu Vệ trầm mặc... Cái người này chẳng lẽ trong não chỉ toàn ý đồ đen tối thôi sao? Anh hiếm có khi nào cao hứng như vậy, liền bị tên này bóp chết, thực không đáng.

“Tôi đoán sai sao? Hay là vì cậu đã làm cơm còn muốn rửa chén nữa cho nên thấy không thoải mái?”

Chu Vệ lại trầm mặc, người này đúng là đang mặc định anh không thoải mái.

Bọn họ luôn là ai nấu cơm thì người kia rửa chén, có gì không đúng? Lão Trương này, nhất định là trong nhà chuyên môn bị ức hiếp nên mới “Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử” đấy mà.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nhớ Nhưng Là Chuyện Đương Nhiên

Kết thúc đợt thi, một học kì cứ như vậy mà trôi qua, kì nghỉ xuân cũng đã bắt đầu.

35 ngày xa cách, theo kế hoạch, Chu Vệ thấy hoàn toàn không cần phải lo lắng, cũng nên xa cách một thời gian, để cho người nào đó còn có thời gian ngẫm nghĩ. Quan trọng là Trần Triều Huy căn bản không có tinh thần giác ngộ, ngờ nghệch khiến cho người ta phải phát điên, nhưng cũng không thể nói cô hoàn toàn không có thay đổi gì, ít nhất cô đối với người bên ngoài cũng không bao giờ tùy ý như vậy, ngay cả bạn trai trước cũng không được hưởng đãi ngộ này. Đưa cô đến nhà ga, sắc mặt tiểu tử kia liền biến sắc, nhưng người nào đó vẫn vô tâm vô phách hỏi tại sao thời tiết lạnh như thế này anh không chịu vào xe mà ngồi, nếu anh là Dương Cảnh, chỉ sợ lúc này đã nằm trong bệnh viện truyền máu —— bởi vì đã bị phun hết mất rồi.

Vài ngày sau khi Triều Huy đi khỏi, anh cũng thu xếp mang theo Thọ Thọ trở về nhà. Tuy rằng từ trường về nhà không xa lắm, nhưng bình thường anh cũng không hay về. Bởi vì trong nhà chưa chắc đã có ai, cha già thì thường xuyên ra ngoài giải quyết công việc, mà mẹ già lại thích tụ tập với mấy người bạn thân thiết, anh ở nhà một mình cũng thật buồn chán. Lúc có người ở nhà cũng thực là phiền toái, mẹ già cả ngày bởi vì một chuyện không đâu vào đâu tới làm phiền anh, làm cho anh phiền không chịu nổi. Thật may trong khoảng thời gian này công việc anh có vẻ bận bịu, mẹ già đại khái cũng biết khó khăn của anh, không đến quấy rầy anh nữa, bên tai thanh tịnh đi không ít.

Vừa mới được vài ngày, anh lại ngay lập tức thường xuyên nhớ tới cô, lúc ăn cơm, lúc cùng Thọ Thọ đi chơi, khi làm việc...

Nhớ nhưng cũng khiến cho người ta thật khổ sở.

Trần Triều Huy cũng rất buồn chán, mùa đông ở phía nam rất lạnh, không muốn đi ra ngoài, chỉ nằm mồm meo trong nhà.

Ông ngoại Trần gia quan sát mấy ngày, cùng bạn già nói chuyện: “Đứa nhỏ kia hình như đang có tâm sự gì phải không?”

“Ông cũng thấy à?” bà ngoại nhìn Trần Huy đang nằm trên ghế sofa ôm ôm cái gối cứ một chốc lại lật qua lật lại.

Đứa nhỏ này, muốn nói nó có điểm gì không thích hợp bọn họ thực không thể nói rõ ràng, hình dung thế nào cũng không rõ, nhưng là cảm thấy cô tuy chuyện gì cũng làm tốt nhưng lại thiếu một chút tinh thần, thiếu đi sự hưng phấn...

“Hay là bà ra hỏi nó đi.”

“Hỏi thì có ích lợi gì, con bé là đứa kín đáo, có tâm sự gì đều giữ ở trong lòng cả.” bà ngoại suy nghĩ một lát, nói thêm, “Hay là Hải Viện lại nói gì không đúng?”

Aizz, đối với hai mẹ chúng nó, đời trước không biết có phải kẻ thù hay không, chưa từng có lúc hợp nhau, vừa thấy mặt liền giận dữ. May mắn Tiểu Huy là một đứa không thích tranh cãi, bằng không nhất định ngày nào trong nhà cũng ồn ào, quan hệ của mẹ con chúng nó lại càng căng thẳng.

Hải Viện vất vả đi du học từ Mỹ trở về, vốn tưởng mẹ con sẽ vì xa nhau mà sẽ hòa giải, nào ngờ còn chưa ngồi ấm chỗ, lại bởi vì một vấn đề mà cục diện lại lâm vào bế tắc.

Trần Hải Viện hỏi: “Nghe nói người ở thành phố B nơi nơi đều là làm quan lớn, con cũng nên tìm lấy một người mà dựa dẫm?”

Lực sát thương mười phần... Trần Triều Huy đang vui đầu ăn cơm chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hai vị lão nhân gia còn chưa kịp nói gì, Trần Hải Viện còn nói: “Không có người dựa dẫm? Mẹ nghĩ con cũng chỉ là một con nhóc mà thôi.”

“Con nhóc cũng là do mẹ sinh ra.” Trần Triều Huy thản nhiên đáp lại một câu.

“Hừ, ghen của ta vô cùng ưu tú, chỉ sợ là di truyền hết những yếu kém của người khác.” Trần Hải Viện vẻ mặt chán ghét.

Trần Triều Huy đã sớm quen biểu hiện của mẹ cô khi nhắc đến người kia, có điểm bất mãn: “Người khác là ai?”

Chỉ một câu này thôi, khiến cho bữa cơm đoàn viên lại trở nên khó nuốt.

Aizz, hai lão nhân gia nghĩ lại cũng chỉ có thể than vãn thở dài. Trần Duy Ý định tìm cháu gái nói chuyện, khuyên giải cô, điện thoại của cô bỗng vang lên, ông đành phải để sau.

“Tôi Triều Huy đây.” Chỉ thấy Trần Triều Huy lười biếng tiếp điện thoại, động tác chuyển kênh trên tay cũng không vì thế mà dừng lại.

Bên kia truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Em vẫn đang ngủ à?”

Triều Huy lập tức giật mình, điều khiển trong tay cũng suýt văng ra ngoài... Hô, may mắn là bắt lại được.

“Không, không có... Em đang xem tivi thôi.”

Cô vội vàng nói, bây giờ đã là bốn giờ chiều, còn hỏi cô đang ngủ sao?

“Nghe qua có vẻ rất giống.”

Giọng nói uể oải của cô Chu Vệ nghe được vài lần, hon phân nửa đều là vào giữa trưa, cho nên anh đoán khi đó cô đang ngủ.

“Ừ... Tìm em có việc gì vậy?” Trần Triều Huy không giải thích, trực tiếp nói sang chuyện khác.

“Không có việc gì thì không thể tìm em sao?” Chu Vệ hỏi lại cực kỳ hợp tình hợp lý, khiến cho Triều Huy không còn lời nào để nói.

“Quả thật đúng là có chút việc.”

Chu Vệ cười cười, nói:

“Máy tính trong văn phòng anh có vấn đề, lúc trước vẫn bình thường, tự nhiên vừa rồi màn hình đen xì, một lúc sau cứ sáng lên rồi lại tắt, thử vài lần đều không được, có ít tài liệu để trong máy tính, trợ lý lại không chuẩn bị tài liệu dự bị, anh lại cần gấp.”

“Tìm vài người thử sửa xem, nếu không có ai em có thể giới thiệu...”

Trần Triều Huy đề nghị.

“Vô ích thôi” Chu Vệ trực tiếp loại bỏ phương án này, “Đã tìm ba người rồi, nhưng họ đều bó tay.”

Trần Triều Huy suy nghĩ một chút, hỏi: “Máy khởi động bình thường?”

“Rất bình thường, ba vị nhân viên chuyên nghiệp có thể đảm bảo.” Chu Vệ cố ý nhấn mạnh bốn chữ nhân viên chuyên nghiệp.

Trần Triều Huy nghe ra anh đang rất tức giận có chút buồn cười, quả thực anh cũng có lúc phải nổi cáu, xem ra tài liệu này thật sự rất quan trọng với anh.

“Màn hình thế nào?” cô hỏi tiếp: “Có phải là máy tính để bàn không?”

“Đúng là máy tính để bàn nhưng màn hình không có vấn đề, đã thử bằng cách nối vào máy khác rồi.”

- Ừm. Có khi là do RAM không nhỉ? Lúc vận hành có nghe thấy tiếng tí... tí... tí không?” Cô lại hỏi.

Đợi một lát, điện thoại truyền đến cho một người khác, giọng điệu có vẻ hơi bức mình:

“Tôi là nhân viên sửa chữa YYY của công ty máy tính XXX số một thành phố, ổ cứng bình thường, màn hình máy cũng bình thường, chúng tôi mỗi một phần đều test qua, tất cả đều rất bình thường, nhưng không hiểu vì sao màn hình lại đen, cô không tin sự chuyên nghiệp của chúng tôi ư?”

Trần Triều Huy ngắt ra: “À, cảm ơn.”

Chu Vệ nghiêm mặt tiếp nhận điện thoại, anh đương nhiên biết việc gọi cho một sinh viên giúp đỡ, chính là khiêu chiến lòng tự trọng của ba vị này, nhưng

anh cũng không buồn để ý, anh đã cho bọn họ cơ hội, chẳng qua bọn họ làm không tốt mà thôi.

“Thế nào?” Anh hỏi.

Trần Triều Huy cầm một cái quả táo, mạnh mẽ cắn một miếng: “Ha ha, về cơ bản em đã đoán được nguyên nhân.”

“Nguyên nhân là gì?”

“Nguồn điện.” Cô lại cắn thêm một miếng.

“Không phải nguồn điện bên trong ổ cứng, mà là nguồn điện cung cấp không ổn định, em nghĩ các anh nên ấn chặt lại phích cắm hoặc đổi cái ổ cắm khác đi là được.”

Chu Vệ: “...”

Cúp điện thoại, Trần Triều Huy cười tủm tỉm cắn quả táo, tưởng tượng tình hình của Chu Vệ bên kia.

Trần Duy Ý cùng bạn già quay mặt nhìn nhau, như thế nào lại trở nên vui vẻ như vậy? Đúng là người trẻ tuổi, thay đổi thật nhanh chóng. Cuộc điện thoại vừa rồi, hẳn là bạn tốt gọi tới rồi? Hy vọng có thể thường xuyên gọi đến nữa.

Cúp điện thoại, Chu Vệ nhìn lướt qua ba vị nhân viên bảo trì đang khiêu khích, xoay người rút phích cắm, ấn chặt lại, nhẹ nhàng mà khởi động lại.

2 phút sau, tất cả mọi người ngáy ra, này... Quả thật là tài năng.

Mọi người rút cuộc cũng hiểu được cái liếc mắt vừa rồi của Chu Vệ là ý gì...

“Ha ha, coi như đây là kinh nghiệm đi,” Lão Trương hòa giải, nhưng càng nói lại càng thấy được là năng lực ba người kia không cao, làm cho người ta càng thấy quẫn bách.

Tiền người, lão Trương lau mồ hôi lạnh: “Vừa rồi cậu có nhìn thấy không, biểu hiện của ba vị kia thật phong phú.”

Chu Vệ không nói gì, chỉ ngồi xem tài liệu.

“Chu Vệ, bạn của cậu thật lợi hại.” Lâm Thích tán thưởng nói.

“Không chỉ là bạn bè đâu ~” lão Trương nhiều chuyện nói chen vào.

Lâm Thích thấy được bầu không khí màu hồng, kinh ngạc nói: “Chu Vệ hóa ra cậu là hoa đã có chủ rồi? Thật đáng tiếc, nhiều em gái xinh đẹp còn đến nhờ tớ làm mối cho đấy.”

“Đáng tiếc cái quỷ, cậu ta có chủ, cơ hội không phải dành cho cậu sao?” Lão Trương nhú mày nói thêm. “Chu Vệ, Trần sư muội khi nào thì về? Chúng ta dù sao cũng thật có phúc. Dù sao cũng là người một nhà, cũng sẽ không chiêu đãi khách qua loa chứ.”

Chu Vệ ngẩng đầu liếc mắt một cái, nói: “Ở nhà chúng tôi, kinh tế là độc lập.”

Vậy là có ý gì? Lão Trương nhìn về phía Lâm Thích.

Lâm Thích nghĩ nghĩ, nói: “Đại khái là nói, luật sư ở nhà cần lên tiếng hỗ trợ, hay là muốn trả tiền phí sinh hoạt.” [Sa: chắc xoáy việc anh bị vợ chèn ép]

Tâm thật sự là ngoan độc a... Lão Trương trong lòng rơi lệ.

Buổi tối, trên Video trực tuyến.

“Nói đi, em gặp chuyện gì không vui vậy?” Chu Vệ một chút cũng không biết nghệ thuật khéo léo.

“Chẳng có gì không vui cả.” Trần Triều Huy phủ nhận cũng rất trực tiếp.

“Vậy sao giọng điệu lại rầu rĩ đến vậy?”

Trần Triều Huy trừng mắt, không hỏi anh vì sao lại nghe ra như vậy, dù sao anh cũng có chỗ hơn người, cô hỏi cũng không biết được. Cô không muốn nói, dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, nhắc lại cũng không có ý nghĩa gì, huống hồ cô lại cảm thấy...

“Anh không có nghĩa vụ phải nghe em phàn nàn.” Cô nhắc nhở anh.

Chu Vệ nghe xong, cúi đầu cười khế, thông qua tín hiệu truyền tới hình ảnh mơ hồ nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy tâm động như trước, anh nói:

“Anh quả thực không có nghĩa vụ, nhưng mà, Triều Huy, than thở với bạn bè là chuyện bình thường, em để ý cái gì?”

Bạn bè?

Trần Triều Huy bị từ ngữ quen thuộc này làm cho sững sốt, bọn họ hóa ra đã là bạn bè ư. Có tâm sự, tìm bạn bè nói hết, quả thật là chuyện bình thường.

“Chẳng lẽ em không tin anh, sợ anh tiết lộ sao?” Chu Vệ lại truy kích.

“Đương nhiên không phải...” Trần Triều Huy do dự, chậm rãi kể ra tâm sự của mình.

Cô và mẹ đương nhiên không phải là quan hệ từ nhỏ đã xấu như vậy, đại khái là thời gian năm cô học lớp một lớp hai, cô thường xuyên hỏi mẹ về chuyện của ba, ban đầu mẹ vẫn trả lời cô, nhưng lâu dần cô vẫn hỏi đi hỏi lại mẹ cũng không còn kiên nhẫn nữa, thậm chí gắt gỏng. Mà mẹ là một người tham công tiếc việc, không có nhiều thời gian ở cùng cô, khoảng cách giữa hai mẹ con càng ngày càng lớn, cuối cùng khi cô lựa chọn đại học A, cảm xúc của mẹ liền đến cực điểm, chẳng những tìm mọi cách ngăn cản, ngăn cản không được chuyển qua chầm chọc khiêu khích, thậm chí nói cũng không cần suy nghĩ. Có đôi khi, cô thật sự thực hoài nghi, mẹ có phải là giận chó đánh mèo, giận cá chém thớt, đem hận ý với ba trút hết lên người cô hay không?

“Nói như vậy, ba của em ở thành phố B?” Chu Vệ hỏi.

“Vâng, em biết ông ở đâu.” Trần Triều Huy bình tĩnh trả lời, “Lúc trước là muốn thấy ông, xem người cho em một nửa ghen là người như thế nào, hiện giờ em không còn suy nghĩ đó nữa. Với em mà nói, hiện tại người nhà vậy là đủ rồi, ông có tồn tại hay không, quả thật không còn quan trọng nữa.”

Ý nghĩ này là sau khi bà ngoại bị bệnh mới xuất hiện, quý trọng những thứ trước mắt vẫn là quan trọng hơn.

“Vẫn còn chưa đủ, tương lai em sẽ có nhiều người nhà hơn.” Cô sẽ có ông xã, có bé con, có một gia đình nhỏ của chính mình.

“Có lẽ vậy, chị họ của em sắp kết hôn, em muốn làm phù dâu.” Nói tới đây, Trần Triều Huy rốt cục cũng cười, “Em có chút chờ mong.”

“Chúc mừng nhé, khai giảng nhớ đem ảnh cho anh xem.”

“Được, nhưng anh đừng nên kì vọng nhiều.” Trần Triều Huy dừng một chút, nói: “Cám ơn anh, Chu Vệ.”

“Là bạn bè còn cảm ơn cái gì?” Chu Vệ trả lời, giọng điệu đột nhiên trở nên trầm thấp, “Thật ra, anh có chút nhớ em.”

Hà? Triều Huy ngẩn ra, mặt ửng hồng.

“Thọ Thọ cũng rất nhớ em, có phải hay không, Thọ Thọ?” Kế tiếp là hai tiếng sữa hăng hái của Thọ Thọ.

“Em đấy? Có nhớ hai người bọn anh hay không vậy? Nếu không có, người bạn như em cũng thật sự là quá tuyệt tình.” [Sa: Anh giỏi lấp liếm ghê]

“Em, em... Đương nhiên cũng nhớ hai người.” Triều Huy nói xong mặt đỏ hồng.

“Nhớ là đương nhiên, không cần xấu hổ.” Chu Vệ mở miệng giáo dục cô.

Đương nhiên sao?... So với chuyện này, cô quả thật thấy cái người đem chuyện nhớ nhưng ai đó nói ra thật dễ dàng da mặt quả thật là dày.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Vào Đội Huấn Luyện

Triều Huy trở về trường mang theo ảnh chụp làm phù dâu của mình, mọi người xem đều bị sắc đẹp không gì sánh được làm cho sợ đến ngất người. Dĩ nhiên người đẹp kia cũng không phải Triều Huy, Triều Huy nhiều nhất cũng chỉ như là một đóa hoa bách hợp, hay là một đóa phù dung tươi tắn trên mặt nước, là phù dâu tốt nhất mà thôi. Cô dâu kia mới gọi là đẹp đến không thể đẹp hơn, một nụ cười một cái nhăn mày cũng đều thu hút ánh mắt của người khác, làm người ta không thể không cảm thán khuôn mặt đẹp của cô như được thần thánh tạo ra (quá khoa trương).

“Tiểu Huy, chị họ của cậu cũng yêu nghiệt quá đi, trình độ sát thương quả là không có đối thủ.” Tiểu Khê líu riu.

“Nhưng nhìn chú rể thì kém hơn một chút nhỉ.” Cùng là mỹ nữ Tinh Tinh không phải không có chút tiếc nuối thay.

“Chị tớ trọng tài không trọng sắc.” Công ty của bác trai chưa tìm được người thích hợp nổi nghiệp, Lý Vân Úy thì vô tâm, mà Lý Tinh Tiêm mặc dù có thể đảm nhận, nhưng thân phận nữ nhi lại có thể khiến cho người ta băn khoăn, mà anh rể xuất hiện vừa vặn bù đắp điểm này, cho nên một đại mỹ nữ mới cất công đi theo đuổi một người diện mạo bình thường như vậy. Tuy rằng Triều Huy cảm thấy ý đồ của chị họ khó có thể chấp nhận, nhưng cũng không thể không thừa nhận bọn họ quả là “trai tài gái sắc”.

Chu Vệ cũng nhìn ảnh chụp, nhưng lại không để ý đến Lý Tinh Tiệm, người anh chú ý là cô phù dâu kia. Người khác nói, bạn gái của anh bình thường. Làm sao có thể bình thường được? Nụ cười trong trẻo như nước, ánh mắt long lanh mặc dù là mặc đồ thể thao, cô vẫn như trước là đáng vẻ điềm đạm, trong trắng thanh cao, làm sao lại không khiến người ta động lòng chứ?

“Em ở nhà phong cách ăn mặc cũng không khác nhau là mấy nhì.” Chu Vệ nhìn vài bức ảnh cuộc sống bình thường của cô, phát hiện đồ của cô mặc ở nhà nếu không thiên về thoải mái, thì lại là quần áo thể thao, chẳng có chút nữ tính gì cả.

“Buổi sáng chạy xong em lười quay về phòng ngủ thay quần áo.” Triều Huy thành thật trả lời.

Chu Vệ yên lặng ở trong lòng cảm thán, bởi vì lười thay quần áo, thật sự có cô gái suốt ngày mặc quần áo thể thao tồn tại trên thế giới này ư? Thích chung diện là bản tính trời sinh của con gái, tuy rằng anh không hy vọng cô sẽ gây ra sự chú ý cho nhiều người khác nhưng ít ra cũng nên có dáng vẻ của con gái chứ.

“Vậy thì thế này, quần áo em để bên anh, buổi sáng em chạy tới, thay quần áo rồi đi học.” Chu Vệ nghĩ đến một phương án toàn vẹn, như vậy cũng có cơ để gặp mặt cô hằng ngày.

Triều Huy cẩn thận suy nghĩ, hỏi: “Vậy ngày hôm sau muốn thay quần áo thể thao thì phải làm sao?”

“Buổi tối trở về đổi lại, đồ thay ra cho vào máy giặt giặt sạch. Không phải em nói là học kỳ này có vẻ bận rộn, không có thời gian lại đây chăm sóc Thọ Thọ sao, như vậy cũng một công đôi việc.”

Triều Huy nghĩ, cảm thấy phương án này rất tốt, không nghĩ nhiều nữa, đương nhiên là cô không phát hiện được ý cười giấu hoạt trên khuôn mặt Chu Vệ lúc đó.

Sau đó, Triều Huy liền đem quần áo của mình chuyển đến tủ quần áo của Chu Vệ, lại sau đó, trên cửa tây của đại học A, mỗi buổi sáng lúc hơn sáu giờ đều có thể thấy bóng dáng một cô gái chăm chỉ đi chạy, lại lại sau đó, mọi người đều phát hiện quần áo của Triều Huy có chút biến đổi, lại lại lại sau đó, Chu Vệ mỗi đêm lại xuất hiện ở dưới lầu của ký túc xá nữ khoa máy tính che chở một bóng hồng đi về. Hoàn toàn khiến cho mọi người hiểu được một việc, đó chính là, đi đêm lẫn cũng có ngày gặp ma, lời đồn nói mãi cũng sẽ trở thành sự thật.

Vẫn có rất nhiều người khó mà tin được chuyện này là thật, dù sao thì ở trong mắt mọi người, Chu Vệ thực sự là một người cao quý, mà Triều Huy thì lại giống như một con kiến nhỏ nhoi vô danh bình thường, tuy rằng ở dạ tiệc Nguyên Đán cô đều khiến mọi người kinh ngạc một phen, nhưng vẫn còn thua xa đẳng cấp của Chu Vệ, chỉ nghĩ đến hình ảnh hai người đứng chung, liền thấy khó chịu. . . Cho dù như thế nào, mọi người cũng không thể xen vào, vợ chồng son người ta, một người thì an tâm chờ tới ngày tốt nghiệp, một người tình trường đặc ý, đường học cũng rộng mở.

Triều Huy vẫn như trước là người có thành tích đứng đầu khoa, nhất là thành tích tiếng Anh của cô nâng cao đến kinh ngạc. Không chỉ có thế, cô lại khiến cho mọi người phải rớt mắt kính khi được mời vào tổ thiết kế web ACM của đại học A, phải biết rằng, tổ huấn luyện đó luôn là tinh anh trong đại học A mới được vào, bình thường phải lên năm thứ ba đại học mới có tư cách, Triều Huy lại được người ta đích thân mời, hơn nữa lại là nữ sinh duy nhất. . .

Hướng dẫn đội là thầy giáo Trương Quân mà Triều Huy rất quen thuộc, vừa thấy vị thầy giáo này, lại nhớ tới kỳ thi học kỳ. Người này quả thật như giống như trong truyền thuyết không tầm thường tí nào, nội dung cuộc thi chính là trong một giờ giải được một đoạn lập trình có vấn đề. Mọi người đều căng thẳng, hẳn còn nói với mọi người: “Thời gian còn có 58 giây.” Thật sự rất có cá tính, cũng may là đề bài kia cũng không khó, chỉ cần một nửa thời gian là cô đã giải được, dĩ nhiên là trong ánh mắt ghen tị của mọi người.

Huấn luyện đội là đội trưởng QM, trong chốn giang hồ cũng không nghe đồn nhiều lắm, có thể tìm được chỉ có N bằng khen thưởng cùng với thành tích trồn học cũng nhiều không kém. Một ngày quan sát, Triều Huy cảm thấy anh ta là một người tư duy nhanh nhẹn, quan sát lợi hại, ngôn ngữ sắc bén, nói cách khác, chính là người không nên chọc vào, Triều Huy suy nghĩ nửa ngày quyết định đưa anh ta vào danh sách “những nhân vật không nên đặc tội”.

Thời gian huấn luyện không cố định, mọi người căn cứ theo bản thân lập một thời gian biểu, dựa theo đó mà đi luyện tập là được. Thời gian Triều Huy đi huấn luyện cũng không nhiều lắm, cũng không cùng những người trong tổ gặp mặt nhiều, không tính là quen thuộc. Không giống đội trưởng và A Hải lúc nào cũng ở đó, bất kể khi nào cô tới cũng đều gặp được bọn họ. Đối với loại vì cuộc thi mà liều lĩnh bỏ qua những môn chuyên ngành như bọn họ Triều Huy theo không kịp. Nói thật, cô có chút sợ đội trưởng, bởi vì đôi mắt điều hâu của anh ta luôn cô ý vô tình nhìn chăm chăm cô, giống như cô làm sai việc gì vậy.

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi.” Chu Vệ lại nói như vậy.

“Hy vọng là thế, nhưng em thật sự thấy mất tự nhiên.” Triều Huy cầm một cái chân giò hun khói chơi đùa với Thọ Thọ, thờ dãi, “Vì sao chỉ có mình em là nữ sinh, cảm thấy thật ngại mà.”

Chu Vệ xoa xoa đầu cô mấy cái, không muốn nói cho cô, vị đội trưởng kia nghiêm khắc thật ra là đặt hy vọng rất cao với cô, nhưng anh không muốn nói cho cô biết sợ sẽ lại tạo thêm áp lực cho cô.

Triều Huy bắt gặp cũng quen với hành động thân mật này của anh, cũng không có cự tuyệt. Cô bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Anh có bí mật gì không?”

“Bí mật?” Chu Vệ khó hiểu hỏi.

“Không phải lần trước em đã nói bí mật của em với anh sao? Người trong nhà thật ra cũng không biết chuyện đó, em lại nói cho anh, anh không phải cũng nên nói cho em bí mật của anh sao? Chúng ta là bạn bè, bạn bè thì phải bình đẳng.” Triều Huy mở to mắt, ngập tràn chờ mong nhìn về phía Chu Vệ.

Chu Vệ nhìn nhìn, có điểm sững sờ.

“Bí mật.” Nàng lại thúc giục, như trước nhìn anh.

“Bí mật à.” Chu Vệ suy nghĩ một chút, ngồi xổm xuống, nói nhỏ bên tai cô một câu.

“... Em không tin.” Triều Huy mặt ửng hồng nhìn anh, gần đây mặt cô luôn đỏ như thế, tất cả là tại anh.

“Không tin thì thôi.” Chu Vệ cười, “Anh nói là sự thật.”

Bí mật của Chu Vệ rút cục là... . . .

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cái gọi là bí mật

Không thể thế được.

Triều Huy đánh chết cũng không tin cái gọi là bí mật mà Chu Vệ nói, cô suy nghĩ lại cảm thấy là hình như Chu Vệ muốn trêu chọc cô thì phải. Nhưng mà... Anh nói có vẻ giống như thật, nhưng tại sao cô vẫn cảm thấy khó tin đến vậy?

Chuyện này lại không thể nói với ai lại càng khiến cho cô khó chịu thêm.

Còn Chu Vệ thì vô cùng đắc ý.

Triều Huy mấy ngày nay đều là bộ dáng bồn chồn suy nghĩ, muốn nói lại thôi, một câu nói tùy tiện của anh lại có thể khiến cho cô canh cánh trong lòng, không làm rõ ràng thì không yên. Loại cảm giác được chú ý này, thật sự rất thú vị, cho nên anh không tính giải thoát cho cô sớm, ai bảo gần đây ngay cả thời gian ăn cơm cùng cô cũng không có.

Chính sách năn nỉ đối với Chu Vệ cũng không có hiệu quả, Triều Huy đành phải tự tìm hiểu chuyện này.

“Tiểu Khê, cậu cảm thấy vụ hôn đầu tiên của cậu sẽ diễn ra như thế nào?” Tiểu Huy chống cằm chờ mong, nhìn bạn học Tiểu Khê tay đang ôm một quyển tiểu thuyết ngôn tình.

Tiểu Khê dứt ra khỏi thế giới công thụ của hai vị mỹ nam suy nghĩ một lát rồi nói: “Vụ hôn đầu tiên của tớ à? Nó sẽ được diễn ra ở một nơi thật lãng mạn, N các anh chàng tiểu thụ vây quanh, tớ sẽ một bên thưởng thức âm nhạc êm ái, một bên uống rượu, một bên vuốt ve mỹ nam...”

“Cậu có thể đồng thời làm được nhiều việc đến vậy sao?” Triều Huy kinh ngạc.

“Tớ còn chưa nói xong.” Tiểu Khê liếc mắt một cái, tiếp tục mơ mộng, “Quan trọng là đôi môi no đủ gọi cảm của mỹ nam, hôn một cái, chep chep thật sự là quá tuyệt vời”.

Triều Huy cũng tưởng tượng: “Tiểu Khê... Vụ hôn đầu tiên của cậu, dành cho bao nhiêu người?”

Tiểu Khê: “...”

Tự hết cả cảm xúc, thật sự là mất hứng mà.

Tiểu Khê hung hãn trừng mắt nhìn ai đó không hề có một chút tế bào lãng mạn suốt ngày điên cuồng ôm ấp cái máy tính, hỏi: “Vì sao cậu lại hỏi chuyện này?”

“Nếu có người nói người đó có thể đoán được vụ hôn đầu tiên của mình là với ai, cậu có tin không?”

Tiểu Khê thiếu chút nữa thì ngã xuống giường, chuyện này ngay cả trẻ con cũng không lừa nổi, Tiểu Huy sao lại có thể nghiêm túc nói ra như vậy, thật sự là... Rất kì lạ. Có người nói? Người kia không phải là...

“Chu Vệ nói phải không?” Tiểu Khê hỏi.

Triều Huy lập tức lắc đầu, nếu đã là bí mật, cho dù là bạn bè tốt nhất cũng không thể nói ra.

Tiểu Khê tung hoành trong tiểu thuyết dĩ nhiên kinh nghiệm đầy mình, Triều Huy cũng không thể che giấu cô, Tiểu Khê hỏi quanh co: “Người kia nói như thế nào?”

“Người đó nói, người đó có thể đoán trước đối tượng của nụ hôn đầu tiên với người ta là ai, hơn nữa nụ hôn đầu tiên của đối phương cũng là người ta, cậu nói, có phải là gạt người hay không?” Triều Huy nhớ tới vẻ mặt của Chu Vệ không khỏi run lên, rất là yêu nghiệt.

Tiểu Khê lập tức cảm thấy hứng thú, hỏi: “Tiểu Huy Huy, cậu đã KISS với Dương Cảnh chưa?”

“... Chưa.” Triều Huy đỏ mặt trừng mắt nhìn Tiểu Khê, không rõ vì sao cô lại hỏi về chuyện của mình.

“Ah ~~~” Tiểu Khê ái muội nói, ánh mắt quét qua người Tiểu Huy, “Tớ nghĩ, cậu nên tin lời người bạn đó đi.”

“Cậu làm sao mà biết?” Triều Huy hỏi.

“Tớ tất nhiên là biết, người không biết mới là kẻ ngu ngốc.” Tiểu Khê quăng ra một câu, rồi lại tiếp tục sự nghiệp đọc tiểu thuyết của mình.

Ai, Tiểu Huy thật sự ngốc nghếch, ám chỉ rõ ràng như vậy mà không hiểu, chẳng lẽ chỉ số tình yêu của cô nàng thật sự là số âm? Lại không nghĩ tới là, nụ hôn đầu tiên của Chu Vệ đại nhân gìn giữ lâu như thế, quả thực so với vạn năm chịu phản công còn khó được a ~~~ Tiểu Huy đúng là tích quá nhiều phúc, thực hâm mộ quá à ~~~~~

Triều Huy nhìn Tiểu Khê không để ý tới mình, có vẻ ảm ức, cô chỉ là không rõ, giải thích một chút cũng không được sao. Ngay cả Tiểu Khê cũng nói là thật, vậy đại khái đó là sự thật, nhưng mà, anh làm sao đoán trước được? Cô hoàn toàn không thể tưởng tượng đối phương là ai, như thế nào, tính tình ra sao...

Cô suy nghĩ mãi, lâu như vậy cô vẫn chưa nghĩ ra, nhất định anh sẽ chê cười cô.

“Anh không có chê cười em” Chu Vệ ra sức thanh minh, nhưng Triều Huy vẫn không chịu tin.

“Nếu đã như vậy, anh nói cho em biết đáp án đi, làm sao anh có thể đoán trước được?” Triều Huy nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay anh.

“Không phải là anh không muốn nói,” Chu Vệ cười đẩy tay cô ra, “Mà là nói ra sẽ lập tức mất đi linh nghiệm.”

Mất đi linh nghiệm? Triều Huy bắt đầu mơ hồ.

“Anh đang kể chuyện cổ tích hay sao?” Cô hỏi.

“Phải nói là niềm tin, càng nghĩ thành công, xác suất thành công sẽ càng lớn.” Chu Vệ lại xoa đầu cô, làm cho tóc của cô lỏa xỏa ra, “Chuyện này giống như lời ước trong ngày sinh nhật vậy, để sâu trong tâm trí, sau đó kích lệ bản thân cố gắng thực hiện. Nếu nói ra để tiểu thiên sứ bướng bỉnh nghe thấy thì sẽ không thực hiện được, không phải sao?”

Triều Huy: ...

Tha thứ cho cô không có một chút tế bào lãng mạn nào, một chút cô cũng không hiểu.

“Sau này em sẽ biết, không cần phải sốt ruột.” Chu Vệ nói, “Mỗi người đều không chỉ có một bí mật, em không thể mỗi bí mật đều theo đuổi đến cùng như vậy, anh cũng không muốn cho em biết sớm đâu.”

“Vì sao?” Cô cảnh giác nhìn anh.

“Bởi vì như vậy cuộc sống sẽ mất đi nhiều thú vị.” Chu Vệ cho cô một nụ cười yêu nghiệt.

“Anh...” Triều Huy hết chỗ nói rồi.

Người này, quả nhiên là đang trêu chọc cô mà.

Bình thường ACM huấn luyện đều trước một năm, từ tháng 9-12 tham gia vòng đấu khu vực, sau đó tháng 3-4 năm sau thì tham gia trận chung kết, cho nên Triều Huy không hiểu tại sao bản thân mình lại được mời vào trong đội.

Tò mò giết chết con mèo, cô không muốn số phận mình bị thăm như chú mèo kia nên nhất định không hỏi. Nhưng mà, không hỏi không có nghĩa là người khác sẽ không đào hố chờ cô nhảy vào...

Hôm nay thầy hướng dẫn không tới, Triều Huy không có việc gì nên tới phòng máy luyện đề thi. Nhìn thấy cô, QM thoáng bất ngờ mất một giây, sau đó lấy ra một tờ đề để trước mặt cô.

Triều Huy cũng không ngờ tới, bởi vì đội trưởng bình thường sẽ không chủ động hướng dẫn, mà là chờ cô bắt đầu làm bài rồi hung hăng nhìn cô chăm

chằm một cách quý dị, thỉnh thoảng còn phát ra một hai tiếng cười lạnh âm trầm, khiến cho cô cảm giác như có một con dao đang sau lưng, như đứng trên đồng lửa, như ngồi dưới đồng than... Nhưng hôm nay, anh lại đột nhiên trở nên thân thiện để gần khiến cho cô có chút cảnh giác.

Trực giác của Triều Huy luôn luôn chuẩn, lần này cũng đoán trúng... Quả nhiên càng là mỹ nữ tâm địa càng độc ác (bởi vì Tình Tình thường như thế, chị họ cũng vậy), đội trưởng càng hòa nhã thì đề bài càng có nhiều nghi vấn —— cô làm gần 3 giờ, lại vòng trở lại bước thứ 3, thử đi thử lại NNNNN lần rồi...

“Triều Huy.” QM ngồi đối diện ngẩng đầu, đột nhiên nói, “Em có biết đề bài mà em đang làm là cái gì không?”

“Cạm bẫy của đội trưởng...” Triều Huy bất mãn nói, khiến cho A Hải cười lăn cười bò.

Ha ha ha, nói quá chuẩn, đúng là cạm bẫy, lại có người dám ngang nhiên nói như vậy trước mặt QM...

“Em nói vậy cũng được.” QM không để ý tới A Hải đang cười như điên, lại nhìn chăm chăm Triều Huy như cũ: “Chính xác mà nói, đó chính là vũ khí bí mật của bọn anh.”

Vũ khí bí mật... Bí mật?!

“Em muốn biết vũ khí bí mật không?” QM dụ dỗ bỏ ra mỗi câu.

Lại là bí mật... Sao nơi nơi đều có bí mật vậy? Triều Huy theo trực giác lắc đầu, nói: “Nếu là bí mật, thì tiếp tục bí mật đi, em chỉ cần làm đề là được rồi.”

QM cùng A Hải ngây ngốc, không biết nói gì.

Này... Kịch bản sao lại thành ra như vậy? Theo kế hoạch, Triều Huy sẽ phải bị vũ khí bí mật bắt làm tù binh, sau đó bắt đầu thay đổi triệt để, từ nay về sau bỏ hết tâm sức để đi tìm cái gọi là bí mật, con mèo luôn nhảy vào cái bẫy tò mò, không phải sao? Đây là chiêu lừa gạt phổ biến của các sư huynh với đàn em mới vào, sao cô có thể may mắn thoát khỏi?

Con người chẳng phải luôn tò mò với bí mật của người khác sao???

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Đại Sự Bất Thành, Tiểu Sự Bất Đoạn.(*)

(*) Đại sự chưa thành, việc nhỏ không nên đứt đoạn.

Trải qua một khoảng thời gian huấn luyện, về cơ bản Triều Huy đã vượt qua được đợt sát hạch của đội, cùng hai bạn nam sinh đồng cấp lập thành một team, tham gia cuộc thi đấu năm nay. Hai nam sinh, một người cùng khóa với Chu Vệ, tên là Giang Tân, một người khác lớp, tên là Mã Trắc Thành. Hai người này Triều Huy đều không quen, tình cảm chiến hữu hi vọng có thể dựa vào những ngày sau mà bồi dưỡng.

Giang Tân cùng Mã Trắc Thành trước kia cùng với một sư huynh khác chung đội huấn luyện, có rất nhiều kinh nghiệm thi đấu thực tiễn, cân nhắc việc sư huynh sang năm không thể thi đấu được nữa, mới cố ý tìm một người để bổ sung, sau đó Trương Quân đề cử Triều Huy... Nói thật là, ban đầu ai cũng đều lo lắng, không riêng gì không tin tưởng kỹ thuật của cô, còn bởi vì cô không ngừng liên quan đến những chuyện xấu, khiến cho việc luyện tập sẽ bị ảnh hưởng, có vẻ như cô mỗi ngày còn phải lo đối phó với những vấn đề rắc rối kia, còn có tâm trạng nào để đến luyện đề? Nhưng sau khi nỗ lực bộc lộ ra, mọi người đều không còn gì để nói.

Team của bọn họ tạm thời là đội dự bị năm nay, cũng là đội hạt giống của trường năm sau, cần một cái tên đại diện gây tiếng vang để tới khi vừa truyền ra ngoài đã có thể hù dọa một đám đối thủ. Vì thế, toàn đội còn cố ý tổ chức một buổi họp mặt long trọng gọi là đại hội tham thảo, một phen rầm rầm rộ rộ như vậy.

Có người đề nghị gọi là “Bỗng nhiên nổi tiếng”, “Dọa chết người không đèn mạng”, “Cực kì cao thủ”...

Triều Huy: “...” Cho dù là chuyên ngành máy tính cũng không cần phải thiếu chiều sâu như vậy chứ?

Còn có người đề nghị cái gì “Vĩnh viễn thứ nhất”, “Ta không đứng thứ hai”, “Đánh người chạy lui 900 dặm”...

Triều Huy lại trầm mặc...

QM nghĩ nghĩ, cũng nói một câu: “Nghịch hành giả”. (Đi ngược dòng người)

Ừm... Cảm giác cũng không tệ.

Những người khác cũng đều nêu ra ý kiến của bản thân, Giang Tân nhìn nhìn Triều Huy chưa nói câu nào, hỏi: “Này, em có ý tưởng gì không, em cũng là một trong những thành viên quan trọng nhất của đội mà.”

Mọi người đang thảo luận chợt dừng lại, quay đầu nhìn Triều Huy.

Triều Huy nhất thời cảm thấy khó xử, ánh mắt mọi người quá mức nóng bỏng, khiến cho cô hoài nghi bản thân mình có phải đã biến thành RMB hay không. (RMB: nhân dân tệ =)))

Cô vừa định mở miệng, điện thoại bỗng vang lên, trước ánh mắt như thiêu như đốt của mọi người liền nghe điện thoại.

Là điện thoại của Chu Vệ, anh nói: “Anh đi Thanh Hải tham gia một cuộc hội thảo nghiên cứu, thời gian ba ngày, mọi việc trong nhà đành phiền em vậy.”

(Sa: Sao như ông xã dặn dò bà xã trước khi đi công tác thế nhỉ)

“Khi nào thì anh xuất phát?”

“Chuyến bay đêm nay. Chăm sóc con anh cho tốt nhé, nó buổi tối hay sợ hãi lắm, em tới đó ở cùng nó đi.”

Chó cũng sợ bóng tối ư? Triều Huy vô lực nói: “Ý của anh là bảo em ở lại qua đêm?” Cô chẳng những là bảo mẫu cho cún, nữ đầu bếp, còn kiêm thêm nhân viên quản lý? Anh hẳn là nên làm người khai thác tài nguyên nhân lực mới đúng, ra sức đào bồi nhân tài tiềm năng sau đó đem vắt kiệt sức lao động, bản lĩnh thật là lãng phí quá.

Qua đêm? Mọi người đang quang minh chính đại nghe lén lóe ra tia bất quái, chắc là đang nói chuyện điện thoại với Chu Vệ, không ngờ đã tiến triển tới mức này rồi cơ à, độc nhất vô nhị a độc nhất vô nhị.

“Thông minh. Đáp đúng có thưởng, nghĩ xem muốn thứ gì nào, anh nhân tiện mang về cho?” Chu Vệ hào phóng nói. Chỉ cần không phải thứ gì quá khó tìm hay khó đem về, anh đều có thể mua cho cô.

“Một cái tên.” Triều Huy trả lời.

“Tên gì?” Đối với việc cô thường xuyên nói những chuyện không liên quan tới phạm vi câu chuyện anh đã sớm thành thói quen nên không chút chần chờ Chu Vệ liền hỏi.

“Đội của chúng em cần một cái tên nghe thật lợi hại, anh đặt cho một cái đi.” Triều Huy lười nghĩ, càng bởi vì cô cảm thấy dù sao bản thân mình cũng không có sở trường về mấy chuyện này, vừa vặn Chu Vệ gọi tới, thời thì đánh lợi dụng anh chút vậy.

Triều Huy gác điện thoại, bởi vì mấy tên trong đội quá mức ngốc nghếch mà đề xuất một cái tên.

Archer.

Xạ thủ hoặc là mũi tên sắc bén xuyên phá bầu trời

.....

Cuối cùng, “Archers” trở thành tên gọi của đội Triều Huy.

Đã là ý chí kiên định của xạ thủ cao quý, lại là mũi tên xuyên phá bầu trời đêm mù mịt, ý nghĩa biết bao... Chu Vệ anh ấy cả ngày chỉ biết nghĩ tên hay sao mà lợi hại đến vậy, ngay lập tức đã nghĩ được cái tên rồi.

(Sa: Tên của Thọ Thọ anh còn bẻ cong thành thẳng nữa là cái tên của đội, mũi!!!)

Mà Chu Vệ lúc này, luận văn tốt nghiệp đã chỉnh sửa tới lần thứ hai, chỉ chờ bảo vệ rồi tốt nghiệp. Anh tự mình liên hệ với thầy hướng dẫn nghiên cứu sinh, trước tiên ở chỗ thầy hướng dẫn tìm hiểu những mục cần lưu ý, ở văn phòng luật sư về cơ bản anh lên kế hoạch những mục tiêu cơ bản cần phụ trách.

Tuy cũng có mấy lần xảy ra khó khăn nhỏ nhưng đều là những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, chuyện đáng để nhắc đến hình như chỉ có một sự kiện.

Chuyện sự thể là như thế này, bạn học Đông Yến của chúng ta là một kẻ mặt ngoài bình tĩnh nhưng nội tâm thì như lửa đốt, ở trong trò chơi tung hoành thiên hạ kiểu ngao xung hùng xưng bá khiến cho tất cả đám nam nhi đều âm thầm thất sắc với cương cường nữ tử (cô gái mạnh mẽ), nhưng mấy móc cũng có lúc thành rì sắt, huống chi là người? Bạn Đông Yến là thế vậy mà lại làm ra một chuyện khiến cho cô đời này cũng không ngẩng đầu lên được, chuyện mất mặt đến mức muốn quăng đến tận Thái Bình Dương.

Đông Yến cùng vài người bạn thời trung học tụ tập, trong đó có hai người bạn học là một đôi. Người khác có một đôi với nhau hay không vốn chẳng liên quan gì với Đông Yến, nhưng không hay là vị nam sinh kia từng là bạn trai của bạn thân Đông Yến, mà cô chẳng may lại nhớ tới bạn tốt từng khóc lóc kể lể với mình, hơn nữa đôi tình nhân kia còn không coi ai ra gì anh anh em em bày ra hình tượng buồn nôn trước mặt. Huyết áp trong cơ thể cô một mạch

tăng vọt, ý chí chiến đấu bùng phát đạt giá trị lớn nhất trong lịch sử.

Bực tức Đông Yên ra vẻ vô tâm thốt ra một câu “Này, hai người các người bắt đầu cặp kè từ lúc nào vậy?” Bắt đầu gây chiến.

Nữ sinh kia vì bảo vệ tình yêu thái độ giống như sói mẹ một mực che chở sói con, cô ta cảm xúc trào dâng phát biểu một bài diễn thuyết về tình yêu chân thực không gì sánh được, ý đồ muốn để cho mọi người phải ngưỡng mộ tình yêu vĩ đại của cô ta.

Đông Yên liếc mắt một cái nhìn nam sinh yếu đuối tránh ở sau lưng cô gái kia, tàn nhẫn nói: “Tiểu Tam cũng rất thích đem chuyện tình yêu nói ra ngoài miệng.”

....

Mọi người ngây ngẩn cả người, vị nữ sinh kia mặt vắn vẹo, vị nam sinh kia tái cả mặt.

Tranh cãi liền biến thành đại chiến nước miếng.

“Tôi đoạt đây thì sao? Ai khiến cô rảnh hơi xen vào chuyện của người khác? Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, bạn tốt của cô với cô đều giống nhau, cả đời cũng tìm không thấy một người đàn ông tốt, ghen tị nên tiếng chó sủa cũng vang hơn.”

Đàn ông tốt? Ghen tị? Đông Yên mặt không chút thay đổi nhìn nhìn, lửa giận trong lòng càng lúc càng mãnh liệt. Chất lượng mặt hàng tầm thường, chỉ có người không có mắt mới coi cậu ta là bảo bối, bạn tốt trước kia bởi vì còn trẻ không biết mà lầm đường lạc lối, may mắn hiện tại thoát ra rồi.

Nếu người ta đã khiêu khích, không ứng chiến có vẻ mình rất không tôn trọng kẻ địch thì phải.

Sau đó, Đông Yên làm một động thái khiến cho cô thời điểm về sau hồi tưởng lại đều cầu nguyện chính mình chưa làm ra hành động ấy, cô lấy điện thoại di động ra, ấn xuống một một dãy số từ khi có được vẫn chưa một lần gọi tới.

“Là Chu Vệ sư huynh phải không ạ, em là Đông Yên, anh có thể tới đây một chuyến được không?”

Kết quả không cần nhiều lời.

Khi dáng vẻ cao ngất của Chu Vệ xuất hiện trước cửa, ánh mắt của mọi người đều trừng lớn; chờ tới khi anh ngồi xuống bên cạnh Đông Yên, miệng mọi người đã há ra đủ để nhét vừa một quả trứng gà, các cô gái vừa hâm mộ lại vừa ghen tị rục rịch. Trời ạ, Thái Cực phẩm a! (cực phẩm vũ trụ)

Biểu hiện của Chu Vệ đại thần lại khiến cho nội tâm của các cô gái nước miếng oa oa oa chảy ròng ròng. Anh thế mà lại vì cái vị trí ngồi của Đông Yên thường xuyên có người đi lại mà quan tâm đổi chỗ cho cô, chàng trai này, quả thực là ác ma chất lượng cao chuyên môn dụ hoặc nữ sinh sa đọa. A ~~~ ác ma a, vì sao trên thế giới chỉ có một mình anh?

“Oa, chàng trai của cậu thực khiến cho người ta thêm nhỏ dãi.” Một bạn học vụng trộm nói với Đông Yên.

Đông Yên không dấu nổi vẻ đắc ý hướng cô nữ sinh bị khí thế áp đảo cười lạnh, nói: “Chu sư huynh là bạn trai của bạn cùng phòng với tớ, tuy rằng không phải là của tớ, nhưng là mỗi ngày nhìn người vĩ đại như vậy, những người khác đều trở nên khó coi. Em thật đáng thương, về sau nếu tìm không được bạn trai làm sao bây giờ? Sư huynh?”

Nam sinh “Khác” ở đây đều buồn bực, nhất là một vị nam sinh nào đó.

Chu Vệ cười, nói: “Không sao đâu, đến lúc đó anh có thể giới thiệu người vĩ đại hơn cho em.” Dựa vào câu nói “Bạn trai của bạn cùng phòng” của cô, hẳn anh nên cố gắng giúp đỡ cô, lấy lòng bạn bè xung quanh, hình như là một trong những biện pháp hay trong việc theo đuổi con gái.

Chúng nữ hâm mộ, chúng nam xấu hổ, Đông Yên lại có chút thụ sủng nhược kinh, Chu Vệ là người dễ dàng thương lượng như vậy sao?

Chuyện Đông Yên giữ gìn mặt mũi của mình không lâu sau đó không cẩn thận bị bại lộ, khiến cho cô bị mọi người khinh bỉ một phen —— mỹ nam kế luôn luôn là thủ đoạn bản thân cô rất khinh thường, cô lại dùng cách như vậy để đối phó... Thanh danh một đời, chung quy lại bị hủy hoại bởi ý nghĩ bốc đồng lần này.

Triêu Huy thì lại có thêm một kinh nghiệm, hóa ra Chu Vệ còn có thể lợi dụng như vậy, cô lại được mở mang.

Còn Chu Vệ thì trong kế hoạch《 Tổng tiến công chiếm đóng Triêu Huy 》ghi nhớ tên Đông Yên —— bên phe cánh trong doanh trại quân địch đã thành công không chế được một tên, giành được thắng lợi mang tính chiến lược.

Tấn công chiến đấu vẫn còn đang tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Được Làm Mẹ (1)

Đầu hè, sen trong hồ đại học A đã bắt đầu nở rộ. Vẫn như thường lệ sáng sớm ven hồ có rất đông sinh viên, dạo này còn có thêm cả Triều Huy, ngoài việc chạy bộ lúc tỉnh mơ, cô còn có thêm nhiệm vụ mang Thọ Thọ đi chạy. Chu Vệ nói cún con 8 tháng đã thích hợp vận động rồi, mà anh lại chỉ vận động trong phòng tập thể thao, cho nên chức vụ huấn luyện viên đầy vinh quang này được giao lại cho cô. Hừ, Thọ Thọ rốt cuộc là con nhà ai? Trần Triều Huy rất muốn hỏi anh một câu ấy, nhưng mỗi sáng sớm nhìn thấy Thọ Thọ nhướn đôi mắt tội nghiệp ngồi trước cửa, cô đành đầu hàng.

Đôi khi, cô cảm thấy Chu Vệ thật sự rất lợi hại, ngay cả buổi sáng mấy giờ cô rời khỏi giường, rời khỏi giường xong sẽ làm gì đầu tiên, anh ấy đều biết rất rõ ràng, thật nghỉ ngơi, không biết anh có gắn thiết bị theo dõi nào lên người cô hay không.

Đồng Yến nghe Triều Huy than oán, trong lòng cảm thấy xấu hổ vô cùng... Cô chính là gián điệp mà Chu Vệ cài vào bên cạnh Triều Huy nha... Biết vậy thì đã chẳng làm, lỡ một bước hối hận ngàn lần... Đã nói, Chu Vệ làm sao mà dễ thương lượng như vậy? Còn phải trả phí — lúc nào cũng phải mật báo cho anh. Không phải cô không có nghĩa khí, nhưng mà, cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn a... Luật sư đều là những tên bụng dạ nham hiểm, không cho phép mặc cả không cho phép thương lượng...

Triều Huy sau này mới biết thì ra Thọ Thọ là giống Saint-Bernard [1]. Ban đầu, cô vốn tò mò, không hiểu sao một chú chó nhỏ xíu, qua một thời gian lại có thể cao đến sáu bảy mươi cm như thế? Sau đó Chu Vệ nói cho cô biết, chó Saint-Bernard vốn là giống chó lớn, hơn nữa Thọ Thọ lại là con đực, dĩ nhiên khi lớn lên sẽ vạm vỡ, lúc trước nhỏ xíu như vậy, có lẽ là do dinh dưỡng không đầy đủ...

Thọ Thọ trở nên cao lớn cũng không làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, mà ngược lại khi đứng giữa đàn chó còn có vẻ xuất chúng, có cảm giác như hạc giữa bầy gà vậy. Mỗi sáng mang nó đi tập thể dục, thường có một đồng chí gái xinh đẹp bị bộ lông vàng ánh cùng vẻ mặt thật thà đáng yêu đó hấp dẫn đến chơi đùa, ôm ấp nó, mà nó cũng đặc biệt thích chơi đùa với người khác, ngày nào cũng chơi rất hăng hái. [Tia: sói đội lột cừu, chả khác gì Chu ca của chúng ta, Sa: đúng đúng]

Nhìn Thọ Thọ trưởng thành từ cún con bé tí xíu đến một chú chó vạm vỡ, Chu Vệ cảm thấy rất có thành tựu của người làm cha... Triều Huy nghe vậy mà đỏ mặt hơi lạnh, dù không thể không công nhận, nhưng cô mới làm người ngậm đắng nuốt cay nuôi Thọ Thọ trưởng thành mà... Thọ Thọ trưởng thành, công lao của Triều Huy tuyệt đối không thể bỏ qua, mà cô, cũng trưởng thành từng bước cùng Thọ Thọ — ngẫm lại trước kia cô thấy một con cún nhỏ đã chạy cách xa nó khỏi ba trăm thước, đi đường vòng rồi, bây giờ lại có thể hét lớn, kêu một chú chó Saint-Bernard to lớn đi nhặt đĩa bay, cô đã tiến bộ bao nhiêu rồi nha.

Ngay cả Lý Mộ Thần cũng kinh ngạc nhìn cô, anh nhìn thấy Triều Huy chạy đằng trước, Thọ Thọ đuổi theo đằng sau, còn diễn vở “Tỷ muội tình thâm”, Triều Huy lại quay đầu lại, ôm chặt lấy Thọ Thọ...

Hồi lâu sau, Lý Mộ Thần chỉ phán một câu: “Thì ra mình đã quá khinh địch rồi.” Tiểu tử Chu Vệ kia thật đúng là không thể coi thường, có thể chữa được tật sợ chó của Triều Huy, thậm chí, căn bản không để cho Triều Huy có cơ hội mất cảm tình với cậu ta, còn có thể mượn cơ hội này khiến cho quan hệ của hai người càng thêm thân mật... Người này, lòng dạ thật là sâu sắc, rất được lòng người khác, hôm nào nên lĩnh giáo thử mới được. [Tia: =)) Xời à, còn tưởng a iu thương e gái lắm, tưởng gì giao trứng cho ác, tội nghiệp Tiểu Huy]

Nếu như Lý Mộ Thần có cơ hội biết được diễn biến tiếp theo của Triều Huy, tin chắc anh ta sẽ không đợi đến ngày lĩnh giáo, mà là hành động ngay lập tức... Đáng tiếc, anh ta không biết, cho nên chúng ta cũng bỏ lỡ mất một cuộc đối đầu đầy phấn khích giữa hai đại yêu nghiệt xuất thế!!!

Hai ngày sau khi Lý Mộ Thần trở về, Chu Vệ cảm thấy tính xách tay của mình đến để nhờ Triều Huy nâng cấp. Triều Huy vui vẻ đồng ý, trước giờ, Chu Vệ đều không cho cô đụng vào máy tính của anh, làm cô tò mò đã lâu, cơ hội nằm ngay trước mắt, tất nhiên cô sẽ không bỏ qua.

Vừa nâng cấp, vừa hướng dẫn Chu Vệ một số thao tác xử lý hệ thống đơn giản, Triều Huy cố ý kiểm tra lịch sử những trang mà Chu Vệ đã vào... Quả nhiên, đa số là vào những trang web về luật pháp, cô không nên kỳ vọng quá lớn về anh. Hừ? Tần suất vào trang web này cũng khá cao, hình như là một trang blog. Anh ấy thường xuyên vào blog của ai vậy?

Mở ra, cô lập tức liền ngây dại...

“Cái này...” Không phải hình ảnh của Thọ Thọ sao? Triều Huy ngờ ngác quay đầu nhìn Chu Vệ.

Chu Vệ ôm Thọ Thọ, một người một chó vô tội nhìn cô: “Bị em phát hiện rồi à? Đó là nhật ký nuôi chó mà anh viết, vốn là muốn học hỏi những người có kinh nghiệm, kết quả, viết viết thành nhật ký trưởng thành của Thọ Thọ.” [Tia: ta nắc cười với cái hình ảnh một người một chó vô tội nhìn Tiểu Huy quá à =))]

Triều Huy yên lặng. Một người đi sớm về khuya dài nắng dầm mưa, thoát nhìn bận rộn nhiều việc, bận đến tối tăm mặt mày mà cũng có thời gian để viết về những điều tâm đắc khi nuôi chó, thật là không có thiên lý, càng không có thiên lý chính là, người chăm sóc đầu phải là anh...

Lặng lẽ liếc nhìn một người một chó đang chơi đùa rất vui vẻ, Triều Huy nhấp “mở blog”. Thọ Thọ vui vẻ là vì rốt cuộc Chu Vệ cũng rảnh rồi để chơi đùa với nó, vậy còn nguyên nhân mà Chu Vệ vui vẻ? Chẳng lẽ vì Thọ Thọ chơi với anh? [=))]

Nhật ký ngày thứ nhất –

“Ngày đầu tiên cún con về nhà, có chút rầu rĩ không vui. Cho gì cũng không chịu ăn, nệm chó đặc biệt mua cho nó cũng không thích, còn không ngừng “ừ, ừ” kêu, đành phải dắt nó vào phòng ngủ, ngủ cùng nó một buổi tối. Đúng là trẻ con chuyện gì cũng cần có người chăm sóc.”

Triều Huy nhìn trộm Thọ Thọ đang chơi rất vui bên cạnh, thật sự khó mà tưởng tượng được, bộ dạng lúc nó run rẩy khóc hu hu kia.

Nhật ký ngày thứ ba –

“Công việc ngày càng bận rộn, không thể giống như lúc trước thường xuyên chơi với nó, bắt đầu dĩ, phải giao trách nhiệm nặng nề này cho người khác, cũng may, có một người vừa yêu thích, vừa có kiên nhẫn lại vừa có thời gian giúp đỡ. Kết quả, tôi vui mừng đến nỗi... quên mất những chuyện lúc trước xảy ra giữa cô ấy và mấy con chó khác... Cũng may mà nhờ lòng yêu thương và sự kiên nhẫn, cô ấy cũng giúp đỡ chăm sóc cho con trai tôi, còn đặt tên cho nó. Chu Thọ Thọ, mọi người cảm thấy thế nào?”

Triều Huy: “...” Cô mới là người “bắt đầu dĩ” mà? Cho dù thế nào đi nữa, cũng không thể che giấu sự thật tàn khốc này.

Mấy ngày sau –

Vô cùng thâm trầm không nở nụ cười... Chính là quá trình từ việc “cô gái vừa có tình yêu thương vừa có sự kiên nhẫn” cùng “cún con trẻ người non dạ” làm sao từ thù hóa thành bạn. Mà về phía bạn bè trên blog có rất nhiều người đặt câu hỏi “cô ấy” là ai, Chu Vệ cũng không trả lời rõ ràng.

Rất tốt, cô may mắn được ra sân liên tiếp, không biết có nên tìm người nào đó đòi phí “xuất hiện” không nhỉ, trong lòng Trần Triều Huy không biết có cảm tưởng gì, mở tiếp những ngày sau.

Ngày thứ n –

“Thọ Thọ đã sáu tháng rồi, nó vừa thay răng xong, thấy cái gì là lại nhai cái ấy. Bàn ghế trong nhà, chén bát đều bị nó lấy ra làm dụng cụ mài răng. Tôi đành cười khổ, không thể trách cứ nó, bạn có nên so đo với một đứa trẻ chưa biết cái gì hay không? Nhưng hôm nay tan ca về nhà, thấy Thọ Thọ cúi đầu, vẻ mặt đáng thương như vậy, còn cô ấy thì đen mặt ngồi trên sofa, ần ần điều khiển chuyển kênh liên tục. Khi tâm trạng cô ấy không tốt luôn luôn làm như vậy, phải cảm ơn remote trong nhà chất lượng quả thực rất là tốt. Hỏi cô ấy có chuyện gì xảy ra, cô ấy hung hăng trợn mắt liếc nhìn Thọ Thọ — phải rồi, cùng lắm là nghiêm túc một chút, ánh mắt của cô ấy hình như còn cách xa lắm mới có thể dùng từ “trợn” để hình dung — sau đó cô ấy đưa một sợi dây ra trước mắt tôi. Tôi ngờ ra không hiểu chuyện gì, không biết đây là cái gì. Cô ấy nói là dây mạng... Ừ, tôi thừa nhận tôi không nên nổi giận theo cô ấy, nhưng không có dây mạng, tôi nay làm sao mà cập nhật blog bây giờ? Đáng thương cho Thọ Thọ, bị ba mẹ phạt đứng, xoay mặt vào trong bức tường, thật đồng cảm với nó.” [Sa: híc híc thật tội nghiệp cho Thọ Thọ]

Khóe mắt của Triều Huy như giãn ra: ba mẹ...? Hẳn là tay gõ chữ nhanh quá, gõ nhầm từ “ba ba” sang “ba mẹ”, cô luôn nhã nhặn khiêm tốn, chuyện này cũng không liên quan gì đến cô, không liên quan, không liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Được Làm Mẹ (2)

Triều Huy cố gắng không quay đầu sang bên cạnh hỏi thăm, tiếp tục nhấp “tiếp theo”. Vẫn là không nên mạo hiểm hỏi han thì hơn, người kia gian trá như vậy, lỡ như ngu ngốc rơi vào bẫy của anh ấy thì cô thật là thâm trầm.

Ngày thứ nn –

“Hôm nay hiếm khi có dịp được nghỉ ngơi, tôi quyết định làm tròn trách nhiệm của một người cha, đưa con trai ra ngoài dạo chơi. Thọ Thọ quen tản bộ trong sân trường, trên hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, còn không chịu thỏa mãn, xem ra mấy cô bạn đã nuông chiều nó thành hư hỏng mất rồi. Dọc đường trong sân trường có một tiệm bánh bao khá nổi tiếng, Thọ Thọ ngửi thấy mùi thức ăn ngon, chạy đến trước cửa tiệm phe phẩy cái đuôi, ánh mắt tràn ngập cầu xin. Ngay cả người tự cho là tâm địa sắt đá như tôi, còn không chịu nổi bị ánh mắt này làm cho cảm động, trong lòng mềm nhũn, đành lấy bóp da ra mua bánh bao cho nó. Thọ Thọ dĩ nhiên vui vẻ vô cùng, chạy vòng quanh tôi hú hét. Nhưng không ngờ, còn chưa kịp mở miệng, bà chủ đã nói: “Chị nhà anh bình thường chưa cho nó ăn bữa chính thì không mua mà.” Tôi nhất thời im bật, Thọ Thọ à... Thì ra ở phương diện giáo dục trẻ em, nhà chúng ta là phụ tử mẫu nghiêm... Đáng thương cho Thọ Thọ, suýt nữa là được ăn bánh bao ngon nổi tiếng rồi.”

*Phụ tử mẫu nghiêm: Cha hiền mẹ nghiêm khác

Phụ tử mẫu nghiêm... Triều Huy vô cùng chú ý, vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm vào bốn chữ này, hi vọng mình nháy mắt một cái, nó sẽ biến mất, nhưng nháy mắt nhiều lần, nó vẫn đứng ở đó không đổi, tim của cô chột đập nhanh hơn, bàn tay nhấp chuột cũng có chút run rẩy.

Ngày thứ nnn –

“Gần đây không còn bận rộn như lúc trước nữa, thời gian ở nhà chơi với Thọ Thọ cũng nhiều hơn, ngược lại, cô ấy bắt đầu bận rộn. Chương trình đại học năm thứ hai vốn khá nặng, còn phải tham gia huấn luyện ngoài khóa, đáng thương cho Thọ Thọ, đã lâu không được cùng mẹ cưỡi xe đạp đi hóng gió. Than phiền với cô ấy, cô ấy lại nói bây giờ còn đỡ, đợi đến khi tham gia thi đấu mới thật sự là kinh khủng. Tôi buồn bực, Thọ Thọ lại càng khó chịu hơn, mấy ngày nay đều là tôi nấu cơm, khẩu vị không ngon, Thọ Thọ cũng không cho tôi chút mặt mũi nào, nét mặt nó khi ăn như khó nuốt lắm vậy. Tôi buồn bực, trước kia nấu cơm đều là hai người thay phiên nhau, cũng đâu có nghe cô ấy phê bình gì tôi, không ngờ tôi lại bị con cún ghét bỏ... Chẳng lẽ lâu không xuống bếp, tay nghề bị mai một hết rồi sao? Thật không hiểu được!”

...

Ngón trỏ của Triều Huy run run, chỉ vào hình ảnh mang tên “Thọ Thọ và mẹ” trên màn hình, khoe miệng giật giật, nhìn chằm chằm Chu Vệ: “Đây Đây là ý gì?”

Dù nhân vật chính trong ảnh là Thọ Thọ, mặt của cô chỉ đến cằm, nhưng, người tinh mắt nhìn vào đều biết, “mẹ” chính là cô!

“Thọ Thọ và mẹ.” Chu Vệ nhìn theo ngón tay của cô, đọc lên.

“Không phải là cái này...” Triều Huy tròn mắt, ngón tay càng run rẩy kịch liệt hơn. “Em không phải mẹ của nó, nó càng không phải con của em.”

Về mặt Chu Vệ không hiểu nổi: “Dĩ nhiên, anh biết nó không phải con của em, em cũng không có sinh ra nó. Chỉ là anh thấy cún con đang cần tình thân, mà vừa lúc, chúng ta hợp với hai nhân vật này thôi. Nếu anh là ba ba, vậy cô gái quen thuộc nhất với nó, là em, dĩ nhiên phải là mẹ nó.”

Triều Huy: “...”

Anh ấy đúng là luật sư nguy hiểm.

“Em không muốn làm mẹ của Thọ Thọ.” Cô không được tự nhiên nói.

“Tại sao?” Chu Vệ đẩy Thọ Thọ về phía cô, “Thọ Thọ rất thích em mà.”

Thọ Thọ giống như hiểu được anh nói gì, lập tức thân mật cọ cọ vào chân Triều Huy.

“Em cũng rất thích nó.” Triều Huy càng không tự nhiên, “Nhưng làm mẹ của nó, quan hệ với anh chẳng phải rất kỳ quái sao?” Quan hệ giữa cô và anh đã phức tạp hết sức có thể rồi, không phải người yêu cũng không phải thân thích, vậy mà ngày nào cũng dính lấy nhau. Cô dĩ nhiên cũng để ý đến sự phức tạp này, nhưng trong lòng lại cảm thấy chỉ cần mình không thẹn với lương tâm, làm chuyện mình thích là được rồi, tùy tâm là tốt rồi. Nhưng bây giờ... Cô dĩ nhiên thấy, phía dưới còn có người nhả lại chúc phúc cho bọn họ – “Một nhà ba người” hạnh phúc. Một nhà ba người!!! Bốn chữ này làm cho cô có cảm giác như bị lột hết da vậy... Không nên như vậy, tuyệt đối không nên như vậy.

Chu Vệ nhìn nét mặt liên tục thay đổi của cô, trong lòng bắt lức thở dài một hơi, về mặt vô cùng bình tĩnh nói: “Xét từ logic đến kiến thức thực tế, anh có quan hệ với Thọ Thọ, em có quan hệ với Thọ Thọ, nhưng điều này không có nghĩa là suy ra anh và em cũng có quan hệ.”

“Nhưng mà anh là ba, em là mẹ...” Triều Huy không vui, anh thật sự nghĩ rằng cái miệng nguy hiểm của anh là vô địch thiên hạ sao?

“Em có ba, có mẹ, nhưng trừ quan hệ danh nghĩa trên pháp luật ra, thực tế bọn họ chả có liên quan gì cả.”

Yên lặng ... Hình như cũng đúng vậy, hai người kia.

Chu Vệ nhìn Triều Huy lâm vào yên lặng, lại thở dài một hơi. Anh không phải cố ý nói đến chuyện đau lòng của cô, nhưng thái độ một mực từ chối của cô làm cho anh nóng nảy. Anh và cô, chỉ là không có danh nghĩa thôi, thực chất thì có gì khác với người yêu đâu? Người yêu có tình cảm, bọn họ có, người yêu có tin tưởng và sự ăn ý với nhau, bọn họ cũng có, chỉ còn chưa tiến thêm một bước làm trò thân mật mà thôi. Tại sao cô không muốn nhìn thẳng vào nó mà chấp nhận? Rõ ràng là người yêu mà cứ muốn nói là bạn bè, anh đã nhẫn nhịn mấy tháng rồi, cô còn muốn anh chơi trò chơi làm bạn bè này với cô bao lâu nữa?

“Anh nói em là mẹ của Thọ Thọ, là bởi vì em là phái nữ mà Thọ Thọ thân thiết nhất, chỉ là biểu đạt một quan hệ thôi, đối xứng hô khác cũng được, giống như anh gọi em là Triều Huy, bạn cùng phòng gọi em là Tiểu Huy, Tiểu Huy Huy vậy, đó là một đạo lý.” Chu Vệ tiếp tục phát huy tinh thần nguy hiểm không ngừng nghỉ.

Triều Huy không cách nào cãi lại.

“Gọi chị thì thế nào?” Chu Vệ còn nói, ôm Thọ Thọ, kêu lên cho Triều Huy nghe: “Chị.”

Thọ Thọ không có phản ứng gì.

“Kêu chị đi, Thọ Thọ.” Chu Vệ lại thúc giục.

Thọ Thọ vẫn không có phản ứng gì. [Sa: Thọ Thọ ngoan]

Triều Huy có chút khó xử, mỗi ngày cô làm trâu làm ngựa cho nó, nó thậm chí còn thờ ơ với cô như thế, xem xem ngày mai cô cắt phần ăn của nó thế nào.

Ngừng một lúc lâu, Chu Vệ nói: “Thọ Thọ, qua chơi với mẹ đi.”

Thọ Thọ kêu lên một tiếng, thoát khỏi tay của anh, nhào vào trong lòng của Triều Huy, liên tục liếm mặt cô.

Triều Huy khóc ròng... Tại sao lại như vậy...

Chu Vệ vui mừng nhìn hình ảnh mẹ con hòa thuận trước mắt, trong lòng lại càng vui sướng, mỗi ngày anh liên tục cảm bức hình nhắc nhở với Thọ Thọ quả nhiên không lãng phí. Triều Huy, không phải là anh ép em, nhưng Thọ Thọ cũng muốn em làm mẹ của nó, em còn muốn trốn sao? Để xem em trốn đi đâu được?

Triều Huy lệ rơi đầy mắt, Thượng Đế đại thần, ông không được tiểu nhân như vậy, không được a... Cô không muốn làm mẹ, không muốn...

[Nhật ký trưởng thành của Thọ Thọ] ngày mới nhất –

“Hôm nay Thọ Thọ bị mẹ ghét bỏ, bởi vì nó không biết điều, làm một chuyện khiến cho mẹ không vui, kết quả mẹ dờ khóc dờ cười, đành ngồi một mình hờn dỗi. Thọ Thọ bằng mọi cách lấy lòng nhưng không được, đành phải quay đầu cầu cứu tôi, tôi cũng bất lực. Nói thế nào Thọ Thọ mới hiểu, mẹ không vui không phải vì Thọ Thọ, mà vì đang giận ba ba?”

Hình minh họa: con sai rồi, đừng bỏ mặc con.

Một con chó Saint-Bernard lớn màu vàng ngồi thẳng, chân trước đặt lên mặt đất, đầu cúi xuống thật thấp, ngồi đằng sau lưng một cô gái, thật đáng thương, làm cho người khác đồng cảm

Phiên ngoại 1: Vấn đề của Tiểu Huy và chó trong lịch sử.

Edit: Sakuraky & Phong Vũ.

Beta: Phong Vũ

N năm trước kia, bé Tiểu Huy hoàn toàn không biết thế nào là sự đáng sợ của loài chó, bởi vì các chú chó nhỏ trong phim hoạt hình phần lớn đều đáng yêu khá ái, cô đặc biệt nhớ đến chú cún hay ngủ cùng cô lúc nhỏ, nhưng vì bà nội bị suyễn nên không thể nuôi chó. Vì vậy, Tiểu Huy bé nhỏ mỗi ngày đều chạy đến công viên ngắm các chú chó đi dạo.

Kết quả, ngày đó, bạn nhỏ Tiểu Huy bất hạnh gặp phải hai con chó dữ đang giành thức ăn, không giành được thức ăn lại nhìn thấy mùi thức ăn từ trên người bé Tiểu Huy con chó nọ lập tức nhào tới...

Bé Tiểu Huy mới sáu tuổi hoàn toàn không biết chống cự, cũng không có thân thủ bắt phạm để trốn thoát, sợ hãi đến choáng váng...

Vào một khắc đó, bạn Lý Vân Úy mười tuổi lao ra chắn trước mặt, bị con chó dữ cắn như cắn thức ăn...

Cuối cùng, con chó dữ bị lôi đi, Lý Vân Úy được đưa đến bệnh viện, còn Tiểu Huy bị dọa đến nỗi muốn khóc cũng không khóc nên lời.

Chuyện này, rốt cục đã thay đổi cuộc đời của hai con người –

Lý Vân Úy sau khi hết bệnh, bỗng có một mối hận cực kỳ mãnh liệt với chó hoang, mỗi lần thấy chó hoang đều phải báo thẳng lên cho cơ quan quản lý đến khi nó bị bắt lại mới thôi, tâm lý này càng lúc càng phát triển, làm cho sau này, anh trở thành một cảnh sát ghét cái ác như kẻ thù.

Còn về phía Triều Huy mặc dù không bị cắn trúng, nhưng từ đó cứ nhìn thấy chó liền biến sắc như thể lúc đó chính cô mới là người bị cắn vậy. Cứ gặp chó là vòng sang đường khác mà đi. Cuối cùng, cũng bị một người có lòng nào đó phát hiện được nhược điểm này, lợi dụng cơ hội dùng một chú cún con ba tháng tuổi mà chen vào khuấy động cả cuộc đời của cô... Đồng cảm...

Phiên ngoại 2: Chuyện tình yêu của Dương Cảnh

Edit: Tia

Beta: Phong Vũ

Tôi tên là Dương Cảnh. Tôi xin kể cho các bạn nghe câu chuyện về tình yêu của tôi, đối tượng là bạn học thời trung học.

Tôi không biết mình đã thích Tiểu Huy từ lúc nào, nhưng đến khi tôi ý thức được thì ánh mắt đã không thể rời khỏi cô ấy được nữa. Dù học cùng một trường đại học, nhưng thật sự tôi và Tiểu Huy đã quen biết từ khi lên trung học rồi, trước kia, cô cũng không thường ra ngoài chơi.

Tôi thích nhìn bộ dạng cô ấy làm gì cũng thật chân thành, thích cô ấy trước khi mở miệng đều nghiêng đầu suy tư, thích đôi mắt quả hạnh khẽ nhướn lên của cô ấy, thích nét mặt thảnh thơi lại ngây ngốc của cô ấy. Thích đến mức, sau này có quen với nhau, nhưng tình cảm không được cô đáp lại, trong lòng lại không khỏi mơ hồ đau nhói.

Lúc này, Lâm xuất hiện. Cô ấy nói cô ấy yêu tôi, nguyện ý chờ tôi.

Tôi thừa nhận mình rất ác độc, lợi dụng cô ấy để dò xét tình cảm của Tiểu Huy. Nhưng mà, tôi thật sự không chịu nổi ý định tham lam của mình, được cô ấy xem tôi vừa là bạn trai vừa là bạn bè... Chẳng lẽ tôi cũng giống như những nam phụ khác trong phim truyền hình, dù có thể ở cùng một chỗ nhưng lại là vô duyên?

Lâm nói, cô ấy không để ý chuyện bị tôi lợi dụng, bởi vì dù cho có bị lợi dụng, cô ấy cũng có được tôi. Tôi nghĩ tôi nên cảm động, nhưng khi thấy cô ấy nói với Tiểu Huy trên diễn đàn như vậy, tôi lại tức giận.

Lâm hỏi tôi, tại sao cứ phải cố chấp với một người không thể đối xử tử tế với anh?

Tôi nên trả lời như thế nào đây? Tiểu Huy không phải không đối xử tử tế với tôi, mà là không tử tế với chính bản thân mình, cô ấy chỉ là không tin vào tình yêu nữa.

Tôi nhìn Lâm mà đau lòng, cả cô ấy và tôi đều giống nhau, đều đợi người mình yêu bố thí tình yêu cho mình, tôi không có tư cách khinh thường tình cảm của cô ấy.

Sau đó, Chu Vệ xuất hiện. Dù đã biết trước, nhưng hấn đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của tôi, làm cho tôi khiếp sợ. Một người ưu tú như vậy, một người gian xảo như vậy... Nếu như hấn không có ý với Tiểu Huy, thì cần gì phải suốt ngày bám lấy cô ấy?

Tôi không muốn Tiểu Huy làm tù binh của hấn, nhưng lại hâm mộ tác phong cương quyết của hấn, cũng hy vọng Tiểu Huy có thể tìm được hạnh phúc. Chu Vệ thậm chí còn không để ý đến quan hệ giữa tôi và Tiểu Huy... Tôi thật là mâu thuẫn, nhưng người mâu thuẫn, đâu phải chỉ có mình tôi?

Lâm nói, cô ấy sẽ luôn luôn chờ tôi, chờ tôi quay đầu lại nhìn cô ấy.

Tôi đã khờ, nhưng còn có một người con gái còn khờ hơn cả tôi...

Spoil chap sau:

.....

“Này.... Tại sao lại hôn em” Triều Huy cúi mặt vô lực hỏi.

Chu Vệ nắm đôi bàn tay của cô, nói: “Bởi vì anh muốn hôn em, chỉ đơn giản như vậy thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hôn Lên Trái Tim Ai

Thời tiết dần nóng lên, cho dù là miền Nam hay miền Bắc, nhân dân cả nước đều chìm trong không khí ngột ngạt, oi bức của mùa hè. Trong trường nữ sinh trẻ trung thì nhau diện vấy vốc tranh thủ những cơn gió mát thổi tới. Cuối cùng cũng tới ngày tốt nghiệp, sinh viên ra trường mặc trang phục cử nhân chạy khắp sân trường lưu lại những bức ảnh làm kỷ niệm. Triều Huy nhận lời mời tham gia buổi lễ tốt nghiệp của Chu Vệ, lại chụp ảnh chung với các bạn cùng phòng của anh. Cùng một đám người không nhận ra ai ồn ào cùng nhau, có chút ngây ngốc, cô cảm thấy, bọn Bách Dịch tâm tình hơn hờ cái gì không biết — có chị dâu thân mật chụp chung, sau này muốn tìm Chu Vệ làm việc cũng có chút dũng khí.

Triều Huy không thích mùa hè, nóng tới mức khiến người ta phát cuồng, quạt điện trong phòng học rồi phòng ngủ đều thổi ra luồng gió khô nóng, thật là khiến cho người ta phải bức mình. Buổi tối đi ngủ, vừa nằm xuống không bao lâu, dưới chiếu liền cảm thấy dính dính, trở mình liên tục, cũng nhanh chóng cảm thấy nóng nực..... Một đêm trằn trọc, buồn bức chưa dứt thì trời đã sáng, đến khi rời khỏi giường đầy người đều là mồ hôi dính dính..... thật là khó chịu. [Sa: Ô ô chúng em cũng chung cảnh ngộ này chị ơi, quạt quạt quạt]

Cho nên việc cô chạy tới chỗ Chu Vệ tránh nóng càng ngày càng diễn ra thường xuyên hơn, vì ở nhà anh có điều hòa. Giờ nghỉ trưa thật là vô cùng hạnh phúc, một mình lăn lộn trên giường, chân bông đắp lên, gió mát lạnh từ trong điều hòa thổi ra từ từ thấm vào ruột gan — vì thế, Chu Vệ không ít lần cười cô, sao lại có người đắp chăn bông nằm điều hòa như cô chứ. Chuyện này thì có cái gì kỳ quái? Cô vẫn luôn như vậy mà, người trong nhà cũng không nhắc nhở gì. Nói đến kỳ quái, phải là anh mới đứng, trước khi đi ngủ còn uống cà phê, nói cái gì ngày hôm sau dậy sớm cũng không mệt rồi.....

Chu Vệ nhìn người nào đó quang minh chính đại rất ngang nhiên chiếm lấy bàn đọc sách và dây mạng của anh, nhớ tới chuyện mấy ngày hôm trước, vì chuyện “là mẹ hay là chị” mà vài ngày sau đó cô cũng không tới, còn nói là bận rộn nhiều việc — bận đến mức anh sắp phát điên lên rồi. Hôm đó, anh về nhà lúc giữa trưa, mở cửa ra liền sững sờ. Cô đang ở đây, anh có cảm giác như vậy, mở tủ giày ra quả nhiên thấy dép trong nhà của cô không còn ở đó. Để đồ xuống, trước tiên ngó qua phòng bếp, không thấy, cũng không có ở thư phòng. Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng ngủ, liền nhìn thấy Thọ Thọ cuộn tròn ngủ ở dưới giường, mà cô ôm chăn bông từ trong tủ trải ra, một người một chăn yên ổn trên giường.

Cô ngủ rất bình yên, giống như ngủ ở trên giường của mình vậy, anh cũng không kinh ngạc chút nào. Cứ coi như vậy là chuyện đương nhiên. Tim anh khẽ động, đóng cửa lại, cởi áo khoác, Thọ Thọ mơ hồ nghe được động tĩnh mà tỉnh dậy, rón rén đi tới bên cạnh người đang nằm ngủ.

Cảm giác này có được gọi là hạnh phúc không, anh cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy giờ phút này trái tim thật bình thản, bình thản đến mức có thể nghe thấy tiếng con tim mình đập thình thịch, cảm thụ được dấu hiệu mình đang còn tồn tại.

Triều Huy vừa ở trên mạng cùng QM trao đổi thành quả mấy ngày qua, vừa lên dò xét những người bên kia. Anh ấy hôm nay dường như có vẻ rất nhàn nhã, bởi vì anh cứ ngồi như vậy, chuyện gì cũng không còn làm, đơn giản chỉ nhìn cô.

Hôm nay cô có cái gì khác lạ sao? Triều Huy ở trong lòng liên tiếp đặt ra những câu hỏi. Trải qua sự việc lần trước, cô cảm thấy mình có cần phải nghiêm túc cẩn thận xem xét lại cảm xúc trong lòng mình, cho nên lấy cớ bận rộn nhiều việc để không đến, kết quả không ngờ là nói bậy bạ lại thành chuyện thật, quả thực là bẽ bộn nhiều việc, bận đến mức ngay cả lúc ăn cơm cũng phải quay về phía máy vi tính giải đề..... Đội trưởng đội trước nhất định là cái tên Chu Bái Bì nửa đêm giả tiếng gà gáy để người ở phải dậy đi làm việc [Chu Bái Bì là nhân vật địa chủ ác bá keo kiệt trong tác phẩm 'Nửa đêm gà gáy' của Cao Ngọc Bảo]..... Cô rốt cục cũng qua được thử thách cuối cùng, được ở lại trong đội, lập tức chạy tới đây nói lời xin lỗi, anh lại không ở nhà. Cô vốn là chỉ là muốn chơi đùa Thọ Thọ, nhưng điều hòa mát lạnh, giường của anh lại rất thoải mái, mà cô cũng rất mệt..... Đến khi tỉnh lại, thấy hàng mi dài của Chu Vệ trước mắt mình khẽ động đậy, cô ngây ngốc nhìn thật lâu mới nhớ tới phải đứng lên, vừa lúc anh cũng tỉnh dậy, hai người nhìn nhau không nói gì.....

Nhìn nhau không nói gì..... Thật tốt, thật tốt, cô thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

QM trở lại nói, nhiệm vụ cuối cùng chỉ còn một bộ key phải hoàn thành trong ngày hôm nay.

“a set of keys.” Cô nhắc lại nguyên lời thoại của qm ok, chỉ cần đổi lại một phép tính.....

“Vừa rồi, em nói cái gì?” Chu Vệ đột nhiên mở miệng.

Triều Huy nhìn:“a set of keys, sao vậy?” Cô là nói như vậy đúng mà, tại sao anh lại có vẻ mặt mang bộ dáng bí hiểm thế kia?

Chu Vệ thẳng thắn nhìn cô, hỏi:“Em khẳng định phát âm đúng chứ?”

“Đúng mà.” Triều Huy lần nữa xác nhận, quả quyết nói, nhưng khi ánh mắt chạm đến bờ môi nhếch lên càng ngày càng hiện rõ ý cười xấu xa như là thực hiện được gian kế của anh, thì không dám khẳng định chắc chắn.

“Em nói là, a set of kiss?” Chu Vệ lặp lại, chậm rãi rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Triều Huy sững sờ nhìn hai tay anh đặt ở trên vai cô, nhìn nhìn lại khung đôi thoại trên màn hình, do dự gật đầu.

“Em khẳng định đúng.....” gương mặt tuần tú của Chu Vệ tới gần, trong đôi mắt đẹp là sóng tình nồng nàn như có bao nhiêu cực quang.“Cái này?”

Dựa sát vào.

Môi anh lạnh lạnh vững vàng kề sát vào môi cô.

Một loại cảm giác tê dại cùng với cảm giác lạnh như băng truyền đến trong đầu Triều Huy, chỉ một thoáng sau đã lan tràn khắp toàn thân. Trong nháy mắt, cô như bị đông cứng lại, trong đầu ủa tới một loại cảm giác nổ tung mãnh liệt.

Chu Vệ một tay đỡ lưng Triều Huy, một tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, dùng môi mình miêu tả đường viền của môi cô, thật lâu mới rời đi. Nâng cằm cô, nhân cơ hội ôm lấy khuôn mặt thanh tú, lưu luyến không rời buông, cũng thuận thế lướt xuống dưới, một đường vuốt ve chiếc cổ nhũn nhủn của cô, dừng ở bờ vai mảnh khảnh mịn màng.

Đôi mắt quả hạnh nhìn anh thất thần, khuôn mặt bởi vì hít thở không thông mà đỏ ửng, thấy anh như vậy mà tự kiềm chế bản thân.

“Nếu phát âm không sai, vậy thì ngữ pháp sai mất rồi, phải dùng số nhiều mới đúng.” Anh vừa nói, lại ôm cô vào trong lòng lần nữa, hôn, trao đổi tiếng tim đập cho nhau.

Hơi thở rối loạn, không biết là cô hay là anh, Triều Huy cảm giác mình nên giẫy dụa một chút, nhưng toàn thân đã mềm nhũn, không có nổi một chút sức lực, dường như bị môi anh làm phép. Số nhiều.....kisses..... Anh trước kia đã từng nói cô cách phát âm dài ngắn có chút lẫn lộn, cô không nghĩ là lại lẫn lộn tới mức này, ngay cả “keys” và “kiss” cũng không phân biệt rõ ràng. Lẫn lộn thật tốt a..... Vì sao anh muốn hôn cô..... Tại sao lại thành cái dạng này, có chút lạnh, có chút tê dại, có chút ngọt ngào, có một chút hỗn hỗn động động, còn có rất nhiều cảm xúc chưa từng trải qua.....

Trong mơ hồ nghe được giọng nói của Chu Vệ: “Dùng số nhiều chứ?”

Số nhiều? A set of theo sau là danh từ đếm được ở dạng số nhiều, kiss là danh từ có thể đếm được,..... Cô gật đầu.

“Bao gồm sau này chứ.” Chu Vệ lại hỏi.

Bao gồm sau này..... Cái gì? Triều Huy ngờ ngác nghĩ, thấy sắc mặt Chu Vệ xuân sắc vô biên, trong nháy mắt liền tỉnh ngộ.

“Anh, anh.” Cô đỏ mặt, chỉ vào anh, run rẩy.

Chu Vệ thần nhiên mặc kệ cho cô chỉ, cười nói: “Anh nói anh có thể đoán trước được đối tượng nọ hôn đầu của anh, còn nhớ không?”

“Em, Em.” Triều Huy chỉ vào chính mình, run lấy bầy.

Chu Vệ kéo tay cô xuống nắm ở trong lòng bàn tay mình, nói: “Vừa mới phát sinh chính là anh đoán được, mặc dù như thế, anh cũng không nghĩ đối với em cảm giác lại tốt như vậy. Chớ quên em mới vừa nói, là số nhiều, số nhiều.” Anh cường điệu, hài lòng thấy vẻ mặt ngốc ngếch của Triều Huy, từ không giải thích được, rồi ngạc nhiên, cuối cùng biến thành khiếp sợ.

Số, số nhiều! Ý của anh ấy là về sau còn muốn. Hôn cô?

“Anh đã nói, quan hệ giữa chúng ta không phải như thế.” Triều Huy nhỏ giọng nhắc nhở anh.

Anh lúc nào thì nói như vậy? Chu Vệ phát huy trí nhớ siêu phàm của mình, rất cục nhớ tới một màn nào đó trước đây không lâu, nói: “Anh là nói, tuy anh là ba của Thọ Thọ, em là mẹ của Thọ Thọ, hai cách xưng hô này tất nhiên không thể đẩy anh và em thành cái loại quan hệ đó. Nói cho cùng thì chuyện này với quan hệ của chúng ta là hai chuyện rất khác nhau.”

..... Cô đã quên mất, tương lai anh đương nhiên là một luật sư ưu tú, tài hùng biện tất nhiên phi phàm.

“Tại sao lại hôn em?” Triều Huy cúi mặt, vô lực hỏi. Hôn cô, có ý nghĩa là quan hệ của hai người từ đây sẽ không giống với lúc trước, cùng người này ở chung một chỗ, cô có thể đoán được cuộc sống của mình sẽ lệch hướng ra khỏi quỹ đạo bao nhiêu.

Chu Vệ nắm đôi bàn tay cô, nói: “Bởi vì anh muốn hôn em, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Chân cô mềm nhũn.

“Này. Tại sao lại muốn hôn em?” Nhưng thật ra cô chính xác muốn hỏi chính là, tại sao người đó lại là cô?

“Anh muốn không chỉ riêng là hôn, mà còn muốn nhiều hơn nữa, em có muốn nghe hay không?” Chu Vệ nhướn mày nhìn cô.

Àm! Triều Huy cảm giác mặt mình nóng chín hết cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Xác Định Quan Hệ

Chu Vệ là một người đàn ông, Triều Huy giờ phút này hiểu rõ ràng sự thật này hơn bất cứ lúc nào khác.

Anh cái gì cũng chưa nói, chẳng qua là chỉ nhìn cô, nhưng cô biết anh đang đợi cô đáp lại.

Có lẽ, từ rất lâu trước kia cô đã mơ hồ nhận thấy hai người tất nhiên sẽ tới ngày hôm nay, cho nên cũng không quá mức giật mình, cũng không có mâu thuẫn, nếu như kinh ngạc, thì cũng là bởi vì thiếu kinh nghiệm mà thôi. Hai người bọn họ, coi như là nước chảy thành sông đi.

“Em không muốn làm bạn gái của anh.” Triều Huy nói ra ý nghĩ chân thật của mình. [Sa: chị không muốn làm bạn gái vậy làm bà xã nhé ==)]

Anh trời sinh chính là một người không tầm thường, mặc dù kiềm chế đến mức nào đi chăng nữa cũng khó tránh khỏi rắc rối, nếu là bạn bè bình thường, còn có thể coi đây là lời trêu chọc nói đùa, nếu là bạn gái, không thể không nói có chút cảm giác tự mình đi tìm phiền toái.

Chu Vệ hiểu ý nghĩ trong giờ phút này của cô, nói: “Bạn gái hay gì gì đó cũng chỉ là một cách xưng hô mà thôi, anh chỉ hy vọng em có thể đem trái tim mình giao cho anh.”

Giao trái tim giao cho anh? Triều Huy nhìn anh khuôn mặt rực rỡ như hoa đào.

“Giao trái tim giao cho anh, anh sẽ đem nó đặt ở chỗ an toàn nhất, không để cho nó chịu một chút tổn thương nào.” Chu Vệ bảo đảm, “Anh cũng đem tấm lòng giao cho em, tùy ý em nắm giữ.”

Đây có được coi là bày tỏ tình cảm không.

“Em đồng ý chứ?” Chu Vệ cúi đầu nhìn cô, hỏi.

Cô đồng ý sao.....

Cô có thể không đồng ý sao!! Triều Huy tức giận nghĩ.

Anh thâm tình khản thiết và không mất đi về chân thành, lực hút mười phần, khiến cho chân cô mềm nhũn hoảng hốt, miệng đắng lưỡi khô, dường như muốn ngất. Đang muốn trả lời, nhưng lập tức anh lại trở mặt.

“Rất khó trả lời sao?” Chu Vệ hỏi, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

“Không phải.” Bị nét cười của anh kích thích Triều Huy lập tức thanh tỉnh trả lời dứt khoát.

“Câu trả lời của em thế nào?” Anh nhún hàng mi đợi chờ, rất có khí thế uy hiếp dân nữ của xã hội cũ.

“Câu trả lời là.....” Mới vừa rồi trả lời chỉ do phản xạ có điều kiện, thực ra cô cũng chưa rõ mình định thế nào.....

“Em thấy em cự tuyệt thì còn có đường sống sao?” Chu Vệ trên cao cúi xuống, mắt nhìn cô, “Nếu như em cự tuyệt, em sẽ phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”
[Sa: Luật sư đang bức cung]

“Chuẩn bị cái gì?” Cô khiêm tốn thỉnh giáo. Sự việc bại lộ, bị nhóm fan hâm mộ cuồng nhiệt của anh quần đảo? Luôn luôn phải đề phòng anh lợi dụng kiến thức chuyên môn thiết kế cạm bẫy để cho cô rơi vào? Hay là đến mức cá chết lưới rách.

“Em phải nhớ kỹ bất cứ lúc nào cũng phải mang theo son dưỡng môi.”

Son dưỡng môi? Là có ý gì?

“Nếu như em cự tuyệt, anh vừa nhìn thấy em là sẽ hôn em, hôn đến khi nào em đồng ý mới thôi.” [Sa: OMG anh Chu Vệ man kinh ai lớp diu, chịu chịu]

..... Triều Huy hồn phách bị dọa đến mức bay đi một chuyến xa tít tắp mới nhớ tới thân thể của mình mà quay về.....

Tiền lễ hậu binh(*), vị luật sư khoác chiếc áo ghi-lê trên người nhưng bản chất 100% cũng chẳng khác nào một kẻ cường bạo, chính là Chu Vệ Chu Vệ a.....

(*)Tiền lễ hậu binh: Ngoại giao trước, quân sự sau; trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực.

Triều Huy bị dọa sợ đến mức té khỏi ghế, được Chu Vệ kéo lên, lại một phen vừa thân mật vừa hôn, hỏi: “Em đồng ý chứ?”

.....

Trở lại kí túc nét mặt Triều Huy vẫn còn hoảng hốt, giống như bây hồn thiếu mất ba phách.

Tĩnh Tĩnh xoa xoa mặt Triều Huy, tức giận mắng: “Đúng là không có nhân tính, quay về phòng vẫn nhớ mãi không quên, xem chúng tớ là không khí à.”

“Nói cũng vô dụng, nếu cậu ấy không một chút nhớ mãi không quên, chúng mình phải phát rầu đấy.” Đông Yến trấn an Tĩnh Tĩnh nói.

Tiểu Khê cảm khái: “Gã con gái chính là như vậy, không gả đi được thật giống như kiến bò trên chảo nóng, gả ra ngoài rồi lại có chút không nỡ. Làm “mẹ”, đều là mâu thuẫn như vậy a.”

Triều Huy trầm mặc: “Các cậu nói cái gì vậy?” Cô vì sao nghe lại mơ hồ như thế?

Tĩnh Tĩnh hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại hung hăng sò nắn: “Chúng tớ đang nói, con gái đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi, kể từ sau khi cậu bị Chu Vệ lừa gạt, bước chân lúc nào cũng vung vẩy ở ngoài, cả ngày tâm thần bất định, khiến cho chúng tớ thấy cực kỳ khó chịu.”

Triều Huy 囧, cô có chỗ nào tâm thần bất định đâu? Hơn nữa, chân không phải là dùng để đi ra bên ngoài sao?

“Mặc dù Chu sư huynh rất anh tuấn, rất thông minh, rất có tiền đồ, làm việc cũng rất kiên định, năng lực cũng rất cường đại, nhân phẩm lại càng không phản đối..... Khụ khụ, nhưng mà cậu cũng không cần phải ngày đêm nhớ tới anh ấy như vậy.” Bị Tĩnh Tĩnh nhìn “như hổ rình mồi” một lát, Tiểu Khê rốt cục đem ý tứ biểu đạt rõ ràng.

Triều Huy suy nghĩ kỹ một lát, hỏi: “Các cậu sao lại để ý chuyện của anh ấy đến vậy?”

Tĩnh Tĩnh, Tiểu Khê cùng Đông Yến chăm chú nhìn.

Đông Yến nói: “Đây là nể mặt cậu có được hay không, nếu như không phải là bạn trai cậu, chúng tớ chẳng quan.”

Tiểu Khê gật đầu, cho dù là Chu Vệ, nếu như không phải có quan hệ với Triều Huy, cho dù anh đẹp trai bao nhiêu đi chăng nữa thì cô cũng mặc kệ.

Triều Huy dùng ánh mắt nhìn về phía Tĩnh Tĩnh hỏi thăm, nhận được câu trả lời khẳng định, chợt cảm thấy như đưa đám: Thì ra là, bất kể cô đồng ý hay

không, Chu Vệ vẫn đạt được mục đích.

Chưa là bạn gái anh đã bị anh trêu chọc nhiều lần như vậy, thật sự là bạn gái, không biết còn bị thâm tới mức nào.

“Làm sao lại có vẻ mặt như trời sập xuống vậy?” Tiểu Khê tò mò hỏi.

Triều Huy nét mặt giãn ra, nói: “Không có. Chu Vệ nói muốn mời mọi người ăn một bữa cơm, hỏi các cậu lúc nào thì rảnh.”

Tiểu Khê, Tĩnh Tĩnh cùng Đông Yến đều sùng sốt: Mời khách. Đã chính thức thiết lập quan hệ ngoại giao rồi sao? Việc vui a, hắc hắc, phải làm thế nào giết mổ đôi tiểu uyên ương số khổ này đây, hắc hắc.

Triều Huy nhìn ba người trước mặt lộ vẻ phù thủy xấu xa cười gian trá, trong lòng không biết vì sao lại nổi lên một tia bất an.

Lão Trương gần đây rất buồn bực, không phải bởi vì quan tòa “đánh đập”, trên thực tế gần đây công việc của anh không thể xuôi chèo mát mái hơn được nữa. Anh buồn bực chính là, tiểu tử Chu Vệ kia gần đây luôn bày ra bộ dáng có việc vui, tinh thần thoải mái phấn chấn, đối đãi người khác đặc biệt thân thiết, thay đổi hẳn cái mặt thối ngày xưa, liên tục khiến mấy vị khách nữ trước đây phải thất thần. Hỏi cậu ta, thì cậu ta lại cười đến thần bí, có bí mật gì ta.

Hỏi bạn cùng thực tập Cổ Càng.

Cổ Càng nghĩ nghĩ, nhìn đương sự đang ở đằng xa một chút, thấp giọng nói: “Đoán chừng là chị dâu bên kia đã làm cái gì đó.”

“Chị dâu?” Lão Trương nhướn mày, “Thu phục?”

Cổ Càng gật đầu: “Đã mời khách ăn cơm rồi.”

Tay chân rất mau lẹ, lão Trương nói thầm, anh đã từng gặp qua Triều Huy, mặt mày mặc dù hơi lãnh đạm một chút, nhưng cũng không phải là một cô gái khó gần.

“Mời khách gì?” Lâm Thích chen vào hỏi.

“Chu Vệ cùng Trần sư muội đã xác định quan hệ cách mạng.” Cổ Càng giải thích.

Lâm Thích “A” Một tiếng, lại hỏi: “Trần sư muội kia là người như thế nào?”

“Trong sáng thuần khiết.” Cổ Càng nhớ lại.

“Điềm tĩnh.” Lão Trương bổ sung.

Lâm Thích lại “A” một tiếng: “Thì ra Chu Vệ thích loại dịu dàng ít nói, không nói sớm, phía bên tớ có rất nhiều hàng tích trữ có thể đề cử.”

Điềm đạm nho nhã? Không thể nào. Lão Trương nhớ tới có một lần Chu Vệ tan sở đi siêu thị mua đồ, mua một đồng hồ lớn, anh thuận tiện đưa cậu ta về nhà, tới lầu dưới, Trần sư muội đã chờ ở đó, lúc tháo đồ, cái cô nữ sinh nho nhỏ mặt không đỏ sắc từ trong tay của anh tiếp lấy một cái thùng táo rất chi là nặng. Anh ngây dại, mà Chu Vệ cũng không tỏ vẻ gì.

Điềm đạm nho nhã? Không thể nào. Cổ Càng lại nhớ đến một màn biểu hiện anh dũng của Trần sư muội ở đại hội thể dục thể thao, lạng lẹ đồ mồ hôi hột. Lại nghĩ tới ngày đó mời khách ăn cơm, Trần sư muội ở dưới lầu chờ, anh tới trước, chỉ muốn trêu đùa một chút, liền rón rén đi tới gần rồi đột nhiên vỗ bả vai của cô, muốn dọa cô một phen, kết quả — mất mặt quá đi. Anh bị Trần sư muội hình như rất vô hại ấy hung hăng một nhát ném qua vai. Sau đó, Chu Vệ mới cảnh cáo bọn họ, không nên tùy tiện đối với Trần sư muội thử nghiệm làm một số động tác nguy hiểm, hậu quả vĩnh viễn chỉ có bốn chữ — tự làm tự chịu.

Mà bên này, Chu Vệ vừa nhìn được tin nhắn, cười, khiến cô nàng phụ tá bên cạnh nhìn đến u mê.

“Tối nay huấn luyện, muộn, không qua.”

Suy nghĩ một lát, nhắn lại: “Cần đưa đồ ăn khuya tới hay không?”

“Không. Đồ ăn mua ngoài nhà trường tài trợ.”

Anh và cô không thích nhắn tin, thích trực tiếp gọi điện thoại hơn, cho nên tin nhắn đều là lời ít mà ý nhiều.

Anh cười, rõ ràng là vừa mới bắt đầu yêu đương, sao lại có cảm giác như là đôi vợ chồng già vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thành Quả Của Em Họ

Quan hệ giữa Triều Huy và Chu Vệ đặc biệt suông sẻ, tình cảm của đôi vợ chồng son ngày càng ngọt ngào, ai cũng có thể nhìn thấy được qua nụ cười mỗi khi nhận điện thoại của Triều Huy.

Tiểu Khê nhìn Triều Huy như tấm gió xuân, trong lòng thỉnh thoảng có chút cảm thông với Dương Cảnh: Triều Huy nhà cô thì ra không phải là không có tình cảm, chỉ là chưa gặp đúng người... Dương Cảnh, anh không nên họ Dương, anh phải họ Vạn mới đúng, Vạn năm nam phụ.

Triều Huy tự nhiên lại nghĩ đến sự khác nhau giữa hai lần yêu của cô... Cô dĩ nhiên là không có gì thay đổi, vẫn như trước ngày ngày chạy bộ, đi học, làm bài, bây giờ thậm chí còn nhiều việc hơn. Nhưng cảm giác thì không hề giống như lúc trước. Mỗi ngày học bài cô vẫn tắt điện thoại, nhưng sau khi hết giờ thì sẽ nhớ rõ phải mở điện thoại ra xem có tin nhắn của anh không; chín giờ rưỡi tối, mặc kệ có bận gì đi nữa cũng phải thu xếp đến nhà anh, cho dù thỉnh thoảng cô có quên, anh cũng sẽ gọi điện thoại nhắc nhở cô; cô như thể mà vô thức ghi nhớ thói quen làm việc và nghỉ ngơi của anh, nhãn hiệu cà phê anh thích, số đo quần áo của anh... Thậm chí, khi anh muốn nói rồi lại thôi, cô cũng biết anh định nói gì. Cảm giác ăn ý này, khi phát hiện ra thì đã không kiềm chế được nữa, còn có chút vui mừng mơ hồ. Cho nên, cô hỏi anh: “Bọn Tiểu Khê nói chúng ta là một đôi trời sinh, chẳng lẽ chúng ta kỳ lạ lắm sao?”

Chu Vệ không cho là vậy. Anh dĩ nhiên không tin cái gì mà trời sinh một đôi, nếu thật sự có trời sinh một đôi thì đã không có chuyện “Thanh quan khó quản việc nhà”(*). Người ngoài chỉ thấy bọn họ ngọt ngào ngọt ngào, làm sao biết anh vì tình yêu này mà mất bao nhiêu công sức, dùng hết kế này đến kế khác. Ngoài mặt cô dịu hiền, nhưng bản chất bên trong thì khó chịu muốn chết, anh chẳng những phải giả vờ đáng thương, giả vờ bất đắc dĩ, giả vờ hung dữ để trấn trụ cô, mỗi ngày còn phải đoán thời gian để gọi điện thoại cho cô, nhắc nhở cô, hơn nữa phải dùng trăm phương ngàn kế để lợi dụng những người bên cạnh cô dăng cô lên cho anh, nói chuyện giúp anh, truyền tin giúp anh. Nếu như Dương Cảnh có được một phần nửa lòng thành của anh, cô cũng sẽ không vì một cái ôm của anh mà e lệ ngượng ngùng, non nớt còn hơn cả anh. [Tiểu Huy: dám nói xấu em, tối nay cho anh ra sofa ngủ/Vệ ca: TT.TT đó là sự thật mà]

(*) Thanh quan khó quản việc nhà: Chuyện trong gia đình, người ngoài khó hiểu, cũng khó mà phán xét

Kinh nghiệm anh theo đuổi bà xã thậm chí còn có thể viết thành sách để bán, để cho thế nhân kính ngưỡng (kính trọng ngưỡng mộ). Nhưng mà, anh sẽ không nói, nếu thế nhân đều nói đây là sự hấp dẫn của “trời sinh một đôi”, vậy anh cũng không ngại để thành “trời sinh một đôi” với cô.

Năm học mới bắt đầu, Triều Huy ngồi trong phòng máy tính làm việc, còn phải quan tâm tới rất nhiều việc khác, bận rộn đón học sinh mới, rồi bận rộn mời người mới đến với câu lạc bộ.

Chu Vệ kéo một cô bé đến câu lạc bộ của cô, nói với cô: “Đây là em họ của anh, Phương Di, sau này mong em chăm sóc cho nó.”

Bộ dáng rất biết điều, nhìn anh họ nhà mình, lại nhìn sư tỷ trước mắt, cười cười nói: “Xin chào sư tỷ, sau này làm phiền chị.”

“Ồ, không cần khách sáo đâu.” Triều Huy từ thụ sủng nhược kinh định thần lại. Họ hàng nhà anh ấy... quả là làm cho người ta ngại mà!!!

Giới thiệu xong, Chu Vệ đương nhiên phải rời khỏi, để lại hai cô gái không quen nhau, nhìn nhau không biết nói gì.

Triều Huy không phải loại người vừa quen là có thể hàn huyên ngay, nhưng thân làm sư tỷ, cô vẫn phải mở miệng trước: “Phương sư muội, em muốn tham gia câu lạc bộ nào?”

“Cứ gọi em là Phương Di được rồi.” Vị sư tỷ này, khụ, dù thoát nhìn quá non nớt, nhưng hình như rất thân thiết với anh họ nhà mình, chắc chắn chị ấy có chỗ hơn người. Cô nhìn những học sinh cùng sư huynh sư tỷ bên cạnh, trong lòng mờ mịt.

“Nếu không em đi dạo một vòng thử xem, có hứng thú với câu lạc bộ nào thì nói với chị, lát nữa chị sẽ đi hỏi giúp em” Triều Huy đề nghị.

Ừm, đề nghị này cũng hay. Phương Di mang theo ánh mắt dò xét của nhân viên điều tra bắt đầu đi tham quan. Đi một vòng, rốt cuộc cảm vài tài liệu tuyên truyền về câu lạc bộ tin học để xem.

Trần sư tỷ đang nói chuyện cùng một vị sư tỷ khác, nhìn thấy cô liền gật đầu chào hỏi. Sư tỷ cao gầy thấy thế, quay mặt sang nhìn cô.

Oa oa wow... Mỹ nhân! Tuyệt đối là mỹ nhân! Trong lòng Phương Di nhân lên một chuỗi dấu chấm than, vị mỹ nhân này tuyệt đối ngang hàng xứng đôi với anh họ nhà, thật sự là kinh ngạc, quá kinh ngạc...

“Đồng hương à?” Tinh Tinh nhướn mày nhìn tiểu sư muội đang chảy nước miếng nhìn chăm chăm vào mình, hỏi.

Triều Huy im lặng: “Em họ của Chu Vệ.”

Nên nói cái gì cho phải đây? Đã quen nhìn sắc đẹp của Chu Vệ, thần kinh thẩm mỹ hẳn là phải sớm chết lặng đi chứ, không phải sao? [Tia: Huy tỷ, tỷ nghĩ ai cũng như tỷ, sinh ra trong gia đình cực phẩm sao?]

“À, thì ra là người của mình.” Tình Tình ý vị thâm trường nhìn hai người.

Triều Huy ngại ngùng đỏ cả mang tai.

Phuong Di rớt cục cũng lấy lại tinh thần, bước đến gần, nhiệt tình chào hỏi cùng Tình Tình: “Sur ty xinh đẹp, em là Phuong Di, là học sinh mới chuyên ngành tiếng Tây Ban Nha, thật vui khi được làm quen với chị.”

Ha ha, Tình Tình vô cùng sung sướng trả lời: “Chị là Tô Tình, cùng ngành với Tiểu Huy, có gì cứ đến tìm chị chơi.” Nói xong, thân nhiên đi cùng người bên cạnh.

Phuong Di chóng mặt hỏi: “Sur ty, chị học ngành nào vậy ạ?” Thật là có khí chất, nhìn thế nào cũng thấy thoải mái, hẳn là học văn học... Nên mới có khí chất này.

“Máy tính.” Triều Huy trả lời.

Phuong Di 囧... Thì ra, khí chất này là tự nhiên mà có, học thế nào cũng không được.

“Học máy tính, có phải đều chơi game rất giỏi không?” Phuong Di tò mò hỏi.

“Không nhất định là vậy.” Triều Huy thành thật trả lời, “Nhưng phần lớn là rất lợi hại, ở phòng kí túc của chị, có một người chơi rất giỏi.” Đồng Yến của chúng ta chứ ai.

“Thật không ạ?” Hai mắt của Phuong Di sáng lên. Cô vô cùng vô cùng thích chơi game, cũng vô cùng vô cùng hâm mộ những cao thủ chơi game.

“Sau này sẽ giới thiệu cho em biết.” Triều Huy cười, tiểu sư muội và anh họ của cô ấy đúng là khác nhau một trời một vực, tâm sự gì cũng viết lên mặt, nét mặt rất sinh động, rất hài hước.

“Tiểu Huy Huy ~~~~~” chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, Tiểu Khê từ xa xa chạy đến, cầm một xấp giấy tuyên truyền trong tay, “Khát quá, mình muốn uống nước ~~~~~”

“Ừc ừc” uống xong một bình nước, Tiểu Khê rút cuộc cũng phát hiện được gương mặt lạ hoắc kế bên, hỏi: “Cô bé đáng yêu này là?”

“Em họ của Chu Vệ.” Triều Huy nói.

“Người của mình nha.” Tiểu Khê hưng phấn kéo tay của Phuong Di, nhiệt liệt hỏi: “Tiểu sư muội, đã gia nhập vào câu lạc bộ nào chưa? Chưa hả? Vậy có thấy hứng thú với câu lạc bộ nào không? Câu lạc bộ thiên văn? Chả có ý nghĩa! Câu lạc bộ thư pháp? Khô khan quá! Câu lạc bộ vẽ tạo hình? Hơi bị trẻ con. Nhìn thấy em dễ thương như vậy, nhất định có thiên phú đóng kịch, gia nhập câu lạc bộ cosplay của bọn chị đi? Đến đây, chúng ta ghi danh nào...”

Phuong Di bị Tiểu Khê kích động kéo đi, đáng thương nhìn Triều Huy: “Sur ty... Cứu mạng...”

Thông cảm... Triều Huy bất đắc dĩ phát tay một cái.

“Vì vậy mà Phuong Di đã gặp hết các bạn cùng phòng của em rồi hả?” Chu Vệ cười. Cô em họ này luôn là bảo bối của nhà anh, đánh không được nể không xong, đã quen cô bé có chút yếu ớt, không ngờ lại nhanh chóng hòa mình với bạn cùng phòng của cô như vậy.

Triều Huy cũng cười. Phuong Di bị buộc gia nhập vào câu lạc bộ cosplay xong, được Tiểu Khê đưa về phòng kí túc, thấy Đồng Yến đang hăng hái chiến đấu trước máy vi tính, mây đen âm ức gì cũng biến mất hết, lập tức bái sư, hai người cũng rất ăn ý với nhau, trở thành bạn tốt.

“Anh có thể yên tâm giao em họ cho em không nhỉ?” Chu Vệ ôm eo của cô, lôi cô vào trong lòng mình.

“Giao cho em làm gì?” Triều Huy đỏ mặt nhìn anh. Aizzzz, trước kia cô căn bản không có vẻ mặt vừa yêu vừa hận của thiếu nữ mới lớn này, kể từ khi quen với anh, vẻ mặt này lại xuất hiện càng lúc càng nhiều.

“Chẳng phải em là chị dâu họ của nó sao, dĩ nhiên phải chăm sóc nó nhiều một chút.” Chu Vệ cười. Anh cũng có thể chăm sóc, nhưng khu sinh hoạt của nghiên cứu sinh và sinh viên chưa tốt nghiệp không ở gần nhau, có muốn chăm sóc cũng không được nhiều.

Triều Huy tức giận, khuỷu tay huyênh anh một cái: “Ai là chị dâu chứ...”

Người này, có cơ hội là mặc kệ miệng lưỡi hay hành động, đều muốn chiếm tiện nghi của cô.

“Đừng giận.” Chu Vệ nhẹ nhàng cười một tiếng. “Anh có kế hoạch rồi. Em cứ tiếp xúc với Phuong Di trước, sau đó từ từ quen biết với người nhà của anh, như vậy em cũng không bị vất vả.”

Triều Huy hoàn toàn đỏ mặt, anh thậm chí đã nghĩ đến mức cho cô quen với người nhà của anh, thật là quá... Quá là... Hết chỗ nói rồi.

Nhớ tới nét mặt của Phuong Di khi biết cô là bạn gái của Chu Vệ, cô hoàn toàn không biết nên cười hay nên như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tiêu Diệt Tình Địch Trong Vô Hình

“Anh, anh có thể nói với mẹ em đừng gọi cho em cả ngày được không, em không còn là con nhóc nữa đâu.” Phương Di vừa đùa với Thọ Thọ, vừa ầm ừ nói, “Hôm nay ăn cái gì vậy, có kết bạn với ai chưa, thái độ của thầy giáo thế nào, có bị ai ăn hiếp không... Phiền chết người!”

“Đì cũng chỉ quan tâm em thôi mà.” Chu Vệ rất khách quan đánh giá.

“Đừng nói chuyện mà không thấy đau thắt lưng (*).” Phương Di liếc Chu Vệ một cái, “Đì cả không quản lí anh, anh đương nhiên có thể nói như vậy.”

*Đừng nói chuyện mà không thấy đau thắt lưng: Ý nói không biết thực tế mà chỉ mạnh miệng nói xa vời.

“ok, xin lỗi xin lỗi.” Đối với những chuyện trong nhà này, Chu Vệ hoàn toàn không muốn tham gia vào.

“Vậy thì giúp em đi.” Phương Di giả vờ năn nỉ đáng thương nhìn anh họ.

Chu Vệ đột nhiên cười. Biểu hiện năn nỉ của cô và Thọ Thọ mỗi lần đi ngang qua tiệm bánh bao quả là giống nhau như đúc... “Anh nghĩ, vấn đề này em có thể trao đổi cùng sư tỷ của em, cô ấy cũng là người từng trải.” Chu Vệ vừa nói, vừa ngoái đầu nhìn người đang chăm chỉ đọc sách trên bàn.

Phương Di nhìn Triều Huy, liếc thấy sự khích lệ trong mắt anh họ, lập tức đi qua nói chuyện này với Triều Huy.

Triều Huy suy nghĩ một chút, nói: “Không biết kinh nghiệm của chị có thể giúp em không. Khi vừa lên năm thứ nhất đại học, trong nhà cũng không yên tâm để chị ở bên ngoài một mình, mỗi ngày đều ân cần gọi 3 cú điện thoại hỏi thăm, thật sự là chị cũng không chịu nổi. Nhưng mà bà của chị lớn tuổi rồi, không thể nói thẳng, cho nên chị liền chủ động gọi cho bọn họ, nói với họ chị đã làm gì, có cảm tưởng gì, dần dần, bọn họ cũng quen được chị chủ động gọi điện thoại, nếu chị không gọi thì có nghĩa là chị đang rất bình thường.”

Phương Di ngần ngại, vậy cũng được sao? Ừm... thì, đôi bị động sang chủ động, dù không trị tận gốc được, nhưng có thể xem là một cách tốt. “Cảm ơn nha, sư tỷ.” Cô cười cười, lại hỏi, “Em có thể chơi game trên máy tính của chị không?”

Khi Đông Yển sư tỷ nói cho cô biết, Triều Huy sư tỷ là chị dâu của mình, lúc ấy cô như ngây dại. Ban đầu, nghe Tĩnh Tĩnh sư tỷ nói “người của mình”, cô còn kỳ vọng Tĩnh Tĩnh sư tỷ cùng anh họ là một đôi kìa, thật không ngờ... nhưng mà, sau khi lấy lại tinh thần, cô thần nhiên chấp nhận sự thật này. Dựa theo ba “tiêu chuẩn kén vợ” của anh họ, Tĩnh Tĩnh sư tỷ hiển nhiên không phù hợp, Tiểu Huy sư tỷ có lẽ là người duy nhất phù hợp với chúng. Sau đó, các sư tỷ còn nói rất nhiều công tích vĩ đại của Tiểu Huy sư tỷ, cô đã biết cái gì là tiêu diệt trong vô hình, cứ ngỡ bản thân mình gặp gỡ là cái thìa, ai ngờ có kết quả mới biết mình gặp được đại thần, chỉ có thể oán hận mất mình kìa, không nhìn ra được bên trong của người ta. Bây giờ cô thật sự thấy may mắn khi Tĩnh Tĩnh sư tỷ không phải là đối tượng của anh họ, nếu không, hai người này mà cãi nhau, không phát ra tia lửa điện thì cũng là tia lửa nổ tung.

Phương Di đã quen biểu tượng mở game nằm ở đâu, vừa chạm vào máy tính mới ý thức được, thì ra sư tỷ đang chơi game này, không biết chị ấy là ai, có nghề nghiệp (trong game) gì, cấp bậc thế nào. Sư tỷ đang học, cô không dám làm phiền, cho nên không dám hỏi. Không biết anh họ dùng mạng gì, cảm giác tốc độ nhanh hơn nhiều, chơi cũng khá thoải mái, sau này nhất định phải thường xuyên đến đây, không thể lãng phí tài nguyên.

“Nhiệm vụ hôm nay hoàn thành rồi à?” Nhìn thấy Triều Huy từ trong phòng sách đi ra, Chu Vệ vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, kêu cô ngồi xuống, ôm cô.

Triều Huy đắm nhẹ vào cổ, lười biếng nói: “Ừm, hôm nay không có nhiều bài tập lắm. Cuối tuần tới em phải đến Đại học B tham gia thi đấu, bây giờ chủ yếu là củng cố kiến thức thôi.”

“Có lòng tin không?” Anh hỏi, dạo này thấy cô bận rộn loay hoay như con quay vậy, thời gian nghỉ ngơi cũng không có, dưới mắt còn có quầng thâm, làm anh nhìn thấy rất đau lòng, hận không thể kêu cô rút khỏi đội tuyển. Song, anh hiểu rõ tính cách của cô, trừ phi cô không thích, nếu không, không ai có thể làm dao động quyết định của cô, cho dù là mỹ nam kế cũng vô dụng.

Trần Triều Huy tựa vào trước ngực anh, theo thói quen dụi dụi, cho đến khi anh nhịn không được, để lại cái đầu không an phận của cô, cô mới cười nói: “Còn chưa thi đấu, chưa nói trước được điều gì, nhưng em cảm giác sẽ nhanh chóng nhàn rồi thôi.”

“Đội năm ngoái của em cũng có tham gia huấn luyện, bọn họ nói như thế nào?”

“Bọn họ rất tự tin, cũng rất tin tưởng em.” Cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi, thật là thoải mái, nếu cứ như vậy thì cô ngủ mất, “Giang Tân nói thực lực của em hơn hẳn nhiều người trong đội, nhưng mọi người còn chưa tỷ thí với nhau, không biết có phải thật không, cũng may có Mã Trác Thành thường xuyên phụ đạo cho em.”

“Mã Trác Thành?” Bàn tay vuốt ve tóc cô dừng lại một chút, trong đầu xuất hiện một gương mặt thật thà, thỉnh thoảng lại xấu hổ. Khi anh đi đón cô có gặp, nhiều lần còn thấy Mã Trác Thành đứng bên cạnh cô, chỉ giúp cô vài thứ.

“Đúng vậy, anh ấy tốt lắm, đội trưởng cho đề khó quá, làm không hết, anh ấy cũng nói giúp em, sau khi học xong cũng thường phụ đạo cho em. Aiz, em thật sự sợ sẽ kéo họ thật lùi.”

Trong lòng Chu Vệ hừ một tiếng, sợ? Tiểu nha đầu này sợ rằng là chưa hiểu rõ thực lực của mình, nếu không, QM cũng không chiều cổ cô như vậy, càng không để cho cô cùng hai người khác nằm trong nhóm hạt giống hợp thành một đội. Chỉ sợ, có vài người chả thèm quan tâm đến người bạn trai như anh, lợi dụng việc công làm việc tư, muốn đào góc tường của nhà anh, chỉ có ngốc như cô mới không hay biết gì.

“Bữa nào chúng ta mời cậu ấy đến ăn một bữa cơm đi.” Anh thuận tay đẩy thuyền nói.

“Mời com? Cũng được, tiện thể mời luôn Giang Tân và đội trưởng cũng hay.” Triều Huy không biết tâm tư của anh, nhanh chóng đồng ý.

Thế là, tối hôm đó bọn họ mở một bữa tiệc liên hoan trong nhà hàng ở gần trường.

Phương Di cũng không chịu cô đơn, chạy đến tham gia, kết quả lại hối hận không thôi, sớm biết như vậy thì đừng ham món lợi nhỏ, muốn nhân cơ hội cho anh họ một trận, không ngờ... Thì ra là bữa cơm tiêu diệt tình địch... Please, anh họ anh không cần cười đến buồn nôn như vậy, làm cô... Chút khẩu vị cũng không có...

“Mã học đệ, Triều Huy thường xuyên nói cậu rất chiều cổ cô ấy, người làm bạn trai như tôi phải mời cậu một chén.” Chu Vệ rót một ly đầy, đưa cho Mã Trác Thành.

Mã Trác Thành không thể từ chối, đành ngửa đầu uống cạn.

Triều Huy buồn bực, cô thường xuyên nói sao? Hình như chỉ có một lần thôi mà? Chu Vệ có cần phải xem như đang chịu ơn thế không? Anh thật sự... Quá xem nặng chuyện của cô, làm cho cô đỏ mặt tía tai.

“Sự chuyên nghiệp của mọi người, tôi không hiểu rõ lắm, cho nên Triều Huy cũng không thường nói đến với tôi.” Chu Vệ vừa nói, vừa nhìn Mã Trác Thành: “Thi đấu sắp bắt đầu rồi, nếu có chuyện gì, phiên học đệ cậu chiều cổ nhiều hơn một chút, tôi cũng yên tâm hơn.”

Mã Trác Thành cười khổ, cạn thêm một ly, không có cách nào, người ta đã cười chân thành nhiệt tình đến vậy.

“Mã học đệ cậu cũng biết, Triều Huy là người sống nội tâm, bị ám ức chuyện gì cũng không chịu nói với tôi, tôi thấy cậu với cô ấy tương đối thân thiết, sau này nếu như có chuyện gì, có thể phiên cậu nói với tôi không?”

Trong lòng Mã Trác Thành có chút sợ hãi anh đã biết rồi, nhưng nét mặt vẫn sáng khoái đáp ứng, cạn thêm một ly, sau đó say khướt.

QM thờ ơ nhìn Chu Vệ một ngum cũng chưa uống, nói: “Chuốc say lính của tôi, ngày mai làm sao mà huấn luyện đây?”

“Đã vậy thì càng phải chuyên tâm huấn luyện, đừng cả ngày mơ tưởng đến người nào đó.” Chu Vệ cũng không chút khách khí.

Giang Tân bắt đầu đi nhìn Mã Trác Thành say gục xuống bàn, mọi người yên lặng, có chút đồng tình. Huynh đệ, không phải anh đây không nhắc nhở cậu, ai bảo cậu thích ai không thích, lại thích một cô gái đã có bạn trai, đã vậy thì thôi, bạn trai của người ta lại là Chu Vệ, đau khổ nhất là, chỉ sợ cậu bị tiêu diệt rồi, người ta vẫn còn không biết chuyện cậu thầm mến người ta.

Triều Huy dĩ nhiên không biết, cho nên nghe anh nói mà cả đầu mờ mịt, len lén hỏi Phương Di: “Chuyện gì xảy ra vậy? Cảm giác không khí có vẻ không tốt lắm.”

Cuối cùng chị cũng cảm giác được sao? Phương Di im lặng mắt tròn tròn nhìn cô, bây giờ rốt cuộc cô cũng hiểu, vì sao các sư tỷ lại nói đường tình yêu của anh họ lại khó khăn gặp ghềnh đến như vậy, chỉ sợ, nếu là cô, yêu phải người ngốc nghếch như thế, đã sớm sang Tây Thiên thỉnh kinh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thi Đấu Thắng Lợi

Tiêu diệt tình địch tiềm tàng xong, tâm tình Chu Vệ rất tốt, nhưng lại nghĩ đến sau này có lẽ sẽ không có người để mắt giúp mình, mưu kế vừa lóe lên, anh liền trực tiếp tìm tới QM.

QM là một người vô cùng cá tính, đối với hành động mua chuộc của Chu Vệ rõ ràng hoàn toàn chẳng thèm ngó tới: “Không ngờ cậu cũng là một gã tục

nhân như vậy.”

Chu Vệ cười lạnh: “Bản thân đang sống nơi thế tục, há có thể không tầm thường? Không biết phần đại lễ này có thể để cho người có địa vị cao nhân nhượng trước người có địa vị thấp.”

QM thấy Chu Vệ đưa tới một tờ giấy, phi nhỏ mình mất ba giây, mặt không đổi sắc đưa tay tiếp nhận, nói: “Cậu thắng.”

Đó là vé vào cửa của hội những người yêu thích máy tính lớn nhất thành phố B, chỉ có cái máy tính ngu ngốc mới có thể cự tuyệt.

Từ đó, trong học viện máy tính không có chàng trai nào dám tiếp tục có ý đồ với Triều Huy, Chu Vệ cứ thế mà vô tư bình yên tiến quân thần tốc.

Cuối tuần Chu Vệ về nhà, mẹ già nấu một bàn đại tiệc lớn, muốn đền bù thật tốt cho anh và Phương Di.

“Di Di, con không phải là thích ăn sườn xào chua ngọt sao? Ăn nhiều chút đi.” Chu mẹ liều mạng gấp thức ăn cho Phương Di. Đứa nhỏ này là bảo bối ở trong nhà, nhất định không quen ăn thức ăn ở canteen trường, thật khiến cho cả nhà lo lắng mà.

“Cám ơn dì cả.” Phương Di liếc mắt một cái nhìn sang Chu Vệ, kiên trì ăn. Ai. Mỗi ngày chạy tới chỗ anh họ ăn chực cơm, đã quen ăn mấy món thanh đạm sự tỷ làm mà tay nghề cũng rất phong phú, về nhà ăn đồ dì cả nấu, cảm giác có chút hơi ngấy. Nhưng không thể nói với anh họ, cũng không thể nói với ai trong nhà, thế nên cô đành làm bộ dáng của một đứa trẻ đói bụng, miễn cưỡng cái dạ dày của mình.

“Tiểu Vệ, buổi chiều ba con muốn con tới nhà chú Lương, con đi cùng đi.” Chu mẹ nói.

Chu Vệ ngẩng đầu, nhìn ba anh không thấy nói câu nào, hỏi: “Ba đi nói chuyện công việc, con tới để làm gì ạ?”

“Đi thật chặt tình cảm. Chú Lương con mấy ngày hôm trước vẫn cầu nhậu là lâu rồi cũng không gặp con, vừa hay Thụ Di cũng ở nhà, nên lại đó chơi đi.” Chu mẹ vẻ mặt nhiệt tình. [Sa: Chu mẹ có âm mưu gì vậy, con nghi lắm]

Chu Vệ vừa định gật đầu, nhưng nhìn đến cô em gái đang ra sức nháy mắt với mình, cho nên nói: “Không được rồi, con và Phương Di còn có việc.”

Chu mẹ vẻ mặt kỳ quái: “Chuyện gì?” Thằng bé này từ trước tới nay không phải là phiên nhất Phương Di quán quít lấy nó sao?

“Chính sự ạ.” Chu Vệ vẻ mặt nghiêm túc nói.

Chu mẹ thấy vậy, cũng không nói thêm gì, ngược lại nhìn về phía Phương Di, Phương Di liều mạng vui đầu ăn cơm, miễn bình luận.

Ăn cơm trưa xong, hai anh em liền chui vào trong phòng, không biết là đang giờ trò quý gì.

Qua thật lâu cũng không thấy hai đứa có động tĩnh gì, Chu mẹ cảm thấy kỳ quái, liền gõ cửa, cũng không thấy trả lời. Đẩy cửa đi vào, thiếu chút nữa phá hỏng không khí, hai chúng nó nói chuyện chính sự gì, đang chơi game thì có.

“Ngài đừng tức giận mà, không phải là chưa tới giờ sao?” Phương Di nịnh nọt, sau đó thúc giục Chu Vệ nói: “Sắp trễ rồi, mau tắt máy mau tắt máy.”

Chu Vệ nhìn đồng hồ trên máy tính, đi theo Phương Di tới phòng khách, mở ti vi, chuyển đến một kênh truyền hình địa phương.

Chu mẹ càng thêm buồn bực, té ra chúng nó nói chính sự lại là xem ti vi? Quả thật là ngạc nhiên, Chu Vệ rất ít khi chú ý tới tin tức địa phương, lại rất ít khi xem tới mấy kênh truyền hình địa phương.

Đợi được một lúc, Phương Di hưng phấn mà kêu lên: “Anh, bắt đầu bắt đầu.”

Cái gì bắt đầu? Chu mẹ tò mò nhìn sang. Hóa ra là một bản tin phỏng vấn, hình như là cuộc thi giữa mấy trường đại học gì đó....

Chu Vệ dường như lại chú ý tới nơi khác, khu vực thi đấu của ACM, khăn trương chờ đợi.

Cuộc tranh tài đã diễn ra được bốn tiếng rưỡi, chỉ còn lại nửa giờ cuối cùng, xem rốt cục đội nào trong thời gian ngắn nhất giải quyết được nhiều lỗi nhất. Camera quét qua tất cả tuyến thủ dự thi, bọn họ tập trung suy nghĩ, cổ vất hết óc, có người thậm chí không ngừng bực tức tóc mình, thật là sự dữ dội trong im lặng.

Trận đấu kết thúc, qua một hồi lâu, ban tổ chức cầm danh sách đội thắng cuộc đi ra. Đại học A có ba thành viên trong đội giành được quyền tham gia cuộc tranh tài trong cả nước, ba thành viên trong đội có hai người là sinh viên năm thứ ba đại học. Trong đội “Archers” còn có một thành viên nữ tên là Trần Triều Huy.

“Thật là lợi hại nha.” Phương Di lòng tràn đầy sùng bái. Mặc dù cô cũng không hiểu ACM là cái gì lắm, nhưng chỉ cần xem sinh viên từ các trường đại học cao đẳng của thành phố B tranh tài cao thấp chém giết lẫn nhau đến khi chỉ còn mười đội, cũng biết thi đấu kịch liệt đến cỡ nào. Vậy mà sự tỷ ngo ngắc lại dễ dàng loại được 5 đối thủ ra ngoài, có thể biết được tỷ có bao nhiêu lợi hại.

Chu Vệ xem ti vi mà có vẻ mấy nhà sung sướng mấy nhà buồn, trong lòng một mảnh âm áp. Cô vượt qua rồi, thật là có chút hưng phấn, nhưng đồng thời tránh không được có chút thờ dãi xúc động Sau này cô sẽ càng bận rộn hơn.

Đến khâu phỏng vấn, phỏng viên phỏng vấn cảm nghĩ của người thắng trận.

Hỏi QM giờ phút này có cảm tưởng gì, QM thờ ơ thoáng nhìn, nói: “Đúng như dự đoán, không vui mừng chút nào.”

Ký giả đổ mồ hôi hột. Lão đại ngài cũng quá tự tin đi?

Lúc hỏi Giang Tân đội trưởng đội “archers”, anh rất đúng trọng tâm nói một số lời cảm kích, tạm được. Ký giả lại đặc biệt chú ý tới Triều huy, hỏi: “Xin hỏi là nữ sinh duy nhất trong đội chiến thắng, cô có cảm tưởng đặc biệt nào không?”

Triều Huy theo thói quen hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cười nói: “Không có ạ.”

“Làm sao có thể không có được? Cô là nữ sinh duy nhất tham dự, vinh hạnh đặc biệt như vậy, thế nào cũng phải có chút thụ sủng nhược kinh chứ?” Ký giả không cam lòng khi một chủ đề như vậy mà chỉ vì một câu nói mà bị dập tắt.

Triều Huy lại suy nghĩ trong chốc lát, hỏi: “Vậy anh đối với chuyện phụ nữ sinh con có ý kiến gì không?”

Ký giả sững sốt, nói: “Đó là chuyện rất tự nhiên, không có gì đặc biệt.”

“Cũng giống như chuyện phụ nữ sinh con, tuyển thủ tham gia thi đấu mà chiến thắng, đều là do bản chất năng lực, không có ý nghĩ đặc biệt gì.” Triều Huy bình tĩnh nói.

Ký giả hết chỗ nói hoàn toàn rồi. Sinh viên đại học A vì sao lại làm khó người ta đến vậy?

Phương Di cũng không nói gì. Nếu như đây là sự tỷ cố ý, có thể gọi đây là cá tính, nhưng mà cô căn bản không có ý thức được nói như vậy có cái gì không đúng, đơn thuần là bản tính trời sinh. Trời sinh mà.

Đây chính là chỗ rất đặc biệt của cô, Chu Vệ cười, trời sinh khó trị nha.

“Các con quen biết sao?” mẹ Chu nhìn hai anh em chúng nó vui mừng hiện rõ trên mặt, thử dò xét. Cô bé này, thật đúng là có chút đặc biệt.

Chu Vệ nhìn qua, trong mắt có loại đắc ý nói không nên lời, Phương Di nhìn một chút, nói: “Là một sự tỷ rất tốt.”

Quả đúng là một sự tỷ thật tốt mà, không quản mệt nhọc, nấu đồ ăn rất ngon, chơi game rất khá, lại còn giúp sửa chữa máy vi tính không công. Ban đầu cô còn tưởng rằng là tốc độ internet chỗ anh họ cao, kích động bèn ôm máy vi tính xách tay của mình đi tới đó chiếm lấy dây mạng, kết quả.

Anh họ cười lạnh, hỏi cô có biết máy tính của sự tỷ được cài đặt hay không. Cô dĩ nhiên không hiểu, sự tỷ giải thích cho cô một lúc mà cô nghe cũng chẳng hiểu gì, chỉ biết là cùng một tốc độ internet, máy tính của sự tỷ so với máy cô nhanh gấp ba. Cô vẫn ngu ngốc hỏi nhân hiệu máy tính nào mà lại tốt như vậy. Sự tỷ nghĩ nửa ngày, mới nói bề ngoài là nhân hiệu xx, phụ kiện bên trong đều là tự mình chọn, hơn nữa còn cài một số phần mềm máy tính chuyên nghiệp.

Thật là may, sau đó sự tỷ lại giúp cô làm tăng tốc độ truy cập, nếu không cô thật sự cảm giác mình bị chết một cách không đáng. [hỏi: Chết như thế nào? -- ngu mà chết.]

Chu mẹ mơ hồ cảm thấy có chút không giống với lúc trước. Thằng bé Chu Vệ này, lúc nào cũng nghiêm túc, trong lòng tính toán cái gì cũng sẽ không để cho bà biết, nhưng hôm nay nó hình như có chút cao hứng thì phải. Nhìn nó cùng Phương Di mất đi mây lại, không biết cùng con bé kia làm chuyện xấu gì nữa.

Con trai lớn rồi, mẹ không quản được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sự Lãng Mạn Của Hai Người

Thời điểm chính thức yêu nhau được một tháng, Chu Vệ đã dành cho Triều Huy một sự ngạc nhiên lớn.

Anh sáng sớm đã gửi tin nhắn nói rằng ngày hôm đó anh bận rộn nhiều việc, muốn cô buổi trưa qua trông nom Thọ Thọ.

Triều Huy không nghi ngờ gì anh, giữa trưa tan lớp liền chạy tới, lại không phát hiện tung tích Thọ Thọ đâu. Tìm kiếm khắp nơi, phát hiện trên bát ăn cơm của Thọ Thọ có dán một tờ giấy: “Cuộc sống thật nhàm chán, chúng ta đều cần một chút thử thách. Đồ vật bắt đầu bằng chữ S, đồ vật bắt đầu bằng chữ M.” (*)

Triều Huy ngẩn ngơ... Quả nhiên anh rất là nhàm chán. Nghĩ ngợi một lát rồi chạy đến bên giá sách nhìn nhìn, tìm được một quyển《Luật dân sự đại cương》mở ra, tìm được tờ giấy thứ hai: “Không rời em, mỗi ngày được em ôm, em nằm lên, tôi cảm giác thực hạnh phúc.”

... Anh nói là ngược luyến sao?

Triều Huy không nói gì chiếc gối đầu lên, tìm được tờ giấy thứ ba viết: “Em thích mơ mơ màng màng hương tới tôi, để cho tôi nhìn thấy khuôn mặt chân thực nhất mộng lung nhất của em.”

Chân thật lại mộng lung? Triều Huy suy nghĩ nửa ngày, tìm được tờ giấy thứ tư bên cạnh tấm gương trong phòng tắm: tôi thích tính tình cáu giận một chút của em, có chút buồn bực cũng có chút đáng yêu.”

... Điều khiển từ xa.

Triều Huy ở dưới TV tìm được tờ giấy thứ năm: “Tôi thuộc về bạn bè phương xa, thuộc về tuổi trẻ mộng lung yêu say đắm, cũng thuộc về người yêu thần bí chưa từng gặp mặt, còn em thuộc về ai?”

Thế này làm khó Triều Huy rồi, cô suy nghĩ cẩn thận thật lâu cũng chưa nghĩ ra là cái gì. Phương xa? Tuổi trẻ? Chưa từng gặp mặt... Điện thoại? Internet? Điều không có a... Có cái gì có thể liên lạc khi hai người không thấy mặt? A... Hòm thư. Bạn bè phương xa gửi thư, thiếu niên nhắn gửi thư tình, còn có mặt ngữ tình nhân không thấy mặt... Thật là lạnh nha, Triều Huy run rẩy.

Đi xuống lầu, mở hộp thư ra, lấy ra tờ giấy: “Nhìn bên phải xem.”

Triều Huy không nói gì ngẩng đầu, chậm rãi nhìn sang phía bên phải.

Ở lối vào, Thọ Thọ chậm rãi bước ra, ngồi xuống, nhìn cô, miệng ngậm một nhánh hoa hồng đỏ thắm.

Triều Huy ngây ngốc...

Trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc cô nhận lấy đóa hồng, không rõ nguyên nhân. Thọ Thọ đứng lên, gỡ gỡ chân của cô, đi ra ngoài, thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn cô.

Triều Huy bước theo Thọ Thọ đi ra ngoài, liền thấy Chu Vệ anh Tuấn cầm một chùm bóng bay lớn, chờ cô.

“Anh...” Cô không nói lên lời, không biết là vì quá kinh ngạc hay là vì quá cảm động.

Chu Vệ đi tới, nắm tay cô, nhẹ nhàng hôn lên gò má, nói: “Thực sự cảm ơn em đã cho anh một tháng ngọt ngào như vậy.”

Thì ra là kỉ niệm một tháng yêu nhau nha... Triều Huy mơ mơ màng màng nhớ lại, trái tim đập nhanh cực nhanh cũng giống những quả bóng trong tay lơ lửng bay. Cẩn thận nghĩ lại, vừa rồi những lời gợi ý kia đều biến thành lời ngon tiếng ngọt của anh dành cho cô, đầu cô càng choáng váng.

Choáng váng cả một buổi chiều, Triều Huy đặc biệt làm một cái bánh ga tô siêu lớn làm quà đáp lễ anh.

Chu Vệ rất nể tình ăn hết, nói: “Về sau em chỉ có thể làm bánh gato cho anh.”

“Vì sao?” Cô khó hiểu.

“Đây là vật đính ước của chúng ta, làm sao có thể cho người khác nắm được? Em muốn trèo tường sao?” Anh nói có vẻ rất hợp tình hợp lý.

Triều Huy 囧... Vật đính ước... Cô còn tưởng rằng Thọ Thọ mới là chứ...

Ba tháng yêu nhau.

Triều Huy có tiết cả ngày, tan giờ học đã là hơn chín giờ tối. Chu Vệ đứng trước cửa phòng chờ cô, thấy cô bước ra liền kéo cô đi. Đi tới sân vận động, anh từ bỏ lấy ra một đôi giày trượt băng giúp cô đeo vào, rồi nắm tay cô vòng quanh sân vận động trượt một vòng rồi lại một vòng nữa.

Cô từng nói với anh trước đây hồi còn nhỏ học trượt băng bị ngã gãy chân, mọi người trong nhà không cho cô trượt băng nữa, anh thế nhưng lại nhớ rõ.

Xa xa ánh đèn đường mờ ảo chiếu lại đây, cô say đắm nhìn vào đôi mắt như ánh sao sáng của anh, cùng anh chia sẻ nụ hôn ngọt ngào ấm nóng.

Yêu nhau nửa năm

Hai người đều bận việc, Triều Huy đi thi đấu, mà Chu Vệ vừa bận phải đi công tác, đành bỏ lỡ.

Từ ngoài trường trở về, đã là đêm khuya, Triều Huy không muốn quay về phòng ngủ sợ quấy rầy các bạn, đành tới nhà Chu Vệ trong ánh mắt mờ ám của mấy anh chàng trong đội.

Đang ngủ mơ mơ màng màng, mơ hồ nhận thấy được có người kéo chăn lên, nằm ở bên cạnh.

Cô muốn mở to mắt, một mùi hương quen thuộc bay đến.

“Đừng thức dậy, tiếp tục ngủ đi.” Chu Vệ giọng khàn khàn mang theo nét mõi mệt vang bên tai cô.

Cô cảm thấy không ổn, xoay người muốn đứng lên, lại bị Chu Vệ gắt gao đè xuống không thể nhúc nhích. “Anh đã mệt như vậy, còn có thể làm chuyện gì được?” Anh cam đoan.

Ừm... Cô mơ mơ màng màng ngủ lại... Nhưng vì sao vừa rồi nghe ngữ khí của anh cảm giác lại có chút đáng tiếc vậy...

Hai người ngủ đến lúc trời sáng rõ.

Triều Huy là bị liếm mà tỉnh, cô kéo cái chăn cái trùm lên mặt. Sau đó là một tiếng cười khề, chăn bị giật ra, lại là một trận nháo loạn mộng đẹp đọng vào.

Cô giận: “Chu Vệ, anh có thể lôi con trai anh ra chỗ khác được không?”

Cô cứ tưởng là Thọ Thọ... Chu Vệ lại nhẹ nhàng cười, cúi đầu cho cô một cái hôn ngọt ngào, ý định cùng đoạt không khí.

Dần dần, nụ hôn vui đùa của hai người dần biến chất, càng ngày càng có xu hướng không thể khống chế. Vì sao càng ngày càng nóng vậy... Triều Huy nửa ngủ nửa tỉnh nghĩ... Trên cổ quả thật, có chút khó chịu... Áo ngủ hình như bị nhấc lên, cảm giác lạnh lạnh dọc theo thắt lưng hướng lên trên lan ra, dừng lại... Cô không có mặc nội y, cho nên...

Ồi! Triều Huy nháy mắt tỉnh táo, thấy Chu Vệ ghé vào trên người mình, hoảng sợ, không khống chế tốc độ mạnh nhẹ liền một cước đem Chu Vệ đá xuống giường.

“Anh, anh... Hơi quá đáng rồi.” Cô đỏ mặt, lấp bấp nói xong, luống cuống tay chân đem áo ngủ cài lại.

Tuy rằng bọn họ là người yêu, tuy rằng, tuy rằng bọn họ tình cảm dường như thật sự rất tốt, thực ra phát sinh chuyện như thế này là rất bình thường nhưng mà, nhưng mà... Cô một chút tâm lý chuẩn bị cũng chưa có.

Chu Vệ đứng lên, có chút buồn cười lau mặt, nói: “Anh đi rửa mặt một chút.” Đi được vài bước, quay đầu lại, ôm ngực, vẻ mặt ai oán tha thiết: “Bà xã đại nhân, lần sau cước hạ lưu tình, bằng không ông xã em sớm hay muộn cũng học máu bò mình mất.” Vừa rồi một cước kia, thật sự là không nhẹ...

Một cái gối bay đến.

Triều Huy giận, ai là bà xã của anh? Còn nữa, cái gì mà lần sau?

.....

“Là cái gì vậy?” Chu Vệ tò mò nhìn chiếc hộp nhỏ đặt trên tay mình, hỏi.

“Quà tặng.” Triều Huy bối rối không dám nhìn anh, “Quà tặng nửa năm.”

Chu Vệ không nói gì, thật cẩn thận mở ra, là chiếc Pocket PC loại mới nhất.

“Anh không phải nói máy tính của anh đã cũ rồi sao? Vừa vặn em lại quen một người bán cái này...” Triều Huy khẩn trương giải thích, không muốn để cho anh cảm thấy là mình đã tiêu rất nhiều tiền, “Anh ta còn chiết khấu khá nhiều cho em...”

Chu Vệ vuốt ve món quà trên tay, rũ mắt xuống, có chút xấu hổ nói: “So với cái này, quà tặng anh chuẩn bị có chút thất vọng, hy vọng bà xã sẽ không ghét bỏ.”

“Làm sao em có thể ghét bỏ được? Không đâu không đâu.” Triều Huy vội vàng tỏ thái độ, đã quên phủ nhận cách xưng hô bà xã, cũng đã quên mất người âm hiểm giả dối như Chu Vệ làm sao có thể bởi vì chút đá kích này mà lại suy sụp được.

“Nếu như vậy, mặc vào cho anh xem đi.” Chu Vệ lấy quà của mình ra.

Triều Huy nhất thời có một loại ý nghĩ xúc động muốn tự sát... Cô cũng không thể được thu hồi lời nói vừa rồi? Cô thật ghét, ghét muốn chết nha... Tuy rằng cô rất thích sờ chất lụa tơ tằm rất thoải mái này, tuy rằng màu sắc cũng là màu trắng mà cô thích nhất, nhưng mà... Vải vóc quá ít, rất lộ liễu...

“Không thích cái áo ngủ này sao?” Chu Vệ mặt xụ xuống, hỏi.

Triều Huy nhìn anh, lại nhìn áo ngủ trong tay, nuốt nước miếng: “Không, không có...”

“Vậy đi thay đi, để cho anh xem xem.” Chu Vệ gắt gao nhìn cô.

A... Làm sao có thể! Áo ngủ của cô luôn luôn đều là loại tối bảo thủ, lập tức đổi sang loại hình gợi cảm này... Lại còn muốn giữa ban ngày ban mặt mặc cho anh xem, giết cô đi!

Cảm thấy bản thân trên đầu đã đủ, Chu Vệ mới kéo cô ngồi xuống: “Anh đùa em thôi. Hai ngày trước đi bách hóa mua tất, vừa vặn thấy loại áo ngủ này. Vốn cũng không định mua cái này đâu, nhưng mà xem xét rất nhiều cái, chỉ có cái này là có chất vải mà em thích.”

Quần áo là anh mua, anh thích nói như thế nào thì là như thế ấy, Triều Huy ừm khuất nghĩ.

Chu Vệ còn nói: “Cắt đi về sau đồng ý lại mặc cho anh xem.”

Triều Huy trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, oán hận đem chiếc váy thả lại vào chiếc túi, nhét vào trong tủ quần áo.

Mặc cho anh xem... Có lẽ còn lâu... Cô cũng không dám chắc, bởi vì cô đối với anh càng ngày càng quyến luyến, càng ngày càng đắm say.

Đọc mấy bức thư của Chu ca sao mà thấy nó ngọt ngào đến vậy. ♥_♥

(*) Ta giải thích chút vì sao chị Huy lại giải được bức mật thư thứ nhất nhé:

S: Là chữ cái bắt đầu của từ sách (shu)

M: Là từ bắt đầu của quyển “Luật dân sự đại cương” (mínfǎ tonglùn)

Anh đang đồ chị chơi trò giải ô chữ ấy mà

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Bi Đát Gặp Mặt

Lựa chọn đại học A, dự định ban đầu của Triều Huy rất đơn giản. Mọi người đều nghĩ rằng cô không biết chuyện của cha ruột mình, kỳ thật trước đây đã lâu, thông qua một vài nguồn tin cô biết được cha của mình ở thành phố B, cho nên cô lựa chọn tới thành phố B chính là muốn gặp ông một lần. Rất nhiều lần cô đã tưởng tượng ra tình cảnh khi hai người gặp mặt, nhưng cũng không thể ngờ được lại có thể gặp ông trong hoàn cảnh như vậy.

Chuyện là như thế này, Triều Huy cùng với vị tác giả mai một hồi lâu Chung Mi Nhiễm hẹn nhau ở quán trà sữa ôn lại tình đồng hương. Nói là hẹn nhau, kỳ thật là bạn học Mi Nhiễm làm việc ở một quán trà sữa trong trường, cần phải gia tăng doanh số... Bạn học Mi Nhiễm tính toán như thế này, cô mời Triều Huy uống một cốc trà sữa, Tiểu Huy tự nhiên phải có phúc cùng hưởng mua một cốc cho bạn trai mình là Chu Vệ, mà Chu Vệ yêu ai yêu cả đường lối về phải mời ba bạn cùng phòng của Tiểu Huy, sau đó Chu Vệ sẽ phải đồng ý với Tiểu Huy thỉnh ba vị bạn cùng phòng tới đây... Ha ha...

“Tổng cộng bảy cốc, xin mời trả tiền.” Mi Nhiễm vui tươi hơn hồ nói.

Triều Huy không nói gì nhìn Mi Nhiễm như trẻ con, lấy ví tiền ra... Chuyện này, đồng hương gặp đồng hương, không phải hai mắt nước mắt lung trông sao? Vì sao gặp cô người này liền biến thành đồ tể đói khát thế này?

Có lẽ mọi người còn không biết, Mi Nhiễm của chúng ta bộ dạng trẻ con rất chi là tú sặc khả com(*), nhất là xuất đầu lộ diện ở quán trà sữa này, bị người đùa giỡn bị người dối xử cợt nhả là chuyện thường xuyên xảy ra, mà lúc đó nhân vật chính phẩm chất cao nhã nhóm Bia Đờ Đạn(**) thường xuyên có mặt khắp nơi... Ví dụ như giờ phút này.

(*)Tú sặc khả com: ngấm thôi cũng no

“Chủ quán, hôm nay buôn bán không được tốt lắm nhì, cần chúng tôi giúp đỡ không?” Bia Đờ Đạn giáp nói như thế.

Mi Nhiễm mày liễu dựng thẳng, cô ý lớn tiếng hướng Triều Huy nói: “Bạn học, cậu muốn bảy cốc trà sữa à, xin chờ một chút.”

Triều Huy không nói gì.

Bia Đờ Đạn giáp sừng sốt, không dự đoán vừa khai pháo lại bị xịt như thế này, kè nào mà dám ở trước mặt đại gia hần uống bảy cốc trà sữa? Hần lại rất kiêu ngạo nói: “Tôi muốn mười cốc.”

Mi Nhiễm mắt cũng không thèm ngước lên một cái, nói: “Xin đợi một chút.”

“Đội là có ý gì?” Bia Đờ Đạn ắt bất mẫn.

“Chúng tôi trước hết phải phục vụ bạn học này trước đã, phiền các vị chờ một chút, có thể chứ?” Mi Nhiễm chuyên nghiệp nói. Làm sao nào, cho dù mấy người mua một trăm cốc cũng phải chờ phía sau. Cô vụng trộm liếc đồng sự một cái, để cho cậu ta tay chân chậm chạp một chút, cho bọn họ sốt ruột chết đi! Ai bảo bọn họ như lại phiền vậy, mỗi ngày đều đến ăn đậu hủ của người ta! (đậu hủ: chiếm tiện nghi)

Đợi một hồi lâu, nhóm Bia Đờ Đạn không kiên nhẫn được nữa rốt cục cũng ý thức được bản thân mình đang bị lạnh nhạt...

Vì thế còn có người tiến lên động tay động chân, Mi Nhiễm rất tự nhiên lui vào trong quán, để ông chủ ra ứng phó. Ông chủ cũng rất buồn bực, cái đám người này, bọn họ tưởng mình như hoàng đế chắc, được đăng chân lên đăng đầu, hơi chậm trễ một tí là nhân cơ hội mà làm loạn... Thật sự là phiền càn thêm phiền...

Ông chủ khuyên can mãi, nhóm người kia vẫn không chịu nhân nhượng, Bia Đờ Đạn giáp thậm chí vượt qua quầy, túm lấy Mi Nhiễm, muốn đem cô lôi ra ngoài, một bạn nam sinh làm cùng dừng cầm chạy lên chặn ở đằng trước, lại bị hất đẩy ngã xuống đất, kính mắt đều bị vỡ nát.

“Này!” Triều Huy hô lớn một tiếng, rút di động ra: “Cần tôi báo cảnh sát sao?”

Báo cảnh sát? Một đám người cười ngất nghẻo, ông chủ xầm mặt lại, Mi Nhiễm bối rối.

“Hoan nghênh cô báo cảnh sát.” Bia Đờ Đạn ắt phui phui quần áo, nói: “Thế nhưng trước tiên phải nhắc nhở cô, cục cảnh sát là nhà của chúng tôi, có lẽ cô nên cân nhắc cho kĩ, không giam được tôi, ngày mai sẽ đem nơi này đập phá hết.”

“Anh đây là đe dọa tôi?” Triều Huy bình tĩnh hỏi.

“Phải, tôi đe dọa cô đấy. Cô dám báo cảnh sát, trước tiên tôi đem cô ném vào bệnh viện, thuận tiện đem nơi này đập nát. Dù sao cục cảnh sát là địa bàn của tôi, đi vào đó ở một đêm, cũng chỉ như hưởng thụ đãi ngộ khách sạn 5 sao.”

Triều Huy thân nhiên nhìn bọn họ liếc mắt một cái, chậm rãi ấn dãy số 110, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đưa điện thoại di động áp vào bên tai:

“Alo, cục cảnh sát phải không? Tôi bây giờ đang ở quán trà sữa thuộc khu XX đại học A, có người gây chuyện đánh nhau...”

“Này! Đồ đàn bà thối tha!” [Láo! Chu Vệ ca nghe được bốp cổ người bây giờ] Có người quát lớn một tiếng, Bia Đờ Đạn giáp lẫn Bia Đờ Đạn ắt đều lập tức tỉnh ngộ, nhào về phía này muốn giật lấy di động.

Triều Huy nhanh nhẹn né qua, đem điện thoại di động bỏ vào trong túi áo, nói: “Dù sao các người cũng không để ý chuyện báo cảnh sát, chắc cũng không ngại chờ cảnh sát tới đây.”

Cô ta báo cảnh sát thật ư... Người bình thường không phải đều sẽ nuốt giận sao? Nhóm Bia Đờ Đạn khó có thể tin, lúc này ngược lại là bọn hấn không biết được nên làm cái gì, những lời vừa rồi chẳng qua là đánh lạc hướng...

Một đám người đối mặt nhìn nhau.

“Mẹ nó! Chúng mày chẳng nhẽ sợ một con bé này ư!” Một tên từ nãy vẫn đứng ở phía sau, hung hăng đem một chiếc ghế tựa ném ra ngoài.

Triều Huy nhớ rõ giọng của tên này chính là kẻ vừa rồi nói “Đồ đàn bà thối tha”, phỏng chừng hấn là tên đầu sỏ.

Quả nhiên, sau lời nói của tên này, nhóm Bia Đờ Đạn như lũ ngựa non, tay chân bắt đầu ngứa ngáy.

Đến khi Chu Vệ nhận được điện thoại, vô cùng khiếp sợ, thậm chí còn hoài nghi bản thân mình có vấn đề về thính lực. Anh chưa từng tưởng tượng mình sẽ phải tới cục cảnh sát nộp tiền bảo lãnh cho Triều Huy, thậm chí lý do là gây chuyện đánh nhau...

Cho đến khi anh lo lắng hốt hển chạy tới cục cảnh sát, lại thấy Triều Huy nhàn nhã thành thoi ngồi ở cục cảnh sát nghịch máy tính.

“Em có bị thương gì không?” Ở bên ngoài không thấy có vết thương, không biết có bị nội thương gì đó hay không, anh vẫn không thể bốt lo lắng được.

Tâm

Triều Huy sửa lại mái tóc, lắc đầu, dây buộc tóc không cẩn thận bị rơi mất, cô bây giờ đành để tóc tai bù xù.

“Em cũng nên giải thích nguyên nhân một chút đi chứ.” Chu Vệ chịu không nổi vẻ thản nhiên của cô, trong lòng muốn phát điên! Thử hỏi đám luật sư cả nước, có ai nghĩ tới nhận được điện thoại cầu cứu của bà xã nhà mình, cấp tốc chạy tới cục cảnh sát hội ngộ là loại tình huống này hay không? Cô coi đây là đóng vai thân tượng nữ cường nhân trong kịch sao?

Thứ lỗi cho Triều Huy đang cố gắng thu hết bộ dạng chật vật của mình, không phát hiện lừa gạt của bạn trai, đem sự tình vừa trải qua đơn giản báo cáo một phen.

Chu Vệ nghe xong, một lúc lâu sau hỏi: “Cho nên em tính tố giác bọn họ? Anh đoán là em đã thu thập đầy đủ chứng cứ rồi đúng không?”

“Đó là chuyện đương nhiên.” Triều Huy vẫy vẫy di động. Ngay từ đầu khi cô cảnh cáo bọn họ nói muốn báo cảnh sát, quả thật đã bắt đầu ghi âm, hơn nữa, ít nhiều các chú cảnh sát cũng không hạn chế cô dùng máy tính, cô lại nhờ đó mà lấy được một phần chứng cứ rất có lợi xuống——bên cạnh quán

trà sữa có một ngân hàng, trước cửa ngân hàng có trang bị máy quay, cô cũng vừa mới tải xuống... Hừ, cục cảnh sát là nhà của các người thì thế nào? Cứ đợi mà ngồi nhà giám hưởng thụ đãi ngộ năm sao cao cấp đi nhé. [Sa: Không hổ là bà xã của luật sư]

Chu Vệ cũng thực dứt khoát, trực tiếp đi theo cảnh sát phụ trách giải quyết.

Sau đó, thân phận Chu Vệ từ người nộp tiền bảo lãnh lập tức thăng cấp thành luật sư nguyên cáo...

“Chúng tôi quả thật thu được rất nhiều khiếu nại của quần chúng, nhưng mà vẫn không ai chịu đứng ra tố giác, cũng không có chứng cứ, chúng tôi cũng không tiện xuống tay.” Cảnh sát Vương nhìn về phía Chu Vệ nói, “Anh chị cũng xem như đã lập được đại ân.”

“Nhưng bọn chúng nói cục cảnh sát là nhà của bọn chúng.” Triều Huy thuận miệng nói.

Cô không có ý sâu xa gì, cảnh sát Vương lại sợ run cả người. Hắn còn nhớ rõ khi đuổi tới đại học A, quán trà sữa đã là một đồng lộn xộn, trên mặt mỗi người đều tái mét, chỉ duy nhất có mình cô, một thân khí thế, hai mắt cứng cỏi như bảo, đem một nữ sinh bảo vệ ở sau người không chút sứt mẻ, thâm tàng bất lộ, khiến người ta phải hoảng sợ...

Đợi hơn nửa ngày, cảnh sát rốt cục lập án điều tra, còn Triều Huy dưới ánh mắt hung ác như kẻ thù của nhóm Bìa Đờ Đạn bình tĩnh rời đi.

“Cô cẩn thận đừng để cho bọn tôi gặp lại!” Cái tên đầu sỏ phun ra một câu giận dữ.

Triều Huy quay đầu nhìn hắn, không nói gì...

“Anh đây là đe dọa tôi sao?” Cô lần thứ hai trong ngày hỏi câu này.

Cái tên nam sinh kia nhất thời cứng họng, bây giờ đang ở cục cảnh sát, hắn có ngốc cũng không thể gạt đầu.

Lúc này, có hai người bước vào, một người đàn ông trung niên cùng một vị trẻ tuổi nữa, bọn họ đầu tiên là hỏi một anh cảnh sát vài câu, sau đó hướng hai người nhìn tới.

Nhận thấy có người nhìn mình, Triều Huy vô ý nhìn thoáng qua, sau đó chợt ngẩng người. Chu Vệ ở bên cạnh thấy khó hiểu, cũng theo tầm mắt của cô nhìn đến, bất chợt hiểu rõ.

Mặc dù cô chưa từng cho anh xem qua ảnh chụp của người đàn ông đó, có lẽ bản thân cô cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng gương mặt kia đúng là rất quen thuộc.

Người đàn ông hiển nhiên cũng ngăn người, sau đó liền đi tới, nói: “Tôi là Hoàng Ngọc Bồi, cha của Hoàng Hán Văn, có thể nói chuyện với các vị được không?”

Hoàng Ngọc Bồi... Triều Huy cúi đầu, giật giật, không tự giác nắm chặt lấy tay của Chu Vệ.

“Ngài muốn nói chuyện gì?” Chu Vệ bình tĩnh hỏi. Thật sự là không thể không cảm thán tạo hóa thần kỳ, khuôn mặt này, ánh mắt này...

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Hoàng Ngọc Bồi nhìn con (chính là cái tên đầu sỏ kia), lại nhìn Triều Huy đang cúi đầu không nói gì, “Xin hỏi vị tiểu thư này họ gì?”

Trầm mặc rất lâu, Triều Huy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mắt này, nói: “Tôi họ Trần.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Không Có Nếu Như

“Trần tiểu thư, tôi hy vọng cháu có thể giơ cao đánh kẻ.” Hoàng Ngọc Bồi một hồi lâu phá vỡ vẻ trầm mặc nói:

“Bỉ nhân (*) vô phương dạy con, mong có thể dùng hết sức bồi thường tổn thất cho các vị”

(*) Bỉ nhân: kẻ hèn

Nghe vậy, Triều Huy nhìn ông, cười như không cười.

Hoàng Ngọc Bồi không hiểu chút gì bên lo lắng, cảm thấy thực mỉa mai, không ngờ biểu hiện trên khuôn mặt mình lại dọa người đến vậy. Tiểu tử kia rất

lâu rồi cũng chưa nói chuyện cùng với ông, cho dù xảy ra chuyện gì cũng là tự mình gánh vác, cho nên vừa rồi khi vừa nhận được điện thoại ông mới có thể kích động như vậy —— sợ tiểu tử kia làm ra chuyện gì không thể cứu vãn. Hóa ra... Là vì người trước mắt này...

Ngồi một lát sau, Triều Huy trong đầu cũng suy đi nghĩ lại, nghiền ngẫm rất nhiều chuyện. Cô chậm rãi thở ra một hơi, nhìn thẳng vào Hoàng Ngọc Bồi, trong mắt đã không còn vẻ bối rối: “Các người vốn nên bồi thường hết sức.”

“Ý của tôi là... Các vị cứ việc mờ lì, tôi sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của các vị.” Hoàng Ngọc Bồi nghĩ đến cô chưa hiểu rõ, kiên nhẫn giải thích.

Triều Huy cúi đầu uống một ngụm trà sữa, nói: “Ý của tôi cũng nói rất rõ ràng.”

“Cháu...” Hoàng Ngọc Bồi thật không ngờ thái độ của cô kiên định như vậy, “Không cần vội vã trả lời ta, có thể từ từ suy nghĩ.”

Triều Huy nhẹ nhàng miết chiếc cốc, không nói gì.

“Hoàng tiên sinh, ngài không biết là chính vì thái độ của ngài như vậy mới có thể khiến cho con trai có tính cách như ngày hôm nay sao?” Thấy Triều Huy không muốn nhiều lời, Chu Vệ mờ lì nói.

“Tôi có thái độ gì?” Đối mặt với Chu Vệ, lực nhấn nại của Hoàng Ngọc Bồi hiển nhiên không còn tốt như trước, khẩu khí của ông thậm chí có chút cao giọng.

Chu Vệ không để ý, nói: “Thái độ dung túng.”

“Thái độ của tôi với con trai không cần người ngoài quan tâm, các vị chỉ cần nói các vị muốn bao nhiêu tiền là được rồi.” Triều Huy vẫn không nói gì, cũng không ngừng đầu nhìn ông. Hoàng Ngọc Bồi cảm thấy có chút nóng nảy, hấp tấp.

“Hiển nhiên ngài vẫn chưa hiểu ý tứ của đương sự tôi. Chúng tôi chỉ cần công lý.” Chu Vệ bình tĩnh như trước.

“Công lý, đáng giá mấy đồng?” Hoàng Ngọc Bồi cười nhạt.

“Không đáng giá mấy đồng.” Chu Vệ nở nụ cười, “Nhưng mà, ông có lấy bao nhiêu tiền cũng không đổi được công lý của chúng tôi.”

Thái độ của Chu Vệ có chút thay đổi, Triều Huy yên lặng suy nghĩ, đã từ “Ngài” biến thành “Ông”, hơn nữa, một tiếng cười kia bao hàm bao nhiêu ý lạnh nhạt, lúc này cô thực chán ghét sự tình huống của anh lúc nào có thể bắt được ý tứ trong từng lời nói cử chỉ của cô như vậy.

Hoàng Ngọc Bồi nhìn cô nữ sinh từ đầu tới giờ chỉ cúi đầu uống sữa trà rõ ràng không muốn nói chuyện, về mặt từ đầu đến cuối đều lạnh nhạt không hề có ý thỏa hiệp, sự khó chịu trào dâng trong ngực, buồn bực, ông hỏi: “Con... Chẳng lẽ không thể nể mặt mũi của ta sao...”

Từ con kia, tuy rằng không có nói rõ ràng, nhưng ba người đều hiểu rõ.

Triều Huy rốt cục ngừng đầu nhìn ông, nói: “Xin hỏi mặt mũi ngài, đáng giá bao nhiêu đồng?”

Hoàng Ngọc Bồi nhất thời cứng họng.

Trên đường về, Triều Huy không nói được một lời, tựa vào ghế trên vai Chu Vệ.

Về nhà, cô ngay lập tức chui vào phòng ngủ, Chu Vệ không quấy rầy cô, lại quay về công ty. Anh biết, lúc này người khác cũng không thể giúp được gì, chỉ có thể để cô tự mình suy nghĩ cho rõ ràng.

Tan tầm, khi Chu Vệ về nhà, Triều Huy đã thức dậy, đang nấu cơm.

“Không vui sao?” Anh bước vào, đứng ở sau lưng xem cô xào rau.

“Không vui chuyện gì?” Triều Huy không quay đầu lại, “Em chỉ là cảm thấy thật không biết nói gì... Ông ta là người như vậy, thế mà em còn tranh cãi với mẹ, từ ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này nhập học. Thật là vớ vẩn!”

“Anh hiểu suy nghĩ của em, nhưng anh cũng hiểu được hành động của ông ấy, ai cũng đều không mong muốn con cái của mình chịu ngục tù tai ương.”

“Tội danh gây chuyện đánh nhau cũng sẽ không khiến cậu ta chịu khổ gì to tát, OK?”

Chu Vệ ngừng lại còn nói: “Thế nhưng về ngoài của em và ông ấy quả thật là giống nhau, chắc.” Anh còn dám đứng trước khuôn mặt kia nói những chuyện quá đáng như vậy, nghĩ tới liền tức giận... Cảm giác giống như là đang đối phó với bà xã nhà mình, thực kinh khủng.

“Cũng khó trách mẹ em vừa thấy em lại phiền lòng.” Cô đột nhiên thở dài, “Em vừa mới nhìn ông ấy, cũng không thể nén giận được, thật muốn cho khuôn mặt kia một cái bạt tai.”

Chu Vệ không nói gì... “Nhưng bà xã à, em không được đánh anh đâu đấy.” Cô rất có khuynh hướng bạo lực...

Cô huych cho anh một cái, còn nói: “Thật là không thể tưởng tượng nổi... Cái tên Hoàng Hán Văn kia vậy mà so với em chỉ nhỏ hơn 8 tháng, nói trắng

ra là thời điểm mẹ em bụng đã lớn, mẹ hẳn cũng có tin vui...” Không thể ngờ được, người đàn ông đó thật sự là quá lợi hại!

“Em làm sao mà biết được?” Chu Vệ cảnh giác hỏi, chẳng nhẽ cô lại...

Quả nhiên!

“Vừa rồi em có tìm hiểu một chút, lịch sử của cậu ta còn rất quang vinh.” Triều Huy hoàn toàn không biết bạn trai vô lực, còn rất hưng phấn mà bùng nổ, “Cậu ta thật đúng là một học sinh có vấn đề, thế mà còn trúng tuyển vào đại học A... Nguyên nhân tất nhiên chỉ có thể là dùng tiền lót đường mà lọt vào đây. Aizz... Thối nát.”

Chu Vệ cảnh báo bản thân, hôm nay tâm tình cô không tốt, không cần xúc động không cần xúc động... Nhưng mà, trời mới biết được! Vừa rồi cô nhìn anh đưa ra chứng cứ xác thực thu thập được, thiếu chút nữa anh tức chết mất! Vị cô nương này, ngang nhiên xông vào bên trong hệ thống bảo vệ của ngân hàng người ta trộm đi đoạn băng theo dõi, chuyện chứng cứ này quả thực so với gây chuyện đánh nhau còn nghiêm trọng hơn nhiều... Chứng cứ của cô tất nhiên không thể dùng được, chỉ có thể tới ngân hàng nghiêm túc yêu cầu hỗ trợ. Chuyện này cũng chưa tính là gì, xem lại đoạn ghi hình kia toàn bộ nhóm đồng sự mặt đều biến sắc, anh cũng rất cực hiểu được biểu hiện khi đó của cảnh sát Vương là có ý tứ gì. Lúc trước cô chỉ nói là bản thân có luyện qua một chút võ thuật, anh cũng không có nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là cô biết một vài chiêu thức bảo vệ bản thân mà thôi... Nhưng mà, đoạn ghi hình đã chứng tỏ rất rõ ràng cô là một... cô gái hung dữ như thế nào! Hung dữ, dừng mảnh đến mức chỉ duy nhất một hai chiêu thức liền đem đám người đánh tới mức không thể động đậy... Từ nay về sau, ánh mắt của nhóm đồng sự nhìn về phía anh đều là mâu thuẫn và phức tạp, không thể sai được còn có vẻ cảm thông... Trong nhà có người phụ nữ hung dữ...

“Đâu có khoa trương như vậy!” Triều Huy run rẩy nói, “Em chỉ là đặc biệt đánh vào mà huyết trên tay bọn họ, khiến cho bọn họ trong chốc lát không thể sử dụng được chút sức lực nào mà thôi, anh đừng cho em là cao thủ võ lâm nha?” Đây chỉ là kỹ xảo đánh võ bình thường mà.

“Ma huyết?” Xem đi, thuật ngữ chuyên ngành như vậy mà cũng có thể nói ra được, còn không phải cao thủ võ lâm? Người bình thường đâu có dùng mấy từ đại hiệp khí phách như vậy?

“Nó là như thế này.” Triều Huy cầm lấy cổ tay anh, dùng sức. Chu Vệ nhất thời cảm giác được chỗ khuỷu tay mình run lên, mơ hồ cảm thấy có chút đau đớn, một tí sức lực cũng không dùng được.

Aizz... Cô tùy tiện ấn một cái anh đã không có sức phản kháng, về sau nhất định phải sống dưới uy của cô rồi.

Vì thái độ Triều Huy rất kiên định, hơn nữa nhân chứng vật chứng đầy đủ, những người liên can đến Hoàng Hán Văn bị mẹ pháp luật tóm vào ôm ấp dạy bảo, vì thế trường học cũng phải đưa ra mức xử phạt mang tính giáo dục, cho vài người trong bọn họ lưu ban.

Sau khi mọi chuyện lắng xuống, Triều Huy cùng Hoàng Hán Văn từng có một lần nói chuyện với nhau.

“Phi, không ngờ hai cha con các người lớn lên lại giống nhau như vậy, ngay cả tính cách tuyệt tình đều rất giống.” Hoàng Hán Văn châm chọc nói.

Triều Huy lơ đãng, nói: “Tôi với cậu không có giao tình gì, chẳng qua chiếu theo pháp luật mà có liên quan, không thể nói tới chuyện tuyệt tình.”

“Cô không để tôi sống dễ chịu, tôi cũng không để cô được yên. Thế nào? Cha và con gái nhận nhau tư vị ngọt ngào chứ nhỉ, về sau còn gặp lại, cứ chờ xem” Hoàng Hán Văn buông lời ác độc nói.

Triều Huy mặc kệ... Vì sao người xấu nào cũng đều có thói quen đe dọa người khác vậy?

“Tôi nghĩ tôi phải làm cậu thất vọng rồi.” Cô bình tĩnh nói, “Nếu cậu thật sự mong chờ một màn cha và con gái nhận nhau cảm động lòng người thì tôi rất lấy làm tiếc. Từ đầu tới giờ, tôi mang họ Trần, người trong nhà chưa từng nói cho tôi về chuyện của cha tôi, tôi cũng không nghĩ bản thân mình còn có một người cha. Cậu không cần phải giận chó đánh mèo với tôi, cậu và cha mình ngay từ đầu đã không có quan hệ gì với tôi, về sau cũng không có.”

Nếu cô vẫn là cô của ba năm trước đây, có lẽ Hoàng Hán Văn đã làm cô tổn thương. Chỉ là mọi chuyện trên đời không phải lúc nào cũng giống như trước, trải qua việc bà ngoại bị bệnh nặng, rồi gặp gỡ Chu Vệ, cô trưởng thành lên rất nhiều, cho nên, cô vẫn là Trần Triều Huy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Sóng Gió Tình Triều

Thế gian này liệu có đoạn tình cảm lưu luyến nào lại không phải chịu cảnh chia lìa? Nhất là ở cái quốc gia từ trước tới giờ luôn có truyền thống về chuyện tình yêu đau khổ như Trung Quốc. Bằng chứng ư? Đương nhiên là có, Ngưu Lang Chức Nữ này, Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài này còn có Bạch xà - Hứa Tiên nữa... Đó là còn chưa kể đến những chuyện tình bi kịch khắp đại giang Nam Bắc.

Cho nên, mặc dù hòa hợp như cặp đôi Chu Trần, cũng phải chịu qua thử thách khó khăn, ai lại khiến cho tác giả nhẩn tâm như vậy...

Phuong Di - Người khơi mào cho vụ thảm án lần này hiện có muốn hỏi cũng không kịp, cô đứng là không nên hỏi cái vấn đề chết tiệt ấy.

Vấn đề gì vậy?

—— “Sur ty, sau khi tốt nghiệp chị cùng anh họ vẫn ở lại đây chứ?” Như vậy thì thật tốt nha, cô có thể mỗi ngày đến đây ăn chục com & dùng chục net.

Triều Huy, Chu Vệ nhìn nhau, trầm mặc mấy giây.

Đối với tương lai, bọn họ dường như còn chưa từng thảo luận qua, chứ đừng nói là tư tưởng thống nhất.

Chu Vệ vì muốn thăm dò cô sẽ nói như thế nào đành mở lời trước: “Khi đó anh còn chưa có tốt nghiệp, tất nhiên là muốn ở lại nơi này.”

Triều Huy nghĩ nghĩ, nói: “Em nghĩ, có thể em sẽ về nhà.”

Gia gia và bà ngoại hiện sức khỏe đã không còn được như trước, cô cũng từng đồng ý tốt nghiệp xong sẽ quay về thành phố G, lúc ấy làm sao biết được Chu Vệ sẽ xuất hiện trong cuộc sống của cô? Lần trước cùng bà ngoại nói chuyện điện thoại, cô rõ ràng nhận thấy trong giọng nói của bà ẩn chứa một sự nhớ nhung càng ngày càng sâu đậm.

“Em về nhà, vậy chúng ta phải tính sao?” Chu Vệ nghiêm túc nhìn cô.

Anh nói “Chúng ta” tất nhiên không phải chỉ anh và Phuong Di, mà là ám chỉ anh và cô, Triều Huy hiểu nhưng lại không thể cho anh một câu trả lời thuyết phục.

Ngay từ đầu, cô cũng không nghĩ tới bản thân sẽ thích Chu Vệ, khi ý thức được mình yêu anh thì cũng là lúc cô đã không còn đường mà quay đầu lại. Tình yêu ngọt ngào khiến cô gạt bỏ hết bất an, chỉ đơn thuần cảm thấy được cùng anh bước đi như vậy là tốt rồi. Đang bước trên con đường thênh thang đó, cô làm sao có thể nghĩ đến hôm nay đột nhiên lại phải đối mặt một việc nhìn tưởng như yên ổn, nhưng kì thực sông càng lớn sóng ngầm càng mãnh liệt, không cẩn thận là có thể làm mồi cho cá bất cứ lúc nào.

“Phuong Di, em về trước đi.” Chu Vệ cảm thấy hai người bọn họ cần phải nói chuyện nghiêm túc.

Phuong Di ảo não không thôi, nhưng cũng chỉ có thể lo lắng rồi đi, cái miệng cô không khác gì quạ đen, cái tốt thì không hỏi, lại cố tình hỏi cái này —— nhưng cô làm sao biết được vấn đề này lại là thủy lôi cơ chứ...

“Ở lại đây đi.” Chu Vệ yên lặng nhìn cô, đôi mắt đẹp chưa bao giờ thực sự nghiêm túc đến vậy, “Ở lại giúp đỡ anh.”

Triều Huy hiểu sự khẩn thiết của anh, nhưng lòng cô cũng vô cùng mâu thuẫn không biết nên làm gì bây giờ? Một bên là người yêu, một bên là người nhà, cán cân mất đi điểm cân bằng trong lòng cô đang không ngừng dao động.

“Em, em đã đồng ý với người nhà... Cho nên...” Cô nên nói như thế nào đây, nói cái gì đây? [Sa : Nói em đồng ý chứ còn sao nữa]

“Trước khi nhắc đến chuyện này, em có nghĩ là sẽ ở lại không?” Anh hỏi.

Cô gật gật đầu: “Có.”

“Vậy thì ở lại đi.” Anh ôm cô vào lòng, ở bên tai cô thủ thi: “Ở lại giúp anh, chờ anh tốt nghiệp thạc sĩ rồi chúng ta lập tức kết hôn.”

“Thế còn nhà em thì phải làm sao bây giờ?” Cô cũng không chịu thua kém sà vào lòng anh tìm chút hơi ấm.

“Hàng năm anh sẽ thu xếp thời gian cùng em về nhà, đi máy bay thật ra cũng không xa lắm.”

“Nhưng em phải mở miệng thế nào đây?” Nghĩ đến sự vui mừng mỗi lần cô về nhà, và sự tiếc nuối không thể che dấu mỗi khi cô phải quay lại trường của gia gia và bà ngoại, quả thật khiến cô không thể nào mở miệng.

Chu Vệ khuyên cô: “Con cái lớn khôn sẽ phải bay đi, thân làm cha mẹ tất nhiên sẽ rất buồn, nhưng quen rồi thì sẽ ổn thôi.”

Anh không nói thì không sao, vừa nói đến câu này Triều Huy liền nóng nảy: “Anh nói thật dễ dàng, dù sao người khổ sở cũng không phải là nhà anh.”

“Sao em lại nói như vậy?” Chu Vệ cũng không vui vẻ chút nào, anh không nghĩ cô cũng có lúc tức giận như vậy.

“Còn hỏi em nói cái gì sao?” Cô đem anh đẩy ra xa, “Vì sao nhất định là em ở lại mà không phải là anh đi theo em?”

“Anh còn chưa tốt nghiệp, hơn nữa thành phố G anh lại không quen.” Chu Vệ cố gắng bình tĩnh nói.

“Dù sao nhất định chính là anh không thể theo em trở về rồi.”

Trầm mặc một lát, Chu Vệ hỏi: “Em hiện tại là muốn cãi nhau với anh sao?”

Triều Huy nghiêm mặt, xoay người mở cửa rồi đi, còn suất chút nữa va phải Phương Di đang nghe lén ở ngoài cửa.

Kết quả là, chiến tranh lạnh bắt đầu...

Không biết người khác tức giận sẽ như thế nào, còn Triều Huy càng tức thì chuyện gì cũng đều không tri hoãn, thậm chí tinh thần lại càng thêm tập trung. Tiểu Khê sau một hồi buồn bực quan sát liền kết luận: kết cấu đầu Triều Huy có thể so sánh với máy tính, không muốn để ý tới ai hoặc việc gì là trực tiếp gạt qua một bên, công việc trước mắt một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Chu Vệ bên này cũng không thấy biến động nhỏ gì, vẫn như trước đi học, đi làm, rất bình thường, chỉ không thấy xuất hiện ở dưới kí túc xá nữ nữa mà thôi.

Trong chuyện này hình như chỉ có một mình người bạn nhỏ Phương Di của chúng ta là nóng ruột nóng gan, nhưng cô cũng chỉ có thể sốt ruột, trách mình lực bất tòng tâm. Khuyến anh họ, thì bị nói không phải chuyện của cô, bảo cô ít quan tâm đi. Tới chỗ sư tỷ xin lỗi, thì mới có hai ba câu sư tỷ liền đem câu chuyện kéo đi rất xa, tới khi sư tỷ đi rồi mới phát hiện lời cô muốn nói một câu cũng chưa đề cập đến.

Đúng lúc này, Hoàng Ngọc Bồi lại tìm đến hẹn gặp Triều Huy ở quán cà phê ngoài trường.

Triều Huy tuổi còn trẻ, chưa từng trải qua đoạn ân oán tình cừu của cha mẹ ngày trước, cũng chưa làm cha mẹ bao giờ, ở góc độ nào mà nói đều không thể lý giải lý do của Hoàng Ngọc Bồi, cho nên toàn bộ thời gian gặp mặt cô đều im thin thít.

Hoàng Ngọc Bồi nói đến quá khứ của ông và Trần Hải Viện, trong lời nói mơ hồ có chút hoài niệm. Hai người là thanh mai trúc mã, hơn nữa cùng đến thành phố B làm nghiên cứu sinh, cũng đang được cất nhắc vị trí ở đó. Nhưng sau khi kết hôn, những vụn vặt của cuộc sống đã từng chút từng chút phá vỡ lý tưởng của cả hai người, chuyện củi gạo mắm muối linh tinh khiến cho bọn họ không ngừng cãi vã. Cuối cùng hai người ly hôn, ông lúc ấy hoàn toàn không biết Trần Hải Viện đã mang thai, mãi rất nhiều năm sau mới biết được sự tồn tại của Triều Huy, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân, vẫn chưa từng đến gặp mặt cô...

Triều Huy để mặc ông chìm vào trong kí ức của mình mà không vạch trần lời nói dối của ông. Thật ra cũng không phải là ông ta nói dối, chỉ là phải đi quãng thời gian sai trái, chỉ để lại một mặt tốt đẹp. Cô sớm đã biết, Hoàng Ngọc Bồi cùng mẹ cô không hoàn toàn yên ổn mà ly hôn, sự thật là mẹ muốn về nhà công tác, nhưng ông không chịu, hai người hai lý tưởng khác nhau, vừa vặn ông lọt vào mắt xanh của con gái một vị quan lớn, không ngừng hướng về phía ông mà phát tín hiệu yêu đương, cuối cùng vẫn là ông lựa chọn phản bội cuộc hôn nhân của mình. Về phía Trần Hải Viện sau khi biết được việc này liền lập tức đem cô con gái của vị quan lớn kia ra si nhục một phen, sau đó chủ động ly hôn, yêu cầu đơn vị triệu hồi về thành phố G...

Cho dù ông ta có giải thích thế nào thì với cô vẫn là không thể chấp nhận được, còn khiến cô cảm thấy cuộc sống ở nơi nào mà chẳng giống nhau? Nhưng tức cười là cô và Chu Vệ hiện tại chẳng phải cũng đang gặp phải vấn đề tương tự hay sao. Chẳng lẽ mỗi cặp yêu nhau đều có những vấn đề nan giải nào đó? Hay là, từ lúc nhận lời yêu anh, cô đã nghĩ đến, nhưng lại sợ đáp án cuối cùng, cho nên cô mới trốn tránh không nghĩ tới chuyện này. Có lẽ, trong tiềm thức, cô đã mặc định khi đối mặt với sự lựa chọn như thế này, những người yêu nhau đều sớm hay muộn cũng phải chia tay.

Hoàng Ngọc Bồi mời cô đến công ty ông thực tập, để có thể chiếu cố cho cô.

Mặc dù biết công ty của ông là một công ty game rất danh tiếng, nhưng cô vẫn từ chối, bởi vì cô còn phải thi đấu ACM, không thu xếp được thời gian.

Trước khi đi, Hoàng Ngọc Bồi còn nói: “Mẹ Hán Văn bà ấy muốn gặp con, khi nào rảnh mọi người hãy gặp mặt nhau một lần.”

“Chuyện đó nói sau.” Cô khéo léo từ chối.

“Con...” Ông do dự một chút, hỏi: “Con không thể gọi ta một tiếng ba sao?”

Cô nhìn ông kì quái, hỏi: “Tôi gọi hay không gọi, có ý nghĩa gì sao?”

Triều Huy không phải là trẻ con, cô chẳng đơn thuần mà tin tưởng rằng Hoàng Ngọc Bồi sẽ hoàn toàn tình nguyện, muốn bù lại hai mươi năm thiếu thốn tình cha cho cô, biết rõ sự tồn tại của cô nhưng chưa một lần xuất hiện, rồi đột nhiên lại ân cần sẵn đón nói không phải thẹn với lòng mình thì chắc hẳn phải có ý đồ gì đó. Cô bèn gọi điện cho Lý Mộ Thần, nói rõ chuyện này.

“Anh sẽ tới đó, đến rồi nói sau.” Lý Mộ Thần cũng hiểu được sự tình không chỉ đơn giản như vậy, nhất là trong hoàn cảnh Triều Huy đang kiên trì chống án của Hoàng Hán Văn, Hoàng phu nhân tự nhiên còn hữu hảo như vậy, thật sự rất kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cuối cùng cũng tỏ thái độ

Cuối tuần, Chu Vệ nhận được điện thoại của chú Lương: “Chu Vệ, đã lâu không chơi cờ với con, ngày mai tới đây chú cháu ta luận bàn mấy ván.”

Chu Vệ xem ra không có cách nào từ chối được nên đành gật đầu đồng ý, kế hoạch xem xét một số văn kiện ban đầu coi như tạm thời gác lại.

Vì thế, cả nhà Chu gia rùng rần kéo đến Lương gia làm khách, Phương Di tất nhiên cũng đi theo. Không ngờ Phương Di rốt cục lại được may mắn diện kiến dung nhan thực sự của bà chị Lương Thụ Di mà đi cả thường xuyên nhắc tới.

Về thân thế của Lương Thụ Di thì có thể nói là con gái kế thừa sự nghiệp của cha, mà chung quy lại có thể miêu tả nàng ta bằng mấy chữ sau: kỳ nữ có tiếng, muốn tài có tài, muốn sắc có sắc, muốn gia thế có gia thế, muốn bản lĩnh có bản lĩnh, quả thực là mười phần toàn năng không có cái gì mà không tinh thông, có thể ví như một viên kim cương quý giá... Khụ khụ, nhưng dù cho có lợi hại thế nào thì nàng ta vẫn chỉ là giống như một viên kim cương, mà không phải kim cương... Ai cũng biết, con gái cho dù bên ngoài có mạnh mẽ đến đâu thì bên trong cũng đều có nhược điểm trí mạng, mà nhược điểm của người con gái họ Lương này lại chính là anh chàng Chu Vệ. Haizz chuyện này thật quá là hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình, vì một người mà nàng ta phải hạ mình, dùng hết mọi mưu kế, vậy mà cái tên Chu Vệ kia vẫn cứ đứng vững với nàng ta. Hai nhà đều đã có ý tứ từ trước, chỉ tiếc nhân vật chính là Chu Vệ cho dù thế nào vẫn không bày tỏ thái độ, khiến cho tâm tư bọn họ hết lần này đến lần khác bập bềnh như sóng nước.

“Gần đây chú đã nghiên cứu khá lâu, tuyệt đối phải cho cháu thua một trận”, lão Lương không chút che giấu sự đắc ý của bản thân, dường như đã bỏ ra khá nhiều công sức.

Chu Vệ tay cầm quân đen, chăm chú nhìn bàn cờ trước mặt nói: “Cháu đây cần phải nâng cao tinh thần cảnh giác mới được.”

Lão Lương cười, trong lòng còn một chút tư vị khác. Đưa nhỏ họ Chu này bộ dạng thật sự tuấn tú, cũng khó trách con gái nhà mình đối với cậu ta si mê không thay đổi, sống chết quẫn quít lấy ta bắt ta mời bằng được Chu gia tới đây. Không phải ta khoe khoang gì, nhưng con gái ta quả thực rất xứng với Chu Vệ, ai nhìn cũng đều nói chúng vô cùng đẹp đôi, thế mà thằng nhóc này thế nào lại... Nghe nói cũng vì chuyện này mà quan hệ giữa lão Chu và con trai càng ngày càng lạnh nhạt... Aizzz, đáng thương thay tấm lòng của các bậc làm cha làm mẹ trên đời này, ta cũng chỉ là vì bảo bối của mình thôi.

“Chu Vệ, anh không thể nhường ba em một chút sao? Lần nào cũng đều là anh thắng, anh có ý gì vậy?” Lương Thụ Di ngồi một bên nói.

Lão Lương cười mắng: “Nhóc con này, nói bậy bạ gì thế?”

Lương Thụ Di bắt mắt nói: “Con là vì ba nên nói vài câu, không phải nói lung tung.”

“Chú Lương là một cao thủ.” Chu Vệ nói ngay cả mặt cũng không ngẩng lên: “Tôi nhường cũng chính là không tôn trọng chú, đây là phẩm chất của những kỳ thủ.”

Lương Thụ Di nghe thấy trong giọng nói của Chu Vệ có ý phê bình nên tự nhiên im bất.

Các lão nhân ở đây trong lòng không tránh khỏi cùng thở dài, lại nữa rồi...

Không ngoài dự liệu, Chu Vệ toàn thắng, lão Lương chỉ biết nắm tay khâm phục.

“Chơi cờ cháu là cao thủ, nhưng so chiêu thì cháu vẫn chưa chắc bằng đâu.” Lão Lương vỗ vỗ bả vai Chu Vệ, “Lão Chu công phu một đời, tiếc là không có người nối nghiệp.” Chu ba đến bây giờ vẫn còn giận con trai về chuyện không chịu đăng ký vào học viện quân sự, mà lại nhất quyết đi học cái nghề luật sư chẳng có chút tiền đồ gì kia.

Chu ba hút thuốc không nói gì, còn Chu Vệ cười cười nói: “Cháu không nối nghiệp được, chẳng phải còn có con cháu sao?”

“Đến lúc đó ai dạy nó? Lại để ông già ấy phải xuất mã sao?” Chu mẹ trừng mắt liếc.

Chu Vệ thuận miệng nói: “Vợ con dạy không được sao?”

Mọi người ngẩn ngơ, rồi lập tức tỉnh ngộ, Lương Thụ Di lại cực kỳ vui vẻ, hiếm thấy nha, cây vạn tuế cuối cùng cũng nở hoa rồi sao? Cái đấy gọi là có công mài sắt có ngày nên kim... Không không không, phải nói là, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, lịch sử chẳng phải từ xưa đến nay vẫn vậy sao, Chu Vệ chỉ là một người phạm tục làm sao có thể thoát được?

“Nói như vậy, đưa nhỏ sẽ nhất định kế thừa sự nghiệp võ thuật của ba em.” Cô thẹn thùng mở to mắt nhìn anh liếc một cái.

Chu Vệ lập tức trầm mặc xuống... Anh có nói gì đó khiến cho người ta hiểu lầm à? Quả thật không có.

“Anh chưa nói đó là em.” Anh không biết trên đời này còn có người nào có thể tự kỷ như cô nàng này không nữa, anh đã sớm tỏ thái độ là anh và cô trăm phần trăm không có khả năng, vì sao cô còn khư khư giữ cái ý niệm đó trong đầu vậy?

Lương Thụ Di sững sờ: “Không phải em thì là ai?” Anh ta vừa rồi rõ ràng nói, để cho vợ mình dạy võ thuật cho con cơ mà, người kia không phải cô thì là ai?

Chu Vệ về mặt kỳ quái, hỏi lại: “Cả thế giới chỉ có một mình em là nữ biết võ thuật thôi sao?”

Lương Thụ Di nhất thời không nói được gì.

Cha mẹ hai bên lại thở dài lần nữa, hóa ra... Bọn họ lại thất vọng rồi... Thực tế lại lần nữa chứng minh, thân thể Chu Vệ tuy rằng nơi nơi đều có điểm yếu, nhưng tinh thần lại là tường đồng vách sắt.

Phương Di lên kế sát Chu Vệ nói: “Sư tỷ bây giờ còn chiến tranh lạnh với anh cơ mà, chưa gì anh đã nghĩ đến tương lai xa xôi? Sức tưởng tượng của anh thật phong phú nha, còn không nhanh cầu xin tha thứ, bằng không anh tự mình sinh con đi?”

Chu Vệ thân nhiên nhìn cô em họ đằng sau mình liếc mắt một cái, nói: “Anh làm việc luôn luôn theo kế hoạch, không dựa vào tưởng tượng.”

Anh không tin, người mà anh đã đeo đuổi đến cùng, giống con vịt đã nấu chín ấy còn có thể vì một chút bất đồng này mà có thể bay mất. Tính cách của Triệu Huy anh là người nắm rõ nhất, cô phớt lờ, anh liền quần quýt lấy, cô ngang ngạnh, anh sẽ mềm dẻo, xem cô chống đỡ như thế nào.

Phương Di bị ánh mắt hung dữ chột lóe lên của Chu Vệ dọa cho sợ chết khiếp, yên yên lặng lặng trốn đến phạm vi an toàn, lại yên yên lặng lặng mà đồng tình với Tiểu Huy sư tỷ... Đắc tội với ba ba? Khóc khóc là xong. Đắc tội với momy? Tung chiêu làm nũng liền OK. Đắc tội với chú di? Giả bộ đáng thương liền pass. Nhưng mà, đắc tội với anh họ... Từ trước đến nay, cô chưa từng thoát khỏi tay anh lần nào, biện pháp an toàn duy nhất chính là —— đứng có mà bèn nấn đi tầu chọc anh.

Ở Lương gia không khí sau khi ăn xong có phần rất quái lạ, Chu Vệ theo cha mẹ về nhà.

“Vất vả lắm mới về nhà được một chuyến, mà con còn nhìn di động cả ngày, bộ con bận rộn lắm sao?” Chu mẹ mắt híp nói.

Hôm nay vẫn chưa có tin nhắn hay cú điện thoại nào... Chu Vệ yên lặng cắt di động, giả bộ chăm chú nghe giáo huấn.

“Cái thằng nhỏ này, vì sao lại nói năng như vậy, con cũng không thèm cho chú Lương chút mặt mũi nào.” Chu mẹ trong lòng tức giận, Chu Vệ nói như vậy quả thật quá đáng, về sau còn mặt mũi nào mà sang nhà người ta nữa.

Chu Vệ vô tình nói: “Cùng lắm thì về sau không tới nữa.”

“Con muốn làm phản sao, càng lớn càng hồ đồ có phải hay không? Nói như thế chẳng phải quá ư vô trách nhiệm sao, nhà chú Lương với nhà chúng ta là quan hệ gì hả, có thể nói không đi là sẽ không đi sao?” Chu mẹ càng nói càng giận, càng mắng càng hăng.

“Nhà chúng ta với nhà họ là quan hệ gì? Đòi trước chúng ta thiếu bọn họ mấy mạng người, hay là đòi này thiếu bọn họ mấy ngàn mấy triệu? Ba mẹ kiên quyết muốn ép con cưới Lương Thụ Di là điều không thể.” Chu Vệ quật cường hỏi, không phải chỉ một đáp án không thể, anh không muốn những ngày sau này còn vì những người không quan trọng mà hao tổn tâm trí, lại càng không muốn sau này những người thân của mình bị thương tổn.

Chu mẹ nhất thời không nói nên lời.

Trầm mặc hồi lâu, Chu ba mới mở miệng nói: “Chú Lương trước kia đã cứu ba một mạng.” Ông không phải không biết con trai mình có bao nhiêu phản cảm với chuyện này, nhưng mà lão Lương không màng mặt mũi đến tận cửa nhà, ông phải cự tuyệt như thế nào mới được đây? Hơn nữa ông cảm thấy đứa nhỏ Thụ Di kia rất có khí chất, ở quân bộ cũng rất nổi tiếng, rất được lòng ông.

Một lúc lâu sau, Chu Vệ nói: “Phụ trái từ thường (*), con không có ý kiến, coi như Chu Vệ con thiếu Lương gia bọn họ một cái nhân tình, về sau sẽ dùng mạng báo đáp, nhưng mà muốn con lấy thân báo đáp, đó là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.” [Sa:Chu ca ngẫu chưa]

*Phụ trái từ thường: Cha có nợ thì con phải trả

Anh nhìn cha mẹ, nghiêm túc nói: “Đây là lần cuối cùng con nói chuyện này, về sau con không muốn nghe bất cứ lời nào liên quan đến chuyện này nữa. Khó khăn lắm mới có được một chuyến về nhà, cũng không để cho con được nghỉ ngơi, vậy còn về làm gì nữa?”

Chu mẹ nhìn bóng dáng con, than ngắn thở dài, cùng bạn già nói: “Xem ra chuyện này không thể đùa được, anh nên đi thuyết phục chú Lương quay đầu lại thôi.” Giao tình dù sao thì cũng vẫn là người ngoài, không thể vì chuyện của người ngoài mà cha con trở mặt.

Chu ba nửa ngày mới mở miệng nói: “Cũng chỉ có thể như vậy.” Năm đó kiên quyết muốn con sửa lại nguyện vọng, quan hệ cha con vốn đã sức mẻ không ít, nếu lại ép nó quá, chỉ sợ về sau đến tình cha con cũng không còn mất.

“Ồ ô...” Một bên Phương Di đột nhiên khóc rất thê thảm.

“Con bị sao vậy? Có chỗ nào khó chịu sao?” Chu mẹ lo lắng kéo cô lại hỏi.

“Ồ ô...” Phương Di khóc nói, “Di cả, con rất sợ hai người ép anh họ... Như vậy, hai người cũng giống như những bậc cha mẹ có ý xấu trên tivi phá hỏng nhân duyên của nam nữ nhân vật chính, nhân tâm chia rẽ uyên ương... Ô ô... Chú di con không muốn như vậy đâu...”

Hai vợ chồng họ hoàn toàn không biết phải nói gì... Bọn nhỏ bây giờ sao mà khó nói chuyện đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bắt Buộc Làm Hòa (1)

Triều Huy gần đây có chút phiền muộn...

Hoàng Ngọc Bồi kia vẫn không ngừng điện thoại, hết lần này đến lần khác nói muốn cô tới công ty của ông ta thực tập, không chỉ thế, phu nhân ông ta cũng liên tục xuất hiện ở đại học A cùng cô hai người chơi trò mèo vờn chuột. Ai là chuột——tất nhiên là Triều Huy, còn con mèo kia là người mà cô chẳng bao giờ muốn thấy mặt? Cô thật hy vọng mình có thể như chú chuột Jerry trong bộ phim hoạt hình Tom và Jerry, tùy ý đem con mèo kia ra đùa bỡn, đương nhiên, cô chẳng qua cũng chỉ là tùy tiện mơ mộng hảo huyền mà thôi.

Nhưng đây cũng chỉ là một phần nguyên nhân làm cô phiền lòng, không phải không có cách giải quyết; không muốn nghe điện thoại thì tắt máy là được, không muốn gặp người không ưa thì bất quá đi trốn là ổn. Điều quan trọng nhất với cô bây giờ là Chu Vệ vẫn không chịu gọi điện thoại đến... khiến lòng cô có chút khó chịu, cũng có chút mất mát.

“Ai nha nha... Một ngày không gặp tựa như cách ba thu, nhiều ngày nay đều không được diện kiến, Hoàng Thượng người xem, nô tì phải làm sao với chữ khổ trong lòng đây a?” Tiểu Khê ôm ngực khoa trương nói với Đông Yển.

Đông Yển cố nhịn ý định muốn tránh xa nàng ta một cái mà xúc động, hỏi: “Một chữ khổ không đủ, vậy nàng muốn mấy cái mới đủ đây, ái phi?”

“Ồ! Nô tì muốn ít nhất phải ba cái a, nô tì không chiếm được sủng hạnh của Hoàng Thượng, trong lòng rất đau khổ a... Hoàng Thượng~~~~” Tiểu Khê xông lên ôm lấy Đông Yển xoay qua xoay lại.

Tĩnh Tĩnh liếc nhìn qua. Thiệt là hết chỗ nói rồi... Đành nhắm mắt làm ngơ.

Triều Huy khóe miệng run run, cô đương nhiên biết người các cô nàng đang ám chỉ là cô... Mà các cô ấy nói cũng đúng! Tuy rằng không khoa trương đến mức “Một ngày không thấy, như cách ba thu”, nhưng quả thật cô có chút nhớ nhung Chu Vệ, nhưng cô cũng có chính kiến của riêng mình, không thể dễ dàng buông xuôi được.

Nhớ tới ngày đó, Lý Mộ Thần về sau nghe kể lại, cười nhạt, nói: “Người như cậu ta, em nói chia tay là chia tay thật không thấy luyến tiếc gì sao.”

Triều Huy buồn bực lắm... Cô cũng đâu có nói gì đến việc chia tay, chỉ chiến tranh lạnh thôi mà.

“Còn không có chia tay?” Lý Mộ Thần nhún mày, “Chia tay đi chia tay đi, nhị ca sẽ giới thiệu cho em một cậu thanh niên tốt hơn, so với tên nhóc họ Chu kia còn cao hơn gấp trăm lần.”

Triều Huy càng thêm buồn bực... Không phải cổ nhân đã từng nói “Thà rằng dỡ đi một tòa miếu, còn hơn hủy một cuộc hôn nhân” sao? Tuy rằng cô và Chu Vệ còn chưa có kết hôn, nhưng anh cũng không cần phải thể hiện bộ mặt gian ác như vậy chứ?

Aizz... Thật là tự dưng đi chiến tranh lạnh với người ta, chẳng lẽ không thể làm như chưa từng có chuyện gì mà làm hòa với cô sao? Di động của anh để làm gì mà không thêm liên lạc với cô lấy một lần... “Dìng, bạn có tin nhắn”...

——“Sư tỷ, em là Phương Di. Buổi chiều lớp bọn em có một hoạt động, cần mượn Thọ Thọ một chút. Không biết tỷ có thể cho em mượn Thọ Thọ lên sân khấu biểu diễn không? Em cam đoan là sẽ không có bạo lực hay ngược đãi gì em nó đâu.”

Kỳ quái, mượn Thọ Thọ vì sao lại hỏi cô? Triều Huy nhăn lại: “Có thể”. Thọ Thọ rất thích chỗ đông người, bình thường ở nhà cũng chỉ có một mình cô độc, ra ngoài đi dạo cũng tốt.

——“Cảm ơn sư tỷ, bây giờ tỷ có rảnh không?”

——“Có, làm sao vậy?”

——“Có thể giúp em đem Thọ Thọ đưa tới chỗ XXX được không, anh họ không ở nhà, mà em lại không có chìa khóa.”

... .. Đang chiến tranh lạnh mà mình còn có thể đến nhà của đối phương? Triều Huy nhìn con số trong thang máy không ngừng tăng lên mà tự hỏi trong lòng.

Thang máy mở ra, cô nắm chặt chìa khóa trong tay, đi ra khỏi thang máy.

Phía trước một đôi vợ chồng đi tới, cô vô tình nhìn thoáng qua, cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng không nghĩ ra là đã từng gặp ở nơi nào. Cô lại liếc mắt một cái, phát hiện đối phương cũng vừa hay nhìn qua, cảm thấy có chút thất lễ, đành ngượng ngùng hướng về phía bọn họ gật đầu, sau đó nghiêng người lướt qua.

Bên này chỉ có hai hộ gia đình, vậy mà đến giờ cô vẫn chưa bao giờ gặp qua hai người này, không biết họ có phải là vợ chồng không nữa. Vậy là cô lại tò mò quay lại liếc một cái, không ngờ ánh mắt bọn họ cũng đang mở to nhìn về phía cô, khiến cô không khỏi mơ hồ có phải bản thân mình hoa mắt hay

không, đúng lúc đó cửa thang máy lại đóng lại.

Sao bọn họ thấy mình lại kinh ngạc giống như thấy người ngoài hành tinh vậy? Mà có thể là nhìn lầm thôi. Cô mở cửa, mang Thọ Thọ theo.

Thang máy vừa vận xuống lầu một, mở ra, cô một lần nữa lại sững sốt, không phải chứ sao vẫn là hai vợ chồng kia, bọn họ không phải đã đi xuống rồi sao? Cô nhìn họ cười cười, kỳ quái nghĩ, chẳng lẽ thang máy xảy ra vấn đề?

Thọ Thọ nhìn thấy họ dường như rất hưng phấn, vui mừng hướng về phía hai người sửa vài tiếng.

“Thọ Thọ, ngoan, không được sửa.” Cô trấn an Thọ Thọ, đem nó kéo sang một bên, ngưỡng ngừng quay sang xin lỗi hai người về mặt đang vô cùng sững sốt kia: “Thật ngại quá ạ, nó thật ra không có ác ý.”

Vị phu nhân kia lấy lại tinh thần trước, mỉm cười nói: “Ah, cái này chúng tôi biết.”

Thấy bà nói như vậy, Triều Huy mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người sờ sờ cổ Thọ Thọ, giáo huấn nó: “Hôm nay vì sao con lại không ngoan ngoãn như vậy, làm đi và chú phải sợ hãi...”

Hai vợ chồng kia đẩy qua đẩy lại một chút rồi vị phu nhân kia lại hỏi: “Đây là chó của cháu sao? Là giống gì vậy?”

“Dạ...” Thọ Thọ coi như là của cô đi? Cô gật đầu, “Cháu nhớ hình như là giống chó Saint-Bernard ạ.”

“Chú chó lớn như vậy, nuôi nó chắc cháu vất vả lắm nhỉ? Nhất là với mấy cô gái độc thân như cháu, cháu còn chưa kết hôn đúng không?” Vị phu nhân kia lại nói.

Triều Huy đỏ mặt cười cười, nói: “Con chó này thật ra không phải một mình cháu nuôi, nhưng mà nuôi nó quả thật không phiền lắm đâu ạ, nếu bác cảm thấy hứng thú, có thể tới bệnh viện thú cưng để được tư vấn tốt nhất.”

Đến dưới lầu, Triều Huy cùng hai vợ chồng kia tạm biệt nhau, rồi lại chào hỏi bác bảo vệ chung cư: “Bác Tổng, cháu đi trước.”

Lão Tổng gật đầu, cười nói: “Mang con đi tản bộ hả? Hôm nay không phải đi học sao?”

“Có vẻ như thế ạ.” Triều Huy vẫy vẫy tay, lên xe đạp, ra hiệu cho Thọ Thọ đứng lên chạy.

“Aizz, vợ chồng son thật là hạnh phúc a.” Lão Tổng cảm thán.

Hai vợ chồng kia ở bên cạnh nghe thấy, đều dờ người ra.

“Lão Chu, sao em lại thấy có chút choáng váng vậy?” Vị phu nhân kia cầm lấy tay vị tiền sinh nhà mình, hoảng hốt nói.

Người đàn ông diu phu nhân nhà mình nói: “Đừng nói là em, anh cũng có một chút đây nè.”

Thật làm cho người ta chết khiếp mà... Thật là coi thường tâm lòng bọn họ luôn quan tâm lo lắng cho “cuộc sống độc thân” của con mình mà, không ngờ lại có lúc để bọn họ phát hiện ra cái chuyện đáng sợ này... Không biết thằng bé đã gạt bọn họ qua lại với cô gái kia bao lâu?

Đạp xe, mang theo Thọ Thọ, Triều Huy rất nhanh đã tới được chỗ Phương Di nói. Thọ Thọ chiến tích huy hoàng, lần này cũng không ngoại lệ, dựa vào thân hình cao lớn dũng mãnh này, cộng thêm bộ lông vàng lông lánh cùng với vẻ mặt thơ ngây, nó rất nhanh đã chiếm được phần lớn trái tim nữ sinh.

“Thật sự là ‘Chủ nào chó nấy’ a, ngay cả thú cưng cũng ưu tú như vậy, nhân phẩm của anh họ còn phải xét lại a ~~~” Phương Di cảm thán, nhớ ngày đó cô cũng như những cô gái khác đều phải khốn đốn trước sự quyến rũ vô đối của Thọ Thọ á nha.

Triều Huy 囧... Thọ Thọ chẳng phải phần lớn đều là do cô chăm sóc sao? Cái này mà nói ra thì... Thôi cô cũng không tiện giải thích.

“Đúng rồi, sư tỷ, hoạt động lần này lớp chúng em lấy chủ đề là ‘Người đẹp và chó’.” Phương Di cười tủm tỉm nói.

Người đẹp và chó, người đẹp... Tim cô thích một cái, không phải là anh đấy chứ...

“Ah, tới đây.” Phương Di hưng phấn mà vẫy tay, “Tình Tình sư tỷ, bên này bên này.”

Thì ra là Tình Tình nhà các cô... Triều Huy thở phào nhẹ nhõm, sau lại tự hỏi, vì sao cô phải sợ? Cũng không phải cô làm điều gì sai...

Tình Tình nhẹ nhàng bước tới, thân nhiên nhìn lướt qua đám nữ sinh đang vô cùng sùng ái Thọ Thọ, nói: “Tiểu Huy, chú chó này tên là gì?”

“Chu Thọ Thọ*.” Triều Huy buồn bực trả lời, tại sao trước kia lại không nghĩ tới để Thọ Thọ mang họ của mình chứ... Nhưng mà dù sao Trần Thọ Thọ nghe cứ kì quái thế nào ấy.

“Thân Gầy Gầy*?” Tình Tình hỏi.

“Không phải.”

“Công Thụ Thụ*?” Tiểu Khê hỏi.

“... Không phải.”

“Cầm Thú Thú*?” Đông Yến hỏi.

“... .. Không phải, là thợ trong tù sống lâu...” Triều Huy vô lực trả lời. Xem các cô đều nói là cái gì a...

Chú Thích:

* Ba chữ Thọ, Gậy, Thụ, Thú trong tiếng Trung đều phát âm là [shòu]

Còn ba chữ Chu phát âm là [zhōu], Thân là [shēn], Công là [gōng], Cầm là [shòu], ba chữ này tuy phát âm khác nhau nhưng khi nghe rất dễ nhầm.

Xi poi:

Chap sau có chiến tranh giữa các vì sao nhé các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Bắt Buộc Làm Hòa (2)

Người chó đã đến đông đủ, hoạt động cũng được bắt đầu. Triều Huy tuy rằng không phải mỹ nữ, vẫn không ngăn được nhiệt tình của Phuong Di, vui vẻ bị kéo đi.

Trong lúc đó, Phuong Di cũng không phải chú tâm lắm, liên tục nhìn lên di động, còn vài lần lén lút gọi điện thoại.

“Bắt được kẻ trộm rồi nhé.” Tinh Tinh ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào cô bé, “Mật báo cho ai vậy cưng?”

Phuong Di nhất thời như tiểu bạch thỏ bị hù dọa: “Không có, không có... Là di em gọi điện, không tin các tỷ xem đi.” Trời ạ, Tinh Tinh sư tỷ thật sự là rất khó đối phó, ô ô... Thật may là vừa rồi quả đúng là di cả gọi điện, bằng không cô sẽ khó mà sống sót [1], nhưng cũng thật là kì quái nha, tự nhiên đi cả lại hỏi cô hiện tại đang ở chỗ nào trong trường, để làm gì vậy nhỉ?

Hoạt động tiến vào giai đoạn hoàn thiện, đang lúc các bạn học của Phuong Di tuy vất vả nhưng cả tập thể lớn ai ai cũng sung sướng vì sắp thu được thành quả, thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lương Thụ Di bất ngờ tìm tới cửa, không biết chị ấy làm sao mà biết được.

“Chị Lương, sao chị lại tới đây?” Phuong Di như gặp kẻ địch, vụng trộm đánh tín hiệu cấp báo cho người nào đó ở bên cạnh.

“Chị chỉ đến xem thôi, hoạt động của các em có vẻ rất thú vị.” Lương Thụ Di nhìn kỹ một lượt, ánh mắt dừng lại chỗ Thọ Thọ cao to đang chơi đùa trên người Tinh Tinh, “Kia có phải là chó của nhà anh Chu Vệ không?”

Phuong Di kiên trì gật gật đầu.

Lương Thụ Di hừ một tiếng, đi đến trước mặt Tinh Tinh, từ trên cao nhìn xuống nói: “Tôi là Lương Thụ Di.”

Tinh Tinh nhìn thấy ánh mắt kiệt ngạo của người xa lạ kia, vừa nhìn Phuong Di kinh hồn bạt vía bên cạnh, lại nhìn Triều Huy cũng đang khó hiểu như mình, đứng lên, không chút kiêu ngạo rất đúng mực nói: “Xin chào, mình là Tô Tinh.”

Hai đại mỹ nữ khí thế ngất trời mỗi người một phía hai mắt nhìn nhau, trong ánh mắt mơ hồ có thể thấy được sát khí khiến người ta phải run rẩy. Mấy người rầu rĩ bên cạnh đều nhất tề lui xa chín mươi dặm, tránh việc không cẩn thận bị điện cao thế giật chết người.

“Bộ dạng mặt mũi cũng không đến nỗi nào, nhưng cử chỉ lại quá lăng ló, khiến cho người khác chịu không nổi.” Lương Thụ Di đánh giá xong.

Người kiêu ngạo như Tinh Tinh, tất nhiên không thể nào chịu được sự chế nhạo như vậy, mà nhất là lại phải chịu loại chế nhạo của kẻ lai lịch không rõ ràng này, cô nén cơn thịnh nộ, cười nói: “Còn hơn người có chút nhân tính muốn lăng ló mà cũng không lăng ló nổi.”

Phuong Di nhất thời sùng bái vô cùng, Tinh Tinh sư tỷ, tỷ quả thật là rất sắc bén! Chỉ cần một câu là đã hạ gục được đối thủ... Lương Thụ Di tuy diện

mạo xinh đẹp, nhưng tính tình lại khá nóng nảy!

“Cô!” Bị nói đúng chỗ đau lòng, Lương Thụ Di nhất thời thẹn quá hóa giận. Bình thường, nếu là những người khác nói như vậy, Lương Thụ Di có thể sẽ không chấp nhất, nhưng hôm nay cô nghe nói bác và dì Chu muốn tới thăm Chu Vệ, vừa vặn ba cô cũng có chuyện tới đại học A, nên cô mới đi theo tới đây, không ngờ vừa vào trường đã nghe nói Chu Vệ cùng bạn gái đã làm không ít chuyện xấu... Hơn nữa, cô gái kia, bộ dạng còn như vậy, như vậy... Lực lượng ngang nhau... Cô đương nhiên biết chính mình tính tình cũng có điểm chưa tốt, rất nhiều người cũng đã nhắc nhở, nhưng lời này lại từ miệng cô gái đứng trước mặt nói ra, khiến cô vô cùng tức giận.

“Lương tử—” đây là tiếng gọi hoảng hốt của Phương Di.

“Lương Thụ Di!” Đây đích thị là tiếng quát của Chu Vệ vừa nghe tin đã vội vã chạy đến.

“Thụ Di—” đây là tiếng kêu sợ hãi của mấy vị phụ huynh theo đuôi Chu Vệ mà tới.

“Lương tiểu thư, tay chân không có mắt, cẩn thận kéo dãn thương người khác.” Triều Huy gắt gao giữ chặt lấy Lương Thụ Di thiếu chút nữa là đã vung tay đến trên mặt Tinh Tinh, dùng ánh mắt ý bảo Tinh Tinh lùi ra xa một chút. Không hiểu tại sao dạo gần đây cô hình như luôn gặp phải mấy người hề một chút là dễ dàng kích động, hờ chút là động tay động chân? Chẳng lẽ gần đây vũ khúc tinh (sao vũ khúc) có biến động khác thường?

“Không phải việc của cô, tránh ra!” Lương Thụ Di hung hăng trừng mắt với Triều Huy, bỏ tay cô ra. Cô chính là nuốt không nổi khẩu khí này, cho dù có Chu Vệ đến đây, ba cô đến đây, hay thiên vương Lão Từ đến đây cũng không được.

Vừa thấy Chu Vệ hớn hển chạy tới, Tinh Tinh đã lập tức hiểu ra, Lương Thụ Di kia đích thị là ăn phải dấm chua sai người (ghen nhâm), cô cười lạnh, không quên kích động: “Cô mới là người ngoài cuộc ấy, cô mới là người từ nhỏ đến lớn làm trò chia rẽ thù hận.”

Lương Thụ Di mặt nháy mắt đã tái xanh, vừa tiến về phía Tinh Tinh vừa hung hăng vung tay lên. Tinh Tinh đã đề phòng trước, rất nhanh vọt sang một bên, cùng Phương Di nhún hạ ngồi ngất ngốc một bên vừa cắn hạt dưa thưởng thức vừa làm ra vẻ mình vô can NG—cũng không thể trách cô vô tình vô nghĩa, thật sự là cô đạo hạnh quá nhỏ bé, nên càng giúp càng rách việc.

Lương Thụ Di không thể nghĩ tới một cô gái thoát nhìn có vẻ gầy còm nhỏ bé thế mà có thể đối phó với mình, mấy cái đại chiêu vừa vung xuống dưới chẳng những không thoát khỏi cô, còn bị cô kiềm chế, rõ ràng đã muốn hung hăng lúm lấy cô, vậy mà thoát cái cô lại không biết sử dụng chiêu gì mà hóa giải được, thật kỳ lạ. Lương Thụ Di khề cần mồi, nắm ngón tay dùng một chút lực, xoay trụ của cánh tay cô, ý đồ muốn chế ngự cô.

Đầu vai truyền đến một cơn đau khiến Triều Huy nhận thấy được chiêu nguy hiểm tiếp theo, bất giác hai chân trụ vững, tay trái chụp ra sau, bắt được cánh tay của Lương Thụ Di.

Không xong rồi! Lương Thụ Di vừa mới động thủ, cả người đã bị ném mạnh xuống đất...

Triều Huy lập tức lui vài bước, xoa bả vai mình, há miệng thở dốc. Suýt chút nữa thì bị trật khớp, thật là nguy hiểm a.

Lương Thụ Di ôm hận đứng lên, vẫn còn muốn tiếp tục phân cao thấp, Thọ Thọ lại dừng mảnh phốc một cái, hướng về phía cô nàng vừa sủa vừa cắn, làm cho cô không kịp ngăn cản. (Phong Vũ: Thọ Thọ vô địch cầu sự ta tới đây)

Chu Vệ chạy tới, vội vàng giật Thọ Thọ, kêu nó dừng lại, nhưng Thọ Thọ vẫn hướng về phía Lương Thụ Di hung hăng sủa to, sủa đến mức lão Lương cũng phải lo lắng.

“Không có việc gì chứ?” Chu Vệ lo lắng nhìn về phía Triều Huy, “Tay em...”

“Không có việc gì.” Triều Huy không nhìn hấn cử động cánh tay. Ah... Cô rốt cuộc cũng hiểu ra ý của Tinh Tinh lúc nói câu đó, tất cả việc này cũng chỉ vì nam nhân họa thủy a...

Chu Vệ biết cô buồn bực, chỉ có thể yên lặng ai oán, ban đầu kế hoạch của hấn chính là hy vọng có thể thông qua Phương Di làm cho cha mẹ và cô gặp mặt, nào ngờ lại làm ra một Trình Giảo Kim [2] là Lương Thụ Di này... Dẹp yên chuyện của cô trước rồi tính tiếp, trước mắt phải làm sao giải quyết cái tên Trình Giảo Kim này đi đã, bằng không tiếng sủa của Thọ Thọ nhất định sẽ kéo bảo vệ tới.

“Chú Lương, chú mang Thụ Di về đi, cháu không muốn truy cứu chuyện này đâu ạ.” Chu Vệ nhìn nửa ngày, nói.

Lão Lương im lặng, không thể không thừa nhận con gái mình thật sự có phần hơi quá quắt, mặt khác ông cũng biết chuyện hôn sự là không thể miễn cưỡng.

Nhưng Lương Thụ Di kia lại nhất quyết không chịu, Chu Vệ rõ ràng từ đầu tới cuối không những không liếc con mắt nhìn cô lấy một cái, mà nửa con mắt cũng không có! “Chu Vệ, chó của anh cắn em, việc này anh phải tính thế nào đây?”

“Là em vô lễ trước đấy chứ, nó bảo vệ chủ có gì là không đúng?” Chu Vệ lạnh lùng liếc cô.

Bảo vệ chủ? Lương Thụ Di trong lòng không biết là bị ai hay là giận dữ.

“Chu Vệ, em thích anh đã nhiều năm như vậy, không biết em có gì không xứng với anh, vì sao anh vẫn không chịu chấp nhận em?”

“Chuyện tình cảm vốn dĩ không thể miễn cưỡng.” Chu Vệ áy náy nhìn cô, sau đó lại quay đầu nhìn người ở phía sau nói: “Em có thể làm cho Thọ Thọ ngậm miệng được hay không, bảo vệ sẽ kéo tới đây mất.”

Chuyện này liên quan gì tới mình chứ? Triều Huy trầm nghĩ, liền kéo dây xích lôi Thọ Thọ ra: “Thọ Thọ, lại đây.”

Thọ Thọ lập tức rất nghe lời ngoan ngoãn ngồi xổm bên chân cô, một chút cũng nhìn không ra bộ dạng hung hăng như vừa rồi.

Này... Lão Lương và con gái ngơ ngác nhìn Triều Huy, nhất là Lương Thụ Di đứng ngây ngốc như trời chồng. Bạn gái của Chu Vệ không phải là cái cô tên Tô Tĩnh kia sao... Nhưng vì sao con chó lại nghe lời cô gái kia?... Công phu... Chẳng lẽ... Không phải chứ... Trời ơi, mắt chó của anh mù rồi sao?

“Thực xin lỗi.” Chu Vệ cúi đầu nhìn người đang đùa với Thọ Thọ nhẹ nhàng nói.

Triều Huy ngẩng đầu, hỏi: “Xin lỗi tôi làm gì, người hoảng sợ cũng không phải là tôi, anh nên xin lỗi Tĩnh Tĩnh mới đúng...” Kỳ cục người thiếu chút nữa là bị đánh, dù là ai cũng đều không vui...

“Tôi không sao, miễn.” Tĩnh Tĩnh đứng lúc làm ra vẻ cô là một khán giả trung thực số một, một chút cũng không muốn đề cập đến tình tiết kịch tình vừa rồi.

“Tha thứ cho anh đi? Đừng lạnh nhạt với anh nữa, anh thật không chịu được nữa rồi.” Chu Vệ năn nỉ nói.

Triều Huy cúi đầu nói: “Chẳng lẽ có mình anh khó chịu sao? Nhưng nếu vấn đề vẫn chưa giải quyết được, em nhất quyết sẽ không gặp mặt anh.”

Nói xong cô muốn lập tức rời đi, Chu Vệ tự nhiên cản lại, đứng lúc giữ chặt lấy cô, nhưng Triều Huy vừa động thân một cước đá vào phía sau đầu gối của anh, làm chân anh khụy xuống: “Em chưa nói tha thứ cho anh.”

Mọi người đều ngây ngẩn cả người...

Chu Vệ chỉ có thể ai oán nhìn hình tượng của mình sụp đổ, làm không tốt về sau chắc sẽ phải mang cái danh sợ vợ...

“Dì cả, chú...” Phương Di không đúng lúc kêu to một tiếng.

Dì, chú? Triều Huy cả kinh, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía sau là cặp vợ chồng vừa mới gặp mặt, bỗng nhiên tỉnh ngộ, cuối cùng cô cũng biết vì sao bọn họ lại nhìn quen mắt đến như vậy...

“Ba, mẹ.” Chu Vệ lôi kéo Triều Huy còn đang ngây ngốc đi đến trước mặt cha mẹ, vui vẻ nói: “Đây là Triều Huy, bạn gái con, là con dâu tương lai của ba mẹ.” [Sa: Ầm! sét đánh lần một]

... Triều Huy hoàn toàn giác ngộ... Cô nói không tha thứ cho anh, không ngờ anh lại dùng đến ám chiêu, ép buộc trúng thưởng... ..

Chú Thích

[1] Chỗ này nguyên gốc là tráng niên sớm thế (英年早逝), nghĩa đen có nghĩa là chết lúc đầu xanh, chết trẻ.

[2] Trình Giảo Kim (程咬金) (589-665) tự Tri Tiết, là một công thần khai quốc nhà Đường. Trình Giảo Kim là bạn thân của Tần Thúc Bảo từ thuở nhỏ. Khi ra trận ông sử dụng rìu làm vũ khí. Khi đánh nhau, 3 búa đầu thì rất mạnh nhưng đến búa thứ 4 thì không được như vậy nữa. Ông tham gia khôi nghĩa ở Ngõa Cương và làm vua ở đó 3 năm. Khi Lý Mật lên làm vua một thời gian thì ông không phục nên cùng với Tần Thúc Bảo, La Thành sang Lạc Dương cùng Vương Thế Sung và Đan Hùng Tín (vốn là tướng cũ của Ngõa Cương đã bỏ đi trước đó). Từ Mậu Công sau khi hàng Đường đã giả dạng sang Lạc Dương chiêu hàng 3 người, Giảo Kim và Thúc Bảo theo về còn La Thành thì đang bệnh nên không đi được bắt đắ phải hàng Vương Thế Sung. Ông theo Lý Thế Dân đánh dẹp các phản vương khác. Khi về triều được phong làm chức Tổng binh. Thái tử Lý Kiến Thành và Tề Vương Lý Nguyên Cát thông gian với Trương Phi, Doãn Phi rồi vu oan cho Tần Vương Lý Thế Dân. Cao Tổ nổi giận giam Lý Thế Dân vào ngục và đuổi các tướng thủ hạ của ông về quê (trừ Tần Thúc Bảo vì ông có ơn cứu mạng cả nhà Đường Cao Tổ) trong đó có Trình Giảo Kim. Hậu Hán Vương Lưu Hắc Thát tán công ải Từ Kim. Cao Tổ cho đi mời các tướng cũ về và thả Thế Dân ra. Dân chỉ huy Giảo Kim cùng Thúc Bảo và Uất Trì Cung dẹp được giặc. Về triều, Kim được phong là Lỗ Quốc Công. Ảnh của ông được đặt trong Lăng Yên các. Trong các tiểu thuyết ngôn tình thì khi một nhân vật được gọi là Trình Giảo Kim thì ý chỉ đó là kẻ phá đám.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Con dâu dù xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng?[1]

Cứ tưởng Chu ba cả đời chinh chiến, đại địch trước mặt cũng không bao giờ biến sắc, vậy mà hôm nay ông lại bị đánh bại hoàn toàn.

Trong căn phòng nhỏ của Chu Vệ, vợ chồng lão Chu gượng gạo ngồi đó, Triều Huy bối rối cúi đầu đứng bên cạnh, Chu Vệ về mặt lại rất thỏa mãn sau khi thực hiện được gian kế, còn Phương Di đơn thuần chỉ là người đến xem chuyện hay.

Năm người năm tâm tư khác nhau, trầm mặc hồi lâu, Chu ba mới vỗ tay của bạn già liên tục thúc giục, háng giọng nói: “Cháu gái, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Triều Huy rất cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Chu Vệ, nói: “Cám ơn chú ạ.”

“Gọi chú làm gì, quá phiền toái, cứ gọi là ba đi.” Chu Vệ vừa thuận miệng nói đã khiến cho bốn vị thánh giả phải một phen chấn động. [Sa: Ầm! Sét đánh lần hai, tóc tai dựng đứng mặt mũi đen xì]

Chu Vệ ôm cái chân bị đá đau, nhìn về phía người động thủ, anh cực kỳ vô tội mả. Sao lại đá anh, anh có nói sai gì đâu, dù sao về sau cũng gọi như vậy, cần gì phải sửa tới sửa lui?

Chu ba không thèm chú ý đôi vợ chồng son đang liếc mắt đưa tình với nhau, khụ khụ nói: “Cháu thoát nhìn chắc vẫn còn nhỏ tuổi, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dạ 21 ạ.” Triều Huy nhỏ giọng trả lời... Hiện tại có phải là đang gặp mặt phụ huynh hay là thủ tục tra hộ khẩu vậy nè trời? Toát cả mồ hôi! Cô cũng đã từng nghĩ tới việc đến gặp mặt cha mẹ Chu Vệ, nhưng tuyệt đối không phải cục diện hốt hoảng và luống cuống như bây giờ...

“Sang năm tốt nghiệp là có thể kết hôn.” Chu Vệ bồi thêm một câu, lại lần nữa khiến cho bốn vị thánh giả chấn động. [Ầm! Sét đánh lần ba tan tành xác pháo không lết nổi dậy với anh]

Anh nhanh như vậy vội vã kết hôn sao! Triều Huy nội tâm đang ở thiên nhân giao chiến (bối rối, mâu thuẫn) —— Có nên đập thêm cho anh một cước nữa hay không? Nên hay không?

“Con đã quyết định như vậy rồi sao?” Chu ba nhìn con trai, nghiêm túc hỏi.

Chu Vệ nhìn phụ thân, nói: “Đúng vậy ạ.”

Chu ba hai mắt chớp chớp, nhớ lại mấy năm trước, thằng bé cũng từng dùng ánh mắt và ngữ khí như vậy kiên định lựa chọn trường học cùng chuyên ngành cho mình.

“Con thật là, gia đình người ta đã đồng ý chưa?” Chu mẹ hỏi một câu.

Triều Huy nhất thời cảm động đến rơi nước mắt, di à, di nói câu ấy thật sự là quá đúng! Anh nói kết hôn, vậy đã cầu hôn chưa? Em đồng ý rồi sao? Người nhà của em đồng ý rồi sao?

Chu Vệ lại nở nụ cười: “Mẹ, mẹ không tin tưởng con trai mẹ sao?”

Chu mẹ bị khuôn mặt vô cùng sáng lạn của anh khiến cho hoàn toàn không biết phải nói gì... Không phải là vấn đề bà có tin tưởng hay không, nó không thấy là tiêu cô nương người ta mặt càng ngày càng trắng bệch sao...

“Ba, mẹ, hai người ngồi đây trước đã ạ, con và Triều Huy có chút việc muốn thương lượng.” Chu Vệ nói xong, kéo Triều Huy đi tới phòng ngủ.

Trầm mặc trong chốc lát, Chu mẹ sâu kín nói: “Chúng ta cũng không phải cổ hủ, cũng sẽ không cứng rắn muốn ép thằng bé cưới khuê nữ Lương gia, nhưng chuyện hôn nhân đại sự như thế nào nhất nhất phải nói cho hai vợ chồng già bọn ta biết chứ”.

“Cho nên biểu ca thường nói chỉ riêng những kinh nghiệm số một của anh ấy nói ra là đã có thể viết thành sách.”

Chu mẹ nửa ngày sau mới nói: “Sao vẫn chưa thấy hai đứa nó ra nhì... A, cô bé này không phải là người ngày đó các con xem trên tivi chứ?” Thảo nào, lại tích cực như vậy.

“Thoạt nhìn cũng là đứa nhỏ tính tình rất tốt.” Chu ba nói.

“Không phải tốt đâu mà, mà là rất tốt.” Phương Di tiếp tục tán dương, “Con cho tới bây giờ chưa từng thấy sư tỷ nổi giận, lần nào nhờ giúp đỡ, chị ấy cũng đều giúp con hết mình, máy tính chơi rất giỏi, đồ ăn cũng làm cũng rất ngon...”

“Cho nên bây giờ con mới không thích ăn đồ ăn di làm!” Chu mẹ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Phương Di ngẩn ngơ, lập tức kêu khóc om sòm: “Đại nhân, tiểu nhân oan uổng ạ~~~~~”

Trong phòng, là một khung cảnh khác.

Cách một cánh cửa phòng, dây thần kinh đang căng thẳng của Triều Huy cuối cùng cũng được thả lỏng, cơ thể cùng tâm tình đột nhiên mềm xuống, nước mắt liền ào ào tuôn rơi.

Chu Vệ vốn dĩ nghĩ rằng cô sẽ hung hăng tiến lại đây, cho anh thấy rõ chính mình có bao nhiêu cái xương sườn, không ngờ được cô sẽ òa khóc, lập tức hoảng hốt, nâng khuôn mặt của cô lên, hỏi: “Sao em lại khóc? Con đâu có xấu dù sao cũng phải gấp ba mẹ chồng.”

“Em không xấu”.

Cô gạt tay anh, dùng sức gạt nước mắt, hỏi:

“Anh chuyện này thật tùy tiện? Không chỉ làm cho em không thể không làm hòa với anh, lại có thể khiến cho ba mẹ anh gặp mặt em, còn để cho người khác đối với anh hết hy vọng, một mũi tên trúng ba con chim (nhất tiễn tam điều). Anh... Quá đáng lắm! Có biết em cũng sẽ sợ hãi hay không? Sợ bản thân mình làm không tốt, sợ bản thân không thể khiến ba mẹ anh vui lòng? Anh có biết hay không?”

“Anh biết.” Anh đau lòng mà ôm cô vào lòng, nói: “Nhưng anh thực hy vọng em theo anh gặp mặt ba mẹ. Em tốt như vậy, họ làm sao mà không thích em được? Hơn nữa, về sau người chung sống với em là anh, chứ không phải là ba mẹ, cho dù ba mẹ không hiểu em, nhưng nể mặt anh, bọn họ cũng sẽ không làm khó em.”

Triều Huy rúc thật sâu vào trong lòng anh, khóc như mưa, tựa như đem những khổ sở tích tụ mấy ngày không gặp anh ra khóc cho hết.

“Anh thật quá đáng, toàn dùng mấy trò xấu hại chết người ta, về sau anh lấy ra đối phó em, em biết phải làm sao bây giờ?” Cô khóc thút thít hỏi.

Chu Vệ nhẹ nhàng cười, ngực phập phồng dao động theo khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của cô, anh nói: “Triều Huy, tâm tư anh dành cho em còn chưa đủ hay sao?”

“Anh nói vậy là có ý gì?” Cô không hiểu.

“Em cho là Thọ Thọ thật sự là do anh nhạt về? Liệu có ai lại may mắn có thể nhạt được một chú chó Saint-Bernard thuần chủng như vậy?” Anh nhắc nhở cô.

Cô ngẩng đầu lên, không thể tin được hỏi: “Nếu không phải thì...”

“Là do anh đặc biệt nhờ một người bạn mua đến tặng cho em. Bằng không, anh đâu phải lấy cớ để em mỗi ngày tự động đến nhà anh?” Nhớ tới kia quãng ngày náo loạn đó, Chu Vệ nhìn không được bật cười.

“Anh biết rõ là em sợ chó, còn đối với em như vậy.” Triều Huy xấu hổ ảo não đẩy anh.

Chu Vệ nhân tiện nằm luôn ở trên giường, hai tay gối lên sau đầu, đắc ý nói: “Chỉ là anh đã xả đã thất thốn [2] thôi. Rất rõ ràng nếu anh lấy lòng em chẳng phải em sẽ cảnh giác, nghi ngờ sao? Và lại, bây giờ em còn sợ chó nữa không?”

Đúng là không sợ ... Triều Huy yên lặng nghĩ, nằm xuống bên cạnh anh: “Cám ơn anh...”

Cô chưa từng có suy nghĩ sâu xa về mọi chuyện mà Chu Vệ đã làm cho cô, cẩn thận suy nghĩ lại một lượt, nhận ra rất nhiều khía cạnh trước kia chưa từng phát hiện.

Chu Vệ nghiêng người, kề sát cô, ngón tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, dịu dàng nói: “Em khóc anh rất đau lòng.”

“Đều là anh do chọc em chứ em đâu có thích khóc.” Cô oán giận nói.

Chu Vệ đem cô kéo đến bên mình, nói: “Anh với em về nhà, cầu xin gia gia bà ngoại, để cho bọn họ đem em gả cho anh, cho nên chúng ta không cần giận dỗi nữa, được không?”

“Vâng...” Triều Huy thiếu chút nữa lại khóc, gắt gao ôm lấy anh. Anh thật là nghiêm túc nghĩ tới mỗi một bước của bọn họ về sau, mà cô lại cái gì cũng không vì anh mà làm, chỉ biết tức giận với anh...

“Tiểu ngu ngốc.” Anh dỗ cô, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói.

Tiểu ngu ngốc chính là tiểu ngu ngốc, vĩnh viễn không hiểu được mình là bảo bối, anh có thể có được cô, là vô cùng may mắn.

Phòng ngoài.

Chu mẹ tuần tra một lượt phòng khách, phòng bếp, thư phòng... Thiếu chút nữa phá hỏng không khí!

Bà nghiêm cái mặt đen xì chỉ vào quần áo ngoài ban công, chỉ chỉ chỉ, run run hỏi: “Đây là cái gì?”

Phương Di nhìn thoáng qua, khó hiểu: “Quần áo ạ.”

Bà đương nhiên biết đây là quần áo! Liếc mắt một cái là đã nhìn ra! Vấn đề là, một cái thằng thanh niên độc thân trên ban công làm sao có thể có nhiều quần áo của con gái đến vậy, bà sẽ không ngốc đến mức cho rằng mình con trai mình có sở thích khác thường.

Vừa rồi nhìn đến tủ giày bên trong có mấy đôi giày của con gái, bà có thể cho rằng bạn gái đến nhà chơi, có mấy đôi giày con gái cũng không gì đáng

trách. Nhìn đến trong thư phòng có rất nhiều sách vở cùng tạp chí chữ viết văn phong không phải của con nhà mình, bà cũng có thể cho rằng là bạn gái đến nhà học tập, hoặc là em họ ra khỏi phòng bỏ quên lại. Nhưng là... quần áo này... Thoạt nhìn không phải đồ của Phương Di hay mặc, số lượng còn không phải một bộ nữa...

“Anh họ con đem người ta ăn mất rồi sao?” Chu mẹ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Được lắm, nếu không phải hôm nay không cẩn thận bị hai lão già bọn ta phát hiện, không biết nó còn gạt bọn ta như gạt con nít đến bao giờ? Cái thằng bất hiếu này!

Phương Di không ngờ được đi cả nhà mình luôn cẩn trọng lại có thể nói ra lời kích thích như vậy, bất giác ngẩn ngơ: “Không có ạ?”

Anh họ thoạt nhìn không phải là người nhanh nhẹn như vậy, mà sự tỷ có vẻ cũng không phải là người tùy tiện như thế... Nhưng mà, nhớ tới có một ngày cô tìm sự tỷ hỗ trợ đánh quái khi gõ cửa phòng ngủ, sự tỷ nửa ngày mới đi ra, mặt đỏ hồng, môi sưng đỏ, quần áo có chút rối loạn, mà anh họ dường như cũng rất thỏa mãn... Cô bỗng nhiên không dám khẳng định như vậy...

Chu mẹ vẻ mặt bỗng nhiên trở nên bi thương: “Con gái nhà người ta mới mấy tuổi đầu, nó làm sao lại có thể đã xuống tay độc ác rồi chứ?”

Phương Di ngẩn ngơ, ra tay độc ác... Di cả, di chẳng có tình thương của người mẹ gì cả? Sao lại trách móc con mình như vậy.

Chu ba cũng ngẩn ngơ, ra tay độc ác... Bà xã, năm đó em theo anh, lúc ấy em cũng không lớn hơn là mấy mà...

Chú thích

[1] Câu này nguyên gốc là (丑媳妇总得见公婆) theo như Baidu nói thì câu này có ý là không có thể giấu được việc gì, nhất định là có một ngày cũng bị lộ ra tương đương với câu cây kim trong bọc cũng có ngày lộ ra. Câu thành ngữ cận đại này bắt nguồn từ Thanh – Lý Bảo Gia trong《quan trảng hiện hình ký》

[2] đã xà đã thất thốn: đánh rần đánh vào đốt thứ bảy, thất thốn tức là phần cổ dưới đầu bảy tấc, là chỗ trí mạng của rần. Đánh vào đó ắt sẽ giết được rần.. Câu này ngụ ý là đánh vào chỗ hiểm

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hóa Ra Em Cũng Sẽ Kích Động

Làm lành xong vợ chồng son nhanh chóng khôi phục sự nhiệt tình trước kia, khiến cho mọi người nhìn thấy lại nảy ra cái ý xấu xa là kỳ thật tách ra cũng không có gì là không tốt, bởi vì nhìn cái đôi tình nhân ngọt ngào ấm áp kia thật sự là rất rất chướng mắt...

Triều Huy đem chuyện Hoàng Ngọc Bồi quấy rầy nói với Chu Vệ: “Anh thấy có kỳ quái không? Nhị ca nói với em không cần để ý tới ông ta, còn bảo em đổi số điện thoại nữa.”

Chu Vệ bỗng nhiên nhớ tới một chút tin tức có liên quan tới công ty của Hoàng Ngọc Bồi, nói: “Nghe nói công ty bọn họ gần đây mở rộng một dự án, cần rất nhiều nhân tài IT.”

Triều Huy im lặng...

“Ý của anh là ông ta muốn lôi kéo nhân tài, không tiếc vận dụng nhân lực vật lực tài lực cùng tinh lực khiến cho em tin tưởng người cha như ông ta cũng có tấm lòng của một người cha?” Cũng quá là khoa trương đi... Cho dù cô có thật sự tới giúp ông ta, phí mà cô thu cũng sẽ không có cái giá thân tình.

“Em chỉ là vấn đề cầu thôi, mục tiêu thật sự của ông ta đại khái là QM.” QM ở thành phố B tương đối nổi danh, rất nhiều công ty lớn đều muốn mời chào anh ấy, đáng tiếc anh ta rất có cá tính, khiến cho N người đều như giẫm phải đinh...

Thành công về sau, có phải sẽ có một màn “Qua cầu rút ván” hay không, nói cái gì mà —— Thật ngại quá, ta không nên quấy rầy cuộc sống của con và mẹ con? Triều Huy đồng ý với Chu Vệ, đem toàn bộ nội dung nói chuyện trên điện thoại của Hoàng Ngọc Bồi chuyển sang di động Chu Vệ, chuyển cho chuyên gia xử lý.

Chu Vệ hỏi cô số điện thoại của Lý Mộ Thần, Triều Huy hỏi anh muốn làm gì, không phải anh với nhị ca luôn không thể nói chuyện với nhau sao?

“Hắc, dù sao cũng phải lấy lòng anh vợ đúng hay không?” Chu Vệ nhìn cô nháy mắt mấy cái, “Ba mẹ nói muốn hẹn gặp anh ấy.”

Thông gia gặp mặt...?

Triều Huy cảm giác mặt mình lập tức trở nên nóng quá nóng quá.

Chuyện gặp mặt cứ giao cho Chu Vệ làm, Triều Huy không suy nghĩ gì nhiều, tiếp tục làm một sinh viên bình thường.

Từ sau trận đấu ACM, số ngày rảnh rỗi của cô cũng không có nhiều. QM không biết dùng phương pháp gì kéo một cái hạng mục từ bên ngoài về cho bọn họ làm, mỹ danh thì viết là tôi luyện kỹ thuật, thực chất là đem bọn họ ra làm lao động chất lượng cao với giá rẻ mạt. Thật may mọi người rất có hứng thú, cũng không thêm đề ý thù lao linh tinh, làm việc rất vui vẻ.

Đang chiến đấu hăng hái, điện thoại vang lên, là Lý Mộ Thần gọi tới.

“Em và tên tiểu tử kia sao lại thế này?” Lý Mộ Thần đi thẳng vào vấn đề ép hỏi.

“Sao lại thế này là thế nào?” Triều Huy hỏi lại.

“Cậu ta lại còn nói muốn tới cầu hôn! Cậu ta ăn gan hùm mật gấu sao? Tùy tùy tiện tiện đã muốn cưới con gái nhà chúng ta, đừng có mơ.” Lý Mộ Thần khá gay gắt nói.

Please, làm ơn đi em cũng không phải là con gái của anh, Triều Huy nghĩ, hỏi lại: “Anh có nói câu gì đã kích không vậy?”

“Anh nói để cậu ta chuẩn bị mười năm hằng đến cầu hôn.”

Triều Huy buồn bực, nói: “Khi đó em đã thành gái lỡ thì rồi.”

“Hừ, hai người thì ra là tâm linh tương thông.” Lý Mộ Thần mắt húng nói, lập tức lại đắc ý: “Cho dù là gái lỡ thì, cũng không phải dễ dàng có thể lấy được.”

“Rốt cục thì anh đã nói cái gì vậy?” Triều Huy có một loại dự cảm đặc biệt không hay.

Cảnh tượng Lý Mộ Thần dương dương tự đắc lại tái hiện một phen, cuối cùng nói: “Còn sao nữa, vị luật sư rất có tiền đồ kia, đối mặt với uy hiếp cường đại của anh còn không phải cũng xẹp lép hay sao?”

“Nhị ca” Triều Huy nhẹ nhàng nói.

“Cái gì?”

“Mười vạn tệ anh mượn trước kia lập tức đem trả em, mười hai giờ đêm hôm nay không trả hết nợ, liền tính lãi từng ngày.” Triều Huy bình tĩnh nói hết.

“Hôm nay? Quá gấp ... Nay!”

Cúp điện thoại, Triều Huy liền gọi cho Chu Vệ, anh không nhắc máy. Cô lập tức thu dọn các thứ, nói một tiếng với QM, chạy thẳng đến công ty Chu Vệ.

Cô cho tới bây giờ cũng chưa từng tới nơi anh làm việc, cô không phải đặc biệt giỏi giao tiếp với người khác, anh cũng chưa từng miễn cưỡng cô. Nhưng hôm nay trong lòng cô khát vọng muốn lập tức xuất hiện ở nơi nào đó lại vô cùng mãnh liệt, nhị ca thật là quá đáng, dám cư nhiên đem chuyện lớn như vậy ra đùa... Nếu anh ấy tin là thật, cô, cô... Nhất định sẽ khiến cho Lý Mộ Thần nếm thử mùi vị bị người khác đùa bỡn, tuyệt đối là như vậy.

Bắt một chiếc xe taxi, vọt vả lăm mồm đến văn phòng luật sư nơi anh làm việc. Đi thẳng lên tầng 33, hỏi nhân viên quầy lễ tân: “Xin hỏi anh Chu Vệ ở đâu ạ?”

Nhân viên lễ tân thoáng đánh giá một phen, rất khách khí nói: “Thật là ngại quá, Chu luật sư bây giờ đang bận họp, cô tìm anh ấy có chuyện gì sao?”

Cô cũng đoán đại khái là anh đang họp, bởi vì lúc nào anh họp thì điện thoại di động cũng để chế độ yên lặng.

“Vậy cuộc họp bao giờ thì kết thúc?” Cô ảo não hỏi, đột nhiên cảm thấy bản thân mình thực ngốc, biết rõ anh không rảnh rỗi lại còn muốn chạy tới đây, sao lại vội vàng như thế, dù sao đêm nay anh cũng sẽ phải về nhà, cô chỉ việc ở nhà chờ là được mà? Tại sao lại phải gấp đến nỗi như một kẻ ngốc nghếch thế này?

“Bởi vì đây là một cuộc họp rất quan trọng, cho nên chúng tôi cũng không rõ là khi nào mới chấm dứt, có thể sẽ kéo dài tới tối. Nếu không cô chờ thời gian khác lại đến?” Trước quầy cô nằng nết lễ tân lễ phép đề nghị, “Chu luật sư luôn luôn bận rộn, cũng không phải vụ án nào cũng có thể tiếp, cô có thể suy nghĩ lại một chút chúng tôi vẫn còn nhiều luật sư khác xuất sắc như anh ấy.”

Triều Huy có chút khó xử: “Tìm những người khác cũng vô dụng thôi... Quên đi, tôi ngồi ở đây chờ anh ấy vậy.” Lần sau cũng không có dũng khí cùng xúc động như vậy, chuyện hiểu lầm vẫn là nên sớm giải quyết cho tốt.

“Xin cô cứ tự nhiên.” Nhân viên lễ tân ngữ khí thoáng có chút lạnh nhạt, nhưng mà trong đầu Triều Huy chỉ nghĩ làm cách nào để giải quyết hiểu lầm nên cũng không buồn để ý đến, im lặng ngồi ở bàn tiếp khách.

Đợi rất lâu, cuộc họp vẫn chưa kết thúc, Triều Huy không nôn nóng vội vàng, ngược lại cô nhân viên lễ tân thì nhìn qua ánh mắt càng ngày càng sắc bén. Chẳng lẽ mình gây phiền toái gì cho cô ấy? Triều Huy rất hối lỗi nhìn về nhân viên lễ tân, đối phương lại không thêm đề ý đến. Tòa nhà luật sư cao cấp,

nhân viên lễ tân cũng thật cao cấp a...

Một lát sau, một cô gái đi tới, khuôn mặt thoạt nhìn thì trẻ trung mà ăn mặc lại rất già dặn. Cô ấy đầu tiên là nhìn lướt qua Triều Huy, sau đó lập tức đi tới trước quầy, nói: “Tôi tìm luật sư Chu.”

“Xin hỏi là vị luật sư Chu nào?” Nhân viên lễ tân kinh sợ hỏi, phỏng chừng là bị người mới tới áp đảo khí thế.

Vị khách nọ liếc mắt một cái, hỏi: “Nơi này của các cô còn có vị Chu luật sư thứ hai sao?”

Nhân viên lễ tân cả kinh, nói: “Xin cô chờ một lát.” Lập tức ấn điện thoại nội bộ, nói mấy câu, sau đó cung kính lễ độ nói: “Chu luật sư lập tức ra bây giờ, xin cô chờ một lát.” [Sa: Lật bàn, thế này là thế nào hả, đến sau mà được gặp trước ả, ngồi từ này tới giờ công cốc ả, bà này muốn ăn đập hả >.

Đang xem cuộc vui Triều Huy lập tức ngây người... Vì sao đãi ngộ lại khác xa nhau đến vậy? Nhân phẩm cao hơn? Hay chẳng nhẽ khinh bỉ cô ăn mặc tùy tiện sao...

Chu Vệ quả nhiên rất nhanh đã xuất hiện, anh khách khí nói với người mới tới: “Vương tiểu thư, vụ án của cô chúng ta đã hẹn là ngày mai gặp mặt rồi mà?”

“Tôi đột nhiên nhớ tới có vài vấn đề rất quan trọng, liền trực tiếp tới đây tìm anh. Quấy rầy anh rồi?” Vương tiểu thư cười hỏi.

“Đâu có, chúng ta vào trong nói chuyện đã.” Chu Vệ mang Vương tiểu thư đi vào bên trong, không chú ý tới tình huống bên ngoài.

Từ lúc anh vừa ra tới đây, Triều Huy liền đoán rằng không bao lâu anh sẽ phát hiện ra cô ở chỗ này, bởi vì cô nhớ anh đã từng nói qua, ở giữa biển người mệnh mông anh tuyệt đối có thể chỉ cần liếc mắt một cái là tìm được cô. Kết quả từ đầu tới giờ anh đều không có chú ý tới cô, khiến cho cô nghĩ đến một câu nói rất kinh điển ở trên mạng —— Đàn ông mà đáng tin, thì heo mẹ cũng biết leo cây... Nói cái gì lúc hai người yêu thương hướng về nhau sẽ linh cảm được đối phương? Lời ngon tiếng ngọt của đàn ông nghe một chút thì có thể, nhưng mà không được để ở trong lòng... [Sa: Chuẩn lun! Hu hu em đổi rồi, đi về đi chị Huy, ừ thêm đợi anh nữa]

Trước khi anh đi vào cô liền gọi anh: “Chu Vệ!”

Chu Vệ có chút kinh ngạc quay đầu, nhìn đến người nào đó có chút ủy khuất trừng mắt nhìn mình, càng thêm kinh ngạc: “Sao em lại tới đây?”

“...” Triều Huy không biết nên ở trước mặt mọi người giải thích nguyên nhân mình tới tìm anh như thế nào.

“Đến bao lâu rồi?” Chu Vệ đi tới, vuốt ve mái tóc cô.

“Khoảng 1 tiếng rưỡi rồi.” Cô kéo kéo tay áo anh, nói: “Em đến giải thích hiểu lầm, nhị ca anh ấy nói là...”

“Chúng ta đi vào đã rồi nói sau.” Chu Vệ kéo tay cô, đi vào trong, ánh mắt lại lạnh lùng nhìn lướt qua cô nhân viên lễ tân.

Lễ tân lập tức cứng đờ...

“Em tới đây vì giải thích hiểu lầm?” Chu Vệ hỏi, khóe miệng dường như rất vui vẻ nhếch lên.

“Nếu đã là hiểu lầm, tự nhiên sẽ được gạt bỏ.” Triều Huy khó hiểu vì sao anh chàng này lại có vẻ như tâm tình rất tốt, người bình thường nghe được lời nói như thế này đều đã tức giận rồi chứ?

“Anh chỉ là rất cao hứng, hóa ra em cũng sẽ kích động.” Chu Vệ cười nói.

Triều Huy hết chỗ nói rồi... nói cái gì cô “cũng sẽ kích động”? Anh cho rằng điểm cảm xúc cao nhất cô chỉ tương đương với mức bình thường của mọi người? Cô cũng không phải là người châu Nam cực, tất nhiên cũng sẽ bị kích động... Còn nữa, cô kích động, tâm tình anh vui vẻ cái nỗi gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tiểu Huy Chặn Đường Tình Dịch

Lâm Thích được cử ra xem Chu Vệ vì sao lâu như vậy còn chưa quay về, lại vừa hay bị Chu Vệ coi là tráng đinh đem đi trưng dụng.

“Đề ý tới cô ấy giúp mình.” Sau khi đem Triều Huy gửi gắm cho Lâm Thích, Chu Vệ liền dẫn Vương tiểu thư đi vào một phòng làm việc.

“Em gái anh à?” Vương tiểu thư thử hỏi, “Bộ đáng thực đáng yêu.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Chu Vệ cười cười, không trả lời vấn đề của cô, anh cho rằng không cần thiết phải cùng những người không liên quan bàn bạc chuyện riêng của mình, hơn nữa đối phương lại là khách hàng có dụng tâm kín đáo.

Mà bên này, Lâm Thích trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cánh cửa đóng lại, ngây ngốc nhìn về phía Triệu Huy về mặt đang ăn năn hối lỗi, sau một lúc lâu mới nói: “Anh là đồng nghiệp của Chu Vệ, tên là Lâm Thích, em...”

“Em là Trần Triệu Huy.” Triệu Huy chủ động nói tên mình.

“Trần, Triệu, Huy?” Lâm Thích trừng lớn hai mắt, cực kỳ kích động.

“Ách...” Triệu Huy không biết nên dùng cái biểu cảm gì, vì sao anh ấy nghe tên mình lại giống như nghe được nước nào đó sáng tạo lịch sử nhân loại?

“Em chính là Triệu Huy? Bạn gái của Chu Vệ?” Lâm Thích càng thêm kích động lặp lại, “Ha ha, rốt cục cũng được thấy em, ngưỡng mộ đã lâu ~~~~~ hóa ra chính là em à ~~~~~ ha ha ha ha ~~~~~” thật sự là không ngờ đây chính là tiểu sư muội có thể khiến cho tên Chu Vệ quái thú phải toàn tâm toàn ý phục tùng không công trong truyền thuyết, đã vậy còn quá... Bình tĩnh...

Triệu Huy 囧... Cô chưa bao giờ biết tên mình lại có năng lực thần bí có thể làm cho một người thoát nhìn nhả nhện như thế bị chấn động hoàn toàn.

Ngược lại, lão Trương chỉ kinh ngạc một chút liền trở lại vẻ rất bình thường.

“Tiểu sư muội, em tới đây để giám sát sao?” Lão Trương rất vô lại nói, “Yên tâm đi, người đàn ông của em rất tuân thủ bổn phận, trong lòng cũng chỉ có một mình em thôi, đối với người con gái khác căn bản nhìn cũng không thèm liếc mắt lấy một cái.”

Người đàn ông của em... Triệu Huy khoe mắt giật giật, nói: “Em rất tin tưởng anh ấy.”

Vốn định đánh chiêu bài an ủi, lão Trương nhìn thấy cô bình tĩnh như thế, ngược lại lại nổi lên ý xấu: “Rất tin tưởng thì cũng vô dụng thôi, cho dù Chu Vệ có là thánh nhân cũng vẫn là một thằng đàn ông, căn bản cũng không thể cự tuyệt ôn hương nhuyễn ngọc[1] được đưa lên tận miệng.”

Lâm Thích cũng như những người khác: “...”

Lão Trương, anh thật là tam cô lục bà (thành ngữ chỉ kẻ lừa đảo)...

Ôn hương nhuyễn ngọc... Triệu Huy lại càng không nói gì, cô chỉ là một cô gái học ban tự nhiên, thật sự không hiểu đến nơi đến chốn ý nghĩa sâu xa của câu thành ngữ chỉ dùng để hình dung sự xinh đẹp... lúc này là đang ám chỉ cô, đem tường đập đi, miễn cho Chu Vệ khỏi leo tường?

Công việc bàn bạc xong, Chu Vệ đưa Vương tiểu thư đi ra: “Vấn đề cụ thể, ngày mai chúng ta sẽ bàn bạc lại lần cuối cùng.”

“Đều theo ý anh.” Vương tiểu thư nói cười oanh oanh yến yến, chăm chú nhìn Chu Vệ.

Chu Vệ lại cùng cô nói vài câu, sau đó nhìn về phía Triệu Huy, mỉm cười.

Vương tiểu thư ánh mắt sâu kín cũng nhìn theo tầm mắt của anh.

Trong khoảnh khắc, Triệu Huy nghe được một thanh âm đang nảy mầm trong cơ thể mình. Trải qua hai mươi một năm, cô chưa bao giờ có loại cảm giác này, chỉ cần liếc mắt một cái liền đem một cái người xa lạ xem là kẻ địch. Có chút dòn dập, có chút bối rối, còn phần nổi trội hơn là động lực thôi thúc cô phải bảo vệ tất cả những gì thuộc về mình, cô yên lặng nhìn người con gái cũng đang chăm chú nhìn mình, lập tức hạ mi mắt, ở trong lòng bèn đưa ra một quyết định.

“Bàn chuyện xong rồi à?” Cô giương mắt, hỏi Chu Vệ.

Chu Vệ chưa kịp nói gì, vị Vương tiểu thư kia đã nhanh chân hơn, hỏi: “Lão Trương, đây là luật sư mới của công ty anh sao? Hình như còn rất trẻ.” Không biết năng lực có ra gì không? Cô ám chỉ.

“Cô ấy là...” Lão Trương nhúc nhủ, không còn chút khí phách như khi trêu đùa Chiêu Huy lúc này.

“Tôi không phải tới đây để làm việc.” Triệu Huy chủ động giải thích, cũng nhìn Chu Vệ nói, “Tôi là bạn gái của Chu Vệ, tới đây tìm anh ấy.”

Hai người nhìn nhau cười.

Đột nhiên, một tiếng hít không khí rất lớn từ phía Vương tiểu thư phát ra, cô che miệng, có chút giật mình: “Bạn gái? Thật sự là không thể nhìn ra mà...”

Tình Tình từng nói qua, con gái hít không khí là một môn nghệ thuật cao thâm, tiếng động quá nhỏ thì không đạt được mục đích, tiếng động quá lớn lại làm ra vẻ quá mức. Triệu Huy nghe không hiểu, hiện tại phải cảm ơn Vương tiểu thư kia đã giúp cô, rốt cục cô cũng đã lý giải được cái tinh túy của loại nghệ thuật này —— một tiếng vừa rồi kia thật sự là làm quá.

Đang lúc mọi người không biết nên đáp lời Vương tiểu thư như thế nào, Triệu Huy lại hỏi: “Vương tiểu thư, cô cảm thấy Chu Vệ thế nào?”

Vương tiểu thư sừng sốt một chút, sau đó hơi nghiêng đầu nhìn nhìn Chu Vệ, nói: “Năng lực công tác rất tốt, làm việc rất có hiệu quả, là người rất đáng tin cậy.”

“Vậy cô thích anh ấy sao?” Triều Huy thốt ra câu khiến người khác phải kinh ngạc.

Lời vừa nói ra, mọi âm thanh đều im bật.

OTZ! Lão Trương cùng Lâm Thích sợ hãi than, chiều này thực sự là giáng thẳng vào điểm yếu của địch... Rất mạnh mẽ...

Tự nhiên bị người ta trực tiếp hỏi như vậy, hơn nữa lại là trước mặt nam nhân vật chính... Thừa nhận, thì bị tình nghi là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác, mà phủ nhận, chẳng phải là rất thuận theo ý của cô sao? Vương tiểu thư khẽ cắn môi, miễn cưỡng tìm cách cười một cái, nói: “Người xuất sắc như vậy, ai lại không thích? Cũng không phải là ai cũng được may mắn như cô đâu.”

“Tôi cũng không phải may mắn như vậy, có rất nhiều người không xem trọng chúng tôi, cảm thấy tôi và anh ấy không xứng.” Triều Huy lại một lần nữa nhìn thẳng vào cô ta mà hỏi, “Cô cảm thấy chúng tôi rất xứng đôi sao?”

Lão Trương cùng Lâm Thích lại lần nữa OTZ... Thật không ngờ tiểu sư muội khi xuống tay cũng không hề thua kém Chu Vệ chút nào, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém a...

Vương tiểu thư kia chân động, liều mạng chống đỡ liền bị đánh tan chỉ còn chút phong hộ yếu ớt, cười càng thêm miễn cưỡng nói: “Tôi đối với hai vị không hiểu biết nhiều cho lắm, không dám kết luận bừa bãi.” Chết tiệt... Vừa rồi cô vì sao lại khơi mào chủ đề này vậy? Hối hận a hối hận.

“Nói được như vậy thật sự là quá đúng. Những người đó đối với tôi căn bản là không biết gì, dựa vào đâu mà vô đoán nói tôi không xứng với Chu Vệ chứ.” Triều Huy tiếp tục nói, “Bị loại người này đồ kỵ cuộc sống thật sự là không dễ chịu chút nào.”

Vương tiểu thư trong lòng giận đến sôi máu: “Lúc trước khi cô theo đuổi anh ấy cô chắc cũng có nghĩ đến tình cảnh đó.”

Triều Huy nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ nói: “Là anh ấy theo đuổi tôi.”

Cuối cùng là chiêu hạ knock out...

Tiền khách xong, Lâm Thích vẽ mặt hoảng hốt theo lão Trương nói: “Đúng là chồng nào vợ nấy... Các anh không phải đều nói cô ấy điềm đạm, dịu dàng sao?” Hóa ra nói nữ sinh điềm đạm chặn đường địch tốt nhất là như vậy a... Thụ giáo.

Lão Trương ủy khuất, lúc trước tôi có nói là điềm đạm sao?

Đi theo Chu Vệ đến phòng nghỉ, Triều Huy rốt cục chịu không nổi nụ cười đặc biệt chói mắt trên mặt anh, hỏi: “Anh đắc ý lắm đúng không?”

“Không, anh rất vui.” Chu Vệ sửa lại cho đúng.

“Vui vì em giúp anh quét phiền toái?”

“Vui vì em chủ động tiêu diệt tình địch.” Chu Vệ xoa xoa đầu cô, “Điều này chứng tỏ em rất để ý đến anh, vì phu rất cao hứng, nương tử à nàng rốt cục cũng đã giác ngộ rồi.”

... Giác ngộ...

“Em vẫn đều rất quan tâm anh mà.” Triều Huy lâu bầu nói.

Đúng là quan tâm, nhưng không có đến mức ra sức thể hiện, Chu Vệ nghĩ thầm.

“Đúng rồi, em tìm anh có chuyện gì?”

Triều Huy mặt đỏ, lắp bắp nói: “Chính là chuyện kia... Nhị ca em nói...”

“Nói em và anh ta không có quan hệ huyết thống, trong nhà kỳ thật hy vọng hai người trở thành một đôi?” Chu Vệ hào tâm giúp cô nói xong.

“Sự thật không phải như vậy! Là nhị ca nói lung tung, em cho tới bây giờ vẫn không nghĩ chuyện đó...” Cô vội vàng biện giải.

Chu Vệ thở dài: “Em không nghĩ như vậy, không có nghĩa là người nhà em không nghĩ như vậy.”

“Như vậy chẳng phải rất kỳ quái sao, rõ ràng là ca ca...” Cô cực kỳ ủy khuất.

“Ai bảo em không chịu nhắc đến anh với mọi người trong nhà, bọn họ cũng là lo lắng em ngốc ngếch, không tìm được bạn trai, mới để lại cho em một người dự phòng. Nếu bọn họ nhìn thấy anh, nhất định sẽ không bắn khoả...” Chu Vệ còn nói.

... Anh thế mà vẫn có tâm tình nói cười?

Triều Huy ngẩng đầu, nhìn anh chăm chú: “Anh vốn không tin, đúng hay không?”

“Đúng vậy.” Chu Vệ thừa nhận, “Anh nói rồi, người nhà vĩnh viễn là người nhà.” Cho dù không có huyết thống thì đã sao? Anh nhất định sẽ không bao giờ buông cô ra, những người khác đừng có hòng mà chạm vào.

“Vậy thì em cứ thế gấp gấp chạy tới đây là vì cái gì?” Cô buồn bực.

Chu Vệ cười, ôm ngang lấy eo cô, nói “Đương nhiên là vì chúng tỏ em yêu anh a...” [Xí ai thêm yêu anh]

Nói vậy, cô mà yêu kẻ tiểu nhân gian trá như anh sao, chỉ là có một chút để ý mà thôi.

[1] Nhuyễn ngọc ôn hương [软玉温香]: ‘Nhuyễn’ [软]: Dịu dàng; ‘Ngọc’ [玉], ‘Hương’ [香]: cách gọi khác dành cho con gái. Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Giả Heo Ăn Hổ (*)

(*) ‘Giả heo ăn hổ’ là một thành ngữ, bắt nguồn từ sự tích người thợ săn đội lớp da heo, đóng giả heo, cộp tung heo thật, đến vô bị người thợ săn bắn chết, ý nghĩa của câu này giả vờ vô hại, tưởng là con mồi nhưng thực sự là kẻ đi săn.

Cha mẹ Chu Vệ muốn cùng Lý Mộ Thần gặp mặt một lần, Triều Huy cảm thấy nhị ca đủ thông minh sáng suốt để gánh trách nhiệm thông gia, nên cô cũng không để ý lắm. Ngoài dự đoán, đến phút cuối cùng thì Trần Hải Viện và Lý Vân Úy lại cùng nhau đến Bắc Kinh, khiến cho sự việc trở nên giống như nguyên thủ hai nước gặp gỡ lẫn nhau.

Triều Huy hít sâu vài cái, hỏi: “Hai người vì sao lại đến đây?”

“Hừ, mẹ vì sao không thể tới?” Trần Hải Viện sắc mặt lộ rõ sự phẫn nộ. Kết giao bạn trai không thêm nói cho mọi người trong nhà biết, chuyện này không nói làm gì, đáng trách là bản chuyện hôn nhân cưới gả, nó vẫn còn muốn giấu diếm, chẳng lẽ nó định yêu đương bí mật sao? Ghê gớm hơn là, người kia tìm tới tận cửa, nó còn cư nhiên biết rõ mà không khai báo, thật sự là lớn mật quá mức.

Triều Huy mở miệng muốn đáp lại, Lý Vân Úy đã cắt ngang lời cô, nói: “Tiểu muội, con mắt của em quả thực không được tốt lắm.”

Triều Huy quay đầu, trầm mặc.

Chu Vệ cũng vì thế mà cười đến mờ mịt, anh thật sự cảm thấy mình đã gặp được khắc tinh, bản thân anh mặc dù không thường xuyên dùng nhưng từ trước tới giờ đều biết là cho dù có dùng mị lực với cô cũng không phát huy được nhiều tác dụng, không ngờ ngay cả người nhà của cô cũng đều như vậy..... Chẳng lẽ thẩm mỹ bọn họ đều quá kém, không thể đánh giá xấu đẹp giống như người bình thường?

Hai bên gặp mặt, hàn huyên một hồi, nói chuyện ăm ỉ với nhau, cả hai nhà đều thấy rất vừa lòng.

Trần gia bên này, Lý Vân Úy nói: “Ngài thông gia là tướng quân, vì sao lại không nói trước? Ít nhất để cho chúng ta chuẩn bị tâm lý, không làm tiểu muội mất mặt chứ.”

Lý Mộ Thần vô tội nói: “Đừng hỏi em, chỉ sợ hôm nay tiểu muội cũng vừa mới biết thôi.” Chu Vệ thật sự là rất âm thầm kín đáo, mặc dù đã biết anh có nền tảng (chỗ dựa) hùng hậu nhưng không ngờ địa vị lại lớn đến như vậy.

Trần Hải Viện lơ đãng, nói: “Như vậy không phải rất tốt sao, tương lai gả sang đây cũng không lo bị người ngoài úy khuất.”

Sợ rằng sẽ bị vợ bắt nạt nhà..... huynh đệ Lý gia thăm nghĩ.

Chu gia bên này.

Lão Chu trầm ngâm nửa ngày, nói: “Tiểu Vệ thật có phúc, thông gia cũng có tiềm lực đến như vậy.”

“Đúng vậy nha, thông gia có tài lực chống đỡ, tiểu Vệ cũng nên làm chuyện kinh doanh một chút.”

Chỉ sợ là sẽ bị người ngoài tán gẫu lại nói linh tinh là ăn com mềm, Tiểu Vệ phải bị khinh bỉ à.... vợ chồng Chu gia thăm nghĩ.

“Không ngờ là mẹ em sẽ đến.” Nhớ tới nhạc mẫu giới giang, Chu Vệ đột nhiên thực cảm tạ Thượng Đế, may mắn tính tình phu nhân nhà mình cùng nhạc mẫu không có chút nào giống nhau, bằng không về sau sẽ thật đau đầu.

Triều Huy khước miệng nhếch lên: “Tin em đi, mục đích chính của bà tới đây tuyệt đối không phải là em.”

Chu Vệ nhú mày: “Em ám chỉ là Hoàng.”

Triều Huy gật đầu: “Mẹ em gần đây cũng có qua lại thân thiết với một vị thúc thúc nào đó làm cùng bệnh viện, chắc là sắp có chuyện tốt đây. Theo cá tính của mẹ em, chắc chắn sẽ đặc biệt đem đi khoe với ba em cho mà xem, nhưng mà đã nhiều năm không liên lạc rồi, nên không biết phải lấy có gì. Chỉ tội cho em bị làm phiền, anh xem bà có thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời này sao?”

Chu Vệ trầm mặc. Mẹ vợ của anh thật đúng là không thể trâu vào, không, không chỉ có mẹ vợ, ngay cả đại ca, nhị ca của vợ cũng đều không thể chọc vào. Lúc trước ánh mắt anh vì sao lại vụng về đến như vậy còn cho rằng Triều Huy là một sư muội tính cách vừa ôn hòa lại vừa vô hại cơ chứ?

“Nhị ca em làm sao vậy đến một câu nói xấu cũng chưa thấy thốt ra.” Chu Vệ cảm thấy kỳ quái. Dựa theo cá tính của Lý Mộ Thần, đã sớm tìm mấy câu bậy bạ mà chửi anh đủ kiểu khiến anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch hết tội, không ngờ anh ấy chỉ đơn giản là vui đầu ăn cơm, cũng không nói gì nhiều. Điều này còn khiến cho lần đầu gặp mặt phụ mẫu họ Chu hiểu lầm anh là một người hay thẹn thùng mắc cỡ.

Triều Huy im lặng, cô lấy chuyện khoản nợ kia ra uy hiếp Lý Mộ Thần làm sao anh dám nói năng lung tung chứ?

Trầm mặc mấy giây, cô mới nói: “Anh cảm thấy đại ca của em là một người như thế nào?”

“Anh hùng chính khí.” Chu Vệ lời ít mà ý nhiều

“Nói trắng ra là chính là một người cuồng bạo lực.” Triều Huy nhớ tới những năm tháng thanh xuân của mình, da đầu không khỏi run lên nói: “Không phải có câu ‘tú tài gặp phải bình, hữu lý nói không rõ’ hay sao, nhị ca cho dù có cố tình tính kế trá trở lật lọng như thế nào đi nữa thì chống lại đại ca là loại người thuần túy chỉ dựa vào vũ lực để giành chính quyền, cũng hoàn toàn phải bó tay.”

“Tú tài gặp phải bình, hữu lý nói không rõ”: tú tài gặp phải nhà bình có lý cũng không thể thuyết phục

Chu Vệ trầm ngâm, anh bắt đầu cảm thấy quyết định không chịu tập võ của bản thân trước kia có chút sai lầm.

“Trước kia em đã từng nói, đại ca là con hồ bạo lực, nhị ca là người khẩu phật tâm xà, vậy thì em là con hồ nhỏ rồi?” Chu Vệ trêu ghẹo.

Không ngờ hai má Triều Huy lại ửng lên như rặng mây hồng, lắc đầu, nói vài tiếng nho nhỏ.

“Cái gì?” Chu Vệ tò mò truy vấn.

“Giả trư ăn cạp.” Triều Huy về mặt nhăn nhó nói.

Chu Vệ bật cười khoái trá. Giả trư ăn cạp, nói thật là đúng, cô rõ ràng chính là một người như vậy. Cô thoạt nhìn thì trầm trầm tĩnh tĩnh, như một tiểu gia bích ngọc(**), người ngoài không biết sẽ cho là cô rộng rãi phóng khoáng, dù sao cũng không đi so đo những việc tiểu tiết, nhưng thật ra là kiên định không thay đổi, cực kỳ mưu lược, quả thật là kiểu người khó chơi.

Mà anh, chính là coi trọng một người khó chơi như vậy, muốn cùng cô gắn bó cả đời, chỉ là không biết kết cục ai là thụ, ai là đấng. Mà trong cái thế giới này, kết cục là cây tơ hồng, hay là dây tơ hồng(***), đã ai nói được rõ ràng đâu?

**Tiểu gia bích ngọc: từ nói về con gái của các nhà trung lưu, được cưng chiều, tuy không đến mức như tiểu thư đài các. Thành ngữ này xuất phát từ Bích Ngọc, là một người thiếp của Nhữ Nam Vương Tư Mã Nghĩa đời Tấn. Nàng họ Lưu, gia đình không phải danh gia vọng tộc nên chỉ gọi là “tiểu gia” (gia đình nhỏ). Tuy nàng không xinh đẹp lắm, nhưng từ sự sủng ái của Nhữ Nam Vương, có thể thấy nàng rất ưa nhìn, dễ thương, hơn nữa hát rất hay. Về sau, thành ngữ “Tiểu gia Bích Ngọc” được dùng để chỉ người con gái dễ thương trong một gia đình nhỏ.

*** Nguyên văn của nó là đấng triền thụ và thụ triền đấng tương ứng với cây tơ hồng và dây tơ hồng

Triều Huy dự đoán quả không sai.

Trần Hải Viện rất nhanh liền tới nhà Hoàng Ngọc Bồi đánh giết, hùng hùng hổ hổ đại náo một hồi, cảnh cáo ông ta không được tiếp tục đến quấy rầy Triều Huy, “Nhân tiện” yêu cầu ông ta tham gia hôn lễ của cô. . .

Thái độ hồ hững của Triều Huy vốn đã khiến cho Hoàng Ngọc Bồi nản chí, nhưng bị Trần Hải Viện làm loạn lên như vậy, ngược lại bắt đầu nảy sinh ý chiến đấu, ông ta khiêu khích nói: “Con gái cô cũng là con gái của tôi, tôi muốn tìm, cô quản được sao?”

“Nực cười!” Trần Hải Viện không dấu nổi sự khinh miệt, nói: “Con gái ông hẳn là phải họ Hoàng chứ, tại sao lại tìm tới con gái họ Trần nhà chúng tôi? Nếu con bé thực sự là con gái ông, ông nên hiểu tính tình của con bé, không nên đi trêu chọc nó.”

“Vì sao tôi không thể trêu chọc?” Hoàng Ngọc Bồi không cho là đúng.

“Tùy ông, dù sao ý tốt tôi cũng đã nói hết, chớ có trách tôi không nhớ tình bạn cũ trước kia mà không nhắc nhở ông.” Trần Hải Viện để lại Hoàng Ngọc

Bồi đầu óc mờ mịt, rất tự nhiên rồi đi, trong lòng lại cười thoải mái không thôi: ha ha, tôi đã nói như vậy rồi, cũng không tin rằng ông chịu cam tâm buông tha cho con bé, ông dám lớn mặt thì đi chọc nó đi. Dựa vào cái gì bắt ta phải chịu đựng tính khí của nhà đầu kia nhiều năm như vậy, trong khi ông lại được tiêu điều tự tại? Có phúc mà không cùng hưởng, chẳng phải là rất không niệm tình khi xưa hay sao.

Quả nhiên đã từng là vợ chồng với nhau, Hoàng Ngọc Bồi không phụ kỳ vọng Trần Hải Viện, tiếp tục phát động cuộc tiến công tình nghĩa lần thứ hai thứ ba với Triều Huy.

Triều Huy đang phiền đến mức không thể phiền hơn nữa, thì Hoàng Ngọc Bồi lại mang theo một gã tình anh của xã hội đến cùng cô gặp mặt, dây thần kinh nhẩn nại của cô cuối cùng cũng không chịu nổi. Không thể lôi kéo được cô, lại còn sắp đặt giới thiệu đối tượng xem mắt cho cô! Con hồ mà không phát uy, chẳng lẽ cô đang là trư?

Vì thế một ngày nào đó, một cái game online trong n cái game online khác dữ liệu bị trục trặc.

Vì thế một ngày nào đó, đám npc* trong một cái game online nào đó nổi loạn, quay sang đuổi giết người chơi, náo loạn cả lên.

* NPC: (non-player character) là những nhân vật trong game hỗ trợ cho người chơi ở các game online. NPC giúp cho nhân vật của mình làm các nhiệm vụ, nói chung mỗi NPC trong game đảm nhận các chức vụ khác nhau. . .)

Vì thế một ngày nào đó, game thủ của một cái game online nào đó đều phát điên, gm (game master: nhân vật có những tính năng đặc biệt trong game được tạo ra để hỗ trợ người chơi) bị người ta mắng chửi thậm tệ.

Vì thế một ngày nào đó, nhóm gm cùng trường giám sát kỹ thuật của một cái game online nào đó đều sút đầu mẻ trán

Vì thế một ngày nào đó, công ty game online của tổng tài họ Hoàng nào đó hoàn toàn tỉnh ngộ

“Để xem bây giờ ông có còn thời gian đến làm phiền tôi không?”

Những lời này xuất hiện rõ ràng ở trên màn hình máy tính của Hoàng Ngọc Bồi, ông vừa tức giận lại vừa tiếc hận. Tức là vì không nghĩ tới con gái do chính mình sinh ra lại có thể làm như vậy với mình, tiếc hận là vì nhân tài như vậy lại không được sử dụng. Ông tìm tới Triều Huy là muốn mời chào QM, không dự đoán được bản thân Triều Huy cũng là một nhân tài hiếm có, thật sự là đã nhìn nhầm rồi a.

Chu Vệ sau khi biết được, nửa ngày mới thò ra một hoi, đầu đầu hỏi: “Em không biết là em làm như vậy, có chút quá đáng sao?”

Triều Huy đem tầm mắt từ phía tivi chuyển đến trên người anh, nghĩ nghĩ, nói: “Hình như là có một chút, em có phải là không nên phóng tay quá trớn, chừa lại chút tự tôn cho bọn họ?”

Chu Vệ trầm mặc.

Triều Huy lại nói: “Nhưng mà sư huynh QM còn thấy em làm chưa được gọn gàng sạch sẽ, khiến cho anh ấy mất mặt, quả nhiên là em còn cần cố gắng nhiều.”

Chu Vệ hoàn toàn trầm mặc. Hóa ra anh nhất định là phải làm luật sư, còn phải làm đến loại luật sư cao cấp nhất, bởi vì bất cứ lúc nào bản thân anh cũng phải có trọng trách bảo vệ cho bà xã, chứng minh rằng cô không tấn công mạng Internet, sửa chữa dữ liệu của người khác... Nhiệm vụ quả là vĩ đại

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Cửa Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nguyên Không Hồi Hận (*)

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Triều Huy cuối cùng cũng đã tốt nghiệp.

Điều khiến cho mọi người phải té rớt kính là cô và Chu Vệ vẫn tiếp tục ngọt ngào bên nhau, kiên trì đến cuối cùng.

Trong thời gian đó đương nhiên sẽ có lúc khó khăn, thử thách, nhưng hai người đều đồng tâm hợp lực mà vượt qua.

Lễ Tốt nghiệp ngày đó, cô mặc áo cử nhân, cùng bạn học bên cạnh cười nói huyền ảo, ánh mắt nhìn về bóng dáng của Chu Vệ dưới đám đông cách đó không xa. Anh cầm máy chụp ảnh, xa xa hướng về phía cô cười, hai người cứ như vậy mà nhìn nhau.

“Thấy buồn nôn quá, nhưng mà về sau cho dù muốn nhìn cũng không được nhìn nữa~~” Tiểu Khê buồn rầu.

“Cho nên bây giờ cậu xem thêm vài lần nữa đi, lưu lại, về sau lờ ra mà tưởng niệm.” Tình Tình hào tâm đề nghị.

Tiểu Khê thụ giáo gật gật đầu, nhưng lại lập tức không thể nhìn được: “Không được a... Thật sự rất buồn nôn...”

Triều Huy không trở về thành phố G, bởi vì Chu Vệ đã dùng mọi lực nhân cách vô cùng mạnh mẽ khiến cho gia gia và bà ngoại liếc mắt một cái liền yêu mến anh, lại dùng miệng lưỡi lưu loát mà thuyết phục bác trai đồng ý cho cô ở lại thành phố B. Cho nên, Triều Huy rất đương nhiên trở thành nhân viên cho công ty của QM.

Chu Vệ còn chưa tốt nghiệp nên hai người vẫn ở tại căn phòng nhỏ kia. Nhà chỉ có một phòng ngủ, mà Chu Vệ nói sao thì cũng là một người đàn ông, hai người tất nhiên sẽ không chỉ đơn thuần đắp chăn bông nói chuyện phiếm.

Lần đầu tiên phát sinh thật sự rất bất ngờ.

Đồng nghiệp tụ tập, Chu Vệ lại phải đến phiên tòa cùng với đối tác. Lúc về đến thì cũng đã hơi muộn. Mọi người bình thường hình như đều muốn trừng phạt bọn họ, ào đến chúc rượu.

Cách dưỡng sinh của nhà họ Trần là —— uống ít rượu. Triều Huy lại không thể khước từ, miễn cưỡng uống mấy chén đã cảm thấy khó chịu. Trái lại Chu Vệ, ứng phó rất thích đáng, không gặp một chút khó khăn nào.

“Chắc, các cậu bình thường nhất định là rất oán hận tôi đúng không?” Anh sáng khoái đón lấy chén rượu từ tay Triều Huy mà uống cạn, “Dám nhẫn tâm bắt nạt bà xã của tôi như vậy.”

Lâm Thích rất nhanh mời anh một ly, nói: “Nào dám đâu. Ai mà chẳng biết cô ấy chính là bà xã bảo bối của cậu chứ. Chỉ là hiếm khi chị dâu cũng ở đây nên mọi người vui vẻ chút thôi.”

Triều Huy nhìn một đồng ghế ngồi lộn xộn, cảm thấy ngực có chút khó chịu, lại thấy Chu Vệ đang bị vây quanh nên lên rồi khỏi nhà hàng, ra ngồi ở ghế đá ven đường. Ban đêm hơi lạnh khiến đầu cô được thanh tỉnh không ít, hai má đã có chút nóng nóng.

Chỉ chốc lát sau, Chu Vệ tìm ra, bàn tay sờ lên mặt của cô hỏi: “Em khó chịu hả?”

Cô lắc đầu, ôm lấy thất lưng của anh, nói: “Có hơi nóng, có thể là do em không quen uống rượu.”

Chu Vệ cười áo khoác, choàng lên vai cô, lại sờ sờ cổ và trán của cô, nói: “Chúng ta về nhà đi.”

“Không phải chúng ta chỉ vừa mới tới sao?” Triều Huy cảm thấy thật ngượng ngùng, cô không muốn mọi người bị mất hứng như vậy.

“Em chịu đến là đã rất nể mặt bọn họ rồi, bà xã của Chu Vệ này không phải ai muốn gặp là gặp được đâu.” Chu Vệ lập tức gửi tin nhắn cho lão Trương rồi lái xe về nhà.

Về nhà, tắm giặt sạch sẽ, Triều Huy nằm xuống ngủ, nhưng mà làm thế nào cũng không ngủ được, lăn qua lộn lại.

Chu Vệ xoay người ôm cô, hỏi: “Em sao vậy?” Hình như cô chỉ uống có ba ly rượu hoa quả thôi mà vì sao cơ thể lại nóng như vậy?

Sự mát mẻ trên người Chu Vệ khiến cho Triều Huy cảm thấy dễ chịu đi một chút, cô lẩm bẩm nói vài câu, rồi lại sà vào cạ cạ trong lòng anh.

“Rất khó chịu sao?” Chu Vệ liền hạ nhiệt độ phòng xuống một chút.

“Vâng, ôm một chút thì sẽ ổn thôi.” Triều Huy thì thảo nói xong, lại ôm anh càng chặt một chút.

Cái gọi là sát thương tảo hỏa (cướp cò súng) chính là vào lúc như thế này đây, Chu Vệ vừa không phải là thánh nhân, cũng không phải là Liễu Hạ Huệ. Nguyệt hắc phong cao, người con gái mình yêu thì âu yếm ôm chặt trong ngực, còn không an phận nhích tới nhích lui, không cần chờ đêm trăng tròn, anh lập tức bắt đầu biến thân thành một con sói S.

(*) nguyệt hắc phong cao: thời điểm trăng vắng sao thưa, gió nổi bốn bề rất thích hợp để làm chuyện mờ ám, không bị trăng làm lộ bóng, không sợ để lại dấu vết. J

Triều Huy ngay sau đó liền ngây ngốc, người nào đó nói đến là đến, cô căn bản chưa kịp phản ứng, đã bị anh ăn sạch sẽ.

“Cuối cùng cũng có thể nói là đã cùng lão tổ tông chào hỏi qua.” Chu Vệ nhẹ nhàng vuốt tóc Triều Huy, thỏa mãn nói.

Chào hỏi gì, chào khi nào? Triều Huy khó hiểu.

Chu Vệ có dụng ý khác nhìn cô một cái, nói: “Cổ nhân không phải nói việc này là ‘hành Chu công chi lễ’ (đến chào hỏi Chu công) sao? Chu công, coi như là của tổ tông của anh rồi.”

Triều Huy vô cùng 囧...

Loại chuyện này, có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, có lần thứ hai sẽ có lần thứ ba... Triều Huy khó mà đề phòng được đành phải chiều theo anh.

Chu mẹ thấy việc như vậy thì vô cùng vui vẻ, bà cũng chỉ mong sao sớm được ẵm cháu trai một chút. Vậy mà thằng con trai lại dùng lời nói sâu xa đã kích bà.

Chu Vệ nói: “Con cái? Chuyện này vẫn còn quá sớm. Hai chúng con đều mới đi làm, không có thời gian mà cũng không có sức. Huống hồ gì có một mình Thọ Thọ chần ở giữa là đã phiền muộn chết, con cũng không muốn có thêm một đứa phiền con nữa đâu.”

... Nhìn đi nhìn đi, đây là cái lời bất hiểu gì vậy! Chu mẹ hết cách, cũng chỉ có thể ra tay với cô vợ bé nhỏ kia thôi.

Triều Huy nghĩ nghĩ, nói: “Hai năm nữa được không mẹ, con cả cả ngày tiếp xúc với máy tính, đối với em bé cũng không tốt cho lắm. Hơn nữa, chúng con còn chưa có kết hôn, sinh con có lẽ vẫn còn sớm.”

...Chu mẹ hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Chu Vệ nói, chờ sau khi anh tốt nghiệp lập tức kết hôn.

Cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ phải kết hôn sớm như vậy nhưng mà từ ngày gặp anh mọi chuyện đã sớm chẳng còn theo ý cô dự định. Anh dùng kiên nhẫn cùng nghị lực khiến cho cô hiểu được mùi vị yêu một người, cảm giác lo lắng cho một người và ý muốn bảo vệ cho một người là như thế nào. Giữa hàng vạn người trên đất nước này, cô nhất định sẽ gặp được một người nào đó, và anh đã xuất hiện mang đến cho cô tình yêu duy nhất trong đời này. Cô không cần tình yêu oanh oanh liệt liệt, cũng không cần thứ tình yêu âm ỉ sống dậy, cô chỉ cần một tình yêu vô cùng đơn giản, chỉ cần anh hiểu cô là đủ rồi, người ngoài muốn nghĩ gì hay nói gì cũng mặc kệ.

Anh mới đầu cũng không tính kết hôn sớm như vậy, nhưng vì cô đã không còn là cô gái trong trẻo, đơn độc, ngốc nghếch như trước kia, lại càng ngày càng có sức hấp dẫn của một người phụ nữ đã trưởng thành, khiến chung quanh có rất nhiều nam sinh nhỏ tuổi thường xuyên thấy cô mà ngơ ngẩn, quyết định kết hôn sớm một chút cũng tốt. Nếu nói ngay từ đầu chọn cô là vì cô là người phù hợp nhất với ba tiêu chuẩn kén vợ, thì hiện tại, còn ai tin cái lý do gượng ép này chứ? Không biết từ khi nào, cô đã là một báu vật quý giá nhất trong lòng anh. Giữa hàng hà sa số con người, anh thực cảm tạ thượng đế đã cho anh được tình cờ gặp cô, cho anh bắt được cô, cùng cô sánh đôi.

Chỉ thầm mong gian khổ không lùi bước, cái chết không chia lìa, nguyện không hối hận.

Vì yêu cho nên không thể hối hận, cũng không muốn hối hận.

Công ty lại thắng một vụ, toàn thể nhân viên đều được khách hàng mời đi chiêu đãi.

“Các anh uống nhiều như vậy thì ai sẽ lái xe đây?” Trương tiểu thư hỏi, còn nói: “Tôi ở khu XX, có ai tiện đường không? Tôi đưa đi một đoạn.” Nói xong, cô ý vô tình nhìn về phía Chu Vệ.

Những người có liên quan thoáng chốc liền hiểu ra tiểu tử này lại phạm kiếp đào hoa.

Chu Vệ thấy chẳng phải là mọi người đang muốn xem trò hay sao, anh nhìn đồng hồ, cười nhẹ: “Thôi tôi không đi đâu, làm phiền cô.”

Trương tiểu thư bị nụ cười của anh khiến cho ngượng ngùng cả người hỏi: “Tiện đường thôi, có gì quan trọng đâu.”

“Đúng vậy, có gì quan trọng đâu?” Lâm Thích ồ ào.

“Có người đến đón.” Chu Vệ nói.

Lâm Thích sừng sốt, nói: “Ài?” Đã trễ thế này, sẽ không là chị dâu chứ?

“Đương nhiên là bà xã của tôi.” Chu Vệ không chút giấu diếm, không thêm đề ý Trương tiểu thư mặt thoáng chốc trắng xanh, nói: “Có người nào muốn đi nhờ xe hay không? Tốt nhất là không có, tôi không chào đón bóng đèn, nhất là mấy bóng đèn công suất rất lớn như mấy vị.” [Bá đạo ~ing]

Đang nói, một chiếc xe đáng vẻ bình thường nhanh chóng dừng ở bên cạnh, cửa kính xe hạ xuống, là khuôn mặt lạnh lợi của Triều Huy.

“Chị dâu, thật là chị à?” Lâm Thích ngơ ngác hỏi. Đã trễ thế này, Chu Vệ yêu vợ đến điên cuồng kia sao lại chịu cho bà xã xuất hiện vậy?

Triều Huy cười theo chân bọn họ chào hỏi, nói: “Em cũng vừa hay tan tầm.”

Chu Vệ ngồi bên ghế phụ, cùng mọi người chào hỏi tiếp đón một chút, hai người liền rời đi.

Vừa vận tan tầm... Lâm Thích buồn bực, chị dâu rõ ràng là ở nhà làm việc, vậy vừa vận tan tầm là thế quái nào? Cứ nói thẳng là đặc biệt tới đón không được sao? Như vậy thật kỳ cục.

“Ngày mai phải nhớ về nhà ăn cơm đấy.” Chu Vệ nhắc nhở người đang lái xe. Từ sau lần nào đó phát hiện cô có bằng lái, anh lập tức tìm cha già vay tiền mua một chiếc xe cho cô. Kết quả cô lái xe rất khá, hơn nữa tay lái vô cùng tốt, rất ít khi bị kẹt xe, anh thực thích ngồi xe cô lái.

Để dàng vượt qua đèn đỏ, Triều Huy mới nói: “À, hôm nay mẹ gọi điện nói là sẽ ghé qua. Mẹ còn mua một đồng hồ này nọ cho Thọ Thọ, không biết là cái gì.”

“Ba gần đây có tìm em luyện võ không?”

Cô cười cười, nói: “Có... Ngày mai có khi sẽ bị đánh chết.”

Chu Vệ cũng cười, nói: “Yên tâm, anh sẽ cứu em.”

“Anh á...” Cô không dám trông cậy vào, mỗi lần vào lúc cô cùng ba chồng so chiêu, anh không những không có ngăn lại còn cầm DV đến ghi ghi chép chép, còn nói muốn dùng làm báu vật gia truyền.

“Ngày mai hả...” Chu Vệ thì thảo nói, cùng cô nhìn nhau một hồi, đọc ra ý tứ trong mắt nhau.

Ngày mai à... Hy vọng mẹ già sẽ không suốt ngày cảm rằm thức giục đòi cháu.

Phiên ngoại 3: Công phu hai vợ chồng tiểu Chu

Edit&Beta: Phong Vũ

Chu Vệ cùng Triều Huy sau khi kết hôn một thời gian, cuối cùng cũng tự mua được nhà cho mình. Ngày dọn về nhà mới cũng là một ngày vô cùng náo nhiệt, người thân bạn bè đều đến chúc mừng, nhân tiện tổ chức ăn uống rồi cùng nhau chơi mạt chược.

Chu Vệ không hề là một thế hệ đại thần, chỉ mới chơi vài ván mà một bàn ba người mặt đã biến thành đen xì xì. Người này, khả năng tính nhẩm và ghi nhớ tuyệt đối không ai có thể địch nổi.

May mắn cho họ là vào lúc cuối, Chu Vệ bị Chu ba gọi đi, bằng không hôm nay vài người sẽ phải thua sạch túi.

Thiếu mất một chân, nhảm chán ánh mắt vài người xẹt qua Triều Huy đang rảnh rỗi xem TV cùng bà ngoại, bỗng nhiên mà nảy sinh ác ý: hắc hắc, Chu Vệ, người thắng bọn ta, vậy để bọn ta cho vợ người đến trả lại, tốt nhất đêm nay người bị vợ oán hận đến chết, đuổi ra ngủ phòng khách, hắc hắc.

“Em dâu, qua đây thế một chân đi.” Lão Trương cười tủm tủm nói.

Triều Huy ngần ngại, nói: “Em không biết chơi.”

Lão Trương cùng Lâm Thích nghe như mở cờ trong bụng, không biết chơi càng tốt, càng tốt! Yeah yeah yeah!

“Không biết chơi thì có thể học mà, rất đơn giản, lại đây lại đây, bọn anh chỉ cho em.”

Triều Huy bị bắt ngồi vào bàn mạt chược, còn chăm chú nghe bọn hán đem cách chơi mạt chược ra giảng giải một tưng.

“Đã hiểu chưa?”

Triều Huy gật gật đầu, bắt đầu xoa bài, rồi bắt đầu xếp bài.

Thủ pháp hơi kém, quả nhiên là không biết chơi. Ba người kia thấy động tác của Triều Huy, bất an trong lòng cuối cùng cũng được dỡ xuống, trong mắt chỉ thấy được cảnh tượng đẹp đẽ là tiền của Chu Vệ bay vào trong túi mình.

Vòng thứ nhất, lão Trương quăng một cái con bài Tây*, Triều Huy nhìn nhìn, do dự nói: “Hình như em ù rồi.” Giở bài ra, mọi người không ai nói gì. Ngoài ý muốn ngoài ý muốn.

* Con Tây là một trong bảy con bài trong loại Tứ Phong của mạt chược. Để tham khảo xem

<https://chenshengbao.wordpress.com/2009/09/03/ma%CC%A3c-ch%CC%B0%C6%A1%CC%A3c/>

hoặc http://vi.wikipedia.org/wiki/M%E1%BA%A1t_ch%C6%B0%E1%BB%A3c

Vòng thứ hai vừa bắt đầu chưa lâu, Triều Huy sờ một con bài, nghĩ nghĩ, nói: “mọi người tự lật bài.”

Mọi người lần thứ hai không nói gì, ngoan ngoãn bỏ tiền. Là ngẫu nhiên ngoài ý muốn, nhất định là vậy.

Vòng thứ ba, Lâm Thích bỏ một con bài xuống, Triều Huy tay vừa động, ở giữa ba vẻ mặt khảm trương bình tĩnh nói: “Cổng.” Sau đó lại mò một con bài ra, đem xếp vào thế bài thượng nhất mã của nhà mình, đẩy một cái, nói: “Giang thượng hoa.”

Chỉ có hai chữ: học máu!

Đội Chu Vệ trở về, bọn lão Trương trong lòng đã muốn héo úa, ừ ừ không thôi.

“Mọi người làm sao vậy?” Chu Vệ nhướn mày.

Triều Huy cười cười nói: “Mặt chuột hóa ra vô cùng đơn giản nha.”

Lần thứ hai học máu! Đại tỷ, vấn đề không phải là đơn giản hay không đơn giản, mà là công phu của tỷ quá thâm hậu, ngay cả phút cuối cùng cũng có thể khiến người khác phải tự lật bài. Bọn họ đã thua đến cả quần lót cũng không còn... . .

“Vậy về sau sẽ nhường em chơi.” Chu Vệ hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của các đồng sự, thế chỗ cô, tiếp tục một vòng mới, ần vài cái, cười: “Hắc, tự giỡn bài.”

Đến máu cũng không còn mà ới, hai người này công phu thật sự là quá lợi hại..... Từ đó, bọn lão Trương luôn tâm niệm một điều: tuyệt đối không được cùng vợ chồng họ Chu chơi mặt chuột.

Phiên ngoại 4: Con dâu của Chu mẹ

Edit & Beta: Phong Vũ

Chu mẹ cảm thấy rất phiền não.

Con trai lấy được một người vợ như cô khiến bà vô cùng hài lòng, hoàn toàn không có gì để chê trách, muốn lên mặt mẹ chồng ra oai cũng không có cơ hội.

Chỉ là, mấy bà bạn của bà cũng đã từng được làm một bà mẹ chồng đắc ý, bà nếu không cho mấy bà ấy thấy một phen, nhất định sẽ bị bọn họ cười là bị con dâu cười lên đầu, có thể còn xem thường bà. Làm sao bây giờ? Thật sự là phiền mà.

Hôm nay họp mặt ở nhà lão Tống, sau khi gặp mặt hàn huyên vài câu, lão Tống liền hỏi bà: “Mẹ Chu Vệ, sao không đem vợ Chu Vệ đến chơi, nghe nói nó không phải nhàn rỗi ở nhà không đi làm sao?”

Chu mẹ chạy nhanh đến giải thích: “Nó làm việc ở nhà mà, nghe nói mấy người chơi máy tính đều như vậy, không phải nhàn rỗi.”

“Có chuyện như vậy nữa sao? Vậy chẳng phải là bà phải hầu hạ nó sao?” Lại có người hỏi.

Chu mẹ không vui, nói: “Hai vợ chồng nó không chịu ở cùng chúng tôi, tôi muốn hầu hạ cũng khó.”

Người nọ mắt mặt, ngượng ngùng cười.

Qua một lát, bà Tống lại nói: “À phải sáng nay, con gái tôi có nói máy tính của nó lại không hoạt động, đã sửa không biết bao nhiêu lần mà vẫn không chữa được, bà có thể nói nó đến xem giúp một chút không?”

Chu mẹ cũng hết cách, đành phải gọi điện cho con dâu, nói qua loa mấy câu.

“Vậy ạ..... Số điện thoại của nhà đó là bao nhiêu vậy hả mẹ?” Triều Huy hỏi.

Chu mẹ quay qua hỏi rồi nói lại với cô.

“Vậy không thành vấn đề, mẹ, mẹ nói họ mở máy tính lên, con sẽ xem ngay.”

Cúp điện thoại, Chu mẹ liền đem lời cô dặn nói với bà Tống. Bà Tống nghe lời gọi con gái mình đi mở máy tính, mấy người liền ngồi ở phòng khách xem TV, chờ con dâu nhà Chu gia đến.

Nhưng mà, chờ mãi cũng không thấy người tới.

“Sao lại thế này ạ?” Vài vị thái thái đều nén giận nhìn Chu mẹ.

Chu mẹ cũng không biết sao lại thế này, điện thoại liên reo, là con dâu gọi tới.

“Mẹ, con cũng đã sửa lại hết rồi. Không có vấn đề gì, nhưng mà virus nhiều quá, cái mạng xxx đó không thể chặn lại được, để con tìm cho cô ấy một cái mạng khác tốt hơn.”

Triều Huy lại hỏi bà khi nào thì về, Chu mẹ cùng cô nói vài câu, mới ngắt điện thoại.

“Có phải nó có việc không đến được đúng không?” Một thái thái hỏi, lập tức ra vẻ nghiêm nghị, công bình nói: “Mấy đứa nhỏ bây giờ thật không biết phép tắc, trường bồi nhờ có chút chuyện mà cũng không thêm giúp, bà trở về nên dạy dỗ nó cho tốt vào, con dâu nhà chúng tôi ày à tôi nói gì là nghe nấy, cần bản không dám nói không.....”

Chu mẹ quay lại phẫn nộ, nói: “Nó vừa rồi gọi điện nói nó đã sửa rồi, còn nói con gái nhà mấy người không cần lên cái mạng gì gì đó, nó đã tìm cho cái tốt nhất rồi.”

Con gái bà Tống vừa nghe lập tức chạy vào trong phòng, chỉ chốc lát sau chạy đến nói: “Đúng vậy đó, đều đã sửa tốt hết ạ..... Cô ấy không phải vẫn chưa đến nhà sao? Làm cách nào mà sửa được vậy?”

Bà Tổng và mấy bà khác vẻ mặt cũng không tin.

Chu mẹ khụ khụ, vẻ mặt kiêu ngạo mà nói: “Bọn nó đều làm việc như vậy, tuy rằng đứng ở trong nhà, nhưng mà máy tính ở đâu cũng đều có thể sửa được ngay cả ở Mỹ cũng không thành vấn đề.”

Kỳ thật bà cũng không biết máy tính nếu ở Mỹ thì có sửa được không, chẳng qua là buột miệng khoe khoang chút thôi.

Mấy vị thái thái vừa rồi còn ra vẻ công chính kia giờ không biết nên nói cái gì.

Lúc về, mấy vị thái thái cùng nhau xuống lầu, Chu mẹ đi ở phía trước, vừa xuống lầu một, liền ngăn cả người: “Tiểu Huy, sao con lại đến đây?”

Mấy vị thái thái ở phía sau vừa nhìn Triều Huy đeo tai nghe, dắt chó, tựa vào cạnh xe, cũng đều ngăn lại.

“Con tới đón mẹ về.” Triều Huy mở cửa xe, hỏi: “Mấy dì nhân tiện đến nhà chúng con ăn cơm luôn được không? Con đã mua đồ ăn hết rồi, trở về là có thể xuống bếp ngay.”

Chu mẹ nhất thời đắc ý vô cùng mà quay đầu lại, hỏi: “Con bé đã nói như vậy, mấy bà sẽ không không nể mặt chứ?”

Mấy vị thái thái kia đối với Triều Huy trong lòng vốn tò mò đã lâu, hơn nữa lại bất mãn với vẻ hạnh phúc kiêu ngạo lộ trên mặt Chu mẹ kia nên lập tức đồng ý, trong bụng nghĩ thầm rằng: để xem khả năng của con dâu bà đến đâu.

Đoàn người trở lại Chu gia, Chu mẹ chỉ việc ngồi chơi với chó, còn lại tất cả đều do Triều Huy tất bật chuẩn bị.

Đợi đến lúc hai cha con Chu gia về nhà, Triều Huy đã dọn ra một bàn đầy đồ ăn ngon, mời mọi người đến dùng bữa.

Mấy vị thái thái nhìn đồ ăn là đã muốn giết mình, đợi đến lúc ăn, quả thực chấn động vô cùng: thật sự là quá ngon

Chu Vệ nhìn thấy mấy dì kia liếc mắt vùi đầu ăn cơm, lại thấy vẻ mặt đắc ý dào dạt của mẹ già nhà mình liền hỏi: “Ba, mẹ, con với Triều Huy thấy chỉ có hai người ăn cơm với nhau thì buồn quá, hay về sau chúng con buổi tối đều trở về ăn cơm có được không?”

“Sao, con nói cái gì, đương nhiên là có thể.” Chu mẹ hận không thể lẹ nóng quanh tròng, có bao nhiêu người có con đã kết hôn về sau mỗi ngày đều về nhà ăn cơm chứ? Chưa kể tay nghề nấu nướng của Triều Huy còn rất là tốt nữa

“Vậy tại sao hai đứa không lên kế hoạch mà dọn về?” Một vị thái thái tò mò hỏi.

Chu Vệ cùng Triều Huy hai mắt nhìn nhau, không nói gì. Vừa mới kết hôn xong, ở chung với cha mẹ hình như không được tiện cho lắm, thân là người từng trải mấy dì sao lại có thể không rõ đạo lý này chứ?

Chu mẹ không nghĩ như vậy, ngược lại trừng mắt nhìn chồng liếc mắt một cái, nói: “Dọn về làm gì, không sợ bị đánh chết à?” Dừng một chút, hít chút không khí nói: “Mấy bà nói xem, con dâu người ta hiếu thuận thế, cuối tuần nào cũng về nhà, chỉ là có một người nào đó thực sự không cho con bé sống thoải mái, lúc nào cũng tìm nó so chiêu, hơn nữa không chút lưu tình, thật sự là quá bá đạo, có phải hay không?”

Là là phải Mấy vị thái thái hết chỗ nói rồi, nghĩ thầm, nếu biểu tình trong lời nói của bà đừng hạnh phúc như vậy, có lẽ sẽ rất có sức thuyết phục.

Lão Chu cũng không biết nói gì, sáng thứ bảy người thúc giục ông rời giường so chiêu là ai? Mỗi lần so chiêu là ai ở bên cạnh la hét khiến người khác vô cùng kích động? Lần nào cũng quên không chụp ảnh lại để về sau con cháu còn biết người đó là ai? Chỉ đáng thương cho ông già lớn tuổi xương cốt lão hóa này mỗi một vòng đều còn phải bán mạng như vậy.

Phiên ngoại 3: Truyền thuyết về QM

Edit: Phong Vũ

Beta: Phong Vũ&Sakuraky

Dù sao thì câu chuyện nào cũng phải kết thúc, vậy rốt cuộc vị sư huynh đại danh QM tính tình cũng như bản lĩnh đều giống Triều Huy tên thật là gì?

Khụ khụ, chuyện này quả thật rất dài dòng

Lúc trước đều là do thầy Trương Quân khi điền vào đơn, quen dùng kiểu ngũ bút* nên nhất thời quên đổi bộ gõ, trực tiếp lấy 4 ký tự Q, I, M, A trên bàn phím để gõ xuống theo đúng kiểu ngũ bút, làm cho tên QM nhất thời biến thành "Ít nhất"! Khởi mã. Chuyện này đã trở thành một trong 10 truyện cười về mấy vị tính, từ đó về sau tất cả mọi người đều gọi là khởi mã, lâu ngày, liền biến thành "QM". Nếu mọi người muốn biết tên đầy đủ của QM, thì trực tiếp dùng kiểu gõ ngũ bút đánh một chữ QI và một chữ MA đi. Sẽ ra được một cái tên rất văn hoa.

Còn tại sao QM lại quen biết Triều Huy ư?

Chuyện này..... Nói ra cũng dài.

Lâu rồi chưa lên thư viện bỗng có một ngày QM lại mò đến thư viện mượn sách. Ở cái góc sáng sủa nào đó, anh ta nhìn thấy một nữ sinh đang hết sức chăm chú nhìn máy tính. Cái này cũng là chuyện thường tình, đáng tiếc, không giống với chuyện xưa của Chu đại thần, QM trực tiếp nhìn thoáng qua là đã biết Triều Huy đang ở chơi một game nào đó, hơn nữa kỹ năng cũng thật sự high. Cô giả là con trai, thủ pháp thuần thực, động tác rõ ràng lưu loát, không có chút tác phong của nữ sinh. Sau một hồi pk, QM liền nhớ kỹ id của cô, mặt khác sau đó trực tiếp ở bên cạnh đăng nhập game kết bạn với cô. Cô hình như ai đến cũng không từ chối, thực sáng khoái mà thêm anh ta vào, cũng chỉ vài ngày sau đã trong lúc bang chiến vô cùng chiếu cố mà hỗ trợ anh ta.

Về sau mới biết được cô là chính là đàn em khóa dưới của mình, thầy Trương Quân - người rất thân thuộc với anh ta - rất thích cô, nói cô là một người rất lợi hại, là một đệ tử ngoan ngoãn hiếm có. Anh ta lại không cho là đúng.

Sự thật chứng minh, cô là một đệ tử thông minh, nhưng tuyệt đối không phải là loại đệ tử ngây thơ. Cô là người rất khó đoán, rõ ràng thoạt nhìn có vẻ hiền lành dịu dàng, nhưng lại thường hay đi loay quanh đột nhập vào trang web của người khác, không mấy may sợ bị người khác theo dấu tra ra nhược điểm của cô. Thật sự là tức chết đi được, tuy rằng kiểu việc này anh ta cũng thường xuyên làm. May mắn là cô có một có ông chồng luật sư giỏi, cho dù bị tóm, phòng chừng Chu Vệ cũng có thể đem cô biến thành vô tội.

Lại nói tiếp, cái tên Chu Vệ kia không khỏi quá nhỏ nhen, chẳng qua là chiếm dụng thời gian của vợ hắn hơn một chút, lại nhân đó mà nghĩ cách tìm ra lỗi của người khác, còn có thể làm cho hắn trở thành bị hại! Thật là, căn bản nếu Triều Huy không phải vợ của hắn, hắn cần gì cái loại người giả heo ăn cỏ này, lại càng không cần xấu xa dùng bàn tay sắt của bà vợ trong nhà mà ăn tươi nuốt sống ông anh này, thật không hiểu sao Chu Vệ lại vô cớ muốn chịu khổ như thế, hắn thông minh như vậy, hoàn toàn có thể tìm một cô gái trong ngoài đều là rất nhu thuận, rất nghe lời, rất quan tâm, chu đáo. Lại nói đến chu đáo, Fuck! Triều Huy rốt cục đến khi nào mới chịu bắt đầu làm việc? Lại còn theo chân ông xã đi công tác? Có phiền không vậy? Ở Mĩ chẳng lẽ không có internet sao!

* Ngũ bút hay còn gọi là ngũ bút tự hình, đây là phương pháp gõ tiếng Trung giải quyết được cả hai vấn đề phương ngữ và tốc độ. Bất kỳ ký tự Trung Quốc nào cũng có thể được nhập bằng cách dùng bốn cú gõ phím hay ít hơn.

End

Bạn đang đọc truyện *Ai Là Của Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.